

Nếu Muốn Rời Khỏi Tôi, Em Hãy Giết Tôi Đi!

Contents

Nếu Muốn Rời Khỏi Tôi, Em Hãy Giết Tôi Đi!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	47
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	65
26. Chương 26	68
27. Chương 27	71
28. Chương 28	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	82
32. Chương 32	85
33. Chương 33	88
34. Chương 34	91
35. Chương 35	94
36. Chương 36	96
37. Chương 37	99
38. Chương 38	101
39. Chương 39	105
40. Chương 40	107
41. Chương 41	109

42. Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44	117
45. Chương 45	120
46. Chương 46	123
47. Chương 47	126
48. Chương 48	128
49. Chương 49	131
50. Chương 50	134
51. Chương 51	137
52. Chương 52	139
53. Chương 53	142
54. Chương 54	145
55. Chương 55: End	149
56. Chương 56: Ngoại Truyện 1	152
57. Chương 57: Ngoại Truyện 2	154
58. Chương 58: Ngoại Truyện 3	157
59. Chương 59: Ngoại Truyện 4	159
60. Chương 60: Ngoại Truyện 5. End	160

Nếu Muốn Rời Khỏi Tôi, Em Hãy Giết Tôi Đi!

Giới thiệu

Hoàng Hải Băng là một cô gái thông minh và xinh đẹp. Cô đã dành tình cảm đặc biệt cho một người, người đó có một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-muon-roi-khoi-toi-em-hay-giet-toi-di>

1. Chương 1

“Con đến trường mới nộp hồ sơ xin nhập học đây ạ.”

“Ừ, đi sớm về sớm đấy.”

“Vâng.” *chụt*

Hải Băng vui vẻ chạy đến thơm vào má của mẹ rồi hí hửng rời khỏi nhà.

Gia đình cô chuyển đến thành phố này sống cũng đã hơn 1 tuần vì bố cô phải chuyển sang công ty ở đây công tác dài hạn. Vừa lúc cô đã kết thúc xong năm học 10 nên giờ phải làm thủ tục xin nhập học ở đây. Tất cả mọi thứ đều suôn sẻ chỉ cần đến nộp hồ sơ, đợi phê duyệt của trường và chờ đến ngày nhập học. Nghe bảo là trường cô sắp đến học cũng không xa nhà, đi bộ cũng chỉ mất 15p nên Hải Băng quyết định đi bộ, sẵn làm quen với đường xá nơi thành phố xa hoa lộng lẫy này. Suy cho cùng, chuyển đến nơi này học làm cô chẳng thấy vui chút nào, không quen biết ai, không có bạn bè, đơn thân độc mã, lại chẳng được làm hoa khôi của khối như còn học ở trường cũ. Nghĩ đến mà tiếc đứt cả ruột T.T. Học ở đây chắc chỉ được sách dèp cho bọn con gái thành thị thôi.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, Hải Băng đâm sầm vào ai đó, cả 2 ngã nhào ra đường.

“Á”

Sau 1 hồi đau điếng, trời đất quay cuồng, Hải Băng mới nhận thức được mình vừa mới gây họa, cô nhanh chóng đứng dậy chạy đến đỡ người vừa bị cô đụng phải, miệng rỏ rít xin lỗi.

“Xin lỗi, mình thật sự không cố ý... chỉ là mình lo suy nghĩ vài chuyện nên không nhìn đường, mình xin lỗi, xin lỗi.”

Cô gái được Hải Băng đỡ dậy, phúi nhẹ lớp bụi bẩn dính trên quần áo, cô gái khẽ híp mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hải Băng.

“À, mình không sao nhưng cậu có thể nhặt hộ mình cái kính không, nó chỉ rơi quanh đây khi mình vừa ngã thôi.”

Thì ra cô này bị cận, Hải Băng nhanh chóng đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng tìm thấy cặp kính ấy dưới chân mình bèn cúi xuống nhặt rồi đeo hộ cho cô gái.

“Cậu...”

Hải Băng thốt lên trong sự bất ngờ.

“Dương San San phải không?”

Cô gái sau khi được trao trả lại “cặp mắt” thì cũng nhìn rõ mọi thứ và đặc biệt là người con gái xinh đẹp đứng trước mặt mình, mái tóc hạt dẻ, đuôi tóc uốn xoắn, đôi mắt to tròn, sống mũi cao, cằm v-line, nước da trắng hồng hào và điểm thu hút nhất chính là nụ cười tỏa nắng, vừa ấm áp vừa thân thiện. San San đứng hình trong vài giây rồi hét toáng lên mừng rỡ.

“Hoàng Hải Băng?! Đúng mày rồi. Aaaaa, nhớ mày chết mất.”

Không ngần ngại, 2 con bạn thân lâu năm không gặp ôm nhau thắm thiết giữa phố đông người, đương nhiên điều đó cũng thu hút không ít ánh nhìn từ người đi đường.

“Sau khi mày chuyển trường năm lớp 8, tao cũng chẳng liên lạc được với mày, cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại mày chứ.” - Hải Băng đưa 2 tay lên bẹo má San San, vừa bẹo má vừa nói.

“Do chuyện làm ăn của bố tao í, năm đó ông ấy quyết định dời hẳn công ty sang thành phố này nên cả nhà tao chuyển vào đây sống luôn. Tao nhớ mày lắm đấy.” - San San sụt sịt, mắt nhỏ đỏ hoe. Người ta nói, yêu xa cũng không buồn bằng có 1 người bạn thân nhưng nó lại sống xa mình, cảm giác nhớ nhung còn hơn nhớ người yêu ấy chứ. Mãi huyền thuyên, Hải Băng sực nhớ ra cô phải đến trường nộp hồ sơ nên vội cúi nhặt “em hồ sơ” lúc nãy ngã vừa đánh rơi đang nằm chõng chọc dưới nền đất nhưng San San đã nhanh tay nhặt lấy nó trước rồi, nhỏ thản nhiên lôi sấp giấy bên trong ra xem.

“Giờ đây. Mày xin nhập học trường này hả?”

“Ừ.”

“Á, thế thì hên thật đấy, tao cũng học ở trường này.”

“Hả?”

San San gật đầu cười khoái chí, Hải Băng khá bất ngờ rồi cũng cười toe toét. Không ngờ trong 1 buổi sáng mà cô lại gặp may những 2 lần. Vừa được tái ngộ con bạn thân hơn 3 năm trời không gặp lại vừa được học chung trường với nó. Tuyệt thật!

“Tao nói mày biết, trường tao nhiều trai đẹp lắm, chuẩn bị tinh thần sẵn đi. Cứ là mất máu như chơi ấy.”

“Thật á?”

San San chớp tay lại, 2 mắt nhỏ tròn xoe.

”Thật, 1000% là thật. <>”

“Ừ, nhưng tao không hứng thú.”

San San giật bắn người, trợn to mắt nhìn con bạn mình. Nhỏ đưa tay lên sờ trán Hải Băng.

“Mày nói gì? Không hứng thú. Mày có bị sốt không? Trai đẹp đấy. Chẳng lẽ... mày bị les?”

Hải Băng đánh mạnh vào cái đầu bả đậu của con bạn, chẳng khác xưa chút nào, miệng nhanh hơn não.

“Mày điên à. Tao girl 100%, à không, 1 tỷ % luôn... Chỉ là...”

“Sao?”

Hải Băng 2 má đỏ ửng, dùng 2 ngón trỏ chạm chạm vào nhau, e thẹn.

“Tao có người trong mộng rồi.”

San San bèn ghé mặt sát mặt Hải Băng, huých tay mình vào tay Hải Băng, làm nũng.

“Ai vậy? Cho tao biết đi. Nha.”

“Là... Đầu Đất.”

San San từ gương mặt hớn hở chuyển sang trạng thái tuột mood trầm trọng.

“Trời ạ. Tao không tin luôn í. Mày vẫn còn cảm mến người ta đến tận bây giờ sao. Cũng đã nhiều năm rồi còn gì. Chẳng lẽ từ khi đó tới giờ mày không quen ai mà chỉ đợi cái tên Đầu Đất đấy ư?”

Hải Băng nở 1 nụ cười mỉm, gật đầu.

“Ngu muội, quả là ngu muội. *vỗ nhẹ lên trán* Tao thật chẳng biết nói gì với mày. Thôi, mau đến trường đi.”

San San kéo tay Hải Băng bước nhanh trên đường... Hải Băng chỉ nở 1 nụ cười mỉm và chẳng nói gì thêm...

2. Chương 2

Thoảng cái đã hết những ngày hè, hôm nay là ngày đầu tiên Hải Băng bắt đầu học ở trường mới...

Hôm nay cô thức từ rất sớm, chuẩn bị thật kĩ cho ngày học đầu tiên. Sau khi chào cả nhà, Hải Băng đạp xe đến trường. Không rõ vì sao tâm trạng hôm nay lại tốt đến vậy, miệng lúc nào cũng cười tươi như hoa làm bao chàng trai ven đường bị hấp cả hồn...

“Chỉ cần chạy qua cái cửa quẹo này nữa là ra đường lớn.”

Đầu vừa xử lí xong suy nghĩ chân đã nhanh chóng thực hiện, Hải Băng tăng tốc định phóng nhanh qua cửa quẹo, đầu trườn lên phía trước tưởng tượng bản thân như 1 tay lái lụa siêu cấp đang sắp lập kỉ lục, Hải Băng cười khoái chí... Chợt, xuất hiện 1 con mui trần chạy ngang qua, khiến cô chưa kịp bẻ lái, hốt hoảng thắng gấp, theo đà đó ngã nhào xuống đường, xe 1 nơi, người 1 nơi.

“Á!”

Sau 1 cú té đập mặt, Hải Băng vung về ngồi dậy xuyt xoa đầu gối đang sưng tấy lên. Con mui trần cũng đã dừng lại, từ trên xe 1 chàng trai bước xuống, cậu nhanh chóng chạy đến đỡ Hải Băng ngồi lên vệ đường.

“Em không sao chứ? Có cần anh đưa đến bệnh viện kiểm tra không?”

“À...không, tôi không sao...”

Hải Băng rớt rít từ chối, chẳng dám ngược mặt mình người con trai đối diện. Cũng phải thôi, chính cô là người cố tình chạy nhanh như vậy mà, tự hại mình, xấu hổ chết mất còn mặt mũi đâu nhìn người ta. May cho cô là chỉ bầm và sưng đầu gối 1 tý thôi, chứ nếu không cô cũng chẳng còn cái mạng ngồi đây nói chuyện, có là bay thẳng vào con mui trần kia rồi.

“Em là học sinh mới hả? Trước giờ anh chưa từng gặp em?”

Hải Băng bất ngờ với câu hỏi của cậu ta, bèn ngược mặt lên nhìn. 1 chàng trai đang nở nụ cười tươi rói với cô, 1 chàng trai cực kì đẹp trai, gương mặt thanh tú toát lên vẻ quyến rũ chết người, đẹp như 1 nam thần vậy. Sau 5s đứng hình, hồn bay phách lạc, Hải Băng mới nhận thức được người con trai trước mặt cũng

đang mặc bộ đồng phục giống cô nhưng là mẫu của nam. Trên phù hiệu trên ngực áo bên trái của cậu hiện rõ dòng chữ: “HẠN MINH KHÁNH”.

“À... phải.”

“Vậy em cũng đang trên đường đến trường đúng không? Hay là đi cùng xe với bọn anh đi, chân em thể này cũng 1 phần do bọn anh mà.” - Minh Khánh vừa nói vừa đỡ cô dậy.

‘Bọn anh sao?’, Hải Băng đưa mắt nhìn về phía con mui trần. Quả thật trên xe còn 1 người khác. Là 1 chàng trai ngồi ở ghế lái, đôi mắt anh ta nhắm nghiền, tai đeo headphone nhưng vẫn toát lên 1 vẻ đẹp lạ thường vừa lôi cuốn vừa lạnh lùng, đẹp như 1 bức tượng được tạc điệu nghệ không tì vết không góc chết.

“Kh... không cần đâu ạ. Tôi không sao. Tôi đi xe của mình cũng được...” - Lại thêm vài giây đứng hình, Hải Băng nở 1 nụ cười gượng gạo từ chối. Chết thật, sao cô thể mê trai tới ngắc tò tò như vậy chứ? Lí trí của cô đang trách đôi mắt không nghe lời.

Cậu ta nở 1 nụ cười khoái chí, chỉ ngón tay về phía chiếc xe đạp.

“Em định đạp chiếc xe 1 bánh ấy đến trường?”

Hải Băng nhìn về hướng tay Minh Khánh chỉ, chiếc xe đạp... mặt cô chợt biến sắc, khóe môi giật giật...

Con mui trần chậm chậm chạy trên con đường hòa vào dòng xe tấp nập. Ngồi trên xe, Hải Băng cúi gằm mặt, cứ nhần nhó các kiểu, xe đạp mới mua vậy mà hư đến mức vậy rồi thì biết ăn nói sao với mẹ đây, rồi hôm sau lấy gì đi học? Cô thầm trách cái số, mới hôm đầu tiên mà xui đến đen cả người TT.TT... Ngắc đầu lên định xem là đến đâu thì vô tình Hải Băng nhìn thấy đôi mắt của ai đó qua gương chiếu hậu. Đôi mắt màu xám khói vừa lạnh lùng vừa sắc bén đang tập trung nhìn thẳng phía trước, con người chẳng hề động đậy. Trong khoảnh khắc làm Hải Băng nghĩ đến 1 người...

3p sau...

Con mui trần vừa chạy đến trường.

Chỉ mới xuất hiện trước cổng trường là bọn con gái nhốn nháo cả lên, hô hào dữ dội. “ANH THIÊN PHONG, ANH OI!”, “ANH KHÁNH, ANH KHÁNH.”, “SARANGHEO..” bla bla, chói cả tai. Đương nhiên, khi trông thấy 1 vật thể lạ đang ngồi trong xe và ngồi cạnh Minh Khánh thì đầu đó vang lên tiếng xôn xao.

Hải Băng đưa mắt nhìn quanh, toàn mùi sát khí, bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn đang chĩa thẳng vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống, thật ghê gợn, cô khẽ quay đầu cuối chào Minh Khánh rồi lập tức chuồn lẹ kéo xảy ra án mạng, đương nhiên nạn nhân không ai khác chính là cô.

Lớp 11A1

“Trời ơi, tao không tin, tao không tin. Mới có ngày đầu đi học mà mày không những được nói chuyện với soái ca của trường mà còn được mấy ánh chử đến trường nữa chứ. Trời ơi, tao học ở đây cả năm trời mà còn không dám đến gần kia kia. Cả bọn con gái trong trường cũng chỉ dám nhìn từ xa mà không ai dám đến gần họ nói chuyện đấy. Why, tell me why?” - San San nắm chặt vai Hải Băng lay lay, nhỏ vừa hỏi vừa quần quai cấu xé Hải Băng.

“Hở? Không ai dám là sao?”

“Chuyện này để tao nói sau, giờ tao đau đốn quá, huhu.”

“Mày bỏ tay ra coi, tao cũng có biết 2 người đấy là trai đẹp mà mày nói tới đâu? Tao mà biết thì có chết cũng không chịu đi cùng rồi.” - Cô gạt tay nhỏ ra khỏi vai mình, rồi nhớ lại cảnh ở cổng trường khi này mà nổi cả da gà.

“Sướng thế mà còn kêu ca à?” - San San mắt nỏ đom đóm, bóp nhẹ cổ Hải Băng lay lay.

Hải Băng để mặc cho con bạn hám trai tra tấn mình. Riêng cô thì đang nghĩ về viễn cảnh những ngày đến trường sau hôm nay, mới ngày đầu đã gây 'ấn tượng' sâu sắc cho toàn thể nữ sinh trong trường thể này thì.... sau này chắc khó sống rồi đây!

Lớp 11A2

“Cái gì? Con nhỏ đó là ai?” - Nhã Ân đập mạnh tay lên bàn, tức tối quát.

“Tao nghe nói nó là học sinh mới chuyển từ trường thị trấn lên đây, lớp nó học ngay cạnh lớp mình, tên Hoàng Hải Băng.”

Nhã Ân nắm chặt tay thành hình nắm đấm.

“Được lắm, dám ve vờ anh Phong à?”

...

3. Chương 3

Sáng hôm sau...

Hải Băng đi đến phòng chị cô, cẩn trọng hé hé cửa nhìn vào trong, chắc chắn chị ở trong mới khẽ gõ cửa.
Cốc..cốc

“Tỷ, muội vào được không?”

“Vào đi.”

Hải Băng nhẹ nhàng mở cửa đi vào. Trong phòng, Hải Vân còn cuộn tròn trong chăn, tay thì cầm điện thoại lướt lướt, mắt dán chặt vào màn hình. Hải Băng bèn chạy đến ngồi cạnh chị.

“Tỷ... muội có ch..”

“Định mượn xe phải không?” - Không cần nghe Hải Băng nói hết câu, Hải Vân đã biết luôn ý muốn của nhỏ em, thậm chí là chẳng nhìn mặt nó, chỉ chú mục vào cái “sì mất phon”.

“Tỷ hay thật í.” - Hải Băng tròn xoe mắt kiểu nịnh bợ - “Cho muội mượn nha.”

“Trường cũng gần mà, chẳng phải hôm kia mi đã đi bộ đến trường nộp hồ sơ hay sao?” - Hải Vân chẳng thèm nhìn Hải Băng lấy 1 cái, mặc nhiên nói.

“Tỷ, hôm đấy và bây giờ hoàn cảnh khác nhau mà. Tỷ đã ra trường rồi, vẫn chưa xin được việc, đâu có sử dụng xe thôi thì cho muội mượn đi mà. *Lay lay tay Hải Vân* Chẳng lẽ tỷ nhẫn tâm nhìn em gái yêu dấu của tỷ đi bộ đến trường hay sao.”

“Ta không muốn con Vision của ta bánh xe 1 nơi, thân xe 1 nơi.”

“Tỷ.”

“Mi không mau đi học, kéo trễ, ta ngủ tiếp đây.”

Nói rồi, Hải Vân quăng cái điện thoại sang 1 bên, chui tọt vùi trong chăn, ngáy ngon lành. Hải Băng xụ mặt đành chấp nhận số phận, thở dài ngao ngán “Haizzz” 1 tiếng rõ to rồi đứng dậy định ra khỏi phòng.

“Chìa khóa xe trên tủ. Chạy xe cẩn thận, hư hỏng gì thì biết tay ta.”

Từ trong chăn vọng ra 1 câu nói làm ai đó đắc chí vui thầm trong bụng, Hải Băng nhảy xổ đến ôm chặt cái con người đang vờ ngủ kia. Cô biết chắc rằng chị cô không thể nào từ chối, ngoài bố mẹ ra không ai thương cô hơn Hải Vân.

“Anh, hôm nay cho em đi cùng anh nha.” - Nhã Ân chạy theo sau Minh Khánh đang đi ra cổng.

“Sao không đi xe nhà lại đòi đi với anh?” - Minh Khánh nhìn vào nhà để xe có 2 chiếc xe hơi đang đậu đó - “Lại nổ lốp cả 2 chiếc như lần trước à?”

Nhỏ biết tổng anh nhỏ hiểu rõ nhỏ muốn đi cùng là nhằm mục đích gì. Phải có lý do chính đáng hơn để Minh Khánh chấp nhận, đương nhiên là nhỏ đã chuẩn bị từ trước rồi.

“Không, là vì bác tài đi đâu từ sáng giờ em không thấy.”

“Đợi thằng Phong đến rồi em nói với nó, anh cũng phận đi nhờ nên không quyết định được đâu.” - Minh Khánh bật cười rồi mở cổng thông thả bước ra. Vừa đúng lúc xe của Thiên Phong vừa đến, trên xe còn có Khải Hòa nữa. Nhã Ân vội chạy ra đứng cạnh Minh Khánh, nhỏ đỏ ửng hết 2 má khi nhìn thấy Thiên Phong khẽ quay đầu nhìn 2 anh em họ, vẫn lạnh lùng. Nhã Ân nở nụ cười tươi bước đến gần chỗ Thiên Phong.

“Anh Phong cho em đi nhờ xe với, bác tài nhà em biến đâu mất rồi nên không ai đưa em đến trường.”

Thiên Phong không nói gì, khẽ gật đầu.

Chiếc mui trần chạy nhanh trên đường. Khải Hòa và Minh Khánh ngồi ghế sau còn Nhã Ân ngồi ghế cạnh ghế lái, đúng hơn là ngồi cạnh Thiên Phong.

“Mày học lớp nào vậy?” - Khải Hòa huých tay vào Minh Khánh, hỏi.

“12A2.”

“Tao thì 12A4, thằng Phong 12A1, mày nghĩ xem tao với mày có nên xin chuyển vào lớp thằng Phong học chung cho vui không?”

“Ý hay đấy. Mày thấy sao Phong?”

“Ừ.” - Thiên Phong khẽ nhìn 2 thằng bạn qua gương chiếu hậu rồi lại tập trung lái xe, này giờ chẳng thèm nhìn Nhã Ân lấy 1 lần, nhỏ hơi ảm ức nhưng vẫn chăm chăm nhìn Thiên Phong bằng ánh mắt triu mến. Mục đích nhỏ bảo bác tài đi đâu đó đến trưa rồi về chính là được ngồi ở đây, ngồi trong xe người con trai nhỏ thích, dù gì thì cũng đã suôn sẻ ngồi đây rồi nên nhỏ vui như được mùa.

Chạy được 1 quãng, Minh Khánh chợt bắt gặp Hải Băng đang chạy ở phía trước.

“Hải Băng, lại gặp em rồi.”

Hải Băng giật thót tim quay sang nhìn vào con mui trần đang chạy bên cạnh, Nhã Ân cũng quay sang nhìn cô, ánh mắt hết như bọn con gái hôm qua - ‘Là con nhỏ đó à?’.

Cô khẽ rùng mình rồi chào lại Minh Khánh bằng 1 nụ cười gượng và cái gật đầu. Thiên Phong cũng quay sang nhìn, theo lời kể của San San nên cô cũng biết người đang nhìn cô tên Thiên Phong, thấy vậy cô định gật đầu chào nhưng cậu đã quay đi.

“Ai vậy?” - Khải Hòa hỏi Minh Khánh rồi cũng vẫy tay chào Hải Băng, tặng kèm 1 nụ cười tỏa nắng. Cô cũng khẽ gật đầu chào.

“Bọn anh đi trước, tạm biệt.”

Chiếc mui trần chạy nhanh và hòa vào làn xe phía trước, mất hút. Bỏ lại phía sau 1 Hải Băng đang ngó người với thắc mắc: “Sao anh ta biết tên mình nhỉ?”

“Cái gì?” - San San hét toáng lên

Đang trong giờ học nên sau khi nhỏ hét lên thì cả lớp và thầy giáo đều lần lượt quay xuống nhìn nhỏ với ánh mắt “Ơ, con này điên à?”. San San cười cười nhìn cả lớp và thầy giáo, nhỏ đưa tay gãi gãi đầu, sau 1

hỏi “xôn xao” thì cả lớp lại chú ý lên bảng, thầy tiếp tục giảng. Nhỏ thở phào nhẹ nhõm rồi khẽ quay sang nói nhỏ với Hải Băng.

“Mày thật là may mắn, mới có 2 ngày mà gặp hết trai đẹp của trường rồi. Đã thế còn được anh Khánh chào nữa, huhu, sao không phải là tao?” - San San nằm dài ra bàn, nhỏ đánh nhẹ lên đầu.

Hải Băng chỉ còn biết cười, cô chẳng muốn vậy chút nào, được gần trai đẹp thì thích thật nhưng lúc nào cũng bị hắt vào mặt những ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống (!) thì thà không gặp trai đẹp còn hơn. Chợt San San ngồi bật dậy, nhỏ như nhớ ra điều gì, quay sang lay lay Hải Băng.

“Tao quên kể mày chuyện này. “

“Chuyện gì cơ?”

San San kéo ghế sát Hải Băng, nói nhỏ.

“Mày còn nhớ hôm qua tao có nói là bọn con gái trường này và cả tao không dám đến bắt chuyện làm quen với mấy anh trai đẹp đó không?”

“Ừ, nhớ.”

“Thật ra tao cũng không rõ, tao chỉ nghe bọn khác kể lại. Cứ có đứa con gái nào đến gần mấy anh nói chuyện thân thiết thì hôm sau *đưa tay lên cổ như kiểu cắt cổ gà* bị bọp tơi tả. Đương nhiên là có người đứng sau chuyện này rồi.”- San San dùng giọng điệu rùng rợn kể.

“Mày biết ai à?”

“Đương nhiên. Nghe nói là đứa học cạnh lớp mình, tên Nhã Ân, nó là em gái của anh Minh Khánh đấy. Tao cũng không chắc vì cũng có thể là những đứa khác ghen tị, nguồn tin này độ đáng tin cậy 50%.”

“Nhã Ân?” - Chợt Hải Băng nghĩ đến cô gái lúc sáng đi cùng xe với Minh Khánh.

“Ừ, theo lời mày kể thì mày đã gặp anh Minh Khánh, Khải Hòa và Thiên Phong, còn 1 người mày vẫn chưa gặp... Ừm thì dù sao mày cũng phải cẩn thận, từ ngày mai tao sẽ đến nhà mày đèo mày đi học, là bạn thân tao phải có trách nhiệm bảo vệ mày chứ. Mày cứ yên tâm.” - San San nắm lấy tay Hải Băng, nháy nháy mắt.

Nghe câu cuối là biết mục đích to lớn của San San rồi, có gốc mới không ngộ ra.

“Tao không có hứng thú gặp thêm ai đâu.” - Hải Băng mặt ỉu xiu.

“2 cô kia, còn nói chuyện trong giờ học thì ra ngoài đứng cho tôi.” - Thầy giáo gõ gõ thước lên bảng nhắc nhở.

Ở dưới, có 2 đứa ngượng đỏ mặt, cầm đầu cầm cổ vào sách giả vờ đọc đọc, chép chép.

Cũng vào lúc này, ở 1 nơi khác ...

1 chàng trai ngồi ở góc lớp cạnh cửa ra vào phía sau. Cậu đang nằm dài lên bàn, 2 tay vòng lên bàn, đầu cậu đặt lên 2 tay, mặt nghiêng về phía cửa. Không hề động đậy nhưng ở cậu vẫn toát lên vẻ quyến rũ chết người, đáng vẻ bất cần. Đôi mắt màu xám khói nhìn lên bầu trời, đôi mắt vừa buồn vừa lạnh lẽo. Đường như cậu bận theo đuổi 1 dòng suy nghĩ ... bận nghĩ về 1 người, 1 chuyện.....

“Em là ai?”

.....

4. Chương 4

Khu vui chơi DREAMS...

Sau giờ học, Thiên Phong 1 mình lái xe đến đây. Khu vui chơi nằm ngoài thành phố, lại khá xa thị trấn nên đã từ rất lâu nơi này không còn được nhiều người ghé đến nhưng chả rõ vì sao nó vẫn hoạt động cho tới tận bây giờ. Thiên Phong vừa đỗ xe trước cổng thì hoàng hôn đã buông xuống.

Mọi thứ ở đây đều đã cũ, nhân viên khá ít thoạt nhìn thì ai nấy cũng đã ngoài 40.

Cậu bước ra khỏi xe, im lặng đứng nhìn lên hàng chữ “KHU VUI CHƠI DREAMS” với những dải đèn led nhấp nháy nhiều màu. Khẽ đảo mắt đến quầy kem nằm ở góc trái cổng, cậu nở 1 nụ cười nhẹ nhàng ...

“Chú ơi, bán con cây kem dâu ạ.” – 1 cô bé thân hình nhỏ nhắn, tóc xõa dài ngang lưng, gương mặt bầu bĩnh, đang cố gắng nhón chân để cao đến quầy của chú bán kem, cô bé vừa đưa tờ tiền vừa gọi.

“Đợi chú 1 lát.” – Chú bán kem niềm nở nhận lấy tiền rồi quay vào quầy lấy kem. – “Của cháu đây.”

Cô bé tươi cười đón lấy cây kem của mình. Chợt cô bé phát hiện cạnh đó có chuyện gì khá ồn ào. Là 1 đám người đang vây quanh, chỉ trỏ vào 1 cậu bé có vẻ chạc tuổi cô rồi cả đám phá lên cười, dưới chân cậu là 1 mảng kem đã tan chảy. 1 lúc sau, cả đám quay lưng bỏ đi. Sau 1 hồi suy nghĩ, cô bé đi đến chỗ cậu, chìa cây kem trước mặt cậu.

“Cho cậu.”

Cậu nhìn cô bé rất lâu rồi lại nhìn cây kem, không nói gì, lắc đầu rồi quay mặt sang chỗ khác. Cô bé hơi nghiêng đầu nhìn rồi chìa cây kem gần cậu hơn, nở nụ cười. Cậu không hề quay mặt sang nhìn, mím chặt môi rồi lại lắc đầu. 1 lúc sau, không còn nghe cô bé nói gì, nghĩ là cô bé đã bỏ đi, cậu cúi gầm mặt, bỗng cậu lại bị bàn tay của ai đó kéo đi. Là cô bé ấy, cô bé dẫn cậu vào trong khu vui chơi, cả 2 chạy được 1 quãng rồi dừng lại dưới cây cổ thụ rất lớn. Kéo cậu ngồi xuống cái xích đu nhỏ dưới gốc cây rồi cô bé cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Kem của cậu đây, khi nãy mình đã mua thêm cho mình rồi, giờ mình cùng ăn nha.”

Trên xích đu, có 2 đứa vừa ăn kem vừa nhìn nhau cười. Cậu chẳng biết vì sao lại rất muốn thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này, khoảnh khắc gió thu nhẹ thổi khẽ đùa vui trên mái tóc của cô bé trước mặt cậu, vài lọn tóc màu hạt dẻ bay trong gió vương mùi thơm của hoa Ly trắng.

“Bọn lúc nãy thật quá đáng, sao lại quăng bỏ kem của người khác như vậy. Cậu phải mách người lớn để họ đét mõng cả lũ.”

“Quen rồi.”

“Sao cậu lại cam chịu như vậy?”

“Vì ... nghèo.” – Cậu bình thản nói, mặt khá buồn. – “Nên cũng không ai muốn làm bạn với 1 đứa con nhà nghèo cả.”

Cô bé hơi ngạc nhiên vì câu trả lời của cậu rồi cũng phì cười, đưa 2 tay lên má cậu kéo miệng cậu thành 1 nét cười – “Đừng buồn, cười lên đi. Mình sẽ làm bạn với cậu.”

Cậu ngạc nhiên nhìn cô bé trước mặt. Trước giờ chẳng ai muốn đến gần làm bạn với cậu cả, cậu đỏ mặt rồi cũng phì cười. Cô bé dễ thương thật!

“T.. tên?” – Cậu hỏi.

Cô bé chưa kịp trả lời thì 1 người phụ nữ xuất hiện, bước đến chỗ cô bé.

“Thì ra con ở đây. Mình về thôi. Trễ rồi.”

“Mình về trước đây, tạm biệt cậu.” – cô bé đứng dậy vẫy tay chào cậu rồi bước vội đi theo mẹ.

“Mai lại gặp chứ?” – Đứng sau vọng lại 1 câu hỏi. Cô bé khẽ quay đầu cười tươi. – “Nhất định rồi ...” Thật ra phía sau câu đó cô bé còn mấp máy môi nói chữ gì đó nhưng cậu lại chẳng nghe rõ.

Kể từ hôm đó, cứ tan học về là cậu lại chạy ngay đến khu vui chơi, cô bé cũng giữ lời hứa, không bao giờ trễ hẹn. Những ngày tháng êm đềm mau chóng qua đi, cho đến 1 ngày, bố cậu quyết định chuyển nhà đến 1 thành phố lớn sống và ổn định công việc, bố cậu muốn sớm thoát khỏi cảnh nghèo khó hiện tại. Cậu đã phản đối nhưng không thể nào ở lại. Cậu rất muốn gặp cô bé ấy lần cuối nhưng bố cậu nhất quyết không để cậu đi vì phải lên đường sớm. Hôm ấy cậu khóc rất nhiều, rất nhiều ... cậu không muốn rời xa nơi này... cậu muốn nói với cô bé rằng cậu thích cô...

Nhiều năm đã trôi qua, gia đình cậu đã không còn sống trong cảnh khổ sở như trước mà giàu phát lên nhanh chóng. Nhiều lúc trở lại nơi này, cậu muốn tìm lại cô bé ấy nhưng mãi vẫn không có tin tức. Không biết cô bé khi xưa giờ đang ở đâu, còn nhớ đến nơi này, còn nhớ cậu bé năm xưa hay không? Nghĩ đến mà cậu lại tự trách bản thân, sao lúc đấy lại ngốc đến mức không màng đến hỏi tên người ta. (!)

Màng đêm nhẹ nhàng buông xuống, Thiên Phong lái xe trở về thành phố ...

“Aissss, sao hôm nay lại không gặp mấy anh trai đẹp vậy?”

Hải Băng vừa dừng xe trước cổng trường thì San San ngồi phía sau đã tru réo lên.

“Tao biết mày có tốt đẹp gì đâu, đòi đi học cùng tao chỉ để tìm cơ hội ngấm trai.”

San San cười hì hì leo xuống xe, trai đẹp ai lại không thích ngấm.

“Mày xuống căn tin trước đi, tao đi gửi xe rồi xuống đây sau.”

“Ok.” – San San đưa tay lên kiểu ok rồi đi trước.

Hải Băng chạy vào nhà xe. Trường chuẩn quốc gia có khác, trường to, nhà xe cũng to nốt, đặc biệt còn cho học sinh chạy xe hơi đến trường, xây hẳn 1 nhà xe riêng cho xe hơi nữa chứ. Trong đấy đã đậu hẳn 6 con siêu xe rồi, 1 trong 6 là con mui trần của Thiên Phong. ‘Anh ta đến sớm vậy?’. Hải Băng lắc đầu để xua tan cái suy nghĩ.

“Hải Băng.” - 1 bàn tay chạm vào vai cô.

Hải Băng giật nảy người, quay sang nhìn kẻ vừa chạm vào mình, như 1 phản xạ tự nhiên cả 2 tay cô đang giơ lên trong tư thế “thủ” và có thể ra đòn bất cứ lúc nào.

“Là anh.” - Minh Khánh lùi vài bước, 2 tay giơ lên kiểu đầu hàng.

“A, à.” - Hải Băng vội rút tay về, cười xấu hổ.

“Có duyên thật, lại gặp em rồi. Chào, anh tên Minh Khánh. 12A1”

“V.. ăng. Em tên Hải Băng. 11A1” - Hải Băng mỉm cười, khẽ gật gật, gặp cậu ta khá nhiều rồi nên không còn ngại nói chuyện nữa. Trong lòng cười thầm, đúng thật San San không có duyên với vận “đào hoa”, cứ hễ nó vắng mặt là ở đây cô lại được gặp trai đẹp.

Hải Băng đưa mắt nhìn xung quanh.

“Em tìm Thiên Phong hả?”

“Vâng... hớ!” - Hải Băng gật đầu ngon lành rồi chợt nhận ra có gì đó sai sai. - “À, kh... không phải, à...”.

Hải Băng xấu hổ cúi gầm mặt, tự trách cái miệng không nghe lời rồi ngẩng lên, cười gượng gạo. ‘Sao đột nhiên lại tìm anh ta? Aisss, ngớ ngẩn thật, mặt mặt chết mất.’

“Hôm nay anh sang rước Khải Hòa nên đi xe riêng, Thiên Phong đi trước bọn anh nên chắc bây giờ nó vào lớp rồi.” - Minh Khánh vừa cười vừa cho tay vào túi quần, nói.

“À, vậy.. vậy thôi, em lên lớp trước. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Hải Băng vừa rời khỏi thì Khải Hòa vừa đi tới chỗ Minh Khánh. Khải Hòa vòng tay qua cổ Minh Khánh.

“Cua gái mà không gọi tao hả mày?”

“Cua cái đầu mày.”

“Thôi, không thèm cãi với mày, tao đói rồi, vào căn tin ăn gì đi.” - Nói rồi, Khải Hòa lôi cổ thằng bạn ra khỏi nhà xe. 2 người họ vừa rời đi, Nhã Vân này giờ đứng đằng sau bức tường bèn bước ra, phía sau còn có 2 đứa con gái khác. (Thiên Di và Tương Nhiên: Đều là bạn thân của Nhã Ân)

Nhã Ân vòng tay trước ngực, nhếch mép cười nham nhở.

“Tụi mày biết nên làm gì rồi chứ?”

Căn tin ...

Trong căn tin khá đông người, chẳng còn bàn nào trống. Ai nấy đều vui vẻ dùng bữa, trò chuyện.

Hải Băng vừa bước vào đã thấy cánh tay của San San vẫy gọi mình, cô nhanh chóng tìm lối đi đến chỗ San San. Cô cẩn thận len qua từng dãy người đang chen chúc tại quầy lấy thức ăn.

“HẢI BĂNG, CẨN THẬN.” – San San chột hét lớn.

Hải Băng vừa tiếp nhận xong câu nói của San San thì ...

Rầm ... Á ... Àoooooooo!

.....

5. Chương 5

Khay thức ăn, thìa, chén và 1 ly nước lã lóc dưới nền.

Hải Băng vừa kịp định thần thì nhận ra tóc và cả 1 phần áo trên vai đã ướt sũng, loang lổ nước chấm và cả nước hoa quả.

San San cũng đã chạy đến với tay lấy hộp khăn giấy trên bàn cạnh đó lau lau phui phui cho cô.

“Mày không sao chứ?”

“Tao không sao.” - Hải Băng lắc đầu.

“Sau này đi nhớ nhìn đường, bắn hết cả người tôi rồi đấy.” - Chàng trai đựng phải Hải Băng vừa phui phui vai áo vừa nói.

Hải Băng ngược mắt lên nhìn người con trai trước mặt, hấn khá điển trai với kiểu tóc undercut, nụ cười hình bán nguyệt vô cùng thu hút. Nhưng con người lại ngược lại với vẻ ngoài đó, rõ ràng hấn đựng phải cô mà còn cuồng ngôn.

Đầu đó đã vang lên tiếng xì xào bàn tán. Hải Băng định mở miệng cãi lại hấn nhưng đã bị San San chặn ngang.

“Đi, tao đưa mày về thay đồ.” - San San kéo Hải Băng định bỏ đi.

“Này, định bỏ đi dễ vậy sao? Không định xin lỗi à?” - Hấn hấn giọng, vừa cho tay vào túi vừa hách mặt lên.

San San vội kéo Hải Băng đến gần, ghé sát tai cô, nói nhỏ.

“Anh ta là anh trai đẹp mà tao nói mày chưa gặp đấy. Anh ta rất ngạo mạn, hách dịch, nổi tiếng đào hoa. Tốt nhất không nên gây chuyện với anh ta.”

Hải Băng không nói gì, khẽ cúi đầu.

“Tôi xin lỗi.” - Rồi quay người định bỏ đi.

“Không phải xin lỗi là xong đâu.” - Hấn nhếch mép.

“Anh còn muốn gì?”

Bao nhiêu con người trong căn tin ngưng mọi hoạt động, tất cả chạy đến quay quanh cô và hấn.

“Đền.” - Hấn nhún vai, nghiêng đầu cười khoái chí.

Hải Băng xiết chặt tay. Hấn thật đáng ghét, chính hấn đụng cô trước, cả người cô phải hứng trọn khay thức ăn của hấn, cô không 1 lời trách mắng vậy mà lại phải xin lỗi hấn. Nhưng cô mới đến trường này vài hôm, không muốn gây thù chuốc oán, nhịn, cô đành phải nhịn.

“Anh gọi món đi, tiền tôi trả.”

“Ok.” - Hấn bước đến quầy gọi thức ăn. - “Cho 3 phần giống vừa rồi.”

Hải Băng bất ngờ, quay ra sau trợn mắt nhìn hấn. Hấn nhếch mép cười khiêu khích.

“Sao? Ý kiến gì?”

“Anh...” - Hải Băng không nhịn nổi, quát.

“Mày đùa vậy đủ rồi Lập Dương.”

Minh Khánh bước ra từ đám đông, đứng về phía Hải Băng, có cả Thiên Phong và Khải Hòa.

“Lắm mầm. Chuyện của tao, không liên quan mày.” - Hấn hách mặt lên trời.

“Tại sao không?”

Lập Dương bật cười, đi đến trước mặt Minh Khánh. Mang tiếng là 4 “hotboy” của trường nhưng luôn chia ra 2 phe. Lập Dương lúc nào cũng muốn gây hấn với Thiên Phong, vì công ti nhà hấn và công ti nhà Thiên Phong luôn là đối thủ trên thương trường, nhiều lần bị công ti nhà Thiên Phong giành cơ hội làm ăn nên hấn cũng ôm thù.

“Nói xem, liên quan như thế nào?”

Minh Khánh hơi lưỡng lự, khẽ quay sang nhìn Hải Băng, lúc này mặt cô còn ngêch ra không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt.

Lập Dương đưa mắt nhìn sang Thiên Phong, khểnh miệng cười. Thiên Phong vẫn vẻ mặt lạnh lùng, đứng quan sát mọi chuyện, từ đầu đến giờ không nói lời nào. Cậu quay sang nhìn Hải Băng, nhìn những lọn tóc ướt còn nhỏ giọt lên áo, nhìn thân hình bé nhỏ khẽ run lên vì lạnh. Cậu huých tay vào tay Khải Hòa....

“Sao? Nói xem.” - Lập Dương khiêu khích.

“Em ấy...”

Minh Khánh định nói thì bị Thiên Phong kéo đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

“Chuyện tới đây chấm dứt.” - Thiên Phong đứng lại, lạnh lùng quảng cho Lập Dương 1 câu ngắn gọn rồi kéo Minh Khánh rời khỏi căn tin.

Lập Dương cũng phát hiện Hải Băng và cả bạn của cô đã biến mất từ lúc nào rồi. Hấn hăm hực nắm tay lên bàn.

“Thanh toán rồi. Ăn ngon miệng.” - Khải Hòa đem 3 phần ăn đến trước mặt Lập Dương, cười khẩy rồi cũng quay mặt bỏ đi. Ở đây, có 1 kẻ đang tức đến mất nồ đom đóm.

Nhà giữ xe...

“Mày ở lại đi, tao lái xe về 1 mình cũng được.”

“Ừ, tao sẽ xin cô cho mày vắng phép tiết đầu.”

San San đeo nón bảo hiểm lên cho con bạn rồi cũng hí hửng hét lên.

“Mày biết không, nãy anh Khải Hòa bắt chuyện với tao kìa. Không nhờ có anh ấy tao với mày làm sao an toàn ra đây được. Anh ấy cứ như 1 thiên thần đến cứu giúp mình vậy á.”

Hải Băng mỉm cười gõ lên trán San San.

“Còn có anh Minh Khánh và... Thiên Phong nữa mà.” - Cô chợt dừng lại, ngẫm nghĩ 1 lát rồi nói tiếp. Thiên Phong không hề nói 1 câu nào, nếu là 1 người khác thì sẽ chẳng để ý đến sự có mặt của cậu, vậy mà cô vẫn để ý, chẳng rõ là tại sao, cô chợt lắc đầu, càng lúc càng thấy bản thân thật khó hiểu. - “Thôi, tao đi đây.”

“Ừ.”

Rồi Hải Băng dẫn xe ra khỏi cổng.

....

Rengggggggg....Tiếng chuông báo hiệu vào học.

Học sinh lần lượt vào lớp, sân trường trở nên im ắng. Riêng Thiên Phong, Khải Hòa và Minh Khánh thì vẫn thông thả bước trên hành lang, có vẻ họ không vội vào lớp. Mà cũng chẳng giáo viên nào dám bận tâm đến việc sẽ phạt cả 3 tội vào lớp trễ, họ còn muốn tiếp tục công việc, không muốn đụng chạm đến những người lăm lăm, lăm quyền thế rồi chuốc họa.

“Sao tao thấy mày quan tâm cô gái ấy quá vậy?” - Khải Hòa cười ẩn ý hỏi Minh Khánh.

Minh Khánh bước nhanh hơn, vờ như không nghe thấy, 1 tay cho vào túi quần, tay còn lại vuốt vuốt tóc các thứ.

“Dám lơ bỏ à?” - Khải Hòa chạy đến đánh vào đầu Minh Khánh rồi vọt chạy, Minh Khánh đưa tay vịn chỗ vừa bị đánh rồi đuổi theo Khải Hòa. - “Thằng này ngon.”

Bỏ lại 1 mình Thiên Phong chậm rãi đi phía sau. Vẫn dáng vẻ vừa cao ngạo vừa lạnh lùng.

Bất giác, Thiên Phong dừng lại trước toilet nữ.

Có tiếng nói vọng ra từ bên trong làm cậu rất muốn tìm hiểu...

“Sao rồi? Việc Nhã Ân bảo mày với tao làm đấy? Có chắc sẽ êm xuôi không?”

“Mày yên tâm. Nhanh gọn trong 1 nhất kéo. Đảm bảo không sai sót.”

“Có ác quá không?”

“Ai bảo mới ngày đầu đã làm con Ân không ưa, mà chẳng phải đó giờ vẫn vậy sao? Mày cứ lương thiện bắt ngờ vậy?”.....

Thiên Phong lắng nghe xong cuộc đối thoại của họ, khẽ chau mày nghĩ ngợi trong vài giây rồi lại trở về gương mặt lạnh lùng vốn có, cậu bỏ đi.

.....

6. Chương 6

Hải Băng lái xe chậm chậm trên con đường xe cộ qua lại tấp nập. Vì cô mới biết chạy xe vẫn chưa vững tay lái nên cô chẳng dám chạy trên 50 km/h, vả lại đây là xe cô mượn của chị, nhỡ mà hư thì có nước bị chị dầm cho 1 trận.

Sau khi rời đường lớn, Hải Băng rẽ vào hẻm nhỏ, ít xe qua lại. Vừa chạy xe cô vừa suy nghĩ. Chẳng lẽ vừa chuyển về đây sống cô đã bị ngay sao quả tạ chiếu vào người, cứ gặp hết rắc rối này đến rắc rối khác. Cô thở dài ngao ngán, phải chi gia đình cô không chuyển về đây thì tốt biết mấy, sống ở thị trấn có thể không

vui và náo nhiệt như thành phố nhưng ít ra cô có thể tìm đến nơi cô muốn đến bất cứ lúc nào. Giờ sống ở đây, muốn đến đó, cũng không được...

Trời dần vào thu, ánh nắng cũng không còn gay gắt nữa thay vào đó là từng đợt gió thu mát rượi. Hải Băng tăng tốc, chạy nhanh hơn để gió khe luồng qua tóc, nhẹ lướt vào vành tai, vừa mát vừa dễ chịu. Và tất cả làm cô nhớ đến 1 người.

Là người cô luôn gọi là Đầu Đất dù biết người ấy sẽ chẳng vui khi biết cô gọi mình bằng cái tên khó nghe như vậy.

Cậu ta chính là mối tình đầu của Hải Băng. Mối tình đầu vừa thâm lặng vừa giản dị, cũng là vào 1 mùa thu, mặc dù cô không hề thổ lộ nhưng vẫn cảm nhận được trái tim của 2 người nhiều lần hòa chung nhịp. Nghe có vẻ hư cấu nhưng chỉ những người đang yêu thì mới có thể lí giải. Cô không rõ đó là sự cảm mến hay thật sự đã yêu cậu ta nhưng dù gì trong tim cô vẫn tồn tại 1 người tên Đầu Đất...

"Sao... sao dừng xe không được. Cái thắng xe..." - Hải Băng bóp mạnh cái thắng xe nhưng vô ích, xe vẫn cứ chạy với tốc độ khá nhanh.

Xe bắt đầu lạng, Hải Băng run sợ nên không còn cầm vững tay lái, cô hốt hoảng hét toáng lên nhưng xui thay chẳng có 1 bóng người nào hết. Xe mà không dừng thì chắc có đâm vào cây bên đường hay đâm thẳng vào nhà người khác mất. Có nhảy xuống thì không gãy chân cũng thương tích đầy mình. Sao đây? Phải làm sao đây? Hải Băng không còn đủ bình tĩnh nữa, nước mắt giàn giụa.

"Con chưa lấy chồng mà... hức... con còn chưa gặp lại Đầu Đất, con chưa muốn chết huhu..." - Cô hét lên trong tuyệt vọng, cô nhắm tịt mắt lại.

Bin bin

Hải Băng mở mắt ra nhìn nơi vừa phát ra tiếng kèn xe. Cô bất ngờ, mở to 2 mắt nhìn. "Tại sao... cậu ta lại ở đây?"

1 chiếc mui trần chạy bên cạnh Hải Băng. Sẽ không bất ngờ nếu người ngồi trong xe không phải Thiên Phong nhưng thật sự lại là Thiên Phong. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng vốn có, Thiên Phong nhìn Hải Băng nhưng sâu trong đôi mắt màu xám khói ấy xen lẫn 1 chút lo lắng. Trong khoảnh khắc, 4 mắt nhìn nhau, có điều gì đó khó nói, cứ ứ lại nơi cổ họng của Hải Băng.

Chợt, tiếng gió rít lên mạnh mẽ, Hải Băng nhận ra chiếc xe đang lao nhanh hơn và trước mặt là vòng xoay, không bẻ lái nhanh thì chỉ có đâm thẳng vào đấy, chết mất.

Hải Băng dùng 2 tay vịn chặt tay lái định liều mạng bẻ lái, vuốt nước bọt....

"Ngồi yên."

Hải Băng khẽ giật mình, cô không biết Thiên Phong đã nhảy lên xe của cô từ khi nào rồi. Không 1 chút tiếng động hay là do gió thổi quá mạnh làm cô không nghe thấy? Hải Băng quay ra sau nhìn Thiên Phong rồi không nghĩ ngợi gì nhiều, ngoan ngoãn ngồi yên. Thiên Phong giữ thăng bằng rất giỏi, cậu đứng sau xe rồi chợt bẻ cô đây.

"Ấy! Anh... anh làm gì vậy?"

Thiên Phong không nói gì, ôm trọn cô vào lòng rồi nhảy xuống. Cả 2 cuộn tròn lăn vài vòng trên thảm cỏ xanh ven đường.

"Áááááá..."

Nhã Ân lật đật chạy lên tầng 3 tìm đến lớp Thiên Phong. Thấy Khải Hòa và Minh Khánh đang đứng ngoài hành lang, nhỏ vội chạy đến hỏi.

"Anh Hòa, anh Khánh, 2 anh có thấy anh Thiên Phong đâu không?"

"Tiết 1 thì đã không thấy nó vào lớp, anh cũng chẳng biết nó đi đâu nữa?" - Khải Hòa nhún vai trả lời.

“Không thấy xe nó trong nhà xe, điện thoại không bắt máy, chắc nó cúp học rồi.” - Minh Khánh nói.

“Có bao giờ nó cúp học mà không gọi 2 đứa mình đi cùng đâu, sao hôm nay lại đi 1 mình?”

Minh Khánh lắc đầu, cậu có vẻ hơi suy nghĩ gì đó.

“VẬY thôi em về lớp trước đây.”

Về mặt Nhã Ân hơi buồn, crush không có ở đây thì đành quay về lớp vậy.

.....

Nhã Ân vừa đi tới chân cầu thang thì chạm mặt Lập Dương. Nhỏ và Lập Dương cũng chẳng mấy hòa hảo với nhau nên nhỏ định cười chào hỏi cho có lệ rồi vội đi lướt qua.

“Nhã Ân.” - Lập Dương cất tiếng gọi.

Nhỏ đứng lại, quay ra sau.

“Có gì không?”

Lập Dương cho tay vào túi quần, thông thả bước đến trước mặt Nhã Ân, hần nhếch mép cười.

“Em thích thằng Phong phải không?”

“Không liên quan anh.” - Nhỏ nở 1 nụ cười có ý hơi khinh, vừa vòng tay trước ngực vừa trả lời.

“Anh biết là không liên quan gì anh, nhưng anh chỉ muốn nhắc nhở em 1 vài điều thôi.” - Lập Dương cười.

Nhỏ hơi ngờ vực rồi tiến lại gần hần. - “Được, anh nói đi.”

Hần nhếch mép cười. - “Anh chỉ muốn nhắc em, phải trông chừng thằng Phong cho thật kĩ nếu em còn muốn có nó.”

“Ý anh là sao?”

“Em thật sự rất xinh đẹp, anh tự hỏi tại sao thằng Phong lại bỏ mặc 1 cô gái vừa xinh đẹp vừa thật lòng với nó như vậy? Hay là... em làm người yêu anh nha.” - Hần đưa tay nựng cằm nhỏ, cười đểu cáng, nhỏ vội gạt phăng ra.

“Không còn gì nữa thì anh ở lại, tôi đi trước.” - Nhỏ ném cho hần 1 nụ cười nhếch rồi quay đầu bỏ đi. Nhỏ cũng đâu phải dạng vừa (!).

“Anh chỉ đùa tý thôi, em đâu cần bỏ đi vội. Thật ra điều anh muốn nói là thằng Phong của em có vẻ khá quan tâm đến cô gái tên Hải Băng, nên anh nghĩ em nên để tâm đến.”

Nhã Ân bước được vài bước thì khựng lại vì câu nói của Lập Dương. Nhỏ quay đầu lại.

“Quan tâm?”

“Đúng vậy. Chắc em cũng đã nghe nói chuyện xảy ra lúc sáng trong căn tin rồi chứ?” - Lập Dương tiến lại gần Nhã Ân.

“Có nghe nói.” - Nhỏ gật đầu, lí do nhỏ đến tìm Thiên Phong cũng là vì muốn hỏi chuyện đó.

“Em nắm bắt thông tin nhanh đấy. Thật ra thì lúc đầu anh trai của em đã đứng ra giúp Hải Băng nhưng cuối cùng người giúp em ấy chính là thằng Phong. Anh có nghe vài người chứng kiến mọi chuyện kể lại, họ thấy thằng Phong nói nhỏ với Khải Hòa đưa Hải Băng ra khỏi căn tin, còn dặn dò rất kĩ là lấy áo khoác của nó lau khô tóc cho em ấy. Sau đó còn dùng thẻ của mình mua phần cơm đèn cho anh giúp em ấy nữa. Không phải là quá quan tâm sao?” - Hần ghé vào tai nhỏ, thủ thỉ.

Nhỏ không nói 1 lời nào, chỉ biết xiết tay thật chặt, nhỏ vô cùng phẫn nộ. Từ trước tới giờ, tính tình của Thiên Phong như thế nào nhỏ là người hiểu rõ hơn ai hết. Thiên Phong sẽ không xen vào bất cứ chuyện của ai nếu chuyện đó không liên quan đến cậu hoặc bạn bè thân thiết của cậu, vậy mà chỉ là 1 con nhỏ mới gặp chưa đầy 1 tuần đã quan tâm đến như vậy.

“Thật ra thì anh cũng không muốn quan tâm chuyện này làm gì, nhưng anh thấy lạ, điều đó không đúng với tính cách của thằng Phong. Thôi, không còn gì nữa thì anh đi trước, tạm biệt em.” - Nói rồi hắn vỗ vỗ tay lên vai kiểu như trấn an Nhã Ân rồi bỏ đi.

Nhã Ân đứng như trời trồng, nhỏ còng xiết chặt tay hơn, mắt nhỏ hiện lên những tia đỏ....

“Đợi đấy, tao không dễ mảy dễ dàng tiếp cận được anh ấy, anh Phong là của tao.”

.....

7. Chương 7

Sau 1 hồi hoảng hồn, 3 hồi 7 vía nhập lại vào người, lúc này Hải Băng mới ngó người nhận ra toàn bộ cơ thể của cô đang nằm lên người Thiên Phong, mặt áp vào lồng ngực rắn chắc đang phập phồng của cậu.

Khoảng cách rất rất gần, có thể nghe rõ từng hơi thở và nhịp tim của ai đó. Trên cơ thể Thiên Phong thoang thoảng 1 mùi bạc hà rất thơm, vừa dễ chịu vừa lạ lẫm lại vừa thân quen.

“Em đứng dậy được rồi.” - Thiên Phong khẽ lên tiếng.

“A, em xin lỗi.” - Hải Băng đỡ 2 má, vội đứng dậy.

Thiên Phong cũng ngồi dậy, cậu khẽ nhủ mảy mảy vồn vồn trong 3s rồi lại giãn ra nhưng Hải Băng đã kịp thu nó vào tầm nhìn. Bây giờ Hải Băng mới để ý, trên người cô không hề có 1 vết thương dù là nhỏ nhưng cậu thì ngược lại, chiếc áo sơ mi trắng đã lấm lem những vết bẩn và vài vết máu rỉ rít chảy ra từ những mảng áo bị rách, chắc là ma sát do va chạm mạnh với mặt đường gây ra. Thảo nào cậu lại nhăn nhó đau đớn như vậy. Hải Băng chợt thấy xót, cũng vì cứu cô mà cậu ra nông nổi như vậy, thật có lỗi.

“Anh không sao chứ, có đau lắm không? Hay để em đưa anh vào viện nha.” - Hải Băng ngồi xuống cạnh Thiên Phong, lo lắng hỏi.

“Không sao.” - Thiên Phong chống tay ra sau, tuy hơi đau nhưng cậu vẫn chịu đựng. Thiên Phong giờ tay lên trước mặt cô, ngụ ý kêu cô kéo cậu dậy.

Cô không ngần ngại nắm lấy tay cậu, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với 1 người con trai nhiều đến vậy. Thân hình cậu khá to lớn, Hải Băng muốn kéo cậu dậy thì phải dùng hết sức nhưng lại vô tình làm cậu bật mạnh lên, cô trượt té, cậu thì ngã nhào ra trước, đè lên cô.

Lúc này, cô đang bị kẹt giữa cậu và thảm cỏ, 2 tay cậu chống trên nền đất. Mặt lại đối mặt, 4 mắt lại chạm nhau.

Cô không thể tin trên thế gian này vẫn tồn tại 1 con người đẹp như nam thần bước ra từ trong truyện tranh, nét đẹp không góc chết, không tì vết, dù soi kĩ đến đâu cũng không thể tìm ra 1 khuyết điểm trên gương mặt này. Có gì đó vừa quen vừa ấm áp. Nhịp tim bắt đầu đập loạn xạ, mặt nóng bừng bừng, thật sự càng nhìn cô lại càng bị mê hoặc bởi đôi mắt màu xám khói đang nhìn chăm chăm vào mắt cô...

“E hèm.” - Hải Băng vờ ho, cắt đứt bầu không khí yên tĩnh, cứ tiếp tục ở tư thế này cô sẽ không làm chủ được bản thân mất.

Thiên Phong vội đứng lên. Có vẻ nhức nhích khá mạnh nên chạm phải vết thương, cậu đưa tay ra sau lưng nhẹ chạm chạm vào vết thương ở đó rồi khẽ “a”, cô nhìn mà lòng chợt thấy xót. Là vì cậu đã xả thân cứu cô nên cô mới cảm thấy như vậy? Cô bước đến đỡ Thiên Phong.

“Không được đâu. Em thấy có vẻ anh bị chấn thương rồi. Dù sao cũng nên đến bệnh viện kiểm tra. Đi, em đưa anh đi.”

Thiên Phong nhìn Hải Băng, nhìn dáng vẻ lo lắng của cô vừa đáng yêu vừa buồn cười, cậu cũng muốn phì cười lắm nhưng “ém” lại.

“Em biết lái xe hơi?”

“À, không... nhưng em sẽ chở anh đi bằng xe của em.”

Thiên Phong không nói gì, đưa tay chỉ chỉ về con Vision nằm chống gọng ngoài đường, phần đầu xe đâm vào cây bên đường, vỡ vụn méo mó đến khó coi. Rồi cậu quay sang nhìn gương mặt méo mó khó coi chẳng kém mà không kiềm nén lại được đành bật cười, đây là nụ cười tươi nhất mà hơn 8 năm qua chưa 1 lần hiện hữu trên gương mặt lạnh lùng này. Cậu thì lo cười còn cô thì sắp bị đâm 1 trận như tử đây, xe của chị cô đấy, giờ nó... có còn được gọi là xe không nhỉ? Sao xui vậy nè. Cô đau đớn ra mặt. ‘Sao quả tạ ơi sao quả tạ. Đến bao giờ mày mới buông tha cho tao? huhu’...

“Đi.” - Thiên Phong kéo Hải Băng đi về phía mui trần của cậu, do cậu để chế độ tự động chạy và hẹn giờ dừng nên nó vẫn an toàn, nguyên vẹn (!).

“Đi... đi đâu? Còn xe em?”

Thiên Phong không trả lời mà kéo cô đi 1 mạch, quãng lên xe rồi lái đi.

Tan học...

San San đứng trước cổng trường, ngó tới ngó lui, đẩy nhẹ cái gọng kính lên rồi xụ mặt.

“Con Băng này, nó bảo là về thay đồ, cuối cùng là mất tăm luôn, rồi giờ sao về đây. Trời ơiiii.”

Cùng lúc đó Khải Hòa và Minh Khánh lái xe đi ra, vừa thấy San San, Khải Hòa liền kéo cửa kính xe xuống.

“San San, em chưa về à?”

San San giật mình, vừa quay sang nhìn đã nhận ngay nụ cười tỏa nắng của Khải Hòa, nhỏ đắm chìm vào nụ cười như đang phiêu du trên 9 tầng mây.

Nhỏ dùng tay lau lau kính để chắc chắn mình không nhìn lầm, là trai đẹp nói chuyện với nhỏ, cuối cùng cũng chờ được ngày này. Nhỏ chỉ hận không thể hét lên cho mọi người biết vì còn phải giữ thể diện cho bản thân nữa chứ. Nhỏ ừm ừm chỉnh lại gọng kính.

“À... em đi chung xe với Hải Băng nhưng từ lúc sáng nó rời khỏi trường đến giờ vẫn không thấy nó đâu. Em không biết phải về như thế nào. Nên đứng chờ 1 lúc xem sao.”

“Vậy em lên xe đi, bọn anh đưa em về.” - Khải Hòa tươi cười đề nghị, Minh Khánh cũng niềm nở - “Đứng đấy, em lên xe đi.”

“Thế thì phiền 2 anh lắm, không cần đâu ạ.” - San San giả vờ ngại ngùng nhưng thật ra trong lòng thì đang rất muốn, thậm chí nhỏ muốn nhảy vào trong xe luôn í.

“Không phiền đâu, em lên đi.” - Minh Khánh nói.

Khải Hòa đã xuống xe từ lúc nào rồi, ga lăng chạy ra mở cửa xe, nắm tay nhỏ kéo đến gần chiếc xe. - “Lên xe đi, đừng ngại.”

San San đỏ hết cả mặt rồi cũng gật đầu.

Vừa lúc Nhã Ân và 2 cô bạn thân đi ra, nhìn thấy San San bước vào trong xe Minh Khánh.

“Ê, đó không phải xe anh Minh Khánh sao, con nhỏ kia là bạn con Băng gì đó mà, sao lên xe anh ấy?” - Thiên Di kéo kéo tay Nhã Ân chỉ chỉ.

“Chết tiệt, hết con Hải Băng ve vãn anh Phong, giờ con bạn nó cũng bắt đầu ve vãn anh Khánh của chị Tuệ Anh à?” - Nhã Ân xiết chặt tay.

[Lâm Tuệ Anh: 18t, là vợ chưa cưới của Minh Khánh, Minh Khánh không hề muốn có cuộc hôn nhân này nhưng bố cậu nhất quyết ép cậu do gia đình 2 bên đã đặt hôn ước từ nhỏ, hiện tại cô ta đang sống và học bên Mỹ, vô cùng xinh đẹp và sắc sảo.]

“Đúng là cá bè 1 lũ.” -Tương Nhiên vòng tay trước ngực chêm thêm 1 câu.

“Được lắm. Đây chỉ mới là bắt đầu thôi. Kịch hay còn ở phía sau. 2 đứa mày cứ chờ xem.” - Nhỏ nhìn Thiên Di và Tương Nhiên nhếch mép cười nham hiểm, 2 con nhỏ cũng không ngại bật cười theo.

.....

8. Chương 8

“Anh đưa em đi đâu vậy?” - Hải Băng hỏi.

Thiên Phong không hề lên tiếng, vẫn tập trung lái xe với tốc độ khá nhanh. Hải Băng không hỏi nữa, đếm không lầm thì cũng là lần thứ 12 cô hỏi cậu câu hỏi vô nghĩa này, cậu đâu thèm trả lời nên cứ mặc kệ vậy, đến đó rồi biết.

Hải băng chống khuỷu tay lên cửa xe, dùng tay bợ cảm rồi không biết từ khi nào đã mê mẩn ngắm nhìn gương mặt điển trai của Thiên Phong... ‘Mũi anh ấy cao thật, hàng lông mày lại rất thanh tú. Không cười thì đã quyến rũ chết người rồi, bảo sao bọn con gái trong trường không mê muội tranh giành, đồ kỵ lẫn nhau được chứ!... nhưng càng ngắm kĩ, lại thấy anh ấy có vẻ quen, hình như mình đã gặp ở đâu đó trước khi chuyển về đây.’

Chợt, Thiên Phong quay sang nhìn Hải Băng làm cô giật mình vội đưa mắt nhìn chỗ khác, vừa lúng túng vừa xấu hổ đỏ cả mặt.

“Dính gì à?” - Thiên Phong dùng giọng lạnh tanh hỏi làm ai kia lạnh gáy, khẽ lắc đầu rồi quay hẳn ra bên ngoài xe.

Chiếc mui trần tiếp tục chạy nhanh trên đường, nhưng Hải Băng đâu hề biết, ai đó đang nở 1 nụ cười....

1 lúc sau, chiếc xe dần dần giảm tốc độ rồi dừng hẳn trước cổng 1 căn biệt thự lớn. *Bin bin*

Từ trong nhà, 1 người phụ nữ đứng tuổi bước ra mở cổng. Bà nở 1 nụ cười hiền từ, nhẹ cúi chào Thiên Phong.

“Cậu chủ.”

Thiên Phong gật đầu chào lại rồi lái xe vào trong. Vừa đậu vào nhà để xe, Thiên Phong nhanh chóng xuống xe, đi sang bên kia mở cửa xe để Hải Băng bước ra.

“Nhà... nhà anh hả?” - Hải Băng nhìn lên cái biệt thự to đùng mà không ngấm được mồm.

Thiên Phong vẫn không nói 1 lời, nắm tay Hải Băng kéo cô vào bên trong. 2 bên cửa chính có 2 tên vệ sĩ, vừa thấy cậu, họ vội cúi gập người - “Cậu chủ mới về.” Thiên Phong không mấy may để ý đến họ mà kéo Hải Băng 1 mạch lên lầu.

Cạch

Thiên Phong mở cửa phòng, để Hải Băng đi vào rồi khóa chốt cửa lại.

“Đây là phòng anh à?” - Hải Băng nhìn quanh rồi trầm trồ.

Căn phòng rất to, có vẻ to gấp 3 lần phòng cô. Màu chủ đạo là màu đen, trừ nền nhà màu bạc, chiếc đèn ngủ màu vàng nhạt ra thì từ sofa, ga giường, tủ, rèm cửa và cả màu tường cũng đen nốt. Mọi vật dụng đều không thiếu, thật tiện nghi.

“Em sơ cứu cho anh được không?” - Thiên Phong đưa cho Hải Băng hộp dụng cụ y tế tại nhà.

“Ồ...”

Hải Băng chưa kịp nhận thức được chuyện gì thì đã thấy Thiên Phong xé toạc cái áo sơ mi trắng, văng nó xuống nền, 1 cơ thể rắn chắc, cường tráng hiện ra làm ai đó đỏ mặt, 2 mắt như sắp nổ luôn rồi, nhịp tim không ngừng tăng nhanh. Cảm giác gì đây?

Thiên Phong kéo Hải Bằng đến ngồi lên giường rồi cậu cũng nằm úp xuống. Trên lưng cậu là 1 vết thương “hả miệng” khá lớn, máu vẫn rỉ rít tuôn. Hải Bằng vội mở hộp dụng cụ y tế, dùng oxy già để diệt khuẩn trên miệng vết thương. Nhìn vết thương kia mà lòng cô xót. Cũng tại cô hết.

“Anh đau lắm đúng không? Em chỉ biết sơ cứu sơ sơ thôi, hay là đến bệnh viện. Dù sao ở bệnh viện cũng tốt hơn tự làm.”

“Anh ghét mùi bệnh viện.”

Thiên Phong thì thào. Hải Bằng không nói gì nữa, có lẽ cậu rất đau, cô nhẹ nhàng sơ cứu cho cậu.

Đôi tay mềm mại của cô chạm vào da, rất ấm rất mềm làm gương mặt nhăn nhó được cậu giấu sâu trong ga giường cũng nhẹ nhàng giãn ra. Đây là lần đầu tiên cậu cười nhiều đến vậy, chỉ trong 1 ngày mà Hải Bằng đã làm 1 người luôn ôm khư khư tảng băng to dùng bên mình như cậu phải bỏ nó xuống và chịu mỉm cười.

Hải Bằng dùng băng y tế chặn miệng vết thương sau khi diệt khuẩn, cô tỉ mỉ dán thật chặt, cũng không quên diệt khuẩn những vết trầy xước xung quanh rồi cẩn thận dán băng cá nhân. Cuối cùng cũng sơ cứu xong.

“Xong rồi. Mà cảm ơn anh đã cứu em. Coi như em nợ anh 1 mạng. Sau này nhất định sẽ trả.”

Thiên Phong ngồi dậy, với lấy cái áo sơ mi đen cạnh đó mặc vào.

“Trả ngay bây giờ cũng được.” - Cậu trả lời.

“Sao... sao ạ?” - Hải Bằng trở mắt ra nhìn Thiên Phong. ‘Chẳng lẽ anh ấy muốn...’

Hải Bằng nuốt miếng bọt “ực” rồi đưa 2 tay nắm chặt cổ áo. Thiên Phong nhìn cô lắc đầu, không ngờ đầu óc của cô lại đen tối như vậy.

“Xe của em anh đã nhờ người đem sửa.”

“Thật á, vẫn sửa được à? Sẽ trở lại như cũ không ạ?” - Hải Bằng sức nhớ đến chiếc xe của chị cô, hỏi lấy hỏi để.

Thiên Phong gật đầu, ai đó vui mừng nhảy cẫng lên. Thiên Phong bước đến mở cửa phòng.

“Anh đưa em về.”

“Vâng.”

“Kể từ mai anh sẽ đón em đi học.”

“Hả?” - Hải Bằng bất ngờ, tròn tròn 2 mắt.

Tập đoàn Duật Thiên.

Phòng Tổng giám đốc...

Ông Hạo đang ngồi nhâm nhi trà trên sofa. Mặc dù tuổi đã ngoài 40 nhưng trông ông vẫn toát lên vẻ phong độ của 1 người đàn ông đứng đắn, phong thái ung dung, ánh mắt thâm sâu, hẳn là 1 người vô cùng uyên thâm mọi việc.

[Hạo Duật Thiên: là bố của Thiên Phong, ông chủ tập đoàn Duật Thiên.]

Cốc... cốc

“Vào đi.”

Cạch.

Cô thư kí bước vào, theo sau là 1 người đàn ông mặc bộ vest chỉnh tề, phong thái của 1 vị lãnh đạo.

“Thưa Tổng giám đốc Hạo, Tổng giám đốc Hạo đến rồi ạ.”

Ông Hạo vội đặt tách trà xuống, bước đến cạnh ông Hạo, tay bắt mặt mừng.

“Quý quá, quý quá. Mời ngài ngồi.”

“Đừng khách sáo, ngài cũng ngồi đi.” - Ông Hạng từ tốn. Cô thư kí cũng khẽ cúi đầu rồi lui ra.

[Hạng Bá Phúc: là bố của Minh Khánh và Nhã Ân, ông chủ tập đoàn Bá Phúc.]

“Tôi xin vào thẳng vấn đề. Hôm nay tôi mạo muội đến đây là có lời muốn đề nghị ngài TGD đây.” - Ông Hạng nói, dáng vẻ khá điềm đạm.

“Chuyện gì mà phải đích thân ngài TGD Hạng đây lên tiếng vậy? Thật là người khác bất ngờ.” - Ông Hạng bật cười rót trà vào ly rồi đưa đến trước mặt ông Hạng.

“Là chuyện chung thân đại sự.”

...

Tối hôm đó, tại nhà Hải Băng...

“TA SẼ GIẾT CHẾT MI, MI ĐỨNG LẠI ĐÓOOOOOOO.””

Hải Vân tức điên lên đuổi theo sau Hải Băng, chạy từ trên lầu xuống rồi rượt nhau chạy lòng vòng phòng khách, bà Hoàng (mẹ của 2 người) đang xem TV cũng phải lên tiếng.

“Em con nó cũng đem sửa rồi, tiền sửa thì nó trả, 2 đứa dừng lại đi để mẹ còn xem TV.”

“Chiếc xe đó là tiền 4 năm Đại học con vừa đi học vừa cực khổ đi làm mà tích góp mua được, chỉ trong 1 ngày nó đã làm hư rồi, con phải giết nó.”

“Tỷ, muội xin lỗi mà.”

“Không xin lỗi gì hết, mi đứng lại đó.”

Dinggg dingggg dongggg...

Điện thoại của Hải Vân reo lên, Hải Vân dừng lại, cầm điện thoại lên xem, trên điện thoại hiện rõ dòng chữ Chánh Thuần.

“Mi chờ đó, nghe điện thoại xong ta xử mi sau.” - Nói rồi Hải Vân chạy lên lầu.

“Mẹ, cứu con với.” - Hải Băng chạy đến ôm mẹ, cô mếu máo thấy thương, bà Hoàng chỉ bật cười rồi lại xem TV.

Hải Băng đành quay về phòng, khóa chặt cửa để chị cô không vào được, cách tốt nhất là trốn.

“Ây dà, uể oải cả người.” - Hải Băng nhảy lên giường, đúng là chẳng có nơi nào thoải mái bằng giường ngủ của mình, vừa êm vừa dễ chịu.

Hải Băng chợt nghĩ đến Thiên Phong rồi bật cười. Thấy có gì sai sai, cô ngồi dậy, vò đầu bứt tóc.

“Á, Mọi ngày mình đều nghĩ đến Đầu Đất trước tiên cơ mà. Sao hôm nay lại nghĩ về anh Thiên Phong. Không được, không được. Không được có cảm tình với anh ấy, không được phản bội tư tưởng... Aaaaaaaa. Đầu Đất à, đến khi nào mới gặp lại cậu?”

Có 1 đứa, vừa hét vừa lấy gối đập vào đầu, quơ tay múa chân loạn xạ...

Ngoài trời bắt đầu mưa, từng đợt từng đợt rồi lớn dần...

9. Chương 9

Sáng hôm sau...

Hải Băng khe khẽ mở cửa phòng, cố không gây ra 1 tiếng động dù rất nhỏ. Vừa hé cửa cô vừa nhìn sang phòng bên cạnh, không nói cũng biết là phòng của Hải Vân rồi. Rón rén bước, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hải Băng thở phào nhẹ nhõm.

“May quá. Tỷ ấy chưa thức.” - Hải Băng vuốt vuốt ngực thì thầm.

“Ai bảo ta chưa thức.”

Giọng nói phát ra từ phía sau làm Hải Băng giật thót tim. Cô đau khổ quay ra sau, cười cười.

“Tỷ, hi hi... tỷ thức rồi à.”

Hải Vân cầm ly sữa còn phảng phất hơi nóng đưa lên miệng làm 1 hơi nốc cạn. Rồi đưa ly sữa cho Hải Băng. - “Đem xuống bếp đun ta.”

“V.. vâng.”

“Mi không cần phải trốn ta, dù gì mi cũng đem xe sửa rồi, lần này coi như ta cho qua.” - Nói rồi Hải Vân ngáp 1 tiếng rõ to rồi đi thẳng về phòng.

Hải Băng nhìn theo Hải Vân, lần này mới thật sự nhẹ nhõm, có thể kê cao gối mà ngủ rồi.

Bước được vài bước Hải Vân chợt nhớ ra gì đó, quay đầu lại nói. - “Mà mi mau xuống nhà đi, ta thấy có chiếc xe hơi đậu trước cổng, chắc đón mi đấy.” - Hải Vân nháy mắt rồi vào phòng, bỏ lại 1 con người đang ngơ ngác... ‘anh ấy... đến đón mình thật à?’

Hải Băng vội chạy ra cổng thì trông thấy chiếc xe hơi màu đen bóng loáng, không phải mui trần nhưng vẫn biết người lái xe là Thiên Phong vì “mùi lạnh lùng” từ trong xe toát ra khá nồng nặc (!). Cô tự hỏi, tại sao Thiên Phong lại muốn đến đưa cô đi học. Hay là vì cậu đang làm người tốt, người xưa có nói: Làm người tốt thì phải làm cho trót, cậu thấy cô không có xe đi học nên đến đón, chắc là vậy rồi!

Lắc đầu xua tan suy nghĩ vớ vẩn, Hải Băng đưa tay gõ gõ lên cửa kính.

“Anh Thiên Phong.”

Cửa kính xe được kéo xuống, Thiên Phong vẫn gương mặt lạnh lùng, nhìn Hải Băng.

“Lên xe.” (Cậu là đến đưa người ta đi học hay đến áp giải phạm nhân thế không biết:v.)

Hải Băng hơi lúng túng, không phải vì cậu quá lạnh lùng, mà là vì cô nhớ đến cái lần đầu tiên đến trường, nhớ đến những ánh mắt sát như dao găm mà không nuốt nổi nước bọt.

“Hay... hay là anh đi trước đi, em gọi San San đến đưa em đến trường cũng được, hi hi.” - Cô nở 1 nụ cười gượng gạo.

Thiên Phong không hề lên tiếng, cũng không hề chớp mắt mà gương đôi mắt lạnh lùng nhìn cô. Cảm nhận có mùi sát khí đang bùng nổ, Hải Băng chợt lạnh gáy, lại tiếp tục cười cười.

“À.. à, vậy thì phiền anh rồi.” - Xong, cô ngoan ngoãn như mèo con mà mở cửa xe.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

Trên lầu, có 1 người đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn xuống cổng....

Giờ thể dục...

Cả lớp tập trung ra phòng thể dục để khởi động. Phòng thể dục rất lớn, có đầy đủ dụng cụ thể dục, đầy đủ các loại hình sân dành cho các môn thể thao.

Lớp Hải Bằng đang ở 1 góc, bên góc kia là lớp 11A2, không cần nói cũng biết lớp này là lớp Nhã Ân, nhỏ đang vịn vẹo cơ thể khỏi động nhưng mắt thì không rời khỏi hướng nhỏ đang nhìn.

“Này, mày có thấy con Nhã Ân đang nhìn chăm chăm mày không?” - San San ghé vào tai Hải Bằng, nói.

“Mày không thấy mọi người đều nhìn tao à, nhất là bọn con gái đấy, đâu riêng gì Nhã Ân.” - Hải Bằng thở dài.

San San nhìn xung quanh, đúng thật là rất nhiều ánh mắt đang dán chặt vào người Hải Bằng, nhỏ giật giật khóe môi.

Hải Bằng nhớ đến chuyện lúc sáng mà khóc không ra nước mắt. Xe Thiên Phong vừa chạy vào trường đã thu hút không ít sự chú ý rồi, cô định là trốn luôn trong xe cho lành vậy mà cậu còn mở cửa “lôi” cô ra cho bằng được, cả sân trường như bùng cháy khi nhìn thấy cậu nắm tay cô bước ra khỏi xe. Khung cảnh thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Hết 1 tiết, thầy giáo cho mọi người giải lao, cả 2 lớp tản ra mọi phía.

“Con Hải Bằng đó đã đi xe riêng với anh Thiên Phong luôn rồi đấy, mày không định làm gì sao?” - Tương Nhiên huých tay Nhã Ân.

“Đúng rồi, mày cũng nên nghĩ cách cho nó 1 bài học đi, hôm bữa chỉ cắt thắng xe của nó coi bộ là vẫn còn nhẹ tay lắm, nó mà cứ được nước làm tới, lúc đó anh Thiên Phong không chừa...” - Thiên Di tiếp lời.

Nhã Ân không nhin được, nhỏ giận dữ quát. - “2 đứa mày im đi.”

Nhỏ bước lên vài bước, nhìn về hướng Hải Bằng, cười nhếch. - ” 1 người bình thường dù có dùng 1 mắt để nhìn cũng rõ là tao hơn con nhỏ đó. Tao đẹp hơn, giàu hơn. Có thì anh ấy cũng chỉ chơi qua đường, rồi cũng quay về bên tao.”

“Mày chắc chắn như thế à?”

“Vì ảnh đã bị tao ràng buộc rồi.” - Nhỏ dùng tay nghịch lọn tóc trước ngực, cười nham hiểm.

“Ràng buộc?” - 2 nhỏ đồng thanh.

“Đi, tao có kịch hay muốn bọn mày cùng xem.” - nói rồi, Nhã Ân bước về hướng Hải Bằng.

....

Hải Bằng đang vui vẻ ngồi uống nước cùng San San, chợt 1 tốp nữ sinh cùng lớp với cô không biết từ đâu chạy đến ngồi cạnh 2 người.

“Hải Bằng.” - 1 người bắt chuyện.

“A, có gì không?”

“Cậu và anh Thiên Phong là quan hệ gì vậy? 2 người đang yêu nhau à?”

Phụt

Hải Bằng bất ngờ trước câu hỏi, phun luôn cả đồng nước trong mồm ra. Cô lắc đầu lia lịa.

“Không.. không phải, chỉ là.. là mình bị hư xe, anh ấy tốt bụng cho đi nhờ thôi, là.. là vậy đó.”

“Là bạn bè cả mà, cậu đừng ngại với bọn mình, cậu cũng rất xinh đẹp lại tốt tính nên nếu cậu có quen anh ấy thì bọn mình ủng hộ.” - 1 người khác lên tiếng rồi cả tốp vừa mỉm cười vừa gật đầu. - “Đúng đấy, đúng đấy.”

Hải Bằng bất ngờ đến không còn nói nên lời, thì ra trong trường này không chỉ tồn tại loại con gái chỉ biết “chĩa súng” vào người khác mà vẫn còn loại thân thiện, hòa nhã đến vậy. Quan trọng là loại này chiếm bao nhiêu phần trăm hay chỉ là số ít trong số ít.

“Ủng hộ cái vẹo gì, dứt hết cho tao.” - Tương Nhiên bước vào, tiện tay đẩy vài người trong tốp nữ sinh.

Tốp nữ sinh không dám chống trả, lần lượt rời khỏi, chỉ còn Hải Băng và San San ở lại. Cả 2 cũng đứng dậy định bỏ đi.

“Cô là Hải Băng?” - Nhã Ân vịn lên vai Hải Băng kéo cô đứng lại, lực kéo quá mạnh làm Hải Băng mém bật ngã. Hải Băng khẽ quay lại, gật đầu.

Mọi người trong phòng thể dục đều hướng mắt nhìn về họ. Những lời bàn tán bắt đầu vang lên.

“Ê, đó không phải là Hotgirl Nhã Ân sao?” - nữ sinh 1.

“Tao nghe nói là cậu ấy thích anh Thiên Phong. Chẳng lẽ là do chuyện Hải Băng đi cùng Thiên Phong nên cậu ấy đến tìm rồi cho 1 trận.” - nữ sinh 2.

“Trước giờ chẳng ai dám giành anh Thiên Phong vì dù không công khai ra mặt nhưng ai cũng biết anh ấy là của cậu ấy, vậy mà giờ lại có người can đảm đến vậy, mày nghĩ coi ai sẽ thắng?” - nữ sinh 3.

“Đương nhiên là Nhã Ân rồi. Cậu ấy đẹp thế kia, chắc chắn thắng rồi.” - nữ sinh 4.

“Tao thấy Hải Băng cũng xinh đẹp không kém đâu. Trận này gay go nha.” - nữ sinh 5....

Những lời bàn tán, tất nhiên đều lọt vào tai của những người đang là tâm điểm kia. Nhã Ân có vẻ khó chịu, hất ánh nhìn cay nghiệt vào họ, phút chốc cả căn phòng rộng lớn im phăng phất.

“Chắc cô cũng biết tôi là ai rồi đúng không?”

“À ừm.”

“Vậy thì khỏi tốn thời gian giới thiệu. Tôi sẽ vào thẳng vấn đề, tôi muốn thách đấu với cô.” - Nhã Ân vòng tay trước ngực, nhỏ khẽ cười đắc ý.

“Thách.. thách đấu?”

San San vội kéo Hải Băng lại gần mình, nói nhỏ vào tai cô. - “Mày đừng đồng ý, chắc cô ta cay vù mày đi cùng anh Thiên Phong nên đến để làm khó dễ mày đó.”

“Thách đấu về điều gì?” - Hải Băng bình tĩnh hỏi.

“Sắp tới, trường sẽ tổ chức cuộc thi sắc đẹp để tìm ra hoa khôi của trường, tôi với cô sẽ cùng tham gia, xem ai sẽ là đoạt giải. Người thắng cuộc là người được nhiều bầu chọn nhất, là học sinh toàn trường bầu chọn nên rất công bằng.” - Nhã Ân mỉm cười ma mị.

“Sao tôi có thể chứ, tôi thua chắc rồi.” - Hải Băng cười gượng.

“Tôi nghe mọi người đồn là cô xinh đẹp mà.” - Thiên Di nhìn Hải Băng từ trên xuống dưới 1 lượt rồi nhìn cả đám con gái vừa nói Hải Băng xinh đẹp, nhỏ biểu môi chế nhạo.

“Mình..”

“Có chuyện gì mà vui vậy?”

Khải Hòa vừa đi đến vừa nói, bên cạnh còn có Thiên Phong và Minh Khánh. Họ vừa đến là lập tức lại có những tiếng xôn xao của bọn con gái.

“Anh hai, anh Thiên Phong, anh Khải Hòa.”

“Em lại bày trò nữa à?” - Minh Khánh véo nhẹ mũi Nhã Ân.

“Có đâu, em chỉ muốn làm quen bạn ấy bằng cách thách đấu thôi. Vui mà anh.”

Minh Khánh liền quay sang Hải Băng. - “Con bé này chỉ giỏi kiếm chuyện thôi, em đừng bận tâm nó.”

“V... vâng.” - Hải Băng gật đầu.

Thiên Phong bỗng bước đến bên cạnh Hải Băng, vỗ gương mặt lạnh lùng, 2 tay cho vào túi.

“Em tham gia đi.”

“Sao ạ?” - Hải Băng bất ngờ, cậu vừa bảo cô nhận lời thách đấu đó ư?

Cả căn phòng lại xôn xao, có người tức sôi máu nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười, Nhã Ân liền bước đến ôm lấy tay Thiên Phong, kéo cậu đến gần. - “Đúng rồi đó, tôi rất thích kết bạn qua chuyện thách đấu lắm, cậu cứ tham gia đi, chỉ tham gia cho vui thôi.”

“Chuyện này...” - Hải Băng nhìn Thiên Phong, Thiên Phong khẽ gật đầu, cô cũng đành đồng ý, cậu đã cứu mạng cô nên cô không thể bác bỏ ý kiến của cậu. - “Mình... tham gia. Nhưng chỉ tham gia cho vui thôi..”

Nhã Ân cười đắc ý, nhỏ làm vậy chỉ muốn khẳng định với Hải Băng rằng nhỏ là xinh đẹp nhất và chỉ có người xinh đẹp nhất mới có đủ tư cách ở bên cạnh Thiên Phong, muốn cho Hải Băng tự động rút lui, nhỏ nhất định phải chiến thắng bằng mọi giá.

Đứng tại đó, có 1 người, không nói gì, chỉ im lặng nhìn, nhìn Thiên Phong thân thiết với Hải Băng đến mức đón cô đi học, có thể chỉ nói 1 câu và chỉ gật đầu 1 cái mà làm cô thực hiện theo. Cậu lặng người, cho 2 tay vào túi.

.....

10. Chương 10

Tan học....

Học sinh từ các lớp nô nức ủa ra sân. Hải Băng và San San chậm rãi ra khỏi lớp.

Nhã Ân ở lớp bên cạnh cũng vừa bước ra, nhỏ vừa nhìn thấy Hải Băng liền liếc lấy liếc để rồi cùng Thiên Di và Tương Nhiên đi qua mặt 2 người. San San bĩu môi, đẩy nhẹ cái gọng kính rồi huých tay Hải Băng.

“Năm rồi con Nhã Ân đó đã giết giải hoa khôi nên giờ nó mới tự tin thách đấu mày, hồi đó tao cứ nghĩ là chị Mẫn Nhi được giải chứ. Nhưng, năm nay mày nhất định phải thắng cho tao, phải để con Nhã Ân đó nhục 1 vỏ cho bớt chảnh, xí.”

“Tao bắt đắ dĩ mới tham gia, tao không hứng thú.” - Hải Băng thản nhiên trả lời, căn bản là cô không hề quan tâm đến Nhã Ân cũng chẳng bận tâm cái chức danh hoa khôi cao sang đó.

“À à, nói mới nhớ, sao mày nghe lời anh Thiên Phong quá vậy, hay là..” - San San nhìn Hải Băng bằng gương mặt không thể gian hơn nữa. -” Mày và anh ấy thật sự đang yêu nhau.”

Hải Băng đứng lại, gõ mạnh lên đầu San San. -“Mày chỉ giỏi suy diễn. Chuyện anh ấy cứu tao thoát chết trong gang tấc tao đã kể mày rồi mà. Có thì cũng là tao đang nợ anh ấy nên nghe lời thôi. Không lại bị cho là kẻ vong ơn bội nghĩa. Hiểu chưa?”

“Rồi rồi, hiểu rồi.” - San San chề môi.

Ringgg ringgg ringgg

Điện thoại của Hải Băng reo lên, là số lạ gọi đến, Hải Băng đưa tay lên kiểu suýt bảo San San im lặng rồi bắt máy. San San cũng tò mò, ghé tai vào điện thoại nghe lén công khai.

”Alo, cho hỏi ai vậy?”

“Anh, Minh Khánh đây.” - Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc.

“A, có gì không ạ?”

“Em với San San mau ra nhà xe đi.”

“Vâng.”

Hải Băng vừa tắt máy thì San San đã kéo cô đi nhanh với tốc độ bàn thờ. - “Mày nhanh đi, người ta chờ mình kìa.”

Hải Băng để mặc cho San San kéo đi không thương tiếc, nhỏ này cứ muốn gặp trai đến hiện rõ ra mặt. Riêng cô chỉ thầm trách bản thân đang quá lơ là việc tìm Đầu Đất, từ lúc cô chuyển đến đây thì chẳng màng gì đến Đầu Đất nữa, suốt ngày cứ nghĩ đến Thiên Phong mà không rõ lí do. Khi còn học ở thị trấn, cũng có không ít chàng trai theo đuổi nhưng cô lại chẳng có cảm giác, cứ nghĩ trong lòng chỉ có 1 mình Đầu Đất nhưng nào ngờ bây giờ cô lại dành sự quan tâm cho 1 người chỉ mới gặp chưa đầy 1 tuần. Cô tự trách bản thân càng lúc càng khó hiểu. Mà không thể phủ nhận, thật ra cô rất thích những lúc được đi cùng Thiên Phong, cảm giác an toàn đến lạ. ‘Nhưng chắc chỉ là cảm giác thôi đúng không?’

Hải Băng lắc đầu xua tan suy nghĩ, cô đưa tay vào trong cổ áo lấy ra 1 sợi dây chuyền ánh kim, mặt dây chuyền là hình 1 chiếc cỏ 3 lá, cô khẽ mỉm cười. Đây là vật duy nhất để cô có thể tìm thấy Đầu Đất, là món quà mà cậu ấy đã tặng năm đó, cậu ấy cũng có 1 sợi y như vậy, cô mong cậu vẫn còn giữ để cô có thể nhờ nó mà nhận ra cậu. Cô nhớ đến câu Đầu Đất đã nói khi đưa nó cho cô: “Ý nghĩa của cỏ 3 lá chính là may mắn không tự nhiên có được, chỉ cần cho đi niềm tin, hy vọng và tình yêu, bạn sẽ có được may mắn và hạnh phúc trọn vẹn nhất.”

Mãi suy nghĩ, Hải Băng đã có mặt tại nhà xe lúc nào không hay. Thiên Phong, Minh Khánh và Khải Hòa đã đứng đợi tại đó, bên cạnh còn có 1 người khác. Là 1 cô gái rất xinh đẹp, mái tóc vàng óng xoăn dài ngang lưng, thân hình chuẩn không cần chỉnh, cô mang 1 vẻ đẹp vừa cá tính vừa mạnh mẽ.

“2 em lại đây.” - Minh Khánh kéo Hải Băng đến gần mình, cậu chỉ tay về cô gái kia. - “Đây là Mẫn Nhi, bạn thân của bọn anh, đứa con gái duy nhất trong nhóm.”

Hải Băng và San San đồng thanh. - “Chào chị.”

“Còn đây là Hải Băng *chỉ Hải Băng* và San San *chỉ San San* là 2 cô gái xinh đẹp bọn tao mới quen.”

“Chào 2 em.” - Mẫn Nhi mỉm cười chào đón. Nụ cười vô cùng tỏa sáng, chỉ cần gần thêm đôi cánh thì cô không khác gì 1 thiên thần.

[Diệp Mẫn Nhi: 18t, là bạn thân của TP, MK và KH, có bố mẹ là chủ của 1 công ty kinh doanh bất động sản, sở hữu nhiều siêu thị và bar lớn nhỏ trong nước.]

Hải Băng không quá bất ngờ khi gặp được 1 nhân vật có tiếng trong trường, vì trước khi nhập học thì cô đã được San San mở 1 “lớp học đặc biệt” giới thiệu về tất cả mọi thứ trong trường rồi. Ngoài Lập Dương “đánh lể” 1 mình ra thì thế lực mạnh nhất trong trường thuộc về “trai xinh gái đẹp” này đây. Không dễ gì được gặp riêng họ, Hải Băng tự thấy mình quá may mắn.

“2 em vào nhóm không? 1 mình chị là con gái thấy cũng chán.” - Mẫn Nhi đề nghị.

“Đúng đấy.” - Khải Hòa và Minh Khánh tán thành.

“Em..” - Hải Băng lúng túng nhìn Thiên Phong.

Mẫn Nhi liền bước đến chỗ Thiên Phong, này giờ cậu đứng dựa vào xe mà không hề lên tiếng. Mẫn Nhi vòng tay qua vai cậu. - “Mày nghĩ sao?”

Thiên Phong gật đầu. - “Ừ.”

“Mà bọn anh định đi picnic, 2 em cùng đi luôn nha.” - Minh Khánh vòng tay qua vai Hải Băng, tươi cười nháy mắt, hỏi. Có 1 người quay qua nhìn hành động của Minh Khánh trong 1s ngắn ngủi rồi trở lại trạng thái lạnh lùng, không quan tâm.

Hải Băng chưa kịp trả lời thì San San đã vội chặn ngang. - “Vâng ạ.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” - Khải Hòa hí hửng.

Chưa kịp nhận thức thì Hải Băng đã bị Mẫn Nhi đẩy vào trong xe Thiên Phong.

Mẫn Nhi, Hải Băng đi cùng xe với Thiên Phong còn San San, Khải Hoà thì đi cùng xe Minh Khánh. 2 chiếc xe bắt đầu lăn bánh và rời khỏi trường.

...

“Mẹ ạ? Con đây, con đang đi picnic với bạn, hôm nay con về trễ ạ. Vâng, vâng.”

Hải Băng vừa tắt máy thở phào nhẹ nhõm thì đã bắt gặp nụ cười khó hiểu của Mẫn Nhi.

“Chị nghe nói em tham gia cuộc thi hoa khôi năm nay.”

“Vâng, đúng là em có tham gia, nhưng chỉ tham gia cho vui thôi.” - Hải Băng cười.

“Năm rồi chị cũng có tham gia, được giải Á khôi á nha, năm nay chị cũng có đăng kí định tham gia cho vui, vậy ta thành đối thủ rồi đây.” - Mẫn Nhi nháy mắt tinh nghịch.

“Chị rất xinh đẹp.”

Cô chợt thấy náo nức, 1 người là hoa khôi, 1 người là á khôi, nếu mà đem so với 1 hoa khôi trường thị trấn như cô thì quá khập khuỵ. Nhưng dù gì cô cũng không muốn đấu tranh giành giật với ai nên chẳng muốn để tâm nhiều.

“Em cũng rất xinh đẹp, có khi lại thành hoa khôi năm nay.” - Mẫn Nhi cười khà khà.

“Không đâu, không đâu, không có chuyện đó đâu.” - Hải Băng lắc đầu lia lịa.

Mẫn Nhi chồm lên nhìn Thiên Phong này giờ không tham gia vào cuộc nói chuyện. - “Hải Băng đẹp phải không?”

Thiên Phong không quay đầu lại, chỉ khẽ nói. - “Ừ.”

Mẫn Nhi cười như được mùa. - “Tao biết rồi nha.”

Có 1 người, ngồi ở sau mà đỏ cả mặt. Cô không nghe lầm chứ, cậu mới “ừ”, cậu ừ là đồng ý rằng cô đẹp hay là ừ cho có nhĩ? Ai đó cứ mím chặt môi nghĩ ngợi mà lòng chợt thấy vui vui.

Có vẻ như xe của Thiên Phong không xôn xao náo nhiệt bằng xe Minh Khánh.

Người ta (!) có câu, chỉ cần để 2 đứa lăm lăm mồm ngồi cạnh nhau thì không cần con vịt cũng ra cái chợ, quả là không sai. San San và Khải Hòa suốt buổi không ai chịu ngậm mồm, cứ huyền thuyên biết bao nhiêu chuyện, chỉ tội Minh Khánh phải ngồi nghe cái đám giặc này, không biết làm gì ngoài cười.

“Chia tay đi.” - Lập Dương thản nhiên nói, chân vắt chéo, 1 tay cầm điện thoại, tay còn lại cầm tách cà phê còn phả hơi nóng.

“Tại... tại sao lại chia tay? Em sai chỗ nào anh nói đi, em.. em sẽ sửa đổi mà. Hức hức.” - 1 giọng nói của 1 cô gái vang lên từ đầu dây bên kia.

“Chán rồi thì chia tay vậy thôi, giờ tôi tắt máy. À mà nếu sau này có vô gặp tình gặp tội thì cứ coi như không hề quen biết là được, tạm biệt.” - Nói rồi, hần tắt máy không do dự, tiện tay xóa luôn số của cô gái kia.

Đối với hần chuyện chia tay, vứt áo ra đi không 1 chút do dự là vô cùng bình thường. Ai mà chẳng biết hần nổi tiếng đào hoa, chẳng bao giờ thật lòng với ai. Bản thân hần cũng biết rất rõ, bọn con gái ngoài kia quen hần không những vì hần điển trai sành điệu mà còn vì hần luôn có thói quen vùng tiền như vùng giầy, quen hần thì ích lợi không đếm hết. Nhưng hần lại không phải loại chỉ biết rãi tiền cho không, hần sẽ lấy những thứ hần muốn từ họ (!).

“Lại mới chia tay người yêu à?”

1 chàng trai từ trên lầu bước xuống, vừa thấy anh ta, Lập Dương vội đặt tách trà xuống.

“Anh Chánh Thuận.”

[Vũ Chánh Thuận: 22t, anh họ của Lập Dương.]

“Mày nên bỏ cái thói trăng hoa đó đi, không chừng sau này lại chẳng có ai thèm đếm xỉa tới, lúc đó đừng tìm anh đây than vãn.” - Chánh Thuận đi đến trước mặt Lập Dương, bẻ bẻ tay áo, chỉnh chỉnh lại tóc.

“Anh khỏi lo, em đây gái nhiều như này này.” - Vừa nói hần vừa dang rộng 2 tay, cười ngạo nghễ.

“Anh chỉ nhắc nhở mày, nghe hay không tùy. Giờ anh có việc phải ra ngoài đây.” - Nói rồi, Chánh Thuận rời khỏi nhà.

Ở đây, có người ngồi cười đắc ý.

“Đang có 1 người làm em trai của anh thấy hứng thú đây. Phải nhanh chóng tóm gọn em ấy mới được. Chuyện chỉ mới bắt đầu thôi. Hahahahaa.”

.....

11. Chương 11

Xe của Minh Khánh và Thiên Phong dừng lại trên 1 ngọn đồi lồng lộng gió, cỏ xanh mướt.

Vừa xuống xe San San và Hải Băng đã lao ra như 1 vị thần, từng đợt gió thổi mát rượi làm 2 nhóc thích thú vừa dang tay vừa chạy, lớp 11 rồi đấy mà trông không khác con nít chỗ nào.

Ở đây, Mẫn Nhi, Minh Khánh và Khải Hòa trải tấm thảm dã ngoại rồi bày 1 ít thức ăn, nước uống lên trên đó. Riêng Thiên Phong thì đảm nhiệm việc nhóm lửa cho bếp than để nướng thịt.

Mãi chơi, cuối cùng San San và Hải Băng cũng quay trở lại chỗ mọi người.

“Ấy chết, lúc sáng tao quên cho túi than vào cốp xe rồi.” - Khải Hòa gãi đầu cười cười.

“Có vậy cũng quên, mày định để bọn này ăn thịt sống hả?” - Minh Khánh vỗ nhẹ vào đầu Khải Hòa.

“Thiên Phong đảm nhiệm việc nướng thịt, vậy mày đi vào trong khu rừng dưới chân đồi tìm cây khô về để nhóm lửa đi, được không?” - Mẫn Nhi lên tiếng.

Thiên Phong gật đầu, định quay đi thì bị Khải Hòa kéo lại. - “Để tao đi với mày.”

Thiên Phong không nhìn Khải Hòa mà lại nhìn Hải Băng, cô chợt thấy có mùi nguy hiểm, chẳng lẽ cậu muốn... - “Hải Băng đi với tao cũng được.”

“Em.. em á?” - Hải Băng tròn to mắt, biết ngay là sẽ như vậy mà.

“Ồ, cái thằng này, là tao đang nói chuyện với mày mà.” - Khải Hòa chu mỏ.

Thiên Phong không quan tâm Khải Hòa mà bước đến kéo Hải Băng đi. Hải Băng chỉ biết ngoan ngoãn mà đi theo.

.....

Dưới chân đồi, cạnh bờ hồ, Hải Băng và Thiên Phong lom khom nhặt cây củi khô. Không ai nói với ai lời nào, không khí thật im ắng cho đến khi Thiên Phong khẽ “a” 1 tiếng làm Hải Băng chú ý, chợt nhớ đến vết thương trên lưng của cậu vẫn chưa lành mà giờ lại lom khom như vậy. Sao cô không nghĩ tới nó sớm hơn, tự trách mình lơ đãng, cô vội chạy đến cạnh cầm lấy đồng củi mà Thiên Phong vừa nhặt được.

“Vết thương trên lưng anh chưa lành, anh cứ hoạt động như vậy sẽ đau lắm, anh đừng nhặt nữa để em làm được rồi.”

Thiên Phong khẽ nhăn nhó, cô vội đỡ cậu ngồi xuống rồi cũng ngồi bên cạnh.

“Vậy thì ngồi nghỉ tí đi ạ. Cũng tại em mà anh bị thương.”

Thiên Phong im lặng nhìn mặt hồ đang gợn sóng, được 1 lúc, cậu quay sang nhìn Hải Băng.

“Việc nên làm.” - Cậu cười mỉm.

Tim ai đó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô như chết đứng trước nụ cười quyến rũ ấy, mặt nóng bừng bừng, Hải Băng vội gạt gạt đầu rồi quay sang chỗ khác.

“Đầu Đất là ai vậy?”

Hải Băng giật mình trước câu hỏi của Thiên Phong, quay qua nhìn thì mũi cô vừa chạm vào mũi cậu, cậu đang kề mặt rất gần cô. Cô vội nhích ra xa.

“Sao.. anh lại hỏi về cậu ấy?” - Hải Băng ngỡ người, ngoài San San ra thì không ai biết đến cái tên Đầu Đất đó cả, chẳng lẽ San San bán đứng cô?

“Hôm cứu em, vô tình nghe.” - Thiên Phong lạnh lùng trả lời.

Hải Băng nhớ lại, đúng thật là hôm ấy trước thời khắc sinh tử chỉ cách nhau 1 sợi chỉ mỏng, cô có thốt lên tên của Đầu Đất. Cô không ngờ là cậu nghe thấy.

“VẬY.. VẬY À?” - Hải Băng cười cười.

“Là ai?” - Thiên Phong vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi.

“Là mối tình đầu của em, nhưng đơn phương thôi.” - Hải Băng thành thật, cậu đã biết cô cũng không muốn giấu làm gì.

“Vẫn còn tình cảm?”

Hải Băng gật đầu. - “Em và cậu ấy đã không liên lạc rất lâu rồi, nhưng em vẫn muốn tìm cậu ấy, muốn 1 lần nói ra tình cảm của mình cho cậu ấy biết.. mặc kệ cậu ấy có chấp nhận hay không.”

Thiên Phong không hỏi nữa, nhìn Hải Băng vừa nói vừa cười mà cậu thấy thật khó chịu. Thật ra, cậu đã sớm nhận ra cô bé trong kí ức của cậu chính là cô, cô bé có màu tóc hạt dẻ, 1 nụ cười tươi tắn cùng mùi hoa ly trắng không thể lẫn lộn với bất kì ai, cô bé mà cậu thầm thương. Nhưng, cô bé ngày nào giờ đã dành tất cả tình cảm cho 1 tên Đầu Đất nào đó, cô chẳng hề nhớ đến cậu bé nghèo ngày xưa. Lòng ngực ai đó chợt nhói nhói.

.....

“Mọi người, sau khi ăn no rồi, giờ chúng ta sẽ chơi 1 trò chơi nha.” - Khải Hòa vừa vỗ tay gây chú ý vừa nói.

“Trò gì?” - Mọi người đồng thanh nói.

“Ở đây ta có 3 nam 3 nữ, vậy chia làm 2 đội đi. Trò chơi rất đơn giản. 1 nam đội này sẽ oẳn tù tì với 1 nữ đội kia, người thắng sẽ đưa ra 1 câu đố, người thua không trả lời được thì chịu phạt, còn trả lời được thì được phép phạt lại người đưa ra câu đố. Ok chứ?” - Khải Hòa đưa ra thể lệ trò chơi.

Tất cả đồng loạt nhất trí. Sau 1 hồi thảo luận cặp thi, kết quả như sau: Hải Băng & Thiên Phong, San San & Khải Hòa và cuối cùng là Mẫn Nhi & Minh Khánh.

San San và Khải Hòa sẽ thi trước.

“Kéo búa bao.”

“Haha, anh thắng rồi nhé.” - Khải Hòa vui mừng.

San San ù ỉu. - “Anh đồ đi.”

“Ừm, cái gì tay trái cầm được còn tay phải cầm không được?”

“Là tay phải. Hahaha.” - San San nhanh trí trả lời, câu này trước kia nhỏ còn dùng đồ Hải Băng nên quá dễ.

“Em phạt đi.” - Khải Hòa cười. San San nghĩ ngợi rồi nói. - “Ừm, hít đất 50 cái.”

San San quả là ác hơn người, chỉ khổ Khải Hòa, khóc không ra nước mắt, còn bị mọi người cười chế giễu.

Đến lượt Hải Băng và Thiên Phong.

“Kéo, búa, bao.” - Mọi người đồng thanh.

Cậu lần lượt ra bao, kéo, búa còn cô thì bao, kéo, bao. Cô thắng.

“Trước giờ trò này thằng Phong đâu có thua, nó cứ như đọc được suy nghĩ của bọn anh, vậy mà giờ lại bị Hải Băng hạ. Hải Băng, em quả là cao thủ.” - Khải Hòa lên tiếng, đưa tay kiểu like.

“Mày im đi Hòa, hít đất nhiều quá chạm dây nói à? Hải Băng em đồ đi.” - Mẫn Nhi đẩy Khải Hòa ra chỗ khác rồi tươi cười nhìn Hải Băng.

“Là do em may mắn thôi.” - Hải Băng cười cười rồi nhìn Thiên Phong - “Em đồ anh vua gọi vợ mình bằng gì?”

“Vợ.” - Thiên Phong không suy nghĩ mà trả lời luôn, nghe có vẻ không giống câu trả lời, nói tới vua thì là thời rất xưa, sao cậu lại có thể nghĩ ra là “vợ” nhỉ? Mọi người và Hải Băng hơi đơ người, 1 lúc sau cô lắc đầu.

“Sai rồi, là bằng miệng.”

“Thằng Phong hôm nay cứ lạ lạ.” - Khải Hòa nhìn Thiên Phong dáo dác nhưng chỉ bị cậu lườm 1 cái là im ngay.

”Mày phạt anh ấy đi, anh ấy thua rồi. - San San giục.

Hải Băng nhớ đến vết thương chưa lành của cậu, nhớ đưa ra hình phạt phải cử động quá mạnh thì lại hại cậu. - “Em vẫn chưa nghĩ ra, hay là để sau này nghĩ ra em sẽ phạt bù.”

“Cũng được.”

.....

1 ngày trôi qua rất nhanh, thoáng chốc bầu trời đã ngả màu vàng cam. Sau khi ăn kết thúc chuyến picnic, mọi người dọn dẹp rồi quay lại vào trong xe, lên đường trở về.....

Sau khi hộ tống Mẫn Nhi an toàn về tới nhà, Thiên Phong lái xe đưa Hải Băng về.

Xe dừng lại trước cổng, Hải Băng vội mở cửa bước xuống xe.

“Cám ơn anh đã đưa em về, em vào trong đây.”

“Ngủ ngon.”

Hải Băng hơi đỏ mặt, tươi cười vẫy tay. - “Anh cũng vậy. Tạm biệt.”

Thiên Phong chống khuỷu tay lên cửa xe rồi bọ tay lên cằm, cậu ở lại dõi theo bóng lưng nhỏ nhắn của Hải Băng. Đôi mắt màu xám khói u buồn đến lạ.

“Em có biết, thời gian qua anh nhớ em biết nhường nào...”

Đợi cho Hải Băng đã vào trong nhà, chiếc xe mới lăn bánh, rời khỏi. Bầu trời cũng dần chìm vào màn đêm.

.....

12. Chương 12

Sân bay quốc tế...

Minh Khánh đứng dựa người vào chiếc xe của mình trước cổng sân bay. Thật ra cậu chẳng muốn đến đây chút nào, cậu không muốn quá thân thiết với người này nhưng bố cậu nhất quyết bảo cậu đi đón, hôm nay lại là chủ nhật, cậu chẳng thể từ chối.

Minh Khánh đã chờ hơn 1 tiếng nhưng vẫn chưa thấy người đó ra, cậu định vào trong xe ngồi đợi thì có ai đó chợt ôm chặt cậu từ phía sau.

“Anh Minh Khánh, anh đến đón em hả? Em vui quá.”

Minh Khánh dùng tay gỡ tay cô gái kia ra, cậu quay qua sau nhìn. Là cô gái xinh đẹp, vô cùng quyến rũ với mái tóc vàng óng, chỉ có điều ăn mặc khá thiếu vải.

“Đừng làm cái hành động ngu xuẩn này nơi công cộng.”

“Anh sao vậy? Dù gì em cũng là vợ sắp cưới của anh mà.” - Tuệ Anh làm nũng.

“Nhưng chưa cưới.” - Minh Khánh khó chịu, mở cửa xe rồi vào xe ngồi.

“Anh..” - Tuệ Anh khá bức tức rồi cũng tự mình lôi cái vali quăng vào trong xe rồi cũng ngồi vào trong.

Minh Khánh khởi động xe và chở Tuệ Anh về nhà mình như chỉ thị của bố cậu.

“Aisss, hôm nay là chủ nhật, chủ nhật đấy, đáng lẽ tao đã có 1 giấc ngủ ngon lành trên chiếc giường êm ái của tao rồi, vậy tại sao mày lại phá hỏng nó vậy? Giờ mày đang đưa tao đi đâu đây? San San.” - Hải Băng vừa bị San San kéo đi vừa gồng cổ lên trách.

San San đứng lại, đặt 2 tay lên má Hải Băng vò vò. - “Mày cũng biết là 1 tuần nữa cuộc thi hoa khôi sẽ diễn ra, tao biết mày đẹp nhưng cũng phải chau chuốt lại chút. Giờ tao dẫn mày vào 1 spa chăm sóc sắc đẹp lớn nhất nhì của thành phố, đi.”

“Mày cứ làm quá lên.” - Hải Băng lắc đầu.

Hải Băng và San San đi được 1 quãng thì gặp Lập Dương đi hướng ngược lại. Hắn vừa thấy Hải Băng thì vội chặn đường.

“Ey, lại gặp em rồi.”

San San và Hải Băng không quan tâm mà đi lướt qua nhưng mặt dày kia vẫn không nhún nhường, hắn dang 1 tay ra chặn 2 người.

“Vội đi đâu, có hứng thú đi uống nước với anh không?”

“Chúng tôi không rảnh.” - San San đẩy tay hắn ra kéo Hải Băng đi.

Được vài bước thì San San khựng lại, vì Hải Băng đang bị tên kia nắm cổ tay kéo cô ra khỏi tay nhỏ.

“Anh buông ra coi, buông ra.” - Hải Băng vùng vằng. - “Anh buông tay bạn tôi ra, không là tôi la lên đó.”

Lập Dương cười khẩy. - “Trước giờ không có cô gái nào dám từ chối Lập Dương này hết. Em quả thật thú vị.”

“Thú vị? Thú vị cái này nhé.” - Hải Băng dùng tuyệt chiêu cô thành thạo nhất mỗi lần bị bắt nạt, chính là cắn, cô cắn mạnh vào tay hắn.

“AAAAAAAAAAAA” - Lập Dương đau quá rút tay về, nhìn mặt hắn thốn khó tả.

Hải Băng và San San nhân thời cơ chạy thoát. Bỏ lại 1 người vừa đau vừa tức. Nhưng hắn lại nhanh chóng nở nụ cười ẩn ý. - “Em đúng thật rất thú vị. Không như bao cô gái khác.”

1 bàn tay đặt lên vai Lập Dương, hắn khẽ giật mình quay ra sau, nhìn người đang đối diện hắn.

“Là mày sao?”

Thiên Phong vẫn nguyên gương mặt lạnh lùng nhìn hắn, nhưng sâu trong ánh mắt hắn lên sự tức giận.

“Từ nay tránh xa cô ấy ra.”

Lập Dương cười nửa miệng. - “Mày lấy quyền gì ra lệnh cho tao, mày nên nhớ em ấy không phải của mày.”

“Cũng không phải của mày.”

“À, hay là mày thích em ấy.” - Lập Dương cho tay vào túi, ngênh mặt lên. - “Chà chà, đại thiếu gia nhà họ Hạo cuối cùng cũng chịu đồ trước 1 cô gái.”

Thiên Phong bước lên vài bước, đưa tay vỗ vỗ vai Lập Dương. - “Việc đó không liên quan mày. Nhưng, tốt nhất mày nên nhớ những gì tao vừa nói.”

Nói rồi, Thiên Phong bỏ đi, Lập Dương liền quay mặt về hướng Thiên Phong đang đi, nói vọng theo sau.

“Em ấy thuộc về ai còn chưa biết, mày đừng đắc thắng.”

Xe của Minh Khánh vừa chạy vào sân biệt thự thì đã thấy Nhã Ân chạy từ trong nhà ra.

Tuệ Anh vừa bước xuống xe là 2 nhỏ ôm nhau thắm thiết như hàng tỷ năm chưa gặp.

“Chị Tuệ Anh, em nhớ chị quá à.” - Nhã Ân tươi cười

“Chị cũng nhớ em nữa.”

Để mặc 2 người họ vui vẻ quây quần, Minh Khánh bỏ vào nhà. Tuệ Anh nhìn theo Minh Khánh, đến khi cậu khuất bóng sau cánh cửa mới quay qua hỏi Nhã Ân.

“Chuyện hôm trước em nói qua điện thoại với chị là thật à?”

Nhã Ân vòng tay trước ngực. - “Em có bao giờ nói dối chị đâu. Tất cả đều là thật, cái con nhỏ đó thật sự rất đáng ghét.”

Tuệ Anh vòng tay qua vai Nhã Ân. - “Chị rất muốn xem mặt mũi con nhỏ đó ra sao mà dám ve vờ anh Minh Khánh của chị và Thiên Phong của em.”

“Cũng khá xinh đẹp nhưng không bằng em và chị.” - Nhã Ân cười típ mắt. Nhỏ như nhận ra điều gì đó rồi quay sang hỏi Tuệ Anh - “Chẳng lẽ lần này chị về Việt Nam chỉ vì chuyện này hả?”

Tuệ Anh đưa tay vuốt tóc, vài lọn tóc mềm mại đan vào nhau, khẽ nhếch mép cười, trông ả vừa nham hiểm vừa toát lên 1 sự quyến rũ chết người. - “Chỉ là về giữ chân chồng, đâu có gì lạ đâu em.”

Nhã Ân cười thầm trong bụng, chuyện nhỏ cố gắng theo dõi trong những ngày qua cuối cùng cũng có 1 khởi đầu tốt đẹp. Tuệ Anh nổi tiếng nhiều mưu kế, tuy bề ngoài ả luôn tỏ ra thánh thiện, tốt bụng nhưng sẽ không nương tay cho bất cứ ai muốn giành lấy Minh Khánh. Để Tuệ Anh tiếp tay với nhỏ thì việc hạ Hải Băng sẽ dễ dàng hơn, dù có dùng thủ đoạn gì thì nhỏ vẫn là người hưởng lợi nhiều nhất, vừa không cần ra tay quá nhiều vừa không bị mang tiếng xấu, 1 mũi tên trúng 2 con nhạn.

”Cũng may là chị có hôn ước từ nhỏ với anh của em nên đường đường chính chính quản thúc anh ấy, nhưng em thì khác, liệu em có giữ được Thiên Phong không? Có cần chị giúp không? - Tuệ Anh nói.

Nhỏ ôm lấy eo Tuệ Anh, cười rạng rỡ. - “Chị yên tâm, mọi việc đã ổn, đâu vào đấy cả rồi.”

“Mà khoan nói tới chuyện đó, chị có mua quà cho em đây. Minh vào nhà rồi nói tiếp.”

“Vâng, em cũng đã cho người dọn dẹp phòng cho chị rồi. Minh vào trong thôi.”

Nhã Ân cùng Tuệ Anh đi vào trong nhà, 1 người giúp việc cầm vali của Tuệ Anh chạy theo sau.

Phòng TGD...

Thiên Phong được bố cậu gọi vào phòng làm việc của ông. Cậu ngồi ở sofa đợi hơn nửa tiếng rồi nhưng vẫn chưa thấy ông rời mắt khỏi màn hình máy tính. Rõ ràng là ông đang bận nhưng vẫn cho gọi cậu vào đây làm gì?

Thiên Phong định đứng dậy bỏ đi.

“Con đứng lại đó.” - Ông Hạo cũng chịu rời mắt khỏi máy tính, ông đan 2 tay vào nhau, đặt trước mặt.

Từ rất nhiều năm trước, quan hệ giữa 2 bố con ông đã không được tốt. Đúng hơn là cách đây 5 năm, từ khi mẹ Thiên Phong mất thì chẳng thấy cậu và bố cậu 1 lần nói chuyện vui vẻ cùng nhau hay ngồi cùng bàn

ăn. Thậm chí 1 tháng chỉ nói với nhau đúng 1 câu. Ông biết cậu vô cùng hận ông vì chuyện năm đó nên không bao giờ ông hà khắc với cậu, luôn cho cậu nhiều thứ, không để cậu thiếu thốn bất cứ thứ gì.

Thiên Phong đứng lại. Ông Hạo cũng đứng dậy đi đến sofa rồi ngồi xuống.

“Ta có chuyện muốn nói với con. Con qua đây ngồi rồi chúng ta cùng nói chuyện.”

Thiên Phong ngồi xuống sofa, lạnh lùng nhìn ông Hạo. Ông Hạo ngồi bắt chéo chân rồi nói.

“Hôm trước bố của Nhã Ân có đến đây, ngờ ý kết thông gia với gia đình ta, bố thấy con và con bé Nhã Ân cũng khá hợp, lại chơi cùng với nhau từ lúc gia đình ta mới về đây, bố con bé cũng giúp ích cho tập đoàn ta nhiều lần nên bố đã đồng ý hôn sự cho con rồi.”

Thiên Phong hơi nhíu mày, xiết chặt tay, ánh mắt hằn lên những sợi gân đỏ. Rõ ràng là cậu không hề thích có cuộc hôn nhân này.

“Không.”

Ông Hạo nghiêm nghị. - “Điều đó là tốt cho con, cũng tốt cho tập đoàn Duật Thiên chúng ta, nếu ta và bên đó kết thông gia thì thế lực trên thương trường tăng lên gấp nhiều lần.”

“Nhiều đây tài sản vẫn chưa đủ?” - Thiên Phong lạnh lùng hỏi.

“Không, ý ta là chỉ muốn tốt cho tương lai của con.”

“Không cần.”

Thiên Phong đứng dậy bỏ đi.

Chẳng phải mục đích cuối cùng của ông ấy cũng chỉ vì danh lợi thôi sao? Ruột cuộc ông ấy đánh đổi thời gian, đánh đổi cả gia đình hạnh phúc và giờ là con trai ruột chỉ vì 1 chữ danh lợi.

Cũng chỉ vì muốn thay đổi số phận, vì làm giàu mà 5 năm trước ông đã bỏ mặc vợ mình đau ốm không ở bên lo lắng, chăm sóc mà chạy theo van nài người khác kí hợp đồng, chỉ muốn làm giàu. Cậu hận ông, thật sự rất hận, nhưng trước lúc ra đi, mẹ cậu đã nắm tay cậu và dùng hơi thở cuối cùng chỉ để dặn cậu: Đừng hận ông ấy. Cậu chỉ hận bản thân không thể không nghe lời mẹ....

“Con không muốn cũng phải nghe theo, ta không cho phép con từ chối, con nghe rõ không?” - Ông Hạo đập mạnh tay lên bàn.

Thiên Phong đứng khựng lại, cậu xiết chặt tay.

“Không.”

“Con...”

“Trừ khi là ông giết tôi, nếu tôi còn sống thì chuyện đó không bao giờ diễn ra.” - Thiên Phong gắng từng chữ rồi bỏ đi, không thương tiếc hành hạ cánh cửa phòng.

Ông Hạo tức giận đứng dậy định quát cậu nhưng chợt khó thở, ngồi xuống sofa, đặt tay lên ngực vuốt vuốt

.....

13. Chương 13

Hải Băng chạy từ trên lầu xuống, nhìn ra cổng đã thấy xe của Thiên Phong đậu đó chờ. Cô đứng lại chỉnh chỉnh lại quần áo, vuốt vuốt lại tóc.

Vừa ra tới cổng thì Thiên Phong mở cửa xe bước ra, ga lăng bước sang bên kia mở cửa xe cho cô.

“Anh đợi em có lâu không?”

Thiên Phong lắc đầu. - “Anh mới tới.”

“À, có chuyện này em muốn nói với anh.” - Hải Bằng bước đến gần Thiên Phong.

Thiên Phong nhìn cô, cô ngập ngừng nói. - “Xe đã sửa xong, chiều nay có thể lấy.. vậy kể từ mai em không phiền anh nữa, em có thể tự đi đến trường, anh không cần đến đón, em rất cảm ơn anh...”

“Em vào trong xe đi.” - Thiên Phong cắt ngang lời Hải Bằng.

“..?” - Mặt Hải Bằng nghếch ra.

“Anh đến đón hay không, không do em quyết định.” - Thiên Phong lạnh lùng nói.

Cô hơi khựng lại rồi ngoan ngoãn vào trong xe, cậu cũng không nói thêm lời nào, trở lại ghế lái rồi bắt đầu lái xe đi.

‘Anh ấy nói vậy là có ý gì nhỉ? Anh ấy vẫn sẽ đón mình đi học mỗi ngày à? Không do mình quyết định là sao? Mới sáng sớm mà anh ấy định hại não mình rồi. Khó hiểu thật.’

Hải Bằng ngồi trong xe mà không ngừng suy nghĩ, lâu lâu lại quay sang nhìn cậu.

“Hải Bằng.” - Thiên Phong khẽ gọi.

“A, vâng, anh gọi em.” - Tưởng Thiên Phong nhắc nhở cô cứ mãi nhìn cậu nên ai đó lúng túng.

“Em vẫn muốn gặp lại người tên Đầu Đất?” - Thiên Phong vẫn tập trung lái xe, cậu hơi mấp máy môi.

Hải Bằng chợt khó hiểu, cậu có vẻ rất quan tâm đến chuyện của cô. Hải Bằng gật đầu. - “Vâng.”

Thiên Phong đập mạnh tay vào vô lăng, Hải Bằng giật mình nhìn cậu. Cậu dừng xe vào lề đường rồi quay qua nắm chặt vai Hải Bằng.

“Trong lòng em chỉ có tên Đầu Đất kia thôi sao? Vậy còn cậu bé năm xưa có phải em đã quên?”

“Cậu.. cậu bé nào ạ?” - Hải Bằng không biết Thiên Phong nhắc đến ai, chỉ biết vai của cô đang sắp bị cậu bóp nát, cô khẽ nhủ thầm. - “Anh bỏ tay ra đi, em đau.”

Thiên Phong vội bỏ tay ra khỏi vai cô rồi tiếp tục lái xe, không gian lại im lặng đến lạ.

Hải Bằng không quan tâm đến đôi vai vẫn còn ê ẩm, cô nhìn chăm chăm Thiên Phong. Rõ ràng hôm nay vẫn là 1 Thiên Phong lạnh lùng nhưng sao lại có nhiều hành động lạ như vậy? Còn cậu bé cậu nhắc đến là ai?

Hải Bằng định hỏi nhưng trông Thiên Phong không được vui nên cô đành thôi.

....

1 lúc sau, xe Thiên Phong rẽ vào nhà xe của trường, từ xa đã thấy Nhã Ân chạy đến, nhỏ đợi Thiên Phong bước xuống xe rồi vòng tay qua tay cậu như đúng rồi, bám chặt như đĩa dính.

“Anh Thiên Phong, hôm nay sao anh đến trễ quá vậy?” - Nhã Ân tựa đầu vào vai cậu, gọi ngọt ngào.

Thiên Phong không bận tâm đến nhỏ, kéo tay nhỏ ra khỏi tay mình rồi bước qua bên kia mở cửa xe dẫn Hải Bằng xuống. Hải Bằng gật đầu mỉm cười chào nhỏ nhưng chỉ nhận về cái lườm ghê gớm.

“Anh Thiên Phong, sao anh lại chở Hải Bằng đến trường, chẳng lẽ bố anh chưa cho anh biết về chuyện của chúng ta hay sao?” - Nhã Ân vội kéo tay Thiên Phong, mắt thì liếc xéo Hải Bằng.

Thiên Phong không đếm xỉa đến nhỏ mà kéo Hải Bằng định bỏ đi.

“Cậu đứng lại.” - Nhỏ gỡ tay Thiên Phong khỏi cổ tay Hải Bằng. Kéo Hải Bằng về phía đối diện với nhỏ. - “Sao cậu mặt dày vậy?”

“Tôi..”

Chát!

Chưa kịp nói hết câu thì Hải Băng đã bị Nhã Ân cho 1 bạt tay vào má làm cô vặn mình sang 1 bên, hẳn rõ lên má 5 vệt đỏ. Thiên Phong vội chạy đến đỡ Hải Băng, cậu dùng ánh mắt nãy lửa nhìn nhỏ.

“Cô thôi đi.” - Thiên Phong gắng giọng, 1 tay đã giơ lên cao nhưng đã bị Hải Băng nắm lại, cô lắc đầu.

“Anh định đánh em à? Đây là lần đầu tiên anh lớn tiếng với em, còn đòi đánh em. Là vì cậu ta.” - Nhã Ân nhìn Thiên Phong, cơn giận không thể kiềm nén được nữa, nhỏ xiết chặt tay, quay ngoắc sang nhìn Hải Băng.

Hải Băng lúc này còn ngỡ ngàng, không biết chuyện gì xảy ra nhưng cảm nhận rất rõ 1 bên má đang nóng bừng lên.

“Tôi nói cho cậu biết, Thiên Phong là chồng chưa cưới của tôi, có hôn ước rõ ràng, cậu đừng cứ mặt dày mà đeo bám anh ấy. Cậu định làm tiểu tam à? Nếu còn 1 chút sĩ diện thì mau chóng rời khỏi anh ấy trước khi tôi không nhận được.”

‘Hôn ước? Tiểu tam? Sĩ diện?’. Từng câu từng chữ thốt ra từ miệng Nhã Ân sắc như dao, Hải Băng thấy lòng đau nhói. Cô đang làm kẻ thứ 3 phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta ư? Hải Băng vội lắc đầu.

“Không, tôi không có, tôi...”

“Cậu im đi, từ nay tôi không muốn thấy cậu đi cùng anh ấy, nghe rõ chứ?”

Nhã Ân bước đến đẩy Hải Băng ra khỏi Thiên Phong rồi vòng tay qua tay cậu. - “Anh ấy là của tôi.”

Hải Băng chợt thấy lòng đau nhói, như có hàng trăm hàng vạn con dao đâm thẳng vào tim. Chẳng lẽ... cô đã có tình cảm với cậu nên mới đau khi biết chuyện này? Cô lắc đầu nguầy nguậy, không, cô không muốn làm kẻ thứ 3, cô không nên có tình cảm với cậu, sẽ không công bằng với Đầu Đất.

Hải Băng khẽ cúi đầu. - “Xin lỗi, tôi vào lớp trước.”

Rồi cô vội vụt chạy, vừa chạy vừa lau nước mắt. Thiên Phong gạt mạnh tay Nhã Ân ra định đuổi theo nhưng nhỏ giữ quá chặt, cậu không dứt ra được.

Toilet nữ...

Tại căn phòng cuối cùng, Hải Băng khóa chặt cửa phòng, co mình vào 1 góc mà khóc.

Hải Băng khóc không phải vì cái tát của Nhã Ân, với cô Nhã Ân hoàn toàn không có lỗi mà lỗi là ở cô, vì bản thân cô đã đi quá xa với những gì cô cho phép. cô tự trách bản thân không làm chủ được trái tim, sao lại cho phép nó có tình cảm với 1 người khác ngoài Đầu Đất. Đáng lẽ từ lúc cảm thấy vui và an toàn mỗi lần đi cùng cậu, cô nên nhận ra tình cảm này sớm để dừng lại. Tất cả là vì cô quá nuông chiều cảm xúc.

Cốc.. cốc

“Hải Băng, San San đây, mày có trong đó không?”

Hải Băng vội lau nước mắt, hít thở thật sâu (!) rồi vờ như không có gì xảy ra.

“A San San.” - Hải Băng vừa mở cửa vừa cười.

San San lấy trong túi áo khoác ra 1 chiếc khăn tay rồi đưa cho Hải Băng.

“Mày đừng giả vờ nữa, khóe mắt còn đỏ kia kìa.”

“Chẳng ai hiểu tao bằng mày.” - Hải Băng tươi cười, rơm rớm nước mắt, cô không thể giả vờ vui vẻ nữa rồi.

San San phát hiện trên làn da trắng ngần của Hải Băng hiện lên 5 vệt đỏ, nhỏ giấy nãy lên, đưa tay lên chạm vào má Hải Băng.

‘Mày.. mày bị gì vậy? Dấu tay? Ai, ai đánh mày?’

Hải Băng vội đưa tay lên má, mỉm cười, lắc đầu. - “Không, không ai hết.”

“Hay là anh Thiên Phong? Lúc nãy anh ấy đến tìm tao, nói là anh ấy làm mày khóc, bảo tao đi tìm mày. Vậy là anh ấy đánh mày đúng không?” - San San vừa chống nạnh vừa bực tức nói.

“Anh ấy làm tao khóc?”

“Ừ, mà mày không sao chứ?”

Hải Băng gượng cười, lắc đầu. ‘Anh ấy nhận mọi trách nhiệm về mình để bảo vệ cho vợ chưa cưới, điều đó là lẽ đương nhiên...’

“5p nữa vào học rồi, giờ mày rửa mặt đi rồi 2 đứa mình cùng vào lớp. Ra về tao sẽ tìm anh Thiên Phong làm rõ chuyện này.” - San San nghiêm nghị nói.

Hải Băng không nói gì, chỉ im lặng, rơi nước mắt.

.....

14. Chương 14

12A1...

Thiên Phong như người mất hồn, suốt buổi học không hề chú ý lên bảng cũng không mở miệng trả lời những câu hỏi của Khải Hòa nãy giờ cứ huyền thuyên bên cạnh.

Khải Hòa cũng thấy lạ liền gọi Minh Khánh ngồi bàn trên.

“Ê, hôm nay thằng Thiên Phong sao vậy? Cứ như người mất hồn.”

Minh Khánh quay xuống nhìn Thiên Phong.

“Từ trước đến giờ nó vẫn lạnh lùng vậy mà, có gì đâu mà lạ.”

“Dù có coolboy cool ơ gì thì mọi khi nó vẫn trả lời mấy câu hỏi của tao, nhưng hôm nay im lặng lạ thường.”

Minh Khánh ngoắc ngoắc Khải Hòa, rồi ghé sát vào tai cậu ấy, nói nhỏ.

“Tại mày nhây quá nó mới bơ.”

“Mày...” - Khải Hòa gờ nắm đấm lên dọa Minh Khánh, Minh Khánh bật cười quay lên.

Nụ cười trên môi Minh Khánh tắt hẳn, cậu đương nhiên biết rõ vì sao Thiên Phong lại như vậy. Vì lúc sáng cậu đã chứng kiến mọi chuyện, không những vậy, cậu còn biết Thiên Phong rất yêu Hải Băng, vì Hải Băng mà sẵn sàng chối bỏ hôn sự mà bỏ cậu sắp đặt. Cậu cũng cùng hoàn cảnh nên vô cùng thấu hiểu. Bị ràng buộc bởi hôn sự được dàn xếp sẵn thì không phải ai cũng chịu đựng được như Minh Khánh. Nhưng Minh Khánh lại không thể ngờ bản thân mình cũng đã thích Hải Băng từ lúc nào, là anh em tốt với Thiên Phong trong suốt 7 năm, cậu vốn hiểu rất rõ con người của Thiên Phong, cậu không muốn mất người anh em này nên đành chôn giấu tình cảm, đối với Minh Khánh, tình bạn vẫn được xếp phía trên tình yêu.

Minh Khánh nở 1 nụ cười nhẹ.

“Có chuyện gì vui à?” - Mẫn Nhi ngồi bên cạnh, chống cằm nhìn Minh Khánh.

Minh Khánh lắc đầu. Mẫn Nhi cũng quay mặt đi, thoáng nét buồn.

“Thiên Phong, mày đi đâu vậy?” - Thấy Thiên Phong đẫy ghế đứng dậy, Khải Hòa liền hỏi.

Minh Khánh và Mẫn Nhi cũng quay ra sau nhìn, Thiên Phong lạnh lùng cho 2 tay vào túi, không nói bất cứ câu gì rồi bỏ ra khỏi lớp trước sự ngỡ ngàng của cả lớp và thầy giáo.

Khải Hòa định bỏ đi theo thì bị Minh Khánh giữ lại.

“Cứ để nó đi 1 mình.”

Tan học...

San San và Hải Băng cùng đi bộ về.

“Bác tài nhà mày hôm nay sao không đến đón mày?” - Hải Băng tò mò hỏi.

“Tao điện thoại bảo bác ấy đừng đến, hôm nay anh Thiên Phong không đưa mày về nên đi chung mày cho vui.”

Hải Băng cười nhẹ. Nhắc đến Thiên Phong, cô chợt thấy buồn, vừa buồn mà vừa nhớ. Nhưng tốt nhất đừng nghĩ tới Thiên Phong, dù gì cậu cũng có Nhã Ân rồi. Chắc cũng vì vậy nên cậu đã bỏ về trước không chờ đưa cô về, mà cũng tốt, cô cũng muốn tránh mặt cậu đây. Hải Băng lắc đầu xua tan dòng suy nghĩ, rõ ràng khi sáng cô còn bảo cậu đừng đến đón, vậy mà giờ lại muốn trách cậu không chờ. Thật là...

“À mà lúc này anh Khải Hòa có kể với tao, trong giờ học anh Thiên Phong lại tự ý bỏ ra khỏi lớp, tới giờ vẫn không thấy đâu. Tao còn định tìm anh ấy hỏi rõ chuyện của mày nữa chứ.”

“Bỏ đi trong giờ học?”

“Ừ, hình như trong tiết 2.”

Hải Băng chợt bật cười.

“Vậy là không phải anh ấy không chờ mình về.”

“Mày nói gì?”

Hải Băng thấy sai sai, đứng lại vò đầu bứt tóc thấy thương, ‘ruột cuộc vẫn nghĩ đến anh Thiên Phong là sao?’

Dinggg

Điện thoại San San rung lên, nhỏ đưa tay vào cặp lấy điện thoại ra xem.

“Xin lỗi mày nha, tao về nhà có chút chuyện, tới đây mày tự về được không?” - San San hớn hở.

“Được, mày có việc thì về đi.”

“Ừ, vậy tao đi trước đây. Bái bai.”

Nói rồi San San đưa tay vẫy taxi rồi đi trước.

Hải Băng 1 mình đi bộ về, vừa đi vừa suy nghĩ. Quả thật là không thể đẩy hình ảnh của Thiên Phong ra khỏi đầu, lúc nào cô cũng chỉ nghĩ đến cậu, đến những khi ở cạnh cậu. Cô không muốn trở thành người thứ 3 chen vào hạnh phúc của người khác nhưng lại không thể lại chủ được con tim. Ruột cuộc, giữa Đầu Đất và Thiên Phong, cô đang thật lòng với ai, chỉ là có cảm giác với ai? Dù là thật lòng với ai thì người đó không được là Thiên Phong, bởi vì cậu đã có Nhã Ân.

“Không được, Đầu Đất mới chính là người mình yêu.” - Hải Băng đứng lại ấn mạnh 2 tay vào thái dương, nhắm mắt lại cố gắng nghĩ về Đầu Đất.

cách..cách..cách

1 lon bia bị vò nhàu nát lặn đến chân Hải Băng. Ai mà lại thiếu ý thức như vậy? Hải Băng liền cúi xuống nhặt lon bia lên đi đến thùng rác cạnh đó vứt vào.

Giờ cô mới phát hiện, phía sau rặng cây chỗ cô đang đứng, bên trong là 1 hồ nước lớn, 1 người con trai đang nằm dài trên thảm cỏ cạnh bờ hồ. Không thể lầm được, đó chính là Thiên Phong.

“Sao anh ấy lại nằm đó uống bia? Không, không được đến đó, không nên quan tâm làm gì, về thôi.”

Hải Băng vội bỏ đi.

Nhưng đôi chân lại không nghe lời chủ của nó.

Hải Băng len vào rặng cây, từng bước đến chỗ Thiên Phong.

Thiên Phong nằm đó, vẫn dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo, bên cạnh cậu là vài lon bia còn nguyên và rất nhiều lon đã bị bóp nát nằm khắp nơi quanh hồ.

“Sao lại uống nhiều đến mức say mềm như vậy?”

Hải Băng ngồi xuống cạnh Thiên Phong, nhìn vào gương mặt đang chìm vào giấc ngủ. Ngay cả ngủ cũng toát lên vẻ lạnh lùng, quỳn rũ chột làm tim ai đó đập loạn cả lên. Hải Băng trấn tĩnh lại bản thân.

“Thôi thì giúp anh ấy gọi người đưa anh ấy về.”

Hải Băng thấy điện thoại trong túi quần cậu nên quyết định làm người tốt.

Cô nhẹ nhàng đưa tay vào túi kéo điện thoại cậu ra, chăm chăm để không đánh thức cậu. Cuối cùng cũng lấy được điện thoại.

“Có pass. Là gì ta?” - Hải Băng đưa tay vuốt vuốt cảm, điệu bộ suy nghĩ.

“Là Thiên Phong, thử xem. Aisss, không đúng rồi.... là Nhã Ân, thử xem... cũng không đúng.”

“Hải Băng.”

Hải Băng giật mình, Thiên Phong đã tỉnh dậy từ lúc nào rồi. Cô vội trả điện thoại lại cho cậu rồi đứng dậy.

“Em... em chỉ định gọi người đến đưa anh về... không.. không có ý gì đâu..”

“Ý anh nói, pass là ”Hải Băng“.”

Ai đó đỏ cả mặt, tim đập còn nhanh hơn khi này.

“Sao.. lại đặt pass là tên em?”

Thiên Phong với tay lấy 1 lon bia rồi bật nắp ra, đưa lên miệng uống 1 hơi dài.

“Anh đừng uống nữa.” - Hải Băng vội giật lấy lon bia trong tay Thiên Phong.

“Em muốn biết?” - Thiên Phong ngược lên nhìn Hải Băng.

Cô không trả lời, chỉ đứng im lặng.

Thiên Phong quay mặt về hướng hồ nước, nhìn mặt hồ lấp lánh vì phản chiếu ánh nắng, 2 gò má cậu đã ửng đỏ, có vẻ cậu khá say.

“Vì em là 1 người rất quan trọng đối với anh.”

Tim Hải Băng như ngừng đập, cô đơ cả người, có gì đó nghẹn lại ở cổ họng, cô không còn cảm nổi lon bia nữa rồi, để mặc nó rơi tự do, nước từ bên trong bắn tung tóe ra ngoài.

Nếu cậu nói câu này trước khi cô biết về việc hôn ước thì chắc cô sẽ không đau như bây giờ. Chẳng lẽ cậu muốn bắt cả 2 tay...

Sau 1 lúc trấn tĩnh lại, Hải Băng nở 1 nụ cười gượng.

“Anh say rồi, đừng nói vậy. Nhã Ân nghe thấy sẽ không hay đâu. Giờ em về đây.”

Nói rồi, Hải Băng quay người bỏ đi. Đi được vài bước thì khựng lại, cô không thể bước tiếp vì đã bị khóa chặt bởi cánh tay rắn chắc của Thiên Phong. Cậu ôm chặt cô vào lòng như sợ cô bỏ đi là sẽ biến mất mãi mãi.

“Anh say rồi. Anh buông em ra đi.”

Hải Băng cố gắng gỡ tay cậu ra nhưng chẳng hề hấn gì đối với cậu, cậu quá mạnh.

“Bao nhiêu đó năm xa em là quá đủ, anh không muốn phải xa em thêm nữa.”

Hải Băng bất ngờ, vừa không hiểu cậu nói gì nhưng vừa nhận ra điều gì đó. Chợt Thiên Phong buông Hải Băng ra, nắm chặt tay cô kéo đi.

“Anh đưa em đến 1 nơi.”

“Em không đi, anh buông em ra.”

Hải Bằng cố vùng vẫy, dùng luôn tuyệt chiêu cần của mình nhưng cậu không hề buông mà kéo cô đi nhanh hơn.

“Dù kết quả có ra sao, anh cũng muốn em biết chuyện này.”

“Chuyện.. chuyện gì cơ?”

Không để Hải Bằng nói thêm câu nào, cậu bế cô đặt vào trong xe, thắt dây an toàn lại cho cô, xong, cậu phóng xe đi với tốc độ nhanh, hòa vào dòng xe tấp nập phía trước.

.....

15. Chương 15

Taxi chở San San dừng lại trước 1 quán cà phê khá lớn.

Nhỏ bước xuống xe sau khi đưa tiền cho bác tài rồi hí hửng chạy vào trong. Vừa đẩy cửa vào, San San đã nhìn thấy cánh tay đang vẫy vẫy, nhỏ vội chạy qua đó.

“Anh đợi em có lâu không?” - San San ngồi xuống bàn, tươi cười hỏi người đối diện.

“Không, anh cũng mới tới.” - Khải Hòa vui vẻ trả lời.

1 người phục vụ trẻ tuổi bước đến hỏi San San. - “Quý khách dùng gì ạ?”

“1 ly nước cam.” - San San chưa kịp trả lời Khải Hòa đã gọi hộ.

San San ngại ngại, Khải Hòa biết nhỏ thích uống nước gì luôn ư? Khải Hòa thật ga lăng.

San San nhìn xung quanh, đâu đâu cũng là những cặp đôi, nhìn họ thật thân mật. Nhỏ đẩy nhẹ gọng kính, đỏ đỏ mặt quay sang hỏi Khải Hòa.

“Anh.. gọi em đến đây có việc gì không?”

Khải Hòa cười cười, ngượng ngùng hết gãi đầu rồi đan 2 tay vào nhau. - “À.. anh có chuyện muốn nói với em.”

San San then thùng, Khải Hòa ngại ngùng rồi không biết nắm tay nhau từ lúc nào rồi.

“Em đồng ý.” - San San cười cười nói.

“Nhưng anh chưa nói gì mà?” - Khải Hòa thật thà.

Ai đó ngượng đỏ mặt, rút tay về giả bộ quay sang chỗ khác, vuốt vuốt tóc các kiểu. Nhục quá mà, còn đâu là sĩ diện nữa San San ơi là San San. Khải Hòa bật cười rồi kéo tay nhỏ lại, nắm chặt.

“Làm bạn gái anh nha.”

Chiếc xe của Thiên Phong lao nhanh trên đường, đã chạy hơn nửa ngày trời rồi mà vẫn chưa dừng, cậu lại đang trong tình trạng say sỉn. Hải Bằng lo lắng, lay lay tay cậu bảo cậu dừng mãi mà cậu không hề nghe cô nói, ngược lại cô càng nói cậu càng chạy nhanh hơn.

“Hình như, ta đã ra khỏi thành phố rồi đúng không?” - Hải Bằng nhìn xung quanh rồi quay sang hỏi cậu.

Thiên Phong gật đầu. Đưa tay vuốt ngược tóc, để lộ vầng trán cao, mái tóc lại rũ xuống sát mắt, vẫn cái vẻ vừa lạnh lùng vừa quyến rũ.

Hải Băng nhìn theo từng động tác của cậu, mới để ý thấy cổ tay của cậu, những dấu cắn khi nãy cô gây ra đã bầm đỏ lên rồi, vài chỗ còn chảy cả máu, cô không ngờ mình lại cắn mạnh đến vậy. Cô nhớ trong cặp cô luôn có 1 chai dầu thuốc, cô vội mở cặp lấy ra thoa cho cậu.

“Đau không?” - Cô vừa thoa vừa hỏi.

Cậu quay sang nhìn cô, cười. - “Không.”

Rồi mọi thứ lại trôi vào im lặng, không ai nói với ai lời nào nữa, chiếc xe vẫn lao nhanh trên con đường, bầu trời cũng chuyển màu từ lâu..

.....

Hoàng hôn vừa buông xuống, chiếc xe vừa lúc dừng lại trước cổng khu vui chơi DREAMS. Hải Băng vội bước xuống xe, ngơ ngàng nhìn mọi thứ ở đây, cô bắt đầu ngờ vực.

“Sao anh biết chỗ này?”

Thiên Phong đứng dựa người vào xe, mắt cậu nhắm nghiền.

Khi vừa nhận ra cô là cô bé năm đó, cậu đã muốn cho cô biết sự thật nhưng kể từ lúc có sự xuất hiện của người mang tên là Đầu Đất thì cậu chẳng còn can đảm để nói ra. Vì cậu sợ, cô chẳng nhớ gì về cậu bé năm xưa, cậu sợ phải đối mặt với sự lạnh nhạt của cô khi biết tình cảm của cậu dành cho cô.

Cậu biết đối với cô, cái tên Đầu Đất kia quan trọng hơn rất nhiều. Nhưng bây giờ cậu không thể giấu kín tình cảm của mình được nữa, cậu sẽ nói hết cho cô biết dù kết quả ra sao.

Hải Băng thấy Thiên Phong không trả lời, sốt ruột chạy đến hỏi.

“Sao vậy?”

“Đi.”

Thiên Phong nắm tay Hải Băng dẫn vào trong khu vui chơi.

Hải Băng chợt thấy lòng ngực như sắp nổ tung, chẳng lẽ điều cô đang nghĩ là đúng?

Đi được 1 quãng, Thiên Phong và Hải Băng dừng lại trước 1 cây cổ thụ già, có 1 chiếc xích đu đã cũ kĩ treo lơ lửng trên cây. Hải Băng cảm thấy ứ nghẹn nơi cổ họng, cô ngược nhìn Thiên Phong. Thiên Phong bước đến gần xích đu, 1 tay cầm chặt sợi dây xích đu. Cậu hít thở sâu rồi nói.

“Không biết, em còn nhớ cậu bé cách đây 8 năm đã cùng em ngồi tại đây ăn kem không?”

“....”

“Em còn nhớ cậu bé nghèo ngày nào bị 1 đám con nít ăn hiếp ở đây không?”

“....”

“Em còn nhớ những ngày tháng em và cậu bé đó đã chơi đùa tại đây không?”

Thiên Phong quay sang nhìn chăm chăm vào Hải Băng, đợi câu trả lời nhưng cô cứ im lặng, cúi gằm mặt trầm tư. Cô thật sự không có gì muốn nói với cậu sao?

“Em còn nhớ không?”

Sau 1 lúc suy nghĩ, cô mới lên tiếng.

“Anh... là cậu bé đó..?”

Thiên Phong gật đầu. Cậu lấy trong túi quần ra 1 sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là hình cỏ 3 lá. Ai đó ngơ ngàng, không tin vào mắt mình, cô vội kéo trong cổ áo ra 1 sợi dây y chang như vậy.

Rất giống nhau, Hải Băng không kiềm nổi nước mắt, bật khóc, khóc nức nở. Thiên Phong cũng bất ngờ, không biết làm gì vội đưa tay kéo cô, ôm trọn cô vào lòng.

“Em vẫn còn nhớ?”

“Không chỉ nhớ.. hức. Mà là khắc cốt ghi tâm...” - Hải Bằng nức nở, đẩy Thiên Phong ra.

Thiên Phong lại kéo cô vào lòng mình.

“Cái đồ chết bầm, cái đồ đáng ghét, cái đồ.. cái đồ Đầu Đất thúì, anh trốn đâu trong suốt 8 năm qua?” - Cô vừa khóc vừa đánh vào người Thiên Phong.

Thiên Phong thì chỉ biết trợn tròn mắt mà bất ngờ. Cậu vội kéo cô ra khỏi người mình, nắm chặt 2 vai của cô.

“Em vừa gọi anh?”

“Đúng, tên Đầu Đất đó là anh đấy.”

Cậu nắm vai cô chặt hơn, nhìn thẳng vào đôi mắt mọng nước của cô.

“Em nói lại xem.”

“Anh chính là tên Đầu Đất đó, anh chính là cái tên mà em tìm suốt 8 năm qua, anh chính là cái tên mà em thầm yêu, anh biết không?” - Hải Bằng vừa nức nở vừa nói như quất.

Thiên Phong vui mừng ôm chặt Hải Bằng vào lòng, vậy mà bao lâu nay cậu lại không biết, cái tên Đầu Đất đó lại chính là cậu. Cậu ôm chặt cô hơn, cô cũng đưa tay ôm chặt lấy cậu. Người ngay trước mặt mà lại không nhận ra sớm. Còn thời khắc nào hạnh phúc hơn thời khắc này đây.

“Em nhớ anh lắm, Đầu Đất.”

“Đừng khóc nữa, có anh ở đây rồi!”

Hải Bằng gật gật. Thật sự là vui mừng đến không nói nên lời.

“Sao lại gọi anh là Đầu Đất?”

Hải Bằng lau nước mắt, cô cười cười nhưng nước mắt vẫn lã lã.

“Anh không nhớ, 8 năm trước, đám trẻ đó quây quanh chế nhạo anh đã gọi anh là gì à? Là Đầu Đất đấy. Lúc đó không hiểu tại sao em lại quên hỏi tên anh, nhớ lại việc đó nên em mới tự ý gọi anh là Đầu Đất, em biết là anh không thích nhưng em lại rất thích.”

Thiên Phong mới chợt sực nhớ đến chuyện đó, trách bản thân quá ngốc không nhận ra. Cậu đưa tay lau nước mắt cho cô rồi lại ôm chặt lấy cô, cười mãn nguyện. Thì ra, cô cũng yêu cậu, tìm cậu suốt 8 năm qua, cái thứ gọi là Duyên phận là có thật.

“Nếu đã vậy, em về bên anh được không? Xa anh 8 năm, quá đủ rồi.”

.....

16. Chương 16

....

“Em về bên anh được không? Xa anh 8 năm, quá đủ rồi.”

Lòng ai đó chợt quặn thắt, sống mũi cay xèo, cổ họng nghẹn ứ không nói nên lời. Hải Bằng quay mặt sang hướng khác.

Hải Bằng vừa thấy hạnh phúc lại vừa cảm thấy trái tim đau nhói không ngừng. Cô đã tìm được Đầu Đất, cũng đã biết cậu cũng có tình cảm với cô, đáng lẽ sẽ rất vui. Trong suốt 8 năm qua, mỗi lần tưởng tượng đến lúc cô gặp lại tên Đầu Đất ngày nào, cô đều nghĩ sẽ không để cậu có cơ hội bỏ đi mà sẽ giữ lấy cậu, cô sẽ nói hết tình cảm đơn phương cho cậu biết dù kết quả có ra sao.

Nhưng cuộc đời là chuỗi biến động bất thường. Đã gặp lại người muốn gặp, nhưng làm sao ở bên cậu khi cậu đã có hôn ước với người khác chứ? Cô thật sự không muốn làm kẻ thứ 3 nhưng chẳng nhẽ lại từ bỏ 8 năm chờ đợi, từ bỏ tình cảm 8 năm qua? Cô lại không thể ích kỉ giành đi hạnh phúc của người khác, càng không thể khiến Thiên Phong khó xử lựa chọn giữa tình yêu và gia đình, càng không muốn biến thành 1 tiểu tam bị mọi người phỉ nhổ. Dù đau nhưng cô phải quyết định...

Hải Băng đẩy Thiên Phong ra, thoát khỏi cái ôm của cậu.

“VẬY THÌ.. KHÔNG CÔNG BẰNG VỚI NHÃ AN..” - Hải Băng cúi gầm mặt.

Thiên Phong nắm tay Hải Băng. - “Anh sẽ hủy hôn.”

Hải Băng lắc đầu nguầy nguậy, rút tay về. - “Anh đừng làm vậy.”

“Bởi vì anh yêu em.” - Thiên Phong mấp máy môi.

Hải Băng bất ngờ, ngược nhìn vào đôi mắt chân thành của Thiên Phong. Sao lòng quặn đau quá vậy? Tim cô như ngừng hẳn nhịp đập. Cô cúi mặt, lùi vài bước, nắm chặt tay, nuốt hết nước mắt và yếu đuối vào trong, cố gắng để giọng nói không run rồi lại ngược lên với 1 nụ cười.

“Thật ra.. em.. chỉ là thích anh thôi, lúc đó em mới chỉ là học sinh cấp 1, đây chỉ là sự cảm mến của 1 đứa con nít... bây giờ thì hết thích rồi, mình chỉ có thể làm bạn. Làm bạn như 8 năm trước.”

Nhìn Hải Băng mỉm cười, nụ cười khó coi nhất, chưa 1 lần nó xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Ai đó xiết chặt tay, cả lồng ngực nóng bừng lên.

“Em đừng hòng lừa được anh.”

“Em không lừa anh, em.. là nói thật.”

Thiên Phong bước đến nắm chặt 2 vai Hải Băng, lay mạnh, cậu có vẻ giận dữ. - “Đừng nói dối.”

Hải Băng vẫn cứng đầu, gạt mạnh 2 tay cậu ra, hít thở thật sâu cố gắng mạnh mẽ rồi lại cười 1 cách đau khổ. - “Em không...”

Hải Băng chưa kịp nói hết thì miệng đã bị miệng cậu khóa chặt lại. 1 nụ hôn chiếm hữu, cậu như muốn nuốt trọn từng hơi thở của cô, không để cô thốt ra bất cứ 1 lời nào. Hải Băng vùng vẫy, cố gắng đẩy Thiên Phong ra, nhưng vô ích cậu quá mạnh cô lại nhỏ người nên đành để cậu hành hạ đôi môi của mình.

Nước mắt nhẹ nhàng lăn dài trên má, cái vỏ bọc mạnh mẽ cô xây lên đã bị cậu đập đổ không còn 1 dấu vết, thật sự cô rất yêu cậu, yêu đến mức mù quáng bỏ mặc mọi chuyện, đến mức bị nụ hôn kia quyến rũ. Cô đáp trả lại nụ hôn. Cậu cũng không lấn át nữa mà chuyển sang nhẹ nhàng. Nhịp tim dần hòa chung 1 nhịp, mọi thứ đều tĩnh lặng, có thể nghe rõ từng hơi thở. Cô cảm nhận được mùi vị tình yêu hòa lẫn hơi men ngà ngà nơi khoan miệng của cậu, đủ làm người khác mê mết. Cô đầu hàng trước cậu rồi...

1 lúc sau, môi của Thiên Phong mới chịu rời khỏi môi Hải Băng. Cậu nhìn sâu vào đôi mắt của cô, mỉm cười.

“Từ nay đừng tự nói dối bản thân như vậy nữa.”

Hải Băng gạt đầu.

“Đừng chỉ nghĩ đến người khác, em phải sống cho bản thân mình. Anh không hề có tình cảm với Nhã An, hôn ước đó là do bố anh tự ý chấp nhận, em yên tâm, anh sẽ không đồng ý.”

Hải Băng mím chặt môi, lại ngoan ngoãn gạt đầu. Thiên Phong nắm chặt tay Hải Băng.

“Anh đưa em về.”

Ai đó chỉ biết gạt đầu mà không nói gì.

Thiên Phong nắm tay Hải Băng đi ra khỏi khu vui chơi.

Họ không hề biết, phía sau cây cổ thụ to lớn, có 1 người đứng lặng lẽ tựa người vào thân cây...

Tối đó...

Tuệ Anh vừa bước vào phòng Nhã Ân, chưa kịp nói gì thì đã bị nhổ lao vào lòng khóc 1 cách ngon lành.

“Em sao vậy?”

“Thì chính là con Hải Băng đó.” - Nhã Ân nức nở.

“Sao?”

Tuệ Anh gỡ Nhã Ân ra khỏi người rồi kéo nhỏ ngồi lên giường. Nhã Ân liền lấy điện thoại lướt lướt rồi đưa điện thoại đó cho Tuệ Anh.

“Chị xem đi.”

Tuệ Anh tròn mắt nhìn vào tấm ảnh trong điện thoại. Trong ảnh, 1 chàng con trai vòng tay qua vai 1 cô gái, chàng trai còn cười rất tươi dùng ánh mắt âu yếm nhìn cô gái, không ai khác đó chính là Minh Khánh và Hải Băng. Ánh mắt trong ảnh chính là thứ mà mà ả khát khao Minh Khánh có thể dùng nó mà nhìn ả 1 lần. Tuệ Anh nắm chặt tay, tức giận quăng điện thoại xuống giường.

“Con nhỏ đó.” - Tuệ Anh tức giận.

“Không chỉ với anh hai. Nó còn bám lấy anh Thiên Phong của em như đĩa dính. Chị không biết lúc sáng em đã thấy gì đâu. Con hồ li đó bước xuống từ xe của anh Thiên Phong, nó còn hách mặt lên thách thức em nữa chứ. Thật đáng ghét. Nhất định phải đuổi cổ nó ra khỏi anh Thiên Phong và anh hai.” - Nhã Ân khóc lầy khóc ỉn, nước mắt nước mũi tèm nhem.

“Điều đó là đương nhiên.” - Tuệ Anh nhếch mép.

Nói đoạn, Tuệ Anh đứng dậy vòng tay trước ngực. - “Thứ của chị không phải là thứ ai cũng có thể chạm vào. Chị về phòng trước, mai gặp em ở trường.”

“Tạm biệt chị, chị ngủ ngon.”

Tuệ Anh vừa bước ra khỏi phòng thì trong đây có 1 người cười đắc ý. Nhã Ân đưa tay lau nước mắt. Thật ra nhỏ chỉ giả vờ khóc, nhỏ biết đã đến lúc khơi mào cho màn kịch.

.....

Nhà Hải Băng...

Hải Băng không mở đèn mà khóa chặt cửa phòng, cuộn tròn mình trong chăn tay cầm sợi dây chuyền, nhìn nó mà trầm tư suy nghĩ. Cuộc sống này chẳng ai lường trước được điều gì, cô cũng vậy, cô lại càng không ngờ sẽ có ngày hôm nay. Quả thật là rất khó xử, nhưng cậu đã nói là không có tình cảm với Nhã Ân, cô có nên tiếp tục ở bên cậu?

Hải Băng nhẹ xoay người, rồi lại tiếp tục suy nghĩ.

Ringgg ringggg

Điện thoại chợt phát sáng, Hải Băng đưa tay với lấy điện thoại. Là tin nhắn, sdt lạ.

“Mai anh đón.”

1 dòng tin nhắn ngắn gọn nhưng đủ làm ai đó đỏ cả mặt, tim đập nhanh không ngừng. Hải Băng mỉm cười, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời, không bóng trăng, không 1 vì sao mà chỉ có sấm chớp, trời bắt đầu mưa...

“Không biết giờ này anh ấy đang làm gì nhỉ?”

.....

Căn phòng rộng lớn bao phủ bởi 1 màu đen, không gian yên tĩnh, không ánh đèn, không 1 tiếng động phát ra chỉ vài vệt sáng của ánh trăng len lỏi và căn phòng.

Minh Khánh đang ngồi lên thành cửa sổ, khẽ bật lửa châm vào điếu thuốc trên miệng. Cậu hít 1 hơi thật dài rồi phả khói thuốc vào không trung. Đôi mắt u buồn nhìn xa xăm vào nền trời mưa giăng giăng...

Lẽ ra cậu không nên đi theo Hải Băng và Thiên Phong, không nên chứng kiến lại càng không nên biết quá nhiều chuyện của 2 người. Đã có lúc cậu nghĩ rằng, nếu Hải Băng không có tình cảm với Thiên Phong thì cậu vẫn còn 1 chút cơ hội nhưng thật chẳng thể ngờ, 2 người họ lại đã yêu nhau từ rất lâu rồi. Cậu tự trách bản thân quá ngu muội...

Cạch

“Anh có trong phòng không?” - Tuệ Anh tự ý mở cửa đi vào.

Minh Khánh không trả lời. Có tiếng đóng cửa rồi lại có tiếng bước chân, ngày 1 gần. Minh Khánh quay sang nhìn, do quá tối, cậu chỉ thấy thấp thoáng 1 dáng người cùng chiếc đèn ngủ màu vàng nhạt ngấn cùn cùn.

1 bàn tay chạm vào bờ ngực rắn chắc của Minh Khánh. - “Thì ra anh ở đây, sao không bật đèn.”

“Em ra ngoài đi.” - Minh Khánh kéo tay nhỏ ra khỏi ngực mình.

Tuệ Anh không bỏ đi mà còn ngồi xuống đùi Minh Khánh, 2 tay vòng qua cổ cậu.

“Đêm nay, em ở đây với anh.” - Tuệ Anh ngọt ngào nói, tay ả vuốt từ gò má Minh Khánh xuống bả vai cậu, ánh mắt gợi tình.

Minh Khánh đẩy Tuệ Anh ra rồi đứng dậy định bỏ ra khỏi phòng. Tuệ Anh bực tức, không có ai mà không chết mê trước nhan sắc của ả, vậy mà đã dâng tới miệng rồi còn bị từ chối. Tuệ Anh vội chạy theo ôm chặt eo của Minh Khánh.

“Dù gì em cũng là vợ sắp cưới của anh, anh đừng lạnh nhạt với em như vậy. Anh cũng biết là em rất yêu anh mà.”

Minh Khánh khó chịu gỡ Tuệ Anh ra khỏi người rồi quay ra sau. - “Nhưng anh không yêu em.”

“Là vì con nhỏ đó.” - Tuệ Anh giận dữ quát, nước mắt lăn dài trên má.

Minh Khánh không biết Tuệ Anh nhắc đến ai, không nói thêm lời nào rồi quay mặt bỏ ra khỏi phòng. Tuệ Anh đứng đây, 2 tay ả xiết chặt, nghiến răng.

“Tất cả cũng vì mày. Hải Băng, hãy chờ đó.”

Ngoài trời, mưa càng lúc càng nặng hạt, sấm chớp không ngừng.

.....

17. Chương 17

Sáng hôm sau...

Cơn mưa dai dẳng lúc tối cũng chịu tạm, nền trời cũng dần dần sáng hửng. Những giọt nước mưa còn đọng trên lá cây nhờ ánh nắng sớm chiếu vào mà lấp lánh vui mắt.

Ánh nắng cũng nhẹ len lỏi qua khung cửa sổ, chiếu thẳng vào 1 con sâu lười vẫn còn mê ngủ cuộn tròn trong chăn. Hải Băng khẽ xoay người đổi tư thế ngủ, vô tình để ánh nắng rọi vào mắt, chói lóa. Cô ngồi dậy, dụi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sáng rồi! Oáp.”

Hải Băng vừa ngáp vừa vươn vai vắn vẹo người. Chợt nhận ra có gì đó sai sai vội với lấy cái điện thoại, bật màn hình lên. 6h30’.

“AAAAAAA, sao nay thức trễ dữ vậy nè. Mau chuẩn bị, không là trễ học mất.”

Hải Băng phóng xuống giường như 1 vị thần rồi chạy vào phòng vệ sinh, liên tiếp sau đó là tiếng nước chảy xối xả, tiếng bước chân vội vã không ngừng.

Cô vệ sinh cá nhân, thay đồng phục xong đã mất hơn 10p, nhìn mặt cô mếu máo như sắp khóc đến nơi. Cũng phải thôi, đây là lần đầu tiên cô thức trễ như vậy. Đang mang giày vào nửa chừng, chợt Hải Băng nhớ đến Thiên Phong hôm nay sẽ đến đón liền lò cò đến cạnh cửa sổ, len lén nhìn xuống.

“Trời ạ, anh ấy đến rồi à?”

Quả thật linh tính của cô không hề sai, Thiên Phong đã đến và đợi trước cổng từ lúc nào rồi. Hải Băng nhìn nhỏ thấy thương, thể nào cũng bị cậu mắng vì bắt cậu đợi cho xem. Hải Băng nhìn kĩ thì phát hiện hôm nay Thiên Phong không chạy xe hơi đến lại chạy 1 con phân khối lớn, không lầm thì đó là chiếc Yamaha R6, 123.8 mã lực, vài hôm trước cô có thấy trên TV, chỉ mới ra mắt thôi mà cậu đã sở hữu, thật là làm người khác bất ngờ.

5p sau, Hải Băng mới chạy ra cổng. Thiên Phong lúc này đang đứng dựa vào con phân khối.

“Anh đợi em.. lâu không?”

Thiên Phong lấy nón bảo hiểm full face bước đến đợi cho Hải Băng, cười nhẹ. - “Không lâu, nhưng đủ làm anh nhớ em đến phát điên rồi đây.”

Hải Băng đỏ ửng 2 má, 1 người lạnh lùng như Thiên Phong lại có thể nói ra những câu ngọt ngào chết người như vậy, cậu định giết người bằng lời nói à?

Thiên Phong cũng đội nón lên, chiếc nón che kín cả mặt, chỉ để lộ đôi mắt màu xám khói, lạnh lùng nhưng cuốn hút. Hải Băng đứng như trời trồng rồi không biết bị cậu bế lên xe từ khi nào.

“Ôm chặt.”

Vừa nói xong, không biết cái con người ngồi phía sau đã tiếp nhận được câu nói chưa, Thiên Phong liền rồ ga phóng xe lao nhanh với tốc độ ánh sáng.

“A.” - Hải Băng chỉ kịp “a” 1 tiếng rồi nhắm tịt mắt, 2 tay ôm chặt lấy eo của Thiên Phong.

Cả con đường như nhường lối cho con phân khối đang điên đảo lao vun vút kia, chỉ thoáng thấy cái bóng và nghe thấy tiếng động cơ.

Thiên Phong thì cực ngẫu trong cái dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo rồi chỉ tội cho Hải Băng. Lần đầu tiên cô được ngồi trên chiếc phân khối lớn nhưng cô lại không nghĩ rằng sẽ khủng khiếp như vậy, đến nỗi không dám mở mắt nhìn, chỉ biết mím chặt môi và ôm chặt lấy Thiên Phong.

Phân khối lớn có khác, chưa đầy 5p phút thì đã đến trường nhưng vẫn trễ học, sân trường không 1 bóng người. Thiên Phong chạy vào nhà xe.

Hải Băng gỡ nón ra, mặt cô như không còn 1 giọt máu, cậu chạy như vậy ai mà không chết khiếp, chỉ có tên bất cần đời như cậu mới bình thường và thoải mái đến vậy.

Thiên Phong để xe vào đúng chỗ rồi quay lại vuốt vuốt vài lọn tóc rối của Hải Băng.

“Có cần anh đưa đến lớp không?”

Hải Băng lắc đầu, cô sợ Nhã Ân thấy lại có chuyện không hay. - “Em lên lớp đây, tạm biệt anh.”

Hải Băng định quay đi thì bị Thiên Phong kéo cô quay ngược trở lại, cậu đặt 1 nụ hôn lên trán cô. Cô khẽ cười xấu hổ rồi bỏ chạy.

Thiên Phong bật cười rồi trở lại gương mặt lạnh lùng vốn có, cậu cho 2 tay vào túi rồi chậm rãi ra khỏi nhà xe.

Đứng cách đó không xa, Lập Dương nãy giờ đã chứng kiến mọi thứ, hần nhúu mày đá chân vào 1 chiếc xe cạnh đó. Chợt, 1 bàn tay chạm vào vai hắn, hắn giật mình quay ra sau.

“Tuệ Anh?”

Tuệ Anh nở 1 nụ cười ma mị, vòng tay trước ngực rồi bước ra phía trước Lập Dương.

“Mày thích con nhỏ đó à?”

“Không phải thích, chỉ là có hứng thú.” - Lập Dương đưa tay vệt lên môi rồi liếm mép.

“À, tao quên mất, đại thiếu gia nhà họ Đinh chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt thôi, làm gì biết thích ai.” - Tuệ Anh nhướn mày.

“Không phải mày đang học ở LA à, sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ở bên đó tao học nhảy lớp rồi, giờ đã tốt nghiệp. Tao về đây đăng kí nhập học cho vui.” - Tuệ Anh vừa vuốt ngược tóc vừa nói.

“Chứ không phải về quần chồng?” - Lập Dương ghé sát mặt Tuệ Anh, nói nhỏ.

“Cũng 1 phần là vậy.” - Tuệ Anh không ngại ghé mặt sát mặt Lập Dương.

Lập Dương cho 2 vào túi, mắt nhìn xa xăm. - “Aisss, nếu mà không lòi ra cái hôn ước đó thì tao đã cười mày từ lâu rồi nhỉ?”

Tuệ Anh đá mạnh vào chân Lập Dương. - “Mày bớt nói nhảm đi.”

Lập Dương đưa tay vuốt mái tóc vàng óng của Tuệ Anh rồi luồn tay đặt sau gáy ả. - “Tao nói thật.”

“Không nói với mày nữa, tao vào lớp, rảnh gặp mặt sau.”

Tuệ Anh gạt tay Lập Dương ra rồi quay mặt bỏ đi.

Lập Dương đứng nhìn theo dáng người của Tuệ Anh bước càng lúc càng xa mà tay xiết chặt. Không ai biết, 3 năm trước, lúc Tuệ Anh chưa sang Mỹ du học, ở đây hắn và ả là đôi bạn thân, thân đến mức hắn nảy sinh tình cảm nhưng vì cái hôn ước kia mà hắn bắt buộc phải từ bỏ. Kể từ đó hắn chỉ thích chơi đùa với bọn con gái để quên đi Tuệ Anh.

Tạm gác chuyện của Tuệ Anh sang 1 bên, Lập Dương quay lại nhìn vào nhà xe. Thông thả cho 2 tay vào túi.

“Việc trước mắt quan trọng hơn.”

Giờ ra chơi...

Cả lớp đã ra ngoài hết, chỉ còn San San và Hải Băng trong lớp.

“Cái gì? Mày với anh Khải Hòa..”

San San vừa cười vừa gật đầu, vuốt vuốt tóc các kiểu. Hải Băng bất ngờ đến mắt chữ A mồm chữ O.

“Mày không biết đâu, anh ấy tỏ tình lãng mạn lắm luôn.” - San San chấp 2 tay lại, vừa nói vừa làm bộ mặt sung sướng rồi huyền thuyên kể.

Ở ngoài cửa, Nhã Ân, Tuệ Anh và 2 nhỏ bạn thân của Nhã Ân đã đứng ở đó từ khi nào rồi. Nhã Ân nhìn vào lớp rồi quay qua kéo Tuệ Anh cùng nhìn vào.

“Nhỏ không đeo kính chính là Hải Băng.”

“Cũng khá xinh.”

“Chị định làm gì nó?”

Tuệ Anh không trả lời mà chỉ nhìn Nhã Ân rồi nhếch mép cười, Nhã Ân hiểu ý của ả, nhỏ gật gật đầu.

.....

Ra về...

Mọi người đã về hết, chỉ có Hải Bằng ở lại lớp quét dọn vì hôm nay cô trực nhật, San San cũng được phân công trực cùng cô nhưng không biết nhỏ đã chạy đi đâu mất rồi.

“Chắc lại hí hửng chạy đi tìm anh Khải Hòa chứ đâu.” - Hải Bằng vừa lôi đồng giấy vụn trong học bàn ai đó ra vừa trách con bạn thân mê “ghê” bỏ bạn.

Chợt 1 bàn tay từ phía sau lao tới, bịt chặt miệng Hải Bằng bằng 1 chiếc khăn trắng. Cô giật mình, đánh rơi đồng giấy vụn trên tay. Ai đó thân hình khá to cao ghì chặt chiếc khăn vào miệng cô, cô vùng vẫy, cố giãy giụa, dấm mạnh vào tay người đó nhưng không hề hấn gì. Cô chợt thấy đầu óc choáng váng, mắt mở không nổi, mọi thứ trước mắt cứ mờ dần mờ dần rồi chỉ còn lại 1 màu đen.... Tên đó vội vác Hải Bằng lên vai rồi chạy ra khỏi lớp.

Lập Dương đang đi trên hành lang, bắt gặp 1 tên to cao đang vác ai đó từ lớp 11A1 chạy ra, trông rất giống Hải Bằng, hần nghĩ ngợi 1 lúc rồi vội chạy theo sau. Chạy xuống cầu thang thì mất dấu.

“Chết tiệt.”

Lập Dương dừng lại nhìn xung quanh. Chợt thấy Thiên Phong đang đi tới, Lập Dương nhanh trí, núp vào góc khuất của hành lang. Đợi Thiên Phong đi lên lầu rồi mới bước ra.

“Chẳng lẽ nó đi lên lớp Hải Bằng?”

Lập Dương suy nghĩ 1 lúc lâu rồi khẽ nhếch mép cười. Hắn lấy điện thoại ra, bấm bấm gì đó rồi bật cười bí hiểm.

“Đúng lúc thật. Ông trời quả thật đang giúp mình. Haha.”

....

Thiên Phong đi đến lớp Hải Bằng, cô bảo hôm nay đến lượt cô trực lớp sẽ ra nhà xe trễ nên Thiên Phong quyết định không đợi cô ở nhà xe mà lên lớp đợi.

Thiên Phong bước vào lớp, không có 1 bóng người chỉ thấy những mảnh giấy vụn nằm vung vãi trên sàn. Thấy bất an, Thiên Phong bước nhanh đến chỗ ngồi của Hải Bằng thì phát hiện cặp cô vẫn còn ở đây. Vậy người đầu? Tim cậu bất giác nhói lên.

Dinggg Donggg

Điện thoại của Thiên Phong khẽ rung lên, cậu lấy ra xem, là tin nhắn từ 1 số lạ. Cậu vội mở tin nhắn.

“HẢI BẰNG HIỆN ĐANG BỊ NHỐT TẠI 1 CĂN NHÀ HOANG NẢM NGOÀI NGOẠI Ô THÀNH PHỐ. ĐẾN MAU, NẾU CÓ BẤT TRẮC GÌ TÔI CHẮC CẬU SẼ HỒI HẬN.”

Ai đó tức giận nắm chặt cái điện thoại, không suy nghĩ gì thêm, vội chạy ra khỏi lớp.

Con phân khối lao vun vút trên đường cao tốc như 1 mũi tên đang điên đảo bay trong không trung.

Cậu đang nhắm hướng ra khỏi nội thành mà chạy. Cậu không ngừng tăng tốc, chiếc xe lao đi như mất tự chủ. Cứ nghĩ đến Hải Bằng bị bọn bắt cóc kia làm tổn thương, cậu lại tức điên lên, lại tăng tốc. Không hề có 1 sự tập trung, cậu cứ nghĩ đến Hải Bằng.

Bất chợt phía trước xuất hiện 1 chiếc container đang di hướng ngược lại cũng với tốc độ khá nhanh. Thiên Phong khẽ nhíu mày định giảm tốc độ rồi bẻ lái nhưng... cái thắng xe không còn hoạt động, đúng hơn là đã bị CẮT ĐỨT.

Thiên Phong mất bình tĩnh, cậu liên tục bóp thắng nhưng không dừng lại được, chiếc xe vẫn lao đi với tốc độ rất nhanh. Chiếc container đã ở ngay trước mặt, mỗi lúc 1 gần, rất gần...

RẦMMMM

XỆTTTT

BỊCHHHH

....

18. Chương 18

Tại 1 con hẻm không người qua lại...

Hải Băng ngồi dựa vào tường, cô vẫn còn hôn mê. Xung quanh là đám con gái lạ mặt, trông khá bặm trợn không phải là con gái nhà lành.

“Mày đổ nước vào mặt nó cho nó tỉnh.” - 1 đứa có vẻ là cầm đầu nhóm này lên tiếng, vòng tay trước ngực, vừa hất mặt vừa ra lệnh cho 1 đứa khác.

Con nhỏ nhận được lệnh gạt đầu rồi cầm chai nước tạt thẳng vào Hải Băng. Nước lạnh làm cả khuôn mặt cô tê buốt, cô khẽ nhú mắt rồi từ từ mở mắt. Cô ngơ ngàng nhìn quanh.

“Đây là đâu vậy? Bọn cậu là ai?”

Nhỏ cầm đầu ngồi xuống cạnh Hải Băng, đưa tay nâng cằm cô.

“Mày không cần biết bọn tao là ai, cũng không cần phải thắc mắc đây là đâu. Mày chỉ cần nhớ cho rõ những lời tao chuẩn bị nói là được.” - Nói rồi nhỏ hất mạnh cằm Hải Băng làm cô ngã xuống.

Nhỏ đứng dậy, phui phui tay.

“Thật ra là có người thuê bọn tao cho mày 1 bài học. Mày cũng thật là, không biết an phận, cứ thích xen vào chuyện người khác làm gì.”

“Tôi... chuyện gì cơ?”

Hải Băng vội lom khom đứng dậy thì bị 1 đứa trong đám xô ngã.

“Á.”

“Mày tự làm tự biết. Tốt nhất sau hôm nay mày nên an phận đi.”

Nhỏ đi ra phía sau đàn em của nhỏ rồi nhếch mép cười.

“Lên đi.”

Cả bọn được lệnh lao vào đánh Hải Băng, còn nhỏ cầm đầu chỉ đứng nhìn. Đứa nắm tóc, đứa đấm, đứa đá. Hải Băng bật khóc, chỉ biết ôm đầu chịu trận. Từng đòn giáng xuống, cơ thể cô như rụng rời, rất đau.

“Được rồi. Đi thôi.”

Cả bọn dừng tay khi nghe được chỉ thị rồi lần lượt bỏ đi. Để lại 1 Hải Băng ngồi co ro khóc.

Cô thật sự không biết mình đã làm sai chuyện gì, cô không thể không suy nghĩ rằng Nhã Ân chính là người thuê bọn họ làm vậy. Chẳng lẽ cô đã sai vì quyết định tiếp tục ở bên Thiên Phong. Và đây là điều cô phải hứng chịu.

Cô đã sai khi nghe theo con tim?

Ai đó lắc đầu quầy quậy.

Ringggg ringggg

Điện thoại trong túi áo khoác của Hải Băng rung lên liên hồi, không nghĩ ngợi nữa, cô vội lấy điện thoại ra rồi bắt máy.

“Hải Băng, em đang ở đâu vậy?” - Giọng nói gấp gáp của Mẫn Nhi vang lên từ đầu dây bên kia.

“Có chuyện gì vậy chị?”

“Không nói nhiều nữa. Em mau đến bệnh viện ABC đi. Thiên Phong.. hức..” - Mẫn Nhi không kiềm nén được, chưa nói hết đã bật khóc.

Ở bên đây, có 1 người tay chân như rụng rời, tim như tan nát ra từng mảnh vụn, tay cầm điện thoại run lên.

“Anh Thiên Phong... anh ấy sao?”

“Nó... bị tai nạn giao thông.. hức..”

Điện thoại tuột khỏi tay, rơi xuống đất. Ai đó tay chân run rẩy, gương mặt bần thần không còn giọt máu, nước mắt tuôn không ngừng. Hải Bằng không quan tâm cơ thể đang đau đớn bởi những vết thương, vội đứng dậy chạy đi như mất phương hướng.

Bệnh viện...

1 chiếc giường đẩy được gấp rút đưa xuống xe cấp cứu, rồi mau chóng đẩy vào bên trong, 1 vài y tá chạy theo về mặt căng thẳng. Trên chiếc giường, 1 chàng trai 2 mắt nhắm nghiền, khắp cơ thể chỉ chút những vết thương, máu loang lổ ướt đầm chiếc áo sơ mi trắng. Hơi thở yếu ớt tuy đã có sự trợ giúp của bình oxy.

Đúng lúc đó, Mẫn Nhi, Minh Khánh, Khải Hòa và San San vừa chạy đến, chỉ kịp nhìn thấy chiếc giường đẩy được đưa vào phòng cấp cứu.

San San và Mẫn Nhi đứng chết lặng. Mẫn Nhi không còn đứng vững nữa, ngã khụy xuống. Còn San San thì lao vào lòng Khải Hòa khóc nức nở...

Trời nắng gay gắt, 1 cô gái đang dùng hết sức chạy ra khỏi con hẻm nhỏ, vừa chạy vừa lau nước mắt, chốc chốc lại vấp ngã nhưng vẫn đứng dậy chạy tiếp.

Vừa thoát khỏi con hẻm, Hải Bằng đứng đợi bắt taxi, nhưng trời thật không thuận theo lòng người, đã đứng rất lâu nhưng không thấy 1 chiếc taxi nào chạy ngang. Lòng ngực chột quặn thắt, Hải Bằng ôm ngực khóc, thật sự cô rất lo sợ cậu sẽ có chuyện gì không may.

Hải Bằng không kiên nhẫn đợi nữa, sốt ruột, cô quyết định chạy bộ đến bệnh viện, nước mắt không ngừng rơi...

“Hãy nói với em là anh không sao đi. Thiên Phong...”

.....

“Sao ạ? Anh Thiên Phong...” - Nhã Ân hét toáng lên.

”Có chuyện gì vậy? - Tuệ Anh đang ngồi bên cạnh bị Nhã Ân làm giật mình.

Nhã Ân văng điện thoại sang 1 bên, nhỏ ôm mặt khóc nức lên.

“Chuyện gì nói chị nghe.”

“Anh hai vừa mới nói.. anh Thiên Phong... hức.. anh ấy bị tai nạn giao thông... chị ơi, em không muốn.. không muốn anh ấy có chuyện gì đâu.” - Vừa nói nhỏ vừa lắc đầu lia lịa, nước mắt giàn giụa.

“Em bình tĩnh đi.” - Tuệ Anh suy nghĩ 1 lúc rồi kéo tay Nhã Ân. - ”Đi, chúng ta cùng vào bệnh viện.

....

Đôi chân nhỏ nhắn đầy những vết xước mệt nhọc lê từng bước trên hành lang bệnh viện. Hải Bằng như bị rút hết sức lực, 1 tay vịn vào tường nhưng cố gắng đi đến phòng cấp cứu, Hải Bằng quyết tâm dù cô có chết cũng phải đến gặp Thiên Phong, dù chỉ 1 lần, là 1 lần thôi.

4 người đang ngồi trước phòng cấp cứu, 2 tay đan vào nhau cùng cầu nguyện, Thiên Phong đã vào trong phòng cấp cứu hơn 2 tiếng, không có bất cứ thông tin nào về tình trạng của cậu. Cứ chốc chốc lại có bác sĩ, y tá chạy ra chạy vào về mặt lo lắng, làm ai cũng sốt ruột, đứng ngồi không yên.

Chợt San San nhìn thấy cái bóng dáng quen thuộc.

“Hải Băng, mày sao vậy?” - San San vừa hét lên lo lắng vừa chạy nhanh đến chỗ Hải Băng.

Minh Khánh, Khải Hòa và Mẫn Nhi cũng rời ghế chờ, vội vã chạy theo San San. San San còn chưa kịp chạy đến chỗ đỡ Hải Băng, thì cô đã ngã khụy, ngất lịm đi.

“Hải Băng.”

San San lo lắng đỡ Hải Băng ngồi dậy, người Hải Băng mềm nhũn, khắp cơ thể toàn vết bầm tím, chân không mang giày, bàn chân mềm mại ngày nào giờ toàn vết trầy xước, đầu gối toàn máu, môi cũng tái nhợt không còn sức sống.

“Chẳng lẽ cả ngày trời nó chạy bộ đến đây?” - San San ôm Hải Băng vào lòng mà nước mắt.

“Để anh đưa em ấy tìm bác sĩ.”

Minh Khánh vội ngồi xuống bế Hải Băng lên. - “Để anh lo cho em ấy, mọi người ở lại đây đi.”

Mọi người gật đầu, Minh Khánh vội quay đi, mọi người lại trở về chỗ ngồi.

Minh Khánh chậm chậm bước trên hành lang. Cậu nhìn vào gương mặt tái nhợt đang thiếp đi kia mà lòng chợt đau nhói.... ‘Em yêu Thiên Phong nhiều đến vậy ư? Đến mức bỏ mặc bản thân? Phải chi anh là Thiên Phong thì tốt biết mấy. Sẽ không phải nhìn người mình thầm yêu, yêu 1 người khác, chỉ biết nhìn rồi đau lòng.’

Đi được 1 quãng thì Minh Khánh gặp Tuệ Anh và Nhã Ân đang đi hướng ngược lại. Tuệ Anh nhìn Minh Khánh rồi nhìn Hải Băng đang được Minh Khánh bế, áp mặt vào lòng cậu. Mắt ả nẩy lửa, xiết chặt tay. -

“Anh làm gì vậy?”

“Cứu người, em không thấy sao?”

“Sao không là người khác mà lại là anh?”

“Không liên quan em, tránh ra.”

Minh Khánh đẩy Tuệ Anh sang 1 bên rồi đi tiếp, Tuệ Anh bị đẩy mạnh mất thăng bằng, Nhã Ân vội chạy đến đỡ.

“Khốn kiếp.”

“Có vẻ bài học lúc sáng chưa đủ với nó.”

....

19. Chương 19

Từng tia nắng sớm khẽ len qua rèm cửa và chạm vào gương mặt ửng hồng của ai đó đang nằm trên giường bệnh. Hải Băng vẫn đang thiếp đi.

“Cái con bé này, không biết đã làm gì mà ra nông nỗi này. Con nhìn xem, tay chân nó có chỗ nào mà không bầm không?” - Bà Hoàng vừa chỉnh lại chăn cho Hải Băng vừa trách móc, làm mẹ, ai mà không xót khi thấy con mình như vậy.

“Khi nào em ấy tỉnh lại con sẽ hỏi.” - Hải Vân vừa ăn táo vừa nói.

Bà Hoàng cầm giở xách lên. - “Ừ, sữa này mẹ pha sẵn để đây, khi nào em con tỉnh thì đưa em uống. Mẹ về nấu cháo rồi mang vào. Con ở lại chăm sóc em nghe chưa?”

“Vâng.”

Hải Vân chán ngán gật đầu. Sáng nay cô có hẹn với bạn mà giờ phải ở đây với Hải Bằng, còn việc nào chán hơn chứ.

Bà Hoàng vừa đi được 1 lúc thì Minh Khánh bước vào.

“Chào chị.”

Hải Vân giật mình vội giấu trái táo đang ăn dở, lau mép, cười cười.

“Chào cậu, cậu là..”

Minh Khánh đặt giỏ trái cây và sữa lên bàn rồi tươi cười.

“Em là bạn Hải Bằng.”

“À... A, đúng lúc thật. Cậu ở lại chăm sóc Hải Bằng hộ chị được không? Chị có chút việc cần đi gấp.”

Minh Khánh gật đầu. Hải Vân vui mừng rời khỏi. Phòng bệnh lại trở nên im lặng lạ thường.

Minh Khánh đóng cửa phòng rồi ngồi xuống cạnh Hải Bằng, cậu đưa tay vén vài sợi tóc trên trán cô.

Minh Khánh cảm thấy không có lúc nào bình yên hơn bây giờ. Ở nơi chỉ có cô và cậu, không ai nói 1 lời, cô cứ ở yên đó để cậu có thể ngắm nhìn như bây giờ. Chỉ cần cô luôn bình an và hạnh phúc, thì dù có đơn phương, có âm thầm đứng phía sau cô và Thiên Phong thì cậu cũng vui.

Minh Khánh nở 1 nụ cười nhạt...

“Anh Thiên Phong, anh đừng đi, đừng bỏ em 1 mình, xin anh đấy. Anh đừng đi...”

Hải Bằng mê man gọi, tay quơ loạn xạ trong không trung như muốn tìm nắm thứ gì đó. Minh Khánh chợt chạnh lòng, ngay cả trong vô thức cô cũng chỉ nghĩ đến Thiên Phong.

“Hải Bằng.” - Minh Khánh nắm lấy tay Hải Bằng, lay lay cô. Hải Bằng từ từ mở mắt, cô khẽ nhủ mày, Minh Khánh vội đỡ cô ngồi dậy, kê gối cho cô tựa lưng vào.

“Em thấy trong người sao rồi?”

“Em không sao? Mà sao em lại nằm ở đây?” - Hải Bằng ấn nhẹ tay lên thái dương.

“Em đã quên em chạy hơn 10km đến bệnh viện rồi ngất xỉu tại chỗ à?”

“À, em nhớ.”

“Nhưng những vết bầm trên người em là sao? Trước khi đến đây em đã bị ai đánh đúng không?”

Hải Bằng im lặng, lắc đầu. - “Mà.. em nằm ở đây bao lâu rồi?”

“1 ngày 2 đêm, giờ là sáng thứ 5.”

Chợt nhớ tới Thiên Phong, Hải Bằng lo lắng, cô vội kéo chăn ra, bước xuống giường nhưng đã bị Minh Khánh giữ lại.

“Em mới tỉnh, định đi đâu?”

“Anh Thiên Phong, anh ấy sao rồi? Em, em muốn gặp anh ấy.” - Ai đó mắt đỏ hoe.

“Em bình tĩnh đi.”

“Sao bình tĩnh được ạ?” - Hải Bằng bật khóc.

Minh Khánh ấn vai Hải Bằng ngồi xuống giường bệnh, cậu nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

“Nghe anh nói. Ca phẫu thuật đã thành công, Thiên Phong vừa mới được đưa vào phòng hồi sức, vẫn chưa tỉnh được đâu. Đợi vài hôm ổn định sẽ chuyển ra phòng bệnh, lúc đó chúng ta sẽ đến gặp Thiên Phong. Được không?”

Hải Bằng cảm thấy như cả nguồn sống của mình hôm trước vừa bị dập tắt, chỉ 1 câu nói thì nó đã được thắp sáng, có sức sống trở lại. Cô vui mừng, ngoan ngoãn gật đầu.

“Em nằm xuống nghỉ ngơi đi. Anh đã nhờ San San xin phép cho em nghỉ học, khi nào khỏe rồi đi học lại.” - Minh Khánh đưa ly sữa cho Hải Bằng.

Hải Bằng nhận lấy ly sữa, chỉ gật đầu rồi uống lấy uống để, 1 hơi đã cạn sạch. Cũng phải thôi, hôn mê 1 ngày 2 đêm, bây giờ bụng cô cũng đang “phất cờ nổi dậy” rồi đây.

“Cuộc thi hoa khôi đáng lẽ thứ 7 tuần này sẽ tổ chức nhưng em không khỏe nên anh đã đề nghị trường dời ngày tổ chức rồi.”

“Sao?” - Hải Bằng bất ngờ, tí nữa là phun ra hết ly sữa vừa uống vào.

Minh Khánh nở 1 nụ cười rồi không nói gì thêm, lấy trái cây ra gọt.

Hải Bằng không nói gì nữa, quay đầu nhìn ra bầu trời sau khung cửa sổ. Đôi mắt u buồn khẽ nhắm lại...

‘Thiên Phong, em nhớ anh..’

Phòng hồi sức cấp cứu...

Không có tiếng động gì ngoài những tiếng “tít tít” của các thiết bị y tế.

Để giành lại sự sống của cậu từ tay tử thần ca phẫu thuật đã phải kéo dài hơn 1 ngày 2 đêm.

Thiên Phong nằm trên chiếc giường bệnh màu trắng, mắt nhắm nghiền, cậu đang trong tình trạng hôn mê sâu, phải thở bằng bình oxy, khắp người chằng chịt những ống truyền dịch. Nhịp tim đang đập từng hồi chậm chạp.

Trong cơn mê, cậu đã mơ 1 giấc mơ.

...

Trên đồi cỏ xanh mướt, hoa dại mọc len lỏi giữa những viên sỏi trải dài 2 bên đường. Bầu trời trong xanh, những đám mây con con trắng như bông tuyết bỗng bồng bềnh trôi nhẹ nhàng, thật bình yên.

Thiên Phong đứng ở đó, mắt nhìn xa xăm. Gió thu bắt đầu thổi, nhẹ vuốt ve gương mặt đẹp như nam thần của cậu. Chợt, xa xa có 1 cô gái đáng người nhỏ nhắn, mái tóc xoăn màu hạt dẻ, cô nở 1 nụ cười tươi, vừa vẫy tay vừa chạy đến. Là Hải Bằng.

Thiên Phong quay sang nhìn, cậu bật cười, dang rộng 2 tay để đón cô vào lòng. Hải Bằng cũng dang rộng 2 tay chạy nhanh về phía cậu, ngày 1 gần hơn...

Nhưng Hải Bằng không dừng lại ở vòng tay của Thiên Phong mà chạy lướt qua, đôi tay cậu lạc lỏng giữa không trung. Cậu quay ra sau. Hải Bằng lao vào lòng ai đó, 2 người họ nhìn nhau trìu mến, cười nói vui vẻ. Thời khắc đó, trái tim trong lồng ngực của Thiên Phong như tan vỡ vậy.

Hải Bằng và người đó đang tiến lại gần cậu nhưng có vẻ họ không để ý thấy cậu đang đứng đó, họ xem cậu là không khí ư?... Cả 2 đi xuyên qua cậu, không hề có cảm giác chạm vào nhau. Vậy là sao? Thiên Phong ngỡ ngàng, dùng tay phải chạm vào tay trái, không chạm được mà xuyên qua. Gì vậy? Chẳng lẽ... cậu đã chết?

Thiên Phong quay đầu nhìn Hải Bằng và người đó càng lúc càng đi xa. Cậu đã chết thật rồi sao?

Thiên Phong lặng lẽ nhìn bóng lưng của cô cùng ai đó rồi dần tan biến vào không trung....

...

Ngón trở về động đậy, mày khẽ nhú, nhịp tim đập nhanh hơn và dần ổn định. Thiên Phong dần có những phản ứng sau nhiều giờ hôn mê...

20. Chương 20

Tuệ Anh và Nhã Ân đi song song trên hành lang bệnh viện.

“Thiên Phong không sao là tốt rồi, em đừng lo lắng nữa.”

“Em muốn vào trong thăm anh ấy.” - Nhã Ân chu mỏ.

“Bác sĩ không cho phép, chỉ có thể đợi tới khi cậu ấy chuyển ra phòng bệnh mới thăm được.” - Tuệ Anh vỗ vỗ vai Nhã Ân.

Bác sĩ mà không đến ngăn cản thì Nhã Ân có mà phá cửa đi vào mất rồi. Nhỏ vừa nghe tin Thiên Phong đã phẫu thuật thành công thì tức tốc kéo Tuệ Anh đến ngay, vậy mà chỉ có thể đứng nhìn Thiên Phong từ bên ngoài.

Đang đi bỗng nhiên Nhã Ân đứng lại kéo Tuệ Anh vào núp sau 1 bức tường.

“Em làm gì vậy?” - Tuệ Anh hỏi.

Nhã Ân đưa ngón trỏ lên môi. - “Suỵt! Chị nhìn kia có phải anh hai của em không?”

Tuệ Anh ló đầu nhìn ra thì đúng là Minh Khánh, cậu đang bước ra khỏi 1 phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi quay đi về phía hành lang cùng hướng với 2 người họ. Tuệ Anh quay vào nhìn Nhã Ân.

“Anh ấy làm gì ở đây?”

“Chị quên rồi sao? Hôm kia anh hai bế con Hải Băng trên tay và nói là đi cứu người, 2 ngày nay đã không thấy nó đến trường, em đoán người bên trong phòng bệnh đó chính là nó.”

Tuệ Anh vòng tay trước ngực. - “Thảo nào, 2 hôm nay cũng không thấy Minh Khánh đến lớp. Thì ra là ở đây với cô ta.”

“Chị muốn vào chơi với nó 1 chút không?” - Nhã Ân cười nửa miệng.

“Đương nhiên.”

...

Sau khi Minh Khánh rời khỏi, căn phòng cũng trở nên tĩnh lặng hẳn, chỉ nghe thấy tiếng thở dài của Hải Băng.

Cô cầm trong tay sợi dây chuyền kia, không ngừng nghĩ tới Thiên Phong, cô nhớ cậu nhiều lắm.

Cạch

Tiếng mở cửa xé tan cả không gian yên tĩnh, Tuệ Anh và Nhã Ân bước vào phòng, Hải Băng bất ngờ, vội giấu sợi dây chuyền vào trong áo gối.

“Xin chào. Chưa chết hả?” - Nhã Ân giọng điệu mỉa mai.

Hải Băng ngơ ngác, mở to mắt nhìn Nhã Ân, mở miệng đã độc địa như vậy, cô biết là nhỏ đến đây không hề có ý gì tốt. Nhưng nghĩ đến Nhã Ân là vợ chưa cưới của Thiên Phong, cô không dám bắt bẻ gì, chỉ cúi đầu không nói gì.

Nhã Ân bước đến gần giường bệnh của Hải Băng, nhỏ cười nắc nẻ. - “Sao vậy? Khách đến thăm không chào à?”

Hải Băng im lặng không trả lời chỉ nở 1 nụ cười gượng. Tuệ Anh kéo Nhã Ân ra sau rồi ả đứng vào chỗ nhỏ.

“Tôi sẽ nói thẳng vào vấn đề. Thật ra tôi không thừa thời gian để vào đây thăm hỏi làm quen. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết. Tốt nhất là xem lại sĩ diện của bản thân có còn không, đừng cứ đeo bám chồng của người khác, hết Thiên Phong giờ đến Minh Khánh.”

Hải Băng ngơ ngàng, vội lắc đầu. - “Tôi không có, tôi và anh Minh Khánh chỉ là..”

“Anh Minh Khánh, anh Minh Khánh. Gọi ngọt ngào quá nhỉ?” - Nhã Ân bĩu môi.

Tuệ Anh đưa tay nâng cằm của Hải Băng. - “Minh Khánh là của tôi, tốt nhất là cô nên nhớ những gì tôi vừa nói. Nếu không, lần sau tôi sẽ không nhớ nhẹ như vậy.”

Nói rồi, 2 người họ quay ra khỏi phòng, Nhã Ân không ngần ngại hành hạ cánh cửa phòng bệnh, mạnh tay đóng nó lại. Hải Băng chỉ biết lặng lẽ rơi nước mắt.

Hải Băng đi lang thang 1 mình khắp bệnh viện, cứ đi đến trước phòng bệnh nào thì lại ngược lên nhìn tấm bảng trên cửa. Cô nhớ Thiên Phong đến mức không chịu nổi nữa nhưng không hẳn là vì nhớ mà cô đi tìm cậu, 1 phần khác là vì Không rõ vì sao cô cứ cảm thấy bất an như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Cô rất lo lắng.

Tình yêu là 1 thứ gì đó thật kì lạ, có thể làm con người ta vứt bỏ cả sĩ diện, trở nên ích kỉ hơn. Đã có nhiều lúc, Hải Băng tự dặn với lòng không tìm đến Thiên Phong nữa, không gặp cậu 1 thời gian tình cảm sẽ hết, lúc đó cô có thể từ bỏ mà chúc phúc cho cậu và Nhã Ân. Nhưng, cô thật sự rất ích kỉ, không lúc nào là không nhớ đến cậu, nếu có thể vì không gặp cậu mà từ bỏ thì 8 năm qua cô đã từ bỏ được cậu rồi. Cô chấp nhận những lời phỉ báng từ người khác, mặc kệ bản thân phải hứng chịu những điều nguy hiểm, chỉ mong có những ngày tháng êm đềm bên cậu dù cô biết quãng thời gian này mau chóng trôi đi, cũng đến lúc cậu phải rời khỏi cô mà thực hiện theo hôn ước. Khi đó, có chịu đựng được nỗi đau ấy hay không thì cô cũng phải chấp nhận vì đó là lựa chọn của cô.

Mãi suy nghĩ, Hải Băng đã đứng trước phòng hồi sức từ lúc nào không hay. Cô chậm chậm bước đến cửa kính, nơi cô có thể nhìn vào trong. Cô đặt tay lên cửa kính, mắt không rời khỏi con người đang nằm bên trong.

Thiên Phong nằm đó, cả cơ thể bị bao vây bởi những thiết bị y tế, đầu quấn băng y tế trắng, cậu phải đeo mặt nạ hít lại oxy để duy trì hơi thở. Hải Băng khẽ ôm ngực, cô bật khóc. Thật sự, cô rất ghét nhìn Thiên Phong với bộ dạng như vậy, rất ghét phải thấy 1 con người lạnh lùng, cao ngạo ngày nào giờ lại nằm yên đó, không cử động, không nói chuyện, không nhìn cô bằng ánh mắt triu mến nữa. Có ai biết được, trái tim của cô đau biết nhường nào.

“Thiên Phong, anh ngồi dậy đi, anh có nghe em nói không? Anh có biết là em nhớ anh lắm không? Anh tỉnh dậy đi mà. Anh có nghe em gọi không, tên Đầu Đất đáng ghét kia.. ” - Hải Băng nức nở.

Minh Khánh đứng cách đó không xa, cậu chỉ biết nhìn Hải Băng đứng khóc mà không dám đến lau nước mắt. Cậu sợ phải nhìn thấy Hải Băng liên tục gọi Thiên Phong, sợ phải nghe thấy rồi đau lòng. Cậu bỏ đi, cứ để cho Hải Băng khóc hết nỗi nhớ rồi cậu sẽ quay lại đưa cô ấy về phòng.

Chợt 1 bàn tay chìa khăn giấy đến trước mặt cô. Hải Băng nhìn theo bàn tay đó, từ bàn tay lên khuỷu tay rồi đến gương mặt.

“Mày nín đi, anh Phong không sao đâu, rồi anh ấy sẽ tỉnh lại mà.” - San San mỉm cười, vỗ vai Hải Băng.

Hải Băng lao vào ôm chặt lấy San San, khóc như 1 đứa trẻ, nước mắt ướt đầm cả vai nhỏ.

“Nín đi. Mày không cần kể tao cũng biết mày và anh Phong đang yêu nhau, tao hiểu cảm giác của mày mà. Nhưng bác sĩ đã nói anh ấy sẽ tỉnh lại rồi, mày cứ yên tâm quay về phòng mà nghỉ ngơi đi, mày cũng vừa tỉnh lại mà. Nghe tao nha.” - San San vuốt vuốt lưng Hải Băng, trấn an cô.

“Đúng rồi đó Hải Băng, em nên nghe lời San San, quay về phòng đi.” - Mẫn Nhi này giờ đứng nhìn 2 người họ cũng lên tiếng.

Khải Hòa lúc này mới đi tới chỗ, tay xách nách mang đủ thứ, trông cậu nhăn nhó thấy thương. - “Em mau về phòng đi, em mà đứng đây khóc hoài là anh chết cho em xem. Xách cả đồng này đi lòng vòng này giờ anh muốn gãy tay rồi đây.”

Hải Băng đang khóc, nhìn Khải Hòa cũng phải bật cười. Cả San San và Mẫn Nhi cũng không nhịn được mà cười ha há.

“Anh có phải con trai không vậy? Xách có nhiều đó mà cũng than.” - San San huých vai Khải Hòa.

“Thôi, bọn mình về phòng bệnh của Hải Băng đi.”

Mọi người cùng nhau rời khỏi hành lang trước phòng hồi sức, San San vòng tay qua tay Hải Băng tươi cười kéo cô đi. Hải Băng lau vội nước mắt, khẽ quay ra sau nhìn Thiên Phong 1 lần rồi mới chịu đi cùng họ.

‘Anh phải tỉnh lại đây, Đầu Đất.’

...

Bên trong phòng hồi sức, mặc dù 2 mắt vẫn nhắm nghiền nhưng mày của Thiên Phong khẽ nhú lại rồi giãn ra, môi cậu mấp máy nói gì đó 1 lúc rồi lại dừng. Nhịp tim đập nhanh hơn mức bình thường, tay chân bắt đầu co giật...

Ngoài trời, mây đen chợt kéo đến, từng hạt mưa nặng hạt bắt đầu rơi...

21. Chương 21

3 ngày sau...

Hôm nay là ngày Hải Băng xuất viện. Đáng lẽ cô được xuất viện từ ngày hôm qua rồi, chỉ tại Minh Khánh lo xa, sợ cô vẫn chưa khỏe nên bắt ở lại.

Trong khi Minh Khánh và San San đang ở ngoài xe chờ thì trong phòng bệnh Hải Băng cứ không ngừng lục tung mọi thứ, từ chăn, giường đến tủ, có vẻ như cô đang tìm thứ gì đó, trông vẻ mặt cô rất lo lắng.

“Đâu rồi, nó đâu rồi?”

Không còn kiên nhẫn chờ, San San liền chạy vào phòng bệnh.

“Mày chuẩn bị xong chưa, sao lâu vậy? về thôi.”

“Đ.. đợi tao thêm chút nữa, tao đang tìm vài thứ.” - Hải Băng không hề quay ra cửa nhìn San San, cô chỉ cầm cúi tìm và tìm.

“Tìm gì nữa, đi, đi mau đi. Đi.” - San San chạy tới kéo Hải Băng, 1 tay kéo cô 1 tay xách luôn giỏ đồ ở trên bàn.

Hải Băng vùng vằng không chịu đi nhưng bị kéo tới nỗi không kịp thấy gì đã ra tới chỗ để xe của Minh Khánh mất rồi. San San có 1 sức mạnh phi thường mà ít người con gái nào có nhỉ?! Xong, cô bị nhò đẩy luôn vào xe rồi Minh Khánh lái xe rời khỏi bệnh viện.

“Tình trạng của con tôi thế nào rồi bác sĩ?”

Ông Hạo cùng 1 bác sĩ đứng phía ngoài phòng hồi sức, họ đang nhìn Thiên Phong qua cửa kính. Người bác sĩ nọ cho tay vào túi áo, thông thả nói.

“Hiện tại, cậu nhà đang hồi phục khá tốt. Nhưng trong quá trình hồi phục, cậu ấy có 1 số phản ứng kì lạ, thường xuyên mấp máy môi và co giật.”

Ông Hạo hơi lo lắng, nhìn vào cửa kính rồi lại quay ra hỏi.

“Có ảnh hưởng gì đến sau này không?”

“Khi cậu ấy vừa được đưa vào phòng cấp cứu, tôi đã phát hiện cơ thể cậu ấy bị va đập mạnh ở 1 vài chỗ, đặc biệt là vùng đầu và sau gáy. Sẽ không có ảnh hưởng nếu 2 chỗ đó hồi phục bình thường. Chúng tôi sẽ phân tích tình trạng của cậu ấy rõ hơn và sẽ viết vào tài liệu, sẽ đưa cho ông sau.”

“Vâng. Vậy mất bao lâu con tôi mới có thể tỉnh thưa bác sĩ?”

“Ngày mai chúng tôi sẽ chuyển cậu ấy sang phòng bệnh. Theo phán đoán của tôi dựa trên tình trạng hồi phục hiện tại thì 1 hoặc 2 ngày nữa sẽ tỉnh, mất thêm 2 tuần để hồi phục hoàn toàn nhưng trong quá trình này..”

...

“Tôi biết rõ rồi, cảm ơn bác sĩ.” - Ông Hạo nhẹ cúi đầu.

“Không còn gì nữa thì tôi đi trước. Chào ông” - Vị bác sĩ cũng từ tốn cúi đầu rồi quay đi.

1 mình ông Hạo ở lại, ông đưa mắt nhìn vào trong, Thiên Phong đang nằm đó, không rõ là vì sao ông vẫn cảm thấy, dù cậu có đang hôn mê thì vẫn toát lên dáng vẻ lạnh lùng đối với ông.

Ông Hạo lặng lẽ bước đi, cái bóng dáng hao gầy dần khuất bóng sau hành lang dài lạnh lẽo...

Ngày ngày hôm sau, Hải Băng lại đến trường..

San San và Hải Băng đang chậm rãi đi trên sân trường, suốt buổi San San cứ ôm khư khư cái điện thoại, mở bài hát của nhóm nhạc mà nhỏ yêu thích rồi tru réo lên hát theo, không hề để ý gì tới muôn vàn ánh mắt đang nhìn nhỏ kiểu như “Con điên kìa bây.”

Ngược lại với cái vẻ hớn hở của San San thì đi kế bên, Hải Băng đang “bưng” nguyên vẻ mặt ủ rũ.

“Mân ní mân ní mân ní dá, mân ní mân ní, mân ní mân ní...”

“San San.” - Hải Băng huých vai San San.

“Hả?”

Hải Băng chợt im lặng, tiếp tục ủ rũ.

“Đừng nói với tao là mày nhớ anh Thiên Phong nha?” - San San tắt nhạc, rồi vòng tay qua vai Hải Băng.

Hải Băng gật đầu rồi lại lắc đầu, rồi tiếp tục gật đầu rồi lắc tiếp.

“Hay để tao lấy dao chặt bỏ cái đầu mày cho rồi.” - San San nắm Hải Băng dừng lại, nhỏ vừa chống nạnh vừa nhướn mày.

“Ừ, tao nhớ anh ấy.” - Ai đó thừa nhận.

Cả 2 lại chậm rãi đi tiếp.

“Bạn bè, có gì cứ nói thẳng, úp úp mở mở, mày đâu xem tao là bạn thân gì đâu.” - San San vờ đổi.

“Thôi mà, tao xin lỗi.”

“Bộ xin lỗi là tao cho qua hả?”

“San San đẹp gái, dễ thương, học giỏi, hát hay cho tao xin lỗi.”

“Vây còn được.” - San San cười khè khè, chợt, nhỏ đứng lại. - “Đứng lại chút, điện thoại tao có tin nhắn.”

Đọc xong tin nhắn, San San vui như được mùa. - “Đảm bảo tao đưa mày đọc tin nhắn này mày sẽ vui phát điên đấy.”

Hải Băng thắc mắc, đưa tay giật điện thoại. - “Đâu? Đưa đây.”

1s... 2s... 3s

“AAAAAAA, TAO CÓ NHÌN LẦM KHÔNG, MÀY.. MÀY ĐỌC LẠI HỘ TAO ĐI, MÀ KHỎI ĐÁU, TAO BIẾT CHỮ, TAO ĐỌC ĐƯỢC MÀ. TRONG ĐÂY GHI LÀ ANH THIÊN PHONG TỈNH RỒI, LÀ TỈNH RỒI ĐÓ. MÀ CÓ KHI NÀO TAO HOA MẮT, MÀY ĐỌC HỘ TAO ĐI, THÔI KHỎI ĐÁU, MÌNH VÔ LỚP ĐI, HỌC LỆ RỒI RA VỀ CÙNG NHAU ĐI TỚI ĐÓ, ĐI ĐI.” - Hải Băng như bị bắn loạn sau khi đọc xong tin nhắn, nói luyên thuyên 1 mình rồi kéo San San đi nhanh hơn.

“Tao biết ngay mày sẽ vui đến phát điên mà.”

Đi sau lưng 2 người họ là Lập Dương, hắn đã nghe toàn bộ những gì Hải Bằng nói, vẫn với điệu cười nửa miệng.

“Không ngờ mày sống dai tới vậy, tao còn nghĩ mày sẽ sống đời sống thực vật chứ.”

“Đời sống thực vật?”

Lập Dương nhìn về hướng phát ra giọng nói. Là Minh Khánh. Cậu đang bước đến chỗ hắn.

“Quả thật, những gì tao nghĩ là không sai.”

Lập Dương ngênh mắt lên. - “Mày đang nói tới chuyện gì?”

“Tao biết, chuyện Thiên Phong bị tai nạn là do mày làm.”

“Bằng chứng?” - Lập Dương nhún vai.

“Không có.” - Minh Khánh trả lời.

Lập Dương cười hả hê, vuốt tóc. - “Vậy thì đừng ngậm máu phun người.”

“Mày đừng quên, trong nhà xe của trường có camera.” - Minh Khánh cười khẩy.

Ai đó cảm thấy nhột, hơi lo lắng nhưng mau chóng trở về cái dáng vẻ không sợ trời không sợ đất.

“Cây ngay, không sợ chết đứng.”

Nói rồi hắn bỏ đi, Minh Khánh đứng lại khẽ nhếch môi bí hiểm.

12A1...

Cả lớp đang nghiêm túc chú ý thầy giáo giảng bài. Duy chỉ có Mẫn Nhi và Tuệ Anh là không, họ đang bận đầu mắt với nhau.

Từ lúc Tuệ Anh xin chuyển vào lớp là ả chiếm luôn vị trí ngồi cạnh Minh Khánh của Mẫn Nhi. Mẫn Nhi hận không thể nhai nuốt ả vào bụng rồi cho ả ra 1 cách “bắn” nhất để ả được cơn giận. Đương nhiên, Tuệ Anh biết Mẫn Nhi không ít thì nhiều cũng có tình cảm với Minh Khánh, ả nhất quyết xin chuyển vào lớp Minh Khánh cũng vì lí do đó.

Tuy là ngồi bên cạnh nhưng Minh Khánh không 1 lần nhìn sang Tuệ Anh dù cho ả có bắt chuyện, kiếm chuyện thậm chí là cố ý đụng chạm cậu cũng không thèm để ý. Cậu đang suy nghĩ 1 điều gì đó rồi đưa tay lên ấn giữa 2 chân mày...

....

Ở bệnh viện...

Thiên Phong đang nằm trên giường bệnh, 2 mắt cậu đã mở nhưng chỉ nhìn lên trần nhà 1 lúc rồi lại thiếp đi. Cậu như vậy cũng đã nhiều lần làm cho ông Hạo đang đứng bên cạnh lo lắng.

1 vị bác sĩ mở cửa đi vào, trên tay ông cầm 1 tập tài liệu.

“Chào ông Hạo.”

“Chào bác sĩ.”

Vị bác sĩ đến chỗ Thiên Phong, dùng tay mở mắt cậu ra nhìn 1 lúc rồi quay qua nhìn ông Hạo.

“Bác sĩ, con tôi nó có bị sao không? Nó cứ vậy từ sáng cho tới giờ.”

Bác sĩ đưa tập tài liệu cho ông Hạo, ông vội mở ra xem.

“Trong thời gian cậu ấy phục hồi, ông và người thân phải thường xuyên đến đây nói chuyện với cậu ấy. Tuy hiện giờ cậu ấy đã mở mắt, đã cử động nhưng có vẻ gặp vấn đề trong giao tiếp và...”

“À, chuyện đó tôi biết rồi bác sĩ.” - Ông Hạo vội gật đầu, cắt ngang lời nói của bác sĩ.

Bác sĩ cũng rời khỏi phòng bệnh, đúng lúc Nhã Ân mở cửa bước vào.

“Con chào bác Hạo.”

“Nhã Ân, con đến rồi à? Con qua đây.” - Ông Hạo niềm nở.

Nhã Ân vui vẻ đi đến cạnh ông Hạo. Ông Hạo liền đưa tập tài Liệu trên tay cho Nhã Ân. - “Con đọc đi.”

Nhã Ân gật đầu rồi nhanh chóng đưa mắt đọc những dòng chữ trên đó. Nhỏ khá bàng hoàng, trố mắt nhìn ông Hạo.

“Ta tin, chuyện này sẽ rất giúp ích cho việc trước mắt. Con hãy luôn ở cạnh nó.”

Nhã Ân nghĩ ngợi 1 lúc, dường như hiểu ý của ông Hạo, nhỏ tươi cười gật đầu.

....

22. Chương 22

Sau giờ học, Hải Băng và San San mau chóng chạy đến lớp Minh Khánh tìm cậu, Khải Hòa và Mẫn Nhi để cùng đi đến bệnh viện.

Vừa chạy đến đã thấy cả 3 đứng ngay trước cửa lớp.

“Anh Minh Khánh, anh Khải Hòa, chị Mẫn Nhi. Ta đi thôi.” - Hải Băng gấp gấp chạy đến kéo Mẫn Nhi.

“Sao gấp gấp vậy? Có phải là em nhớ nó đến chịu không nổi đúng không?” - Mẫn Nhi nhướn nhướn mày.

Ai đó bị nói trúng tim đen, đỏ cả 2 má nhưng cố lắc léo. - “À, không phải đâu, tại em vui mừng vì anh ấy tỉnh lại thôi.”

Minh Khánh véo nhẹ mũi Hải Băng. - “Chuyện của em và Thiên Phong bọn anh biết hết rồi, sao em lại phải giấu.”

“Biết hết.. gì ạ?” - Hải Băng ngơ ngác.

“Chuyện em và nó quen nhau.” - Khải Hòa nháy mắt rồi chạy đến vòng tay qua vai San San.

“Ồ.” - Hải Băng ngập ngừng.

Cả cô cũng không rõ là cô và cậu đã quen nhau chưa, cậu có nói muốn bên cạnh cô, có nói là yêu cô nhưng cậu vẫn chưa tỏ tình và ngỏ ý bảo cô làm bạn gái.

“Em yên tâm, bọn chị ủng hộ em và Thiên Phong. Chị cũng biết trong chuyện này có Nhã Ân, nhưng em đừng nghĩ gì nhiều, Thiên Phong không có tình cảm với em ấy đâu.” - Mẫn Nhi tươi cười.

Hải Băng chỉ gật đầu không nói gì.

“Thôi, giờ chúng ta về thay quần áo, 2h Minh Khánh sẽ đến đón từng người rồi cùng đi.”

Chưa đến giờ hẹn là Hải Băng đã tức tốc chạy ra cổng đứng chờ, thật sự là cô rất muốn gặp Thiên Phong. Có ai hiểu được cảm giác không được gặp, không được nói chuyện với người mình yêu nó khó chịu đến mức nào, chỉ những người đang điên cuồng vì tình yêu như Hải Băng mới cảm nhận rõ như vậy. Thậm chí, cô còn muốn tự mình đi gặp cậu vì bây giờ, chờ đợi đối với cô như 1 hình phạt đáng ghét.

Hải Băng không thể đứng yên được, cứ đi qua đi lại, sốt ruột nhìn ra đường chờ xe của Minh Khánh.

Cuối cùng cũng thấy xe Minh Khánh đến, vừa dừng lại, Hải Băng không đợi ai gọi mà tự lên xe. Chiếc xe tiếp tục lăn bánh.

“Anh nghe nói, Thiên Phong hồi phục rất nhanh, hiện giờ nó có thể ngồi dậy hoạt động bình thường nhưng vẫn còn yếu vì 1 vài vết thương chưa lành.” - Khải Hòa nói.

“Vậy thì tốt rồi.” - San San vui mừng.

Hải Băng nghe thấy nhưng không tham gia vào cuộc trò chuyện, chỉ im lặng đan 2 tay vào nhau, mắt hướng ra ngoài cửa xe, cô thật sự rất mong đợi thời khắc được gặp Thiên Phong nhưng không rõ tại sao, cô không còn cảm thấy vui vẻ như lúc nãy mà tim lại bỗng dưng đập nhanh, cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra, 1 chuyện gì đó không tốt.

Hải Băng vội lắc đầu xua tan suy nghĩ.

“Mày sao vậy?” - San San nãy giờ luôn để ý mọi cử chỉ của Hải Băng, nhỏ khẽ chạm vào cô, hỏi nhỏ.

“Tao cứ có cảm giác...sắp mất đi thứ gì đó rất quan trọng.” - Hải Băng thủ thủ, cô không muốn để mọi người trong xe nghe thấy.

“Mày sắp được gặp tình yêu của đời mày mà mất cái gì, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, chắc là do mày hồi hộp quá thôi.”

Hải Băng gật đầu rồi lại nhìn ra ngoài cửa. Cô cũng mong đó là do cô suy nghĩ lung tung.

Minh Khánh tuy vẫn tập trung lái xe nhưng những gì 2 người họ nói, cậu đều đã nghe.

1 lúc sau...

Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện.

“Em và mọi người vào trước đi, anh đi gửi xe rồi vào sau.” - Minh Khánh nói với Hải Băng.

Hải Băng khẽ gật đầu, cùng mọi người xuống xe rồi đi vào trong, Minh Khánh lái xe đi.

4 người chậm rãi bước trên hành lang không 1 bóng người. Ai nấy đều vui vẻ, chỉ có Hải Băng là im lặng, cô vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Anh quên mất, mấy giỏ trái cây còn trong xe, hay là em đi lấy cùng anh đi.” - Khải Hòa kéo tay San San, cậu nháy nháy mắt.

“À vâng.”

Khải Hòa và San San nhanh chóng rời khỏi, Mẫn Nhi cũng lấy điện thoại ra bấm bấm.

“Chị nghe điện thoại, em vào trước đi rồi chị vào sau.”

Hải Băng chỉ biết gật đầu rồi 1 mình đi tìm phòng bệnh của Thiên Phong.

...

“Chị Mẫn Nhi, em ở đây.” - San San vẫy tay gọi.

Mẫn Nhi nhanh chóng chạy đến chỗ San San, Khải Hòa cũng đang đứng cạnh nhỏ.

“Mình cứ ở đây, để Hải Băng 1 mình gặp Thiên Phong trước rồi lát nữa mình vào sau.” - San San nháy mắt.

“Cũng nên cho 2 người họ có không gian riêng.” - Khải Hòa vòng tay qua vai San San, cười nói.

“Đúng rồi, chị thấy Hải Băng rất nhớ Thiên Phong.”

....

Phút chốc, phòng bệnh của Thiên Phong cũng xuất hiện trước mắt, là phòng bệnh loại VIP. Hải Băng gõ cửa rồi mở cửa phòng, tâm trạng vui mừng không tả được.

Thiên Phong ngồi trên giường bệnh, bắp tay, đầu và bụng được quấn băng y tế trắng, vẫn cái dáng vẻ lạnh lùng vốn có.

Thiên Phong nghe thấy tiếng động, khẽ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, 1 người con gái đang tươi cười với cậu, trong khoảnh khắc, đôi mắt màu xám khói chạm phải mắt Hải Băng, nhưng cảm giác lạnh lùng, xa lạ đến đáng sợ.

Trong suy nghĩ của Hải Băng, khi vừa bước vào, chắc chắn Thiên Phong sẽ rất vui khi thấy cô, sẽ gọi tên cô, 2 người sẽ huyên thuyên nói chuyện cùng nhau bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất. Cô đã mong chờ thời khắc đó rất nhiều nhưng những thứ trước mắt cô lại không hề giống với suy nghĩ.

“Anh.. Thiên Phong.”

Thiên Phong vẫn nhìn Hải Băng bằng ánh mắt xa lạ. Cô đóng cửa rồi bước đến cạnh cậu.

“Anh tỉnh rồi. Em vui lắm.” - Hải Băng nắm lấy tay Thiên Phong.

Thiên Phong lạnh lùng rút tay về.

Ai đó cảm thấy lòng ngực như thắt lại, khó thở, thật sự rất khó thở. Chẳng lẽ linh cảm khi nãy đang sắp xảy ra? Hải Băng nở nụ cười, đánh nhẹ vào vai cậu, nói như trách.

“Sao lại hành động như vậy với bạn gái của mình chứ. Anh thiệt là, muốn chọc em đánh đây mà. Có biết em lo lắng cho anh, nhớ anh nhiều lắm không?”

Thiên Phong khẽ nhú mày. - “Đừng nhận bừa.”

“Nhận bừa?”

“Hải Băng?”

Hải Băng gật đầu.

“Tôi.. chỉ chơi đùa với cô. Nhã Ân mới là bạn gái của tôi.”

Từng câu từng chữ từ miệng của cậu thốt ra như hàng trăm hàng vạn mũi dao đâm vào tim Hải Băng. Hải Băng bất ngờ nhìn Thiên Phong, đôi mắt cô đỏ hoe.

“Anh.. anh vừa nói..”

“Tôi không có thói quen lặp lại lời mình nói.” - Thiên Phong lạnh lùng trả lời.

Hải Băng cười gượng gạo. - “Anh định dọa em là anh bị chạm dây gì đó nên mới nói vậy chứ gì? Được rồi, em thua, anh đừng đùa nữa.”

Thiên Phong vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng, dứt khoát. - “Tôi không đùa.”

Hải Băng không kiềm nén được nữa, cô bật khóc, lắc đầu quầy quậy. - “Anh đừng đùa nữa, tới đây là hết vui rồi.”

Thiên Phong hất ánh mắt khó chịu về phía Hải Băng. - “Không đùa.”

Hải Băng như chết đứng, nước mắt không ngừng lăn nhẹ trên má, cô lắc đầu, cười cười rồi lại lắc đầu. - “Không, không đâu..”

Hải Băng bỏ chạy ra khỏi phòng, Thiên Phong chỉ nhìn theo 1 lúc rồi lại ôm đầu nhăn nhó.

Nhã Ân ở ngoài cửa nãy giờ đã chứng kiến hết toàn bộ, nhỏ nhếch môi cười.

....

Trên hành lang dài lạnh lẽo, Hải Băng vừa chạy vừa khóc.

lẽ ra cô không nên đến đây, lẽ ra không nên trông chờ quá nhiều. Cậu không muốn bên cạnh cô nữa thì cứ nói, hết tình cảm rồi thì cứ nói, tại sao lại dùng những lời làm cô tổn thương như vậy, tại sao lại làm cô đau. Cũng phải thôi, người thật sự là bạn gái của cậu là Nhã Ân mà, là vợ sắp cưới của cậu. Cô là gì? Chỉ là 1 đứa con gái bình thường, rất bình thường. Cô biết cậu sẽ rời khỏi cô nhưng cô không ngờ việc đó lại xảy ra nhanh như vậy?

Cô đau lắm, đau đến mức không muốn sống nữa.

Hải Băng ngã khụy xuống, chân cô không còn sức nữa rồi, cô ôm mặt bật khóc to hơn.

“Để anh đưa em đến 1 nơi.”

1 bàn tay chìa ra trước mặt Hải Băng cùng 1 giọng nói quen thuộc...

23. Chương 23

...

“Để anh đưa em đến 1 nơi.”

Hải Băng ngược lên nhìn, thì ra là Minh Khánh, cô vội lau nước mắt nắm tay cậu để cậu kéo lên.

“Em không sao chứ?”

Hải Băng lắc đầu. Cô không muốn ai thấy cô yếu đuối để rồi thương hại.

“Vậy đi theo anh.”

“Em.. không đi đâu.” - Hải Băng nói khá nhỏ, giọng còn run.

Minh Khánh không quan tâm, nắm lấy tay cô kéo đi.

10 phút sau...

Chiếc xe đỗ lại tại 1 góc phố khá vắng vẻ, Minh Khánh bước xuống xe đi sang bên kia mở cửa cho Hải Băng.

“Đây là đâu?” - Hải Băng thắc mắc.

“Theo anh.”

Hải Băng chỉ biết cười nhạt, với tâm trạng hiện giờ cô không thể tìm thấy 1 nụ cười tươi. Ngoan ngoãn đi theo sau Minh Khánh.

Minh Khánh dẫn cô vào 1 con hẻm nhỏ, vừa bước ra khỏi hẻm cô bất ngờ đến không nói nên lời.

Cả 1 vùng trời toàn là quả chò. Từ trên cao, hàng loạt những cánh chò bắt đầu rơi xuống như thể chúng đang lắc lư và xoay vòng theo một điệu nhảy khiêu vũ nào đó trước khi tiếp đất. Ai đó chợt bật cười, giơ tay ra hứng 1 vài quả chò rơi vào lòng bàn tay. Hải Băng ném nỗi buồn sang 1 bên, cô bị những quả chò kia mê hoặc, thích thú chạy đến đứng dưới gốc cây chò rồi xòe 2 tay ra.

“Đẹp quá.”

Minh Khánh cho 2 tay vào túi quần, đứng nhìn Hải Băng chơi đùa rồi mỉm cười.

Sau 1 lúc vui chơi mệt lã người, Hải Băng ngồi xuống thảm cỏ xanh mướt dưới gốc cây chò, Minh Khánh cũng đi đến ngồi xuống bên cạnh.

“Đã hết buồn chưa?” - Minh Khánh xoa đầu Hải Băng.

Hải Băng gật đầu. Nói là hết thì không phải, chỉ là tâm trạng ỏn hơn khi nãy thôi, cô lại im lặng, vẻ mặt lại buồn rầu.

“Anh xin lỗi đã nhắc đến làm em buồn.”

“Không phải đâu ạ. À không phải là mùa chò đã qua rồi sao?”

“Anh tìm mãi mới thấy 1 cây chò sai mùa đấy.” - Minh Khánh chống 2 ra sau, quay sang nhìn Hải Băng.

Hải Băng ngẩn ngơ. - “Vì điều gì?”

“Vì em.”

Hải Băng gật gật đầu rồi không hỏi thêm, đưa tay ra tiếp tục hứng những quả chò rơi.

Minh Khánh đưa cho Hải Băng 1 tập tài liệu.

“Em đọc đi.”

“Gì vậy?”

“Hồ sơ bệnh án của Thiên Phong.”

Hải Băng vội nhận lấy, lôi sắp giấy bên trong ra xem, cẩn thận, không bỏ sót 1 chữ nào.

“Sau vụ tai nạn, Thiên Phong bị chấn thương não, ảnh hưởng đến 1 số chức năng nhất định của não, trong đó có cả chức năng ghi nhớ nên hiện tại nó đã bị mất trí nhớ tạm thời.” - Minh Khánh giải thích.

“Mất trí nhớ tạm thời?”

Hải Băng như không tin vào lời nói của Minh Khánh, cố gắng đọc kĩ từng chữ trong khung kết luận nằm ở tờ giấy cuối cùng của sắp giấy.

“Ừm, bác sĩ có nói, tổn thương không quá nặng chỉ khiến cho não bộ mất đi một khoảng kí ức trong thời gian gần đây, bác sĩ vẫn không thể xác định được thời gian mà Thiên Phong có thể nhớ lại hết tất cả những phần kí ức của 5 năm trước thì vẫn còn.”

“Nhưng anh ấy vẫn còn nhận ra em mà, lúc nãy anh ấy còn gọi tên em, còn biết Nhã Ân là.. là bạn gái anh ấy.” - Hải Băng thắc mắc.

“Em ngốc quá, thì có người nói cho nó biết.” - Minh Khánh nhún vai.

“Sao?”

Minh Khánh nắm lấy 2 vai Hải Băng kéo cô đối diện với cậu.

“Này nhé, nếu như người mất trí nhớ tạm thời là em, em không nhớ gì về những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian 5 năm trước trở lại đây, em chỉ nhớ mọi chuyện từ nhỏ đến 5 năm trước, vậy nên em sẽ nhận ra ai là bố mẹ chị của mình, đương nhiên những người bạn chơi cùng em trong khoảng thời gian em được phép nhớ đó em cũng sẽ nhận ra đúng không?”

Hải Băng mở to mắt gật đầu, cô đang cố gắng hiểu những gì Minh Khánh muốn nói.

“Em chỉ mới xuất hiện cách đây hơn 1 tháng, đồng nghĩa với việc Thiên Phong sẽ quên đi em là ai và những chuyện liên quan đến em?”

Hải Băng lại gật đầu.

“Vậy em nghĩ xem, tại sao Thiên Phong đã quên em rồi nhưng vẫn biết em tên Hải Băng?”

Hải Băng như nhận ra điều gì đó, cô đơ ra 1 lúc rồi mới lên tiếng. - “C.. có người nói.”

“Đúng vậy.”

‘Chẳng lẽ những lời nói khi nãy của anh ấy cũng là do.. có người cố tình bảo anh ấy nói khi gặp mình?’

Hải Băng không nói gì, lại im lặng trôi vào 1 dòng suy nghĩ.

Còn Minh Khánh thì nhìn cô, cậu nhẹ cười, nhớ đến chuyện lúc trưa.

...

Sau khi Hải Băng chạy ra từ phòng Thiên Phong, Minh Khánh cầm tập tài liệu đi tới, vừa thấy Hải Băng chạy đi cậu đã định đuổi theo nhưng cậu quyết định ở lại xem đã có chuyện gì xảy ra. Cậu bước đến cửa phòng bệnh, mở hé cửa rồi nhìn vào trong.

Nhã Ân đưa điện thoại cho Thiên Phong, trong đó là hình của Hải Băng.

“Anh nhìn vào tấm hình này cho rõ, cô gái lúc nãy đúng không?”

Thiên Phong gật đầu.

“Cô ta là kẻ thứ 3, luôn muốn quyến rũ anh hùng chiếm đoạt anh khỏi tay em, cô ta thật sự rất đáng ghét không những quyến rũ anh mà còn quyến rũ luôn cả anh hai của em, nhiều lần còn đòi đánh em nữa. Vậy nên khi gặp cô ta anh cứ làm như lúc này, em tin là anh cứ làm vậy cô ta sẽ từ bỏ. Em là bạn gái của anh. Anh phải nghe theo em.”

Thiên Phong lạnh lùng gật đầu.

Nhã Ân nhếch mép cười. Minh Khánh bất ngờ, cậu không tin, em gái ngây thơ ngày nào lại có thể lợi dụng chuyện Thiên Phong bị mất trí nhớ tạm thời mà chiếm đoạt lấy Thiên Phong. Cậu nắm chặt tập hồ sơ trong tay, vội chạy đi tìm Hải Băng...

...

Minh Khánh không muốn Hải Băng và Thiên Phong vì vậy mà bị chia rẽ, cậu yêu Hải Băng, chỉ muốn thấy cô vui vẻ bên người cô thật sự yêu, cậu không muốn tranh giành, chỉ muốn giúp cô hạnh phúc, muốn nhìn thấy cô tươi cười vui đùa như lúc này...

2 người họ ở lại xem hết những quả chò cuối ngày rơi nhẹ nhàng rồi mới về, trời cũng tối đen từ lúc nào rồi..

Tất cả được bao trùm bởi 1 màu đen, không gian yên ắng.

Căn phòng tối chỉ có ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại trên tay Thiên Phong. Rất may là khi cậu bị tai nạn, điện thoại không rơi ra nên không bị hư hỏng, bác sĩ y tá cũng bảo quản rất kĩ cho cậu, vừa mới trao trả.

Tay Thiên Phong không ngừng lướt trên mặt điện thoại, cậu không thể nhớ ra pass là gì? Đã bấm sai rất nhiều lần rồi, rốt cuộc pass là gì?

Chợt đầu cậu đau lên, cậu buông điện thoại ra, dùng 2 tay ôm lấy đầu. Có cảm giác như sắp nổ tung, cậu cố lắc mạnh đầu để xua cơn đau nhưng không thể, càng lúc càng đau.

Trong vô thức, cậu thấy 1 cảnh tượng quen thuộc. 1 cô gái ngồi cạnh 1 chàng trai đang nằm bên bờ hồ, cậu không nhìn rõ mặt. Cô gái cầm điện thoại, bấm bấm gì đó. Chàng trai bật dậy, miệng mấp máy nói gì đó không nghe rõ...

“A.”

Thiên Phong ôm đầu hét lên đau đớn, 1 lúc sau bác sĩ cùng 1 vài y tá chạy vào.

...

24. Chương 24

Từ khi về đến nhà, Hải Băng nhốt mình ở trong phòng, không ăn không uống, chỉ vùi mình trong chăn vừa suy nghĩ vừa lặng lẽ rơi nước mắt.

Thiên Phong đã quên cô, liệu đây có phải là lúc cô nên buông bỏ? Cô cũng đã từng nghĩ đến ngày hôm nay, ngày mà cậu buông tay và quay về bên Nhã Ân, lúc đó cô cũng dặn lòng là chấp nhận rồi mà. Chỉ vì không thể ngờ, nó khó đến vậy, khó đến mức cô tự hận bản thân, chỉ muốn chết đi cho xong.

Tin

Điện thoại của Hải Băng reo lên, là thông báo trên facebook. Cũng lâu rồi cô không để tâm đến những trang mạng xã hội. Cô với lấy lấy điện thoại, nhẹ lau nước mắt rồi ngồi dậy. Đập vào mắt cô là 1 đàn bài tin của các học sinh trong trường, mọi người đang bàn luận về việc vote tìm ra hoa khôi. Đến giờ cô mới sức nhớ, cuộc bầu chọn hoa khôi đã bắt đầu, sẽ tìm ra 10 người xứng đáng với chức danh đó nhất rồi 1 tuần nữa trường sẽ chính thức tổ chức cuộc thi.

Hải Băng thở dài. - “Mình có nên rút đơn đăng kí không nhỉ?”

Vừa đúng lúc San San nhắn tin cho cô.

SS: Hải Băng, mày lên xem bảng danh sách Top 10 chưa?

HB: Chưa.

SS: Lên coi lệ đi.

Hải Băng vội lên diễn đàn của trường, lướt lướt và. - “Cái gì?”

Hải Băng đã lọt Top 10 cuộc thi hoa khôi, còn đứng luôn ở vị trí thứ 3 sau Nhã Ân và Mẫn Nhi. Không ngờ 1 học sinh mới chuyển trường vào mà lại được học sinh trường này ưu ái đến vậy.

HB: Ủi tao xem rồi.

SS: Xuất sắc, tao đảm bảo hoa khôi năm nay là mày.

HB: Mơ à, thôi tao off.

SS: Baiii, mai gặp, ngủ ngon.

HB: Ngủ ngon.

Hải Băng lại quăng điện thoại sang 1 bên, lăn ra giường, tiếp tục suy nghĩ vấn đề.

San San và Hải Băng đi song song vào trường, không rõ vì sao từ lúc vừa bước vào thì bao nhiêu ánh mắt cứ đổ dồn vào Hải Băng cùng những lời xì xầm, bàn tán.

“Đó là Hải Băng đúng không? Còn xinh hơn trên ảnh nữa.”

“Hoa khôi năm nay tao nhất định bỏ phiếu cho em ấy.”

“Ê ê còn tao nữa, tao cũng chọn em ấy.”

...

San San nhìn xung quanh rồi kéo kéo tay áo Hải Băng.

“Mày nghe thấy gì không? Tao đảm bảo hoa khôi năm nay là mày luôn.”

Hải Băng không nghe San San hỏi, chỉ thần thờ suy nghĩ gì đó, thả hồn theo gió. San San phải kéo mạnh tay cô kêu vài lần thì mới gọi được hồn của cô về.

“Sao tự nhiên ngẩn tò tè ra vậy?”

“Không gì đâu.”

San San đẩy Hải Băng ngồi xuống ghế đá 2 người vừa đi tới, nhỏ nhìn xung quanh rồi nói nhỏ.

“Hôm qua vào thăm anh Thiên Phong, tao mới biết 1 chuyện động trời.”

Hải Băng tỉnh bơ trả lời. - “Là chuyện anh ấy mất trí nhớ tạm thời?”

“Mày biết rồi à?” - San San tròn to mắt ngạc nhiên.

Hải Băng chỉ cười nhạt rồi gật đầu, mặt cúi xuống nhìn những ngón tay của mình đan vào nhau.

“Hôm qua anh ấy còn hỏi tao là ai. Tao bất ngờ không thốt nên lời luôn. Sau mới biết anh ấy bị mất trí nhớ tạm thời. Bất ngờ hơn là anh ấy còn thân thiết với con Nhã Ân đó, còn nói nó là.. Vậy là, anh ấy không nhớ ra mày là ai à?” - San San thủ thỉ, nhỏ vén vài lọn tóc đang phủ xuống che mặt của Hải Băng.

Hải Băng lại gật đầu, mỉm cười gượng gạo. - “Đến lúc tao nên từ bỏ rồi.”

San San vòng tay qua vai Hải Băng, vỗ vỗ tay lên vai cô, mặt nhỏ cũng buồn. - “Có tao luôn bên cạnh mày đây, muốn tâm sự cứ nói, tao nhất định lắng nghe và cho mày lời khuyên tốt nhất.”

“Ừm.”

“À, quên nữa, còn 1 chuyện quan trọng hơn tao chưa nói với mày.” - San San vội quay người Hải Băng đối diện với nhỏ, vẻ mặt hết sức nghiêm trọng.

“Là chuyện gì?”

San San ngập ngừng. - “Hôm qua.. tao vô tình biết được, anh Thiên Phong sau khi hồi phục hoàn toàn, anh ấy sẽ sang Pháp du học.”

“D..du học?”

“Hay là mình cố gắng làm anh ấy nhớ lại mọi thứ. Tao chắc chắn anh ấy sẽ không bỏ mày mà đi du học đâu, cũng không nhận con Nhã Ân đó là bạn gái.”

Hải Băng im lặng nhìn xuống nền đất. Thật sự cô không muốn cậu đi đâu cả. Cô chỉ cần có thể nhìn thấy cậu ở trước mặt thì dù cậu có đi bên ai cô cũng không để tâm. Cách duy nhất để cậu không rời khỏi đó chính là làm cậu nhớ ra mọi thứ, nhưng làm sao để cậu nhớ ra cô khi thứ duy nhất có thể chứng minh cô là cô bé của 8 năm trước, hôm ở bệnh viện cô đã làm mất nó rồi. Chẳng lẽ cô phải chấp nhận rằng cậu sẽ mãi mãi quên cô? Cậu sẽ mãi mãi rời xa cô?

Trong tình yêu, 1 khi đã xa cách, thì người còn nhớ là người sẽ ôm niềm đau cả 1 đời.

“Mày không sao chứ?”

“Không, mình vào lớp đi.”

“Ừ.”

Hải Băng vội lau nước mắt, không để cho San San nhìn thấy.

...

Tuệ Anh và Nhã Ân rảo bước trên hành lang bệnh viện.

“Hôm nay em không đến trường à?”

Nhã Ân vừa đi vừa vuốt tóc. - “Em ở đây với anh Thiên Phong, việc học đối với em không quan trọng bằng anh ấy, đợi đến lúc cuộc thi hoa khôi tổ chức em sẽ vào trường.”

“Em yêu đến mù quáng rồi.” - Tuệ Anh cười phá lên, vòng tay qua vai Nhã Ân.

“Chẳng phải chị cũng vậy sao?”

“Em định làm gì với 1 Thiên Phong bị mất trí nhớ?”

Nhã Ân bỗng đứng lại, nhỏ vòng tay trước ngực. - “Anh ấy chỉ mất trí nhớ tạm thời, sẽ đến lúc anh ấy nhớ lại tất cả, em phải dùng mọi cách khiến anh ấy thuộc về em trong khoảng thời gian anh ấy không nhớ gì về con Hải Băng đó.”

“Em gái của chị quả là thông minh hơn người.” - Tuệ Anh nhếch mép.

“Em sẽ khiến anh ấy có ác cảm với nó rồi thuyết phục anh ấy mau chóng kết hôn với em, nếu có nhớ ra mọi chuyện thì cũng đã muộn rồi.”

“Nhưng trước hết em muốn chị giúp em 1 chuyện.”

“Em nói xem.”

Nhã Ân ghé vào tai Tuệ Anh thì thầm gì đó 1 lúc lâu.

“Quá dễ.”

1 tuần sau...

“San San.”

Chưa thấy hình mà đã nghe giọng của Khải Hòa. San San và Hải Bằng đứng lại chờ cho cậu ta chạy đến.

“Sao ạ?”

Khải Hòa đứng lại thở hổn hển. - “Em.. và Hải Bằng đi cùng bọn anh đến 1 nơi.”

“Đi đâu ạ?” - Hải Bằng và San San đồng thanh.

“Đi rồi biết.”

...

San San và Hải Bằng được Khải Hòa dẫn tới 1 shop thời trang nổi tiếng bậc nhất của thành phố, ngoài cổng shop, Minh Khánh và Mẫn Nhi đã đứng sẵn đó đợi họ.

“Anh đưa bọn em tới đây làm gì?” - Hải Bằng không hề rời mắt khỏi những thứ lộng lẫy được trang trí bên ngoài shop.

Minh Khánh bước đến vỗ vai Khải Hòa. - “Để anh giới thiệu cho em và San San biết. Khải Hòa đây là 1 cậu ấm đó nha, mặc dù gia đình cậu ấy hiện đang kinh doanh ở Pháp nhưng ở trong nước thì sở hữu không ít bất động sản. Đây chỉ là 1 shop thời trang nhỏ nhỏ nhỏ dưới tay của cậu chủ Khải Hòa thôi, gia đình cậu ta còn sở hữu nhiều thứ chẳng hạn như bar, nhà hàng, biệt thự và..”

“Mày ngưng tâng bốc tao đi.” - Khải Hòa vội chặn miệng Minh Khánh.

San San chợt biến sắc 1 chút rồi lại tươi cười. Hải Bằng thì bất ngờ đến bất động.

“Anh đưa Hải Bằng và Mẫn Nhi đến đây là để mua những thứ chuẩn bị cho cuộc thi hoa khôi ngày mai. Còn San San *Chạy qua đứng cạnh nhỏ* em muốn mua gì cứ lựa.”

“Trong đây chắc toàn đồ đắt tiền nhỉ?” - Hải Bằng hơi ngượng.

“Em lo gì, thằng Khải Hòa lo hết. Thôi, chúng ta vào trong đi.” - Mẫn Nhi chạy đến kéo Hải Bằng đi vào trong trước.

Khải Hòa cũng vui vẻ nắm tay San San vào trong, trông nhỏ không được vui như lúc nãy. Minh Khánh thông thả đi đằng sau họ.

25. Chương 25

Tại bệnh viện...

Thiên Phong nằm trên giường bệnh, tay cầm sợi dây chuyền mặt hình chiếc cỏ 3 lá đưa lên trước mặt, mắt cứ chú mục vào nó. Cậu cũng biết bản thân đã gặp tai nạn và bị mất trí nhớ tạm thời. Mặc dù cậu chẳng nhớ vì sao cậu lại gặp tai nạn, cũng không nhớ những chuyện xảy ra với cậu trong khoảng thời gian 5 năm trở lại đây nhưng chuyện của 8 năm trước cậu vẫn nhớ rõ, cậu vẫn muốn tìm ra cô bé năm xưa. Cậu biết như vậy là không đúng, vì hiện tại bạn gái của cậu là Nhã Ân nhưng cậu vẫn muốn biết cô bé đó hiện giờ sống ra sao.

Cốc.. cốc

Thiên Phong nhìn ra cửa, cửa đã mở từ lúc nào rồi và đứng ngay đó chính là Lập Dương. Hắn đã nhìn Thiên Phong cũng đã 1 lúc rồi. Hắn thông thả bước đến giường bệnh.

“Chưa chết à?” - Hắn giả vờ quan tâm kèm theo 1 nụ cười khẩy.

Thiên Phong lạnh lùng nhìn hắn rất lâu, không trả lời.

“Tao nghe mọi người nói mày đã tỉnh, tao không tin. Nhưng giờ quả thật là tao đã tin rồi, không ngờ mày lại cao số vậy, hồi phục cũng khá nhanh nhỉ?”

Cậu nhìn hần, không nói. Lập Dương mắt kiên nhẫn, ngồi xuống sofa rồi bắt chéo chân.

“Sau vụ tai nạn mày bị câm luôn à?”

Thiên Phong khó nhọc ngồi dậy, đối với cậu bây giờ ngồi dậy mà không có 1 người giúp đỡ quả thật rất khó khăn, vết thương trên khắp cơ thể vẫn còn âm ỉ đau.

“Ai?”

Lập Dương nhìn Thiên Phong bằng ánh mắt khó hiểu.

“Mày hỏi tao?”

Thiên Phong im lặng.

“Mày không biết tao là ai sao? Chẳng lẽ nào mày có vấn đề?”

Thiên Phong vẫn im lặng, cậu chỉ muốn nghe câu trả lời cho câu hỏi của cậu, ngoài ra cậu không muốn nói bất cứ điều gì.

Lập Dương khẽ nhú mày suy nghĩ cuối cùng hần nở 1 nụ cười khoái chí. Ai đó vẫn im lặng, Lập Dương đứng dậy, đưa tay vuốt vuốt ngược tóc.

“Tao là Lập Dương, học cùng trường với mày. Đẹp trai, đa tình, hào hoa, phong nhã, giàu có, quyến rũ.”

Sau màn tự sướng, hần vẫn không nhận được sự quan tâm của Thiên Phong, quay sang nhìn thì đã thấy Thiên Phong thiếp đi từ lúc nào rồi. Hần cho 2 tay vào túi rồi thông thả rời khỏi phòng bệnh.

“Vậy là không còn đối thủ giành Hải Băng với mình nữa rồi.”

Vừa đi hần vừa nở 1 nụ cười nửa miệng. Theo suy đoán của hần Thiên Phong chắc chắn đã bị mất trí nhớ tạm thời, đây quả là cơ hội tốt để hần chiếm lấy Hải Băng.

Trong phòng bệnh, đôi mắt mà xám khói lúc này vừa nhắm chột mở, Thiên Phong nhìn lên trần nhà, suy nghĩ gì đó. Cậu lại cầm sợi dây chuyền kia lên nhìn rồi nắm chặt...

Cả 1 shop thời trang rộng lớn, toàn quần áo hàng hiệu, vậy mà lựa cả buổi trời Mẫn Nhi vẫn chưa ưng ý được bộ nào. Cô cứ đi loanh quanh lựa tới lựa lui, ướm hết bộ này đến bộ khác lên người, miệng không ngừng gọi Minh Khánh cho ý kiến.

“Mày xinh vậy, mặc gì mà không đẹp.” - Minh Khánh cười nói.

Mẫn Nhi đỏ mặt, quay mặt sang hướng khác, đưa tay lên cắn cắn. - “Thật.. thật à?”

“Ừm. Hải Băng cũng vậy.” - Minh Khánh quay sang nhìn Hải Băng đang đứng cạnh đó.

Hải Băng cười. - “Thật ạ?”

“Thật mà.”

Hải Băng giật mình, câu trả lời không phát ra từ miệng Minh Khánh mà là 1 giọng nữ phát ra từ phía bên kia dãy quần áo chỗ họ đang đứng, 1 giọng nói quen thuộc.

Hải Băng vội đến núp vào dãy quần áo, len lén nhìn qua bên kia.

San San cũng chạy đến chỗ Hải Băng. - “Ế, chị Hải Vân?”

“Suyt!”

Đúng là Hải Vân, cô ấy đang đi bên cạnh 1 chàng trai, còn khoác tay nhau thân mật nữa chứ.

“Đó không phải là anh Chánh Thuần sao?” - Khải Hòa lên tiếng. Cả Minh Khánh và Mẫn Nhi cũng đang núp cùng 2 người.

“Chánh Thuần?” - Hải Băng và San San đồng thanh.

“Là anh họ của Lập Dương.” - Minh Khánh nói thêm.

Hải Vân và Chánh Thuần đứng lựa quần áo 1 chút rồi đi sang chỗ khác. Hải Bằng vội quay vào hỏi.

“Anh ấy có phải người tốt không?”

“Em sợ anh ấy giống Lập Dương à?” - Mẫn Nhi hỏi.

Hải Bằng gật đầu.

“Anh không rõ nhưng có vẻ là người không được tốt. Cũng khá trắng hoa giống Lập Dương.” - Khải Hòa vuốt cằm kiểu suy nghĩ.

Hải Bằng nhìn theo bóng lưng của Hải Vân và Chánh Thuần, 2 người đang vui vẻ cười nói đi càng lúc càng xa mà lòng không ngừng lo lắng.

...

Tối hôm đó..

“Anh không rõ nhưng có vẻ là người không được tốt. Cũng khá trắng hoa giống Lập Dương.”

“Anh không rõ nhưng có vẻ là người không được tốt. Cũng khá trắng hoa giống Lập Dương.”

Hải Bằng nằm trong phòng, cứ suy nghĩ về câu nói của Khải Hòa mà trần trọc mãi không ngủ được. Chị là người cô rất yêu thương, cô không muốn chị ấy yêu phải 1 người không tốt. Suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cô quyết định đi sang phòng Hải Vân tìm hiểu rõ.

Cạch

Cô khẽ mở cửa phòng của Hải Vân như mọi khi nếu thấy chị ấy có ở trong mới gõ cửa, nhưng Hải Vân lại không có trong phòng, phòng lại không bật đèn, tối om.

“Tối rồi, sao chị ấy vẫn chưa về?”

Ai đó lảng lảng quay về phòng, cứ suy nghĩ về Hải Vân rồi nghĩ đến Thiên Phong mà cả đêm không ngủ.

Hôm sau, kết quả bầu chọn trên diễn đàn đã có. Hải Bằng nằm trong Top 10 thí sinh được bầu chọn nhiều nhất nên được gọi vào trường chuẩn bị trước khi cuộc thi chính thức khai mạc. Học sinh toàn trường được nghỉ cả buổi sáng để những người có nhiệm vụ sẽ bắt tay vào trang trí, dựng sân khấu và tập dợt các kiểu. Trông có vẻ rất hoành tráng.

Hải Bằng và San San đang trên đường đi bộ đến trường. Minh Khánh đã nói là sẽ đến đón nhưng Hải Bằng lại đòi đi bộ, cô muốn hít thở không khí trong lành thôi, cả đêm hôm qua cô rất căng thẳng vì suy nghĩ rất nhiều.

Nhưng có vẻ cô không thể thoải mái tận hưởng không khí trong lành như ý muốn, suốt buổi cứ bị “bà cụ non” San San càu nhàu bên tai.

“Hải Bằng, Hải Bằng, Hải Bằng ơi là Hải Bằng, mày giết tao cho rồi đi.” - San San vừa đi vừa càu xé Hải Bằng.

“Tao cũng có muốn đâu.”

“Mày nhìn xem, tối qua đã làm gì mà 2 mắt mày thâm quầng vậy hả?”

“Tao..”

“Mày có biết chiều nay cuộc thi bắt đầu rồi không?”

Hải Bằng thở dài ngao ngán, cô đã không quan tâm đến cuộc thi hôm nay thì việc gì phải để ý đến quầng thâm quanh mắt kia chứ.

“Được rồi, được rồi. Tí đánh 1 lớp phấn che đi là được chứ gì.”

Đang đi, Hải Băng bỗng khựng lại, cả San San đi bên cạnh cũng bất ngờ đến tròn mắt.

Trước cổng trường 1 chiếc siêu xe vừa đậu lại, từ trên xe bước xuống là Thiên Phong, không thể nhìn lầm được, đó chính là Thiên Phong. Bên cạnh còn có Nhã Ân, nhỏ đang vịn lấy tay cậu để đỡ đi vào trường. Xung quanh họ, những đám con gái không ngừng gào thét tên cậu, có đứa còn vui mừng đến phát khóc...

Thiên Phong vẫn chưa khỏe mà, sao lại đến đây? Hải Băng chợt thấy lòng ngực đau nhói, bước lên vài bước định chạy đến chỗ Thiên Phong nhưng đã kịp dừng lại. Có Nhã Ân bên cạnh mà.

“Hải Băng, tao không nhìn lầm chứ, đó không phải là..” - San San chạy đến cạnh cô, giật giạt tay áo.

Hải Băng im lặng, mắt không rời khỏi người Thiên Phong, vẫn cái vẻ lạnh lùng vốn có, tuy bước đi không được vững nhưng quả thật cậu vẫn toát ra 1 vẻ đẹp chết người. Trông cậu vẫn là Thiên Phong của ngày nào nhỉ? 1 Thiên Phong lạnh lùng, cao ngạo, có biết bao cô gái mê mẩn vì cậu nhưng chỉ khác ở chỗ, cuộc sống của cậu bây giờ không còn sự hiện diện của cô nữa. Cô và cậu đã trở nên xa lạ, cô nên học cách chấp nhận, đúng không?

Trong 1 vài giây ngắn ngủi, cô bắt gặp ánh mắt màu xám khói thoáng nhìn cô, không ảm áp, không âu yếm như lúc trước, mà chỉ 1 màu lạnh lùng, lạnh lùng đến đáng sợ, như 1 mũi dao nhọn, khứa từng nhát từng nhát vào tim cô.

Hải Băng cười nhạt, nén nước mắt vào trong, gương mặt trông rất khó coi.

San San ôm lấy Hải Băng.

“Mày muốn khóc cứ khóc đi.”

Hải Băng vui mặt trong lòng San San, lắc đầu nguầy nguậy nhưng nước mắt đã tuôn mất rồi. San San cũng thấy buồn cho Hải Băng, mắt nhỏ đỏ hoe.

“Cứ khóc lớn lên, khóc hết đi và hứa với tao, mày không được gục ngã, nghe không?”

Hải Băng bật khóc thành tiếng, cô khụy xuống, San San cũng ngồi xuống ôm chặt cô hơn, nhỏ không nén được nước mắt, cũng bật khóc.

“San San.. Tao đau lắm, đau lắm...”

26. Chương 26

Cả hội trường trở nên nhộn nhịp, sắp đến giờ khai mạc cuộc thi nên học sinh toàn trường dần có mặt gần như đầy đủ, ai nấy cũng háo hức đặc biệt là những nam sinh. Cũng phải thôi, cuộc thi chọn ra hoa khôi mỗi năm chỉ diễn ra 1 lần, mà năm nào cũng có rất nhiều thí sinh vừa đẹp vừa tài năng, không đến xem quả là rất uổng phí.

Cùng lúc đó, ở bên trong căn phòng sau sân khấu, 10 thí sinh được bầu chọn đã có mặt đầy đủ, ai cũng tất bật chuẩn bị thật kỹ càng. Hải Băng cũng không ngoại lệ.

San San mất rất nhiều thời gian để an ủi Hải Băng nên bây giờ tâm trạng cô đã ổn hơn.

Trái ngược với những thí sinh khác, Hải Băng hầu như chỉ để mặt mộc, giậm 1 ít phấn dưới bọng mắt để che đi vết thâm quầng mặc dù vết thâm kia đã mờ đi nhiều rồi, tô 1 ít son màu đỏ cam mà cô thích và giữ nguyên mái tóc xoăn dài màu nâu hạt dẻ. Trông cô chẳng khác gì 1 thiên thần vừa giáng trần.

“Hải Băng, đồ của em đây.” - Minh Khánh đi đến bàn của Hải Băng, đưa 1 túi đồ cho cô.

“Cám ơn anh.” - Hải Băng nở 1 nụ cười mỉm, nhận lấy túi đồ.

Ai đó như chết đứng trước vẻ đẹp của Hải Băng, mất 1 lúc mới hoàn hồn. Mẫn Nhi cũng vừa tới, vội ngồi xuống cạnh Hải Băng, vẻ mặt gấp gáp.

“AAAA, không kịp, không kịp mất.”

“Sao chị đến trễ vậy?”

“Tí chị nói sau, giờ em trang điểm hộ chị với.”

“Vâng.”

“Vậy anh ra ngoài tìm San San và Khải Hòa, tí 2 người thi tốt nha.”

“Cám ơn anh/mày.” - 2 người đồng thanh.

Minh Khánh đi tìm này giờ nhưng vẫn không thấy Khải Hòa và San San. Cậu đang định quay trở lại phòng hội trường thì bất ngờ nhìn thấy Thiên Phong đang đứng tại 1 hành lang khá vắng, mắt cứ nhìn về phía trước.

“Thiên Phong.” - Minh Khánh lên tiếng gọi.

Thiên Phong quay sang nhìn Minh Khánh, vẫn vẹn nguyên cái vẻ lạnh lùng muôn thuở. Minh Khánh chạy đến bên cạnh, đặt tay lên vai cậu.

“Mày chưa khỏe sao lại đến đây?”

“Là Nhã Ân muốn tao đến.”

Minh Khánh nhìn theo hướng vừa rồi Thiên Phong chăm chú không rời mắt, từ đây nhìn đi sẽ thấy căn phòng dành cho các thí sinh chuẩn bị trước khi ra sân khấu và tại chỗ này sẽ nhìn thấy Nhã Ân khá rõ, nhỏ đang loay hoay trang điểm. Minh Khánh nhìn Thiên Phong 1 lúc lâu rồi nói.

“Mày chỉ biết có mỗi em ấy thôi sao?”

“Nhã Ân?”

“Ừm.”

Thiên Phong nghĩ ngợi 1 lúc. - “Vì khi tao vừa tỉnh, Nhã Ân đã ở ngay bên cạnh.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Thật sự, ngoài em ấy, mày, Khải Hòa, Mẫn Nhi và bố tao và những chuyện của 5 năm về trước trở đi ra, tao không còn nhớ được gì.”

Minh Khánh mím môi, im lặng 1 lúc rồi 2 tay cậu nắm chặt lang thang trước mặt. - “Vậy mày biết cô gái tên Hải Băng không?”

Thiên Phong quay đầu sang nhìn Minh Khánh, rồi mắt lại đảo sang hướng khác.

“Tao chỉ biết cô ta qua lời kể của Nhã Ân.”

“Cô ta? Mày gọi Hải Băng là cô ta?”

Thiên Phong không trả lời. Minh Khánh xiết chặt tay, không phải vì Thiên Phong quá vô tâm khi nhắc đến Hải Băng, mà cậu đang tức giận vì cô em gái của mình dường như đã đầu độc được Thiên Phong.

“Mày có muốn nhớ ra mọi chuyện không? Tao sẽ giúp mày.”

“Tao đang thực hiện nó.”

Minh Khánh không hiểu ẩn ý của câu nói mà Thiên Phong vừa thốt ra. Cậu đứng im lặng thêm 1 lúc rồi vỗ vỗ vai Thiên Phong.

“Tao đi trước, nếu cảm thấy không khỏe cứ gọi cho tao.”

Thiên Phong gật đầu, Minh Khánh cũng sải bước trên hành lang.

Thiên Phong lại quay đầu nhìn về hướng lúc này, đôi mắt chăm chú lạ thường.

...

“Đã đến giờ cuộc thi tìm hoa khôi cho trường chúng ta, các em học sinh mau chóng ổn định chỗ ngồi nào.” - MC là cô giáo trẻ tuổi nhất trong trường, cô vừa bước lên sân khấu vừa tươi cười nói.

Phía dưới, hơn 2000 học sinh, mọi người dần ổn định chỗ ngồi, Minh Khánh và Khải Hòa chọn ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

“Trước hết, cô xin thông qua thể lệ cuộc thi hôm nay. Để xứng danh là 1 hoa khôi chân chính, hoa khôi ấy phải hội tụ đủ các yếu tố: xinh đẹp, thông minh và có năng khiếu. Cũng như mọi năm, chúng ta đã chọn ra được 10 cô gái có vẻ đẹp nổi bật. Cuộc thi hôm nay sẽ chia ra 3 vòng thi, vòng 1 là trả lời câu hỏi, vòng 2 là thể hiện năng khiếu, mỗi vòng, giám khảo sẽ cho điểm các thí sinh. Sau 2 vòng, 3 thí sinh có số điểm cao nhất sẽ bước vào vòng 3. Ở vòng 3, hoa khôi đích thực sẽ được chọn dựa trên lượt bầu chọn của toàn thể học sinh của trường chúng ta. Tất cả các em đã cầm trong tay 1 phiếu bầu chọn cả chứ?”

“Rồi ạ.” - Tất cả đồng thanh.

“Đến vòng 3, các em chỉ cần ghi số báo danh của thí sinh các em chọn ra phiếu bầu rồi sẽ có người đến thu. Các em rõ cả chứ?”

“Vâng.”

“Bây giờ chúng ta bắt đầu khai mạc cho cuộc thi, xin mời thầy hiệu trưởng...”

....

San San chạy vào phòng chuẩn bị, trên tay nhỏ cầm 2 chai sữa chua, nhỏ nhìn xung quanh tìm Mẫn Nhi và Hải Băng. 1 lúc sau mới thấy Hải Băng, cô đang đứng trước phòng thay đồ cách phòng chuẩn bị 2 phòng.

“Hải Băng. Cuối cùng cũng thấy mày.” - San San chạy đến chỗ Hải Băng.

“San San.”

“Sao còn chưa thay đồ nữa?”

“Tao thi lượt thứ 9 mà, không vội thay đâu.”

“Ừ. Vậy uống sữa chua để lấy tinh thần đi, tao với anh Khải Hòa phải chạy ra tận siêu thị mini đối diện trường mới mua được á.”

Hải Băng đón lấy 2 chai sữa chua từ tay San San, mừng muốn phát khóc. - “Thương mày quá à.”

“Mày 1 chai thôi, chai kia của chị Mẫn Nhi. Chị ấy đâu rồi?”

Hải Băng nhẹ hất mặt về phía phòng thay đồ. - “Chị ấy mới vào trong đấy.”

“Vậy tao với mày đứng đây chờ chị ấy ra.”

“Ừ.”

1 bóng lưng xuất hiện phía sau cánh cửa của phòng chuẩn bị. Người đó nhếch mép cười, lên nhìn ra phòng thay đồ rồi vòng tay trước ngực, đi vào trong phòng chuẩn bị rồi tiến lại gần bàn trang điểm của Hải Băng, 1 tay của người đó dần dần chạm vào giá treo đồ, tay còn lại cầm 1 vật thể sáng loáng.

...

“Thí sinh số 5, Diệp Mẫn Nhi.” - Tiếng của chị MC vang lên từ sân khấu.

Mẫn Nhi đứng lên chỉnh lại trang phục, cô rất xinh đẹp với chiếc váy màu vàng nhạt trễ vai, chỉ ngắn ngang đầu gối, không quá gợi cảm nhưng vẫn tôn lên vẻ đẹp của cô, 1 vẻ đẹp sắc sảo.

“Chị Mẫn Nhi. Fighting!” - San San và Hải Băng đồng thanh.

“Fighting!” - Mẫn Nhi nháy mắt rồi mau chóng bước ra sân khấu.

“Thôi tao ra ngoài trước, tao phải xem cả phần thi của chị ấy và cả mày nữa, không thể bỏ lỡ, cố gắng lên nha.” - San San đứng dậy.

“Ừ.”

San San nhanh chóng rời khỏi.

Hải Băng ngồi ở đây 1 mình, không cả việc gì làm, cầm chai sữa chua trong tay, mắt chăm chăm nhìn nó rồi ngồi ngẩn người ra, rảnh rỗi thả hồn đi dạo.

“Hải Băng, Hải Băng.”

“Hớ, vâng?”

“Em mau thay đồ đi. Gần tới em rồi đấy.” - 1 chị nào đó cũng là thí sinh, tốt bụng chạy đến nhắc.

“A, em quên mất, Cảm ơn chị.”

Chị gái ấy không nói là Hải Băng cũng quên mất rồi, bưng tỉnh khỏi những dòng suy nghĩ, hồn nhanh chóng nhập vào xác, cô vội chạy nhanh đến phòng thay đồ.

Vừa chạy ra tới đó, Hải Băng chỉ muốn đập đầu vào tường chết cho xong, đi thay đồ mà không đem đồ chắc chỉ có thể thay bằng niềm tin!

Hải Băng định quay vào trong lấy đồ thì chợt đứng khựng lại. Hình như cô vừa thoáng thấy ai đó. Cô từ từ quay đầu, nhìn phía sau. Có 1 người đang đứng đó. Thân hình, khuôn mặt, ánh mắt lạnh lùng ấy là những thứ cô không thể quên, dù là thoáng qua cũng không thể là nhìn lầm.

“Anh.. Thiên Phong.”

27. Chương 27

“Anh.. Thiên Phong.”

Hải Băng lên tiếng gọi, đó như 1 thói quen mỗi khi nhìn thấy cậu rồi, cô không thể im lặng khi đứng trước người mình yêu, dù biết là bây giờ cậu sẽ không trả lời như lúc trước. Có lẽ cậu chỉ vô tình đi ngang đây.

“Anh tìm Nhã Ân à? Cậu ấy vừa lên sân khấu.”

Thiên Phong im lặng, vẫn lạnh lùng nhưng cậu nhìn Hải Băng không rời mắt.

Hải Băng cười nhạt, khẽ cúi đầu chào cậu rồi quay lưng, đi về phía phòng chuẩn bị.

“Này.”

Giọng nói quen thuộc ấy phát ra từ phía sau làm Hải Băng không thể đi tiếp mà đứng lại. Cô không quay đầu nhìn vì cô sợ tất cả chỉ là ảo giác, vì cô quá nhớ Thiên Phong nên mới tưởng tượng ra là cậu đang gọi mình. 1 lúc, không còn nghe thấy gì nữa, Hải Băng chắc chắn rằng mình đã bị ảo giác nên đi tiếp.

“Này.”

Vẫn là giọng nói ấy nhưng chắc chắn không phải ảo giác rồi. Thiên Phong đang đứng rất gần, ngay sau lưng Hải Băng, tay cậu nắm lấy cổ tay cô kéo lại. Hải Băng nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt cổ tay của mình rồi từ từ ngược nhìn Thiên Phong, gương mặt cậu đỏ lựng, vài giọt mồ hôi đua nhau tuôn không ngừng.

“Anh.. gọi em?”

Thiên Phong khẽ gật đầu, cậu buông tay Hải Băng ra, 1 tay chống tay vào tường 1 tay đưa lên ngực, cậu vẫn chưa thể di chuyển 1 cách vững vàng vậy mà lúc này còn chạy theo Hải Băng, cử động mạnh làm những vết thương trên cơ thể đau nhói lên.

“Anh không sao chứ? Hay.. để em gọi Nhã Ân đến?” - Hải Băng bước đến đỡ Thiên Phong.

“Không cần đâu.”

Thiên Phong dựa lưng vào tường, thở mệt nhọc.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

Hải Băng chăm chú nhìn từng cử chỉ của Thiên Phong, cô rất sợ cậu sẽ không ổn.

“Anh hỏi đi.”

Thiên Phong nhắm nghiền mắt 1 lúc rồi mở ra, môi cậu đã bắt đầu tái nhợt.

“Tôi đã nhiều lần mơ 1 giấc mơ, 1 cô gái ngồi cạnh tôi ở bờ hồ, trên tay cô gái đó đang cầm điện thoại của tôi...” - Thiên Phong chợt nhìn thẳng vào mắt Hải Băng. - “Tôi không thấy rõ mặt cô ấy, nhưng có vẻ không giống Nhã Ân, tôi nghĩ đó là cô.”

Thiên Phong nói tiếp. - “Tôi thật sự không nhớ bất cứ điều gì, ngay cả những chuyện về cô. Cô có phải là cô gái đó không?”

Hải Băng im lặng nhìn vào mắt Thiên Phong rồi khẽ cúi gầm mặt, người đó đúng là cô nhưng cô có nên nói cho cậu biết hay không?

Thiên Phong cho tay vào túi quần, lấy điện thoại của cậu ra, cậu đưa cho Hải Băng. Cô đón lấy điện thoại từ Thiên Phong.

“Cô biết pass đúng không?”

“Em..”

“Nhã Ân đã kể tôi nghe nhiều thứ về cô, có vẻ như trước đây tôi và cô có quen biết.”

Nhã Ân đúng là đã kể rất nhiều về Hải Băng.

Nhã Ân nói Hải Băng là người thứ 3 muốn cướp cậu và cả anh hai của nhỏ khỏi tay nhỏ và Tuệ Anh, nhỏ còn nói cô đã nhiều lần đánh, ức hiếp nhỏ. Nói cô là 1 người độc ác, rất đáng ghét, bảo cậu tránh xa. Nhưng, mỗi lần gặp Hải Băng, cảm giác của cô đem lại cho cậu không hề giống với những gì Nhã Ân nói. Ánh mắt, lời nói, hành động của cô hoàn toàn không có lấy 1 chút ngang tàng như lời kể kia, ngược lại rất ảm áp, rất yếu đuối.

Hải Băng mím chặt môi, nhìn vào màn hình điện thoại. Cô đang do dự, có nên cho Thiên Phong biết pass điện thoại chính là tên của cô không? Đây chính là cơ hội giúp cậu có thể nhớ ra cô, cô nên nắm bắt? Chẳng phải cô quyết định chúc phúc cho cậu và Nhã Ân rồi sao? Không nên cho cậu biết pass? Nhưng quả thật, sâu tận trong lòng, cô vẫn muốn cậu nhớ ra cô, với lại, cho dù có mở được điện thoại thì chắc gì cậu sẽ nhớ ra, vậy sao không thử 1 lần? Hải Băng bị những câu hỏi trong đầu làm loay hoay mãi không biết nên làm gì.

“Xin cảm ơn phần dự thi hết sức tuyệt vời của thí sinh thứ 8, em Lâm Thanh Thanh đến từ lớp 11A5. Tiếp theo xin mời em Hoàng Hải Băng, thí sinh thứ 9, từ lớp 11A1. Xin mời em.”

Hải Băng giật mình sau khi tiếng nói của cô MC vọng đến tai, đến lượt thi của cô mất rồi, cô vẫn chưa thay đồ. Hải Băng cuống cuống lên, vội trả điện thoại cho Thiên Phong, định bỏ vào trong thì bị cậu nắm lại.

“Pass?”

“T.. tên của em.”

Nói rồi cô nhanh chóng chạy vào phòng chuẩn bị. Bỏ lại Thiên Phong đang ngăn người ra, cậu nhìn vào điện thoại và tự hỏi, câu Hải Băng vừa nói ý là pass điện thoại là tên cô hay đang nói đến cô MC kia đang gọi tên cô?!

Đợi 1 lúc lâu không thấy Hải Băng xuất hiện, cả hội trường bắt đầu vang lên những tiếng xầm xì. Cô MC và ban giám khảo ngồi trên kia bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Có phải là có chuyện gì với Hải Băng rồi không?” - Khải Hòa lo lắng quay sang hỏi San San và Minh Khánh.

“Để em vào trong xem sao.”

San San đứng dậy định đi thì bị Minh Khánh nắm cổ tay kéo lại.

“Em ngồi lại đi, để anh.”

Minh Khánh nhìn lên cô MC trên sân khấu, cô ấy cũng nhìn cậu, cậu khẽ gật đầu, cô MC như hiểu ý, vội lên tiếng.

“Cô xin lỗi các em, là do cô đọc nhầm tên. Xin mời thí sinh thứ 9.. là em Trương Ngọc Nhi, lớp 12A2.”

Cả hội trường lại im lặng, cô gái tên Ngọc Nhi cũng vui vẻ bước ra sân khấu. Minh Khánh nhanh chóng rời khỏi ghế ngồi.

...

Hải Băng cầm trên tay chiếc váy màu hồng nhạt bị cắt tả tơi, không còn chỗ nào nguyên vẹn, chỉ biết gục mặt mà thất vọng.

Các thí sinh đã thi xong, có cả Nhã Ân đứng xung quanh Hải Băng, mọi người đều xì xầm bàn tán chỉ có Nhã Ân là im lặng nhếch môi cười. Mẫn Nhi khẽ nhìn Nhã Ân rồi vỗ vai trấn an Hải Băng.

“Sẽ có cách mà, em yên tâm.”

“Vâng.” - Hải Băng cười nhạt.

“Có cách? Cách tốt nhất là rút khỏi cuộc thi đi.” - Nhã Ân bước đến gần Hải Băng, nhỏ cầm chiếc váy kia lên rồi vứt sang 1 bên.

“Em sợ Hải Băng đoạt giải rồi bị bẽ mặt nên chơi trò khích tướng à?” - Mẫn Nhi nhướn mày.

“Em chỉ muốn tốt cho bạn ấy thôi. Nếu không thì cứ diện bộ quần áo trên người mà lên thi đi.” - Nhã Ân hất tóc.

Mẫn Nhi đi đến cạnh nhỏ, nhếch môi cười. - “Chị lại nghĩ, là em.”

“Chị, em thi thứ 6, ngay sau chị đấy, thi xong là em ở dưới hội trường nói chuyện với bạn, chị không có chứng cứ thì đừng có ngậm máu phun người.” - Nhã Ân gân cổ lên.

Mẫn Nhi cười ha hả. - “Chị đã nói là em làm đâu, em nhột à?”

“2 người đừng gây nhau, chuyện này cũng không to tác gì đâu.” - Hải Băng đứng dậy, cười nói.

“Chị! em không nói với chị nữa. Có lòng tốt quan tâm mà người ta không nhận thì thôi.”

Nhã Ân hất mặt bỏ đi. Đúng lúc đó, Minh Khánh đi vào, vừa chạm mặt nhỏ đã bị nhỏ lườm cháy mắt. Minh Khánh không quan tâm mà bước đến chỗ Hải Băng và Mẫn Nhi.

“Anh Minh Khánh, sao anh lại vào đây?”

“Giờ không phải lúc để trả lời.”

...

“Xin mời thí sinh cuối cùng, em Hoàng Hải Băng, lớp 11A1.”

Sau lời giới thiệu của cô MC, Hải Băng bước lên sân khấu. Mọi người ngồi bên dưới ai nấy cũng trầm trồ khen ngợi. Cô mặc trên người 1 chiếc váy trắng ngang đầu gối, tay áo dài đến khuỷu tay, cổ áo tuy rộng nhưng đủ kín, mái tóc xoăn dài được vén sau vành tai ở 1 bên, tất cả tóc đều đặt lên bên còn lại. Cô nở 1 nụ cười tươi, chỉ cần thêm đôi cánh là chẳng khác gì 1 thiên thần.

Hải Băng bắt đầu phần thi của mình. Dưới sân khấu, có 1 người tức giận xiết chặt 2 tay, mắt nỏ đom đóm.

Minh Khánh cũng đã đến ngồi vào chỗ.

“Có chuyện gì vậy?” - Khải Hòa hỏi.

“Cuộc thi kết thúc tao sẽ nói sau.” - Minh Khánh thì thầm.

Rồi cả 3 người chú ý lên xem phần thi của Hải Băng.

Trời đã bắt đầu tối...

Thiên Phong khó nhọc bước đi trên hành lang để tìm đến phòng hội trường. Cậu cảm thấy không ổn, môi đã tái nhợt, sắc mặt xanh xao đến khó coi tưởng chừng không còn 1 giọt máu. Cậu phải tìm người đưa cậu trở lại bệnh viện. Cậu cố gắng lê từng bước chân.

Nhưng đi được 1 quãng, cậu cảm thấy cơ thể như bị trút hết sức lực, không thể bước nổi nữa, khụy xuống, dựa người vào tường, tay nắm chặt chiếc điện thoại. Mắt cậu không rời khỏi màn hình kia, chợt suy nghĩ về câu nói của Hải Băng. Rốt cuộc, pass là gì? Có thật là liên quan đến Hải Băng như cậu đã nghĩ hay cô không hề biết mà chỉ trả lời bừa?

Giọng nói của Hải Băng từ phòng hội trường vang tới. Cô đang thi phần thi trả lời câu hỏi.

BGK: Loài hoa em yêu thích và lý do em yêu thích loài hoa đó?

“Thứ em yêu thích, không phải là hoa mà là cỏ. Cỏ 3 lá. Bởi vì cỏ 3 lá mang lại 1 ý nghĩa rất hay, chính là may mắn không tự nhiên có được, chỉ cần cho đi niềm tin, hy vọng và tình yêu, bạn sẽ có được may mắn và hạnh phúc trọn vẹn nhất...”

Ai đó như bất động trước câu trả lời từ hội trường vọng tới, môi mấp máy định nói gì đó thì bất giác đầu đau nhức dữ dội. Thiên Phong ôm lấy đầu, cậu nằm xuống sàn, quần quai 1 lúc thì ngất xỉu.

...

28. Chương 28

Nhã Ân lo lắng chạy xung quanh hội trường tìm Thiên Phong. Nhỏ đã dặn dò Thiên Di và Tương Nhiên là phải trông chừng cậu cẩn thận khi nhỏ không có mặt, vậy mà bọn nó vẫn để Thiên Phong chạy đầu mất, khiến nhỏ đang bực lại càng bực, cả người nhỏ như ngọn lửa bùng bùng cháy.

“Nhã Ân.” - Tuệ Anh hốt hải chạy đến.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có người phát hiện Thiên Phong ngất xỉu, khắp người bê bết máu tại hành lang phía sau hội trường, cậu ấy bị mất máu khá nhiều do vết thương chưa lành bị bung chỉ, giờ cậu ấy đã được đưa đến bệnh viện.” - Tuệ Anh vừa thở gấp vừa nói.

Nhã Ân vội tháo miếng giấy ghi số báo danh trên ngực áo rồi quăng nó xuống đất 1 cách thô bạo.

“Em phải đến bệnh viện ngay.”

“Không được.” - Tuệ Anh vội ngăn nhỏ lại.

“Tại sao?” - Nhã Ân nói như quát.

“Em đừng quên, em là đang muốn đánh bại nhỏ Hải Băng đó, em cũng đã lọt vào vòng 3 rồi, không việc gì phải từ bỏ ngay thời khắc quan trọng như vậy.”

“Nhưng...” - Nhã Ân cúi đầu nghĩ ngợi.

Tuệ Anh nắm chặt 2 vai của nhỏ. - “Em bình tĩnh lại đi. Thiên Phong chắc chắn không sao đâu. Chị sẽ gọi người đến bệnh viện theo dõi tình hình của cậu ấy. Việc của em bây giờ là phải chiến thắng, phải để con Hải Băng đó bại dưới tay em, không ai có thể xinh hơn em.”

Nhã Ân nhếch mép, gật đầu. Đối với nhỏ, làm cho Hải Băng hoàn toàn bại dưới tay nhỏ là việc quan trọng hơn.

Trong phòng chuẩn bị...

Minh Khánh, Khải Hòa và San San đã vào trong chúc mừng Hải Băng khi cô đã lọt vào Top 3. Không ngoài dự đoán, Top 3 gồm có Hải Băng, Nhã Ân và Mẫn Nhi.

“Hải Băng, chị Mẫn Nhi, 2 người làm tốt lắm.” - San San chạy đến ôm chầm lấy Hải Băng và Mẫn Nhi.

San San vội buông Hải Băng ra, hỏi. - “Lúc này có chuyện gì vậy? Mà bảo mà thi lượt thứ 9 mà sao lại là lượt cuối.”

Hải Băng cười cười. - “Không.. có gì đâu.”

Mẫn Nhi vội kéo tay San San. - “Sao lại không. Để chị nói em biết, khi này chiếc váy màu hồng nhạt của em ấy bị ai đó cắt tới tởm. Kìa, nó ngay kia kìa.”

Mẫn Nhi chỉ tay về phía chiếc váy khi này bị Nhã Ân vứt đó. San San bất ngờ không nói nên lời, vội chạy đến đó nhặt nó lên. - “Đắt lắm đấy, ai lại chơi trò dơ bẩn như vậy?”

“Còn ai vào đây ngoài con bé Nhã Ân.” - Mẫn Nhi vòng tay trước ngực, nói chắc như đinh đóng cột, San San cũng gật đầu đồng tình.

“À phải rồi, lúc này mà có nói sẽ nói chuyện này sau. Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” - Khải Hòa cũng bắt đầu thắc mắc.

Minh Khánh cười mỉm nhìn Hải Băng. - “Chỉ là linh cảm thôi. Anh cảm thấy có việc không hay sắp xảy ra nên lúc trưa có nhờ Mẫn Nhi đến shop thời trang mua hộ anh 1 chiếc váy khác để dự phòng.”

“Vậy lí do chị đến trễ là mua chiếc váy này?” - Hải Băng quay sang hỏi Mẫn Nhi.

Mẫn Nhi tươi cười gật đầu. - “Nhưng chị không ngờ rằng Minh Khánh nhờ chị mua là mua cho em.”

“Anh Minh Khánh thật chu đáo.” - San San chấp tay ngưỡng mộ liền bị Khải Hòa “lườm yêu”.

Mẫn Nhi nhìn Minh Khánh, cô vẫn cố giữ nụ cười trên môi mặc dù trong lòng ngực cô, trái tim kia đang đau như bị thứ gì đó đâm mạnh vào. Mẫn Nhi nhớ lại chuyện lúc trưa, Minh Khánh gọi cho cô, cô còn nhớ như in lời nói lúc ấy của cậu “Mày vào 1 shop thời trang nào đó, mua hộ tao 1 chiếc váy thật đẹp, theo ý thích của mày.” Sao lúc đó cậu lại không nói thẳng là mua dự phòng cho Hải Băng? Vậy mà khi nghe thấy câu nói đó, cô còn ngu ngốc cho là cậu muốn tặng nó cho cô để cô có tinh thần thi nữa chứ. Dù có ngốc đến mức nào cũng nhận ra tình cảm đặc biệt của cậu dành cho Hải Băng.

“Trước khi cuộc thi bắt đầu, anh có thấy Thiên Phong vào trường.. Mà Hải Băng này, Thiên Phong nó vẫn không nhớ ra em là ai à?” - Khải Hòa hỏi.

Hải Băng lắc đầu. - “Anh ấy không nhớ ra em cũng tốt mà, dù sao anh ấy cũng có hôn ước rồi, em mà chen vào thì không hay đâu.”

“Sao không hay, chị sẽ giúp Thiên Phong nhớ ra em.” - Mẫn Nhi vòng tay qua vai Hải Băng.

“K.. không cần đâu ạ.”

“Mày đừng cố lừa bản thân, mày yêu anh ấy đến điên dại ra mà còn bảo là không cần.” - San San chỉ nói 1 câu thì đã trúng tim đen của ai đó, ai đó nín bặt.

Mẫn Nhi lại nhìn Minh Khánh, cậu đang nở 1 nụ cười cho Hải Băng... ‘Em cũng yêu anh đến điên dại, vậy sao người anh yêu không phải em?’

“Đã đến giờ phút chúng ta sẽ biết được thí sinh sẽ là hoa khôi của trường. Mời 3 thí sinh nằm trong Top 3 cùng bước ra sân khấu.”

Nhã Ân, Hải Băng và Mẫn Nhi cùng nhau bước ra đứng giữa sân khấu, ai cũng nở 1 nụ cười tươi nhìn xuống phía dưới. Ở dưới, không ít những “khán giả” quá khích, đứng lên reo hò tên người họ chọn. Có thể nghe rất rõ tên của Nhã Ân, Mẫn Nhi và Hải Băng lồng vào nhau.

“Kết quả cô đã có trong tay, sau khi tổng hợp số phiếu bầu từ toàn thể học sinh trong trường là 2403 phiếu thì thí sinh có số phiếu bầu thấp nhất, với số lượt bầu chọn là 706, người đó chính là..”

“Là Nhã Ân, Nhã Ân, Nhã Ân.” - San San đứng lên hét khí thế, nhỏ không để ý thấy Tương Nhiên và Thiên Di đang liếc nhỏ chấy mắt.

Minh Khánh và Khải Hòa cũng đứng lên, hồi hộp chờ đợi.

“Là.. Diệp Mẫn Nhi, lớp 12A1. Tuy không có giải nhưng em đừng buồn, nhà trường có chuẩn bị cho em 1 phần thưởng, em rất xinh đẹp chỉ thiếu 1 chút may mắn.”

Tiếp sau đó là tràng pháo tay dồn dập từ mọi người, tuy chỉ đứng thứ 3 nhưng Mẫn Nhi không có vẻ gì buồn, cô nhận lấy phần thưởng rồi đến ôm lấy Hải Băng, mau chóng lui về sau sân khấu. Nhã Ân chủ động bước đến đứng gần Hải Băng, nở 1 nụ cười thân thiện, không cần nói cũng biết nó giả tạo đến mức nào.

Nhỏ ghé sát tai Hải Băng, nói nhỏ. - “Cô thua chắc rồi.”

Hải Băng chỉ nở 1 nụ cười nhẹ đáp lại nhỏ, ngay từ đầu cô không có hứng thú với ngôi vị hoa khôi đó rồi, cũng chẳng có hứng thú đấu đá với Nhã Ân.

“Tiếp theo là ngôi vị á khôi và hoa khôi. Chaaaa, số phiếu bầu rất sát nhau, chỉ cách nhau 1 phiếu duy nhất. Quả là gây căng. Các em bên dưới chọn ai trong 2 thí sinh xinh đẹp này.”

Bên dưới lại nhốn nháo, lúc này nghe thấy tên của Nhã Ân rõ hơn, dồn dập hơn. Nhã Ân đang đứng ở trên cũng vội giấu nụ cười nhếch thay vào đó là nụ cười thân thiện, nhỏ còn bắt trước hoa hậu thân thiện, vẫy vẫy tay các kiểu.

“Cô sẽ không để các em chờ đợi lâu hơn nữa, thí sinh sẽ là hoa khôi với số phiếu bầu chọn là 849, người đó chính là..”

Cả hội trường im bật, mọi người đang chờ đợi cái tên được cô MC xướng lên.

Chợt, Hải Băng cảm thấy lòng ngực nhói lên từng hồi, cô đưa 1 tay lên vuốt ngực, khó thở quá. Tại sao lại có linh cảm có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra? Chẳng lẽ..

...

Chiếc giường đẩy được đưa vào phòng cấp cứu, nằm trên đó là Thiên Phong, những vết thương trên cơ thể mở miệng, máu rỉ rít tuôn. Vị bác sĩ nọ vội vàng chạy vào phòng, ông nhanh chóng đeo khẩu trang và găng tay.

“Cậu ấy mất máu khá nhiều, tim đang ngưng đột ngột.”

“Các cô nhanh chóng đóng miệng các vết thương.”

1 vài y tá gấp rút làm theo lời nói của bác sĩ. Ông ấy nhìn vào máy điện tim rồi vội đan 2 tay vào nhau, đặt lên ngực của Thiên Phong thực hiện hồi sức ngưng tim ngưng thở cho cậu.

“35.”

Vị bác sĩ lại dùng hết sức, ấn 2 tay mạnh lên ngực Thiên Phong.

“32, đang rất nguy kịch, oxy não bị thiếu trầm trọng.”

“Đeo mặt nạ oxy cho cậu ấy mau.”

...

“Anh Minh Khánh, Hải Băng nó sao vậy? Nãy giờ nó cứ ôm ngực nhăn nhó?” - San San lo lắng.

“Có lẽ là hồi hộp quá thôi.” - Khải Hòa vỗ vỗ vai nhỏ.

Minh Khánh chỉ im lặng, chăm chú nhìn Hải Băng.

“Hoa khôi năm nay chính là.. em HOÀNG HẢI BĂNG. Lớp 11A1. Chúc mừng em.”

Cả hội trường reo hò như vỡ hội, San San bên dưới nhảy cẫng lên ôm Khải Hòa riêng Nhã Ân thì mắt nổ đom đóm, nhỏ xiết chặt tay, nghiêng răng nhìn Hải Băng.

Hải Băng chưa kịp vui mừng thì bất ngờ ngực đau nhói dữ dội, đầu óc choáng váng, cô ngã khụy xuống, ngất xỉu. Ai cũng bất ngờ, bên dưới nhốn nháo cả lên. Minh Khánh, Khải Hòa và San San vội chạy ngay lên sân khấu. Minh Khánh đỡ Hải Băng dậy, 2 mắt cô đã nhắm nghiền.

“Hải Băng, mày tỉnh lại đi.” - San San vỗ vỗ nhẹ vào 2 bên má Hải Băng.

“Mau bế em ấy vào trong kia, chắc bị hạ huyết áp rồi.” - Khải Hòa hối thúc.

Minh Khánh bế Hải Băng đứng dậy, đi xuống sân khấu rồi rời khỏi phòng hội trường trước biết bao ánh mắt ngỡ ngàng trong đó có Tuệ Anh...

Trong căn phòng cấp cứu, mọi người đang vô cùng lo lắng. Thiên Phong cả người lạnh ngắt, bờ môi nhợt nhạt đến khó coi, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu.

1 tiếng *tít* dài vang lên.

“Bác sĩ, không ổn rồi, tim cậu ấy dường như... đã ngừng đập.” - Y tá nhìn vào máy điện tim rồi vội nói.

Vị bác sĩ nhẹ lau mồ hôi, gỡ khẩu trang ra.

“Đưa máy shock điện.”

....

29. Chương 29

Hải Băng từ từ mở mắt, mọi thứ mờ mờ rồi rõ dần, trước mắt cô là San San, Khải Hòa và Mẫn Nhi.

“Hải Băng, em/mày tỉnh rồi.” - San San, Khải Hòa và Mẫn Nhi vui mừng reo lên, San San vội ngồi xuống đỡ Hải Băng ngồi dậy.

Hải Băng ngồi dậy, nhìn xung quanh, cô đang nằm trên sofa trong căn phòng chuẩn bị. - “Sao tao lại ở đây?”

“Lúc này, cô MC vừa đọc tên mày đoạt giải hoa khôi bỗng dưng mày ngất đi.”

Hải Băng nhắm mắt lại, lắc nhẹ đầu, đến giờ cô vẫn còn thấy choáng. Mẫn Nhi đến ngồi cạnh cô.

“Không sao là tốt rồi. Chúc mừng em, em là hoa khôi năm nay rồi. Không ngoài dự đoán của chị.” - Mẫn Nhi tươi cười nói, cô nhìn San San nháy mắt, nhỏ cũng cười cười nhìn Mẫn Nhi.

“2 người họ thì vui rồi, còn anh mới khổ nè.” - Khải Hòa thở dài ngồi xuống ghế cạnh đó.

“Sao ạ?” - Hải Băng không hiểu.

“Anh bị bọn họ ép phải hứa, nếu em đoạt giải hoa khôi, anh sẽ khao cả bọn 1 châu. Chết mất.” - Khải Hòa thầm nuốt nước mắt vào trong, cậu cũng biết sức ăn “công phá” với tần suất lớn của con người yêu 4 mắt và con bạn “mồm to” kia mà.

Hải Băng chỉ biết cười nhìn bộ dạng đau khổ của Khải Hòa, dù sao cô cũng được khao, không nên gây thị phi để mất phần. Mẫn Nhi và San San nhìn nhau cười khoái chí.

“Các người đừng vội mừng.”

Bỗng, 1 giọng nói phát ra từ phía cửa phòng, là Nhã Ân, đi bên cạnh nhỏ còn có Tuệ Anh. Nhã Ân bước nhanh đến chỗ Hải Băng, nhỏ trừng mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, nhỏ dùng tay ấn mạnh lên vai cô.

“Cô nghe cho rõ. Đến cuối cùng người thắng vẫn là tôi.”

San San đứng dậy đẩy nhẹ Nhã Ân làm nhỏ lùi vài bước, Tuệ Anh vội đến đỡ. - “Dù gì bây giờ cô cũng thua rồi, đừng có thẹn quá hóa giận như vậy.”

Hải Băng cũng đứng dậy kéo San San lại, cô lắc đầu nhìn San San, cô không muốn cả 2 gây gổ.

“Em đừng gây chuyện nữa.” - Khải Hòa lên tiếng, cậu đứng vào phía trước San San và Hải Băng.

“Chuyện này không liên quan cậu, cậu đừng xen vào.” - Tuệ Anh kéo Khải Hòa ra rồi giữ chặt cậu. - “Tuệ Anh, buông ra.”

Phút chốc, không khí vui vẻ bị phá tan, thay vào đó là sự căng thẳng đến ngạt thở.

Mẫn Nhi không nhẫn nhịn nổi, lên tiếng. - “Em đừng quá đáng, thứ chỉ biết dùng trò tiểu nhân như em thì đáng có được tình yêu của Thiên Phong sao? Chỉ vì Hải Băng không muốn nên chị không nói hết cho Thiên Phong biết, em nghĩ em dễ dàng có được cậu ấy như bây giờ vậy sao?”

“Hừ, tại cô ta ngu, nhưng cô ta cũng khôn ngoan, biết tự lượng sức mà rút lui. Tốt nhất là vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mắt của em và anh ấy.” - Nhã Ân nhếch môi, quay qua nhìn Hải Băng bằng ánh mắt thâm độc. Hải Băng vội né tránh ánh nhìn đó của nhỏ.

Nhã Ân lại quay sang nhìn Mẫn Nhi, nhỏ vòng tay trước ngực. - “Mà dù cho chị có cất công kể hết mọi chuyện cho anh ấy nghe, dù cho cô *quay qua nhìn Hải Băng* có cố chứng minh về tình cảm gì trước kia của 2 người thì chắc gì anh ấy sẽ tin, anh ấy chỉ tin mỗi mình tôi thôi.”

Hải Băng vội lắc đầu. - “Tôi không..”

“Mày đừng nhẫn nhịn cô ta, tao sẽ quyết đòi công bằng cho mày.”

San San cắt ngang lời nói của Hải Băng rồi nhỏ bước vài bước, đứng đối diện với Nhã Ân.

“Thiên Phong và Hải Băng có 1 mối liên kết từ lúc nhỏ, không dễ bị 1 người như cô ngăn cách.”

Nhã Ân nhìn vẻ mặt cương nghị của San San 1 lúc rồi nhỏ phá lên cười trước sự bất ngờ của Hải Băng và Mẫn Nhi, cả người biết rõ mọi chuyện của Hải Băng là San San cũng không khỏi thắc mắc. Lúc này Tuệ Anh cũng bật cười đắc chí.

Nhã Ân đưa tay vào túi xách, lấy ra 1 sợi dây chuyền màu bạc, mặt dây chuyền hình 1 chiếc cỏ 3 lá, nhỏ giơ cao sợi dây đến trước mặt San San.

“Thế nào? Còn gì nói nữa không?”

Hải Băng này giờ im lặng cũng bất ngờ đến ghen cổ họng. Đó chẳng phải sợi dây chuyền cô làm mất ở bệnh viện hay sao? Sao nó lại rơi vào tay Nhã Ân? Hải Băng vội kéo San San ra sau mình rồi đưa tay ra định với lấy sợi dây nhưng Nhã Ân đã kịp thu tay về và cất sợi dây vào lại trong túi.

“Sao cậu lại có sợi dây đó.. nó là của tôi, cậu trả lại cho tôi.” - Mắt Hải Băng đã đỏ hoe.

Nhã Ân nhún vai. - “Không.”

“Cậu trả nó lại cho tôi đi. Tôi xin cậu đấy...” - Hải Băng không kiềm nén được những giọt nước mắt, cô bật khóc, trong khi đó Nhã Ân tỏ vẻ vô cùng thích thú trước bộ dạng đó của Hải Băng.

Mẫn Nhi vội chạy đến nắm lấy 2 vai của Hải Băng khi vừa thấy Hải Băng sắp ngã khụy. - “Hải Băng.”

“Cũng đến lúc tôi cho anh ấy biết về thứ này. Tôi chắc chắn sau đó, dù các người có thủ tử vào tai anh ấy bất cứ điều gì thì anh ấy sẽ không bao giờ tin. ” - Nhã Ân cười đều, rồi quay đầu bỏ đi, Tuệ Anh vội buông Khải Hòa ra. - “Không cần tiền nha.”

“Cô đứng lại.” - San San tức giận chạy theo sau, kéo tay Nhã Ân lại. Nhỏ không thể mở to mắt nhìn con bạn thân bị người khác ức hiếp như vậy.

Cháttttt

Cái tát như trời giáng đáp thẳng xuống 1 bên má của Nhã Ân, nhỏ khẽ vận người sang 1 bên, không nói cũng đủ biết lực tát mạnh đến mức nào. Bên má bị tát nóng bừng lên, rất đau, Nhã Ân tức giận đưa tay lên chạm vào má, trừng mắt nhìn người vừa ra tay với nhỏ.

“Cô nên nhớ, cái kim trong bọc có ngày cũng lòi ra, đừng vội mừng như vậy. Còn bây giờ, tôi không cho kẻ tiểu nhân như cô 1 trận thì tôi không phải Dương San San. ”

“Mày dám?” - Nhã Ân gần giọng.

“Tại sao không.”

Khải Hòa không thể đứng nhìn tiếp, cậu chạy đến kéo San San ra xa Nhã Ân. - “Bình tĩnh lại, đừng gây chuyện nữa San San.” - San San vùng vẫy. - “Anh buông em ra.”

Nhã Ân tức điên lên, cả người nhỏ như có 1 ngọn lửa đang bùng cháy không ngừng. Trước giờ không 1 ai dám đánh nhỏ, ngay cả bố nhỏ cũng chưa từng. Nhỏ bắt đầu không kiểm soát được bản thân, nhỏ đẩy mạnh Khải Hòa ra khỏi San San, 1 tay giơ lên cao định giáng xuống má San San mọi tức giận. - “Tao phải cho mày biết tay.”

Chợt 1 bàn tay của ai đó nắm chặt lấy cổ tay của nhỏ.

“Em thôi gây chuyện đi được không?”

Nhã Ân xiết chặt tay, nhỏ quay lại nhìn người đang ngăn cản nhỏ. - “Anh hai?”

Minh Khánh nhìn Tuệ Anh, ả còn chưa kịp nhận thức được sự có mặt của cậu, trở mắt ra nhìn thì Minh Khánh đã kéo Nhã Ân ra khỏi chỗ nhỏ đang đứng rồi đẩy cả người nhỏ về phía ả. - “Nếu còn gọi anh 1 tiếng anh hai thì mau chóng rời khỏi đây, từ nay đừng gây chuyện nữa.”

Tuệ Anh vội kéo lấy tay Nhã Ân đi ra khỏi cửa trong khi nhỏ vẫn còn cứng đầu đứng lại lườm San San và Hải Băng. Cuối cùng 2 người họ cũng rời khỏi, mọi thứ lại rơi vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở của Hải Băng, cô đang vùi mình vào lòng Mẫn Nhi...

Tuệ Anh ra sức kéo Nhã Ân đi trên hành lang, khó khăn lắm ả mới “lôi đầu” nhỏ ra được tới đây.

“Chị buông em ra, buông ra.” - Nhã Ân vùng vẫy, kéo tay mình ra khỏi tay Tuệ Anh.

“Em gây chuyện nhiều đó đủ rồi. Em mà còn ở lại thì Minh Khánh không để yên cho em đâu.” - Tuệ Anh buông Nhã Ân ra, ả phải phải tay.

“Chị tưởng em sợ anh ấy à?”

“Dù làm gì cũng phải biết chừa đường lui cho mình.”

“Tuệ Anh nói đúng đấy.”

Lập Dương đi phía sau 2 người không biết từ lúc nào, hần vừa lên tiếng đã làm cả 2 giật mình rồi đứng lại đợi hần đến gần.

“Anh đi theo bọn tôi từ khi nào vậy?”

Lập Dương vuốt ngược tóc, vẫn cái điệu bộ ngông nghênh. - “Từ lúc 2 người vừa rời khỏi phòng chuẩn bị sau hội trường.”

Tuệ Anh vòng tay trước ngực. - “Vậy là anh đã chứng kiến và nghe toàn bộ mọi chuyện.”

Lập Dương nhếch mép, nhún vai thay cho câu trả lời. Tuệ Anh cắn môi cười ẩn ý.

“Anh đi theo chúng tôi chắc không phải để ngóng chuyện.”

Trong phòng bệnh...

Thiên Phong nằm trên giường bệnh, sắc mặt đã hồng hào hơn, tuy là nhắm mắt nhưng vẫn toát lên vẻ lạnh lùng vốn dĩ đã ngấm sâu vào con người cậu.

Rất may, Thiên Phong đã qua khỏi cơn nguy kịch, hiện tại tình trạng cậu đã ổn định. Bác sĩ đã rất lo lắng khi tim cậu ngừng đập và dường như đã từ bỏ mọi hy vọng nhưng không rõ vì sao đến giây phút cuối cùng tim cậu đột ngột đập trở lại. Họ chỉ có thể nói, sức sống của cậu rất mạnh mẽ.

Căn phòng bệnh chìm dần vào bóng tối.

Mùi thuốc diệt khuẩn.

Tiếng gió thổi qua rèm cửa...

Trong vô thức, Thiên Phong nghe thấy có ai đó đang thì thầm bên tai cậu, 1 giọng nói rất thân quen.

... “Đầu Đất..”

30. Chương 30

Cốc.. cốc

“Hải Băng, mi có trong phòng không? Mi sao vậy? Sao không xuống ăn sáng?” – Hải Vân cầm nắm nắm cửa phòng, cô vừa gõ cửa vừa gọi.

Câu trả lời cho cả đồng câu hỏi của Hải Vân là sự im lặng, im lặng đến mức chỉ 1 sợi tóc mảnh nhẹ nhàng rơi xuống nền nhà cũng có thể nghe được rất rõ tiếng động từ nó phát ra.

Hải Vân kiên nhẫn gọi thêm 1 lúc. – “Hôm nay là chủ nhật, mi đừng nói với ta là mi vẫn đang ngủ nướng nha.”

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, Hải Vân bắt đầu cảm thấy lạ, trước giờ con bé này luôn thức sớm sao hôm nay đến cả gọi cũng không thèm có 1 chút phản ứng. Không nghĩ ngợi nhiều, cô nhanh chóng mở cửa đi vào phòng.

Hải Vân vừa bước vào phòng đã thấy ngay Hải Băng nằm trên giường, cả người cứng đờ không nhúc nhích, mắt nhắm nghiền, bờ môi nhợt nhạt đến khó coi, Hải Vân hốt hải chạy đến lay mạnh.

“Hải Băng. Mi sao vậy? Sao nóng quá vậy. Mi.. mi tỉnh lại đi, Hải Băng.. Mẹ, mẹ ơi..”

Thiên Phong ở 1 mình trong phòng bệnh, cậu ngồi im lặng, đôi mắt chú mục nhìn xa xăm ngoài cửa sổ.

Cậu thật sự muốn biết, trước khi bị tai nạn, cậu và Hải Băng là mối quan hệ như thế nào. Tại sao giữa lời nói của Nhã Ân và tất cả những điều cậu cảm nhận được từ Hải Băng là hoàn toàn không khớp.

Thiên Phong với tay lấy điện thoại trên cái tủ bên cạnh giường bệnh. Cậu nhìn vào nó 1 lúc và nhớ lại câu nói của Hải Băng, vận dụng IQ 200 (!) của cậu mà bình tĩnh suy nghĩ. Tay cậu bấm bấm trên màn hình, chầm chậm chạm vào nút 0k trên bàn phím.

Thiên Phong hơi bất ngờ. Cậu mở khóa được điện thoại rồi.

“Ra là vậy.”

Không suy nghĩ gì thêm, cậu nhanh chóng khám phá mọi thứ bên trong. Ngón tay thon dài chạm rồi lướt trên màn hình, 1 lúc, sắc mặt dần thay đổi từ lạnh lùng sang căng thẳng. Trước mắt cậu là tin nhắn của hơn 1 tháng trước trong đó viết rất rõ dòng chữ: Hải Băng đang bị nhốt tại 1 căn nhà hoang nằm ngoài ngoại ô thành phố. Đến mau, nếu có bất trắc gì tôi chắc cậu sẽ hối hận.

Thiên Phong nắm chặt điện thoại trong tay, cậu bắt đầu nghĩ ngợi, không ngoài dự đoán, quả thật trước khi cậu bị tai nạn, cậu và Hải Băng có 1 mối quan hệ gì đó mật thiết không phải kiểu như Nhã Ân kể. Nhiều lần, trong cơn mê man, cậu nghe thấy ai đó gọi cậu là Đầu Đất, chẳng lẽ là Hải Băng? Ngay cả pass điện thoại cậu cũng đặt là tên cô ấy, quá rõ ràng nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu chẳng nhớ gì cả.

“Thiên Phong.”

Giọng nói của ông Hạo vang lên phá tan không gian tĩnh lặng, Thiên Phong rời mắt khỏi điện thoại rồi nhẹ nhàng cất nó vào túi áo.

“Con đã khỏe hơn chưa?”

Ông Hạo bước đến vỗ nhẹ lên vai cậu con trai. Thiên Phong gật đầu, đưa tay kéo nhẹ tay ông khỏi vai mình.

Ông Hạo thu tay về, mỉm cười. – “Ngân ấy năm, con vẫn không chịu tha thứ cho ta ư?”

Thiên Phong hất ánh nhìn lạnh lùng về phía ông Hạo, cậu vẫn cứ im lặng.

Ông Hạo đi đến sofa đối diện với giường bệnh rồi ngồi xuống, ông thông thả bắt chéo chân. – “Ta biết là có hơi ích kỷ, nhưng nếu như con đã bị mất trí nhớ tạm thời thì ta vẫn mong con có thể quên đi những quãng thời gian không vui của 5 năm trước.”

“Rất tiếc là không bao giờ có chuyện đó xảy ra.”

“Chuyện của 5 năm trước, ta thật sự không cố ý, ta chỉ vì tương lai của ta, của con. Con phải hiểu cho ta chứ?”

“Hiểu?”

Thiên Phong cười mỉa mai rồi đứng dậy, cậu bước xuống giường rồi đi đến chỗ ông Hạo.

“Hiểu cho ông ư? 1 người chồng vô tâm, chỉ vì danh lợi mà ruồng rẫy vợ mình đang đau ốm, mặc cho bà ấy đau đớn gọi tên ông, gọi ông cứu lấy bà ấy thì ông vẫn bỏ mặc. Ông chỉ biết sống vì bản thân, vì danh lợi, vì đồng tiền. Hờ, vậy mà còn dám mở miệng bảo là vì tôi.”

Ông Hạo đứng dậy, vịn 2 vai Thiên Phong, ông nhìn sâu vào đôi mắt giá lạnh kia. – “Chuyện đã cũ con hãy bỏ qua đi được không? Bây giờ con không được khỏe đừng tùy tiện đi lại lung tung.”

Cậu gạt mạnh tay ông ra khỏi người. – “Bỏ qua? Ông nói xem, tôi phải bỏ qua như thế nào? Tôi còn nhớ rất rõ, hôm đó trời mưa rất to, lúc ông vừa bỏ ra khỏi nhà, mẹ tôi cố gắng gọi ông quay lại, bà ấy còn ho ra máu, tôi đã chạy theo nắm lấy chân ông. Nhưng ông đã làm gì? Ông gạt tôi sang 1 bên rồi lên xe bỏ đi. 1 đứa trẻ 13 tuổi như tôi phải chạy trong mưa tìm người đến cứu bà ấy.. nhưng đã không còn kịp... Nếu lúc đó ông ở lại, đưa bà ấy đến bệnh viện thì có phải bây giờ bà ấy vẫn còn sống, bên cạnh tôi?”

Thiên Phong quát, cậu thật sự sắp phát điên khi nhớ đến chuyện đó.

“Con trách ta, không bỏ qua cho ta cũng không sao. Ta đến đây không phải để cãi nhau với con.”

Thiên Phong thở dốc, cậu dùng quá nhiều sức nên hơi mệt, cậu quay lại giường ngồi. Ông Hạo đứng dậy, chỉnh lại bộ vest.

“Ta đã đặt vé máy bay, 4 hôm nữa con sẽ phải sang Pháp. Việc của con là ngoan ngoãn ở đó học cho xong đại học rồi quay về đây tiếp quản sự nghiệp của ta và kết hôn với Nhã Ân, nhưng trước khi đi ta sẽ tổ chức lễ đính hôn cho con và Nhã Ân.”

Thiên Phong ngồi im nhắm mắt lại để cơn đau trên cơ thể có thể dịu đi. Cậu vẫn nghe thấy những lời ông Hạo vừa nói nhưng cậu không muốn trả lời.

Ông Hạo đứng lại 1 lúc rồi cũng im lặng bỏ đi.

Thiên Phong từ từ mở mắt, rõ ràng Nhã Ân là bạn gái của cậu, nhỏ còn kể rằng trước kia cậu và nhỏ đã yêu nhau rất nhiều, rất say đắm, vậy mà sao vừa nghe đến việc phải kết hôn với nhỏ, cậu lại không hề vui. Chuyện này là sao?!

Tại 1 phòng bệnh khác...

Chai nước biển đang nhỏ từng giọt xuống đáy chai, ống dẫn nước biển truyền xuống tay ai đó đang mê man.

Cả đêm hôm qua, Hải Băng đã khóc rất nhiều, cô có thể miễn cưỡng ép bản thân chấp nhận việc phải rời xa Thiên Phong nhưng đến cả kỉ vật duy nhất cũng bị cô đánh mất. Đó là thứ duy nhất giúp cô nguôi ngoai nỗi nhớ mỗi khi nhớ đến Thiên Phong trong suốt 8 năm qua, vậy mà lại rơi vào tay Nhã Ân, còn bị nhỏ dùng vào mục đích xấu. Nói cô ích kỉ cũng không sao, nhưng cô không thể giương mắt nhìn người khác thay thế thân phận của cô trong quá khứ giữa cậu và cô, cô không thể chấp nhận.. nhưng có thể làm gì được đây?

Hải Băng nhẹ nhúu mày rồi dần dần mở mắt, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy là trần nhà màu trắng xóa. Cô khó nhọc ngồi dậy nhìn xung quanh rồi nhìn xuống bàn tay đang đau âm ỉ do vết kim của ống dẫn nước biển.

“Mình đang ở bệnh viện ư?” - Hải Băng cười nhạt nhẽo.

Cô chợt nghĩ đến Thiên Phong, đắn đo 1 lúc, cô quyết định để bản thân ích kỉ thêm 1 lần.

Hải Băng rút ống nước biển trên tay ra, rồi bước xuống giường, rời khỏi phòng bệnh.

31. Chương 31

Hải Băng bước từng bước chậm chạp trên hành lang dài lạnh lẽo, không biết đây có phải là nơi cứu lấy sinh mạng của con người khỏi tay tử thần hay không, sao lại có thể giá lạnh và u ám như vậy, cứ như đang bước vào cõi âm, từ này đến giờ cô cứ có cảm giác ai đó đang đi theo sau, sống lưng bất giác lạnh buốt. Hải Băng lắc đầu khỏi dòng suy nghĩ, chắc lại lo sợ vớ vẩn.

Cuối cùng phòng bệnh của Thiên Phong cũng xuất hiện trước mắt, cửa phòng đã mở sẵn, Hải Băng bước nhẹ nhàng tới đứng nép vào bước tường chỗ cánh cửa. Cô từ từ lộ đầu nhìn vào trong.

Bên trong, Thiên Phong đang nằm trên giường bệnh, 2 mắt nhắm lại có lẽ cậu đã ngủ, cạnh cậu còn có Nhã Ân. Hải Băng vội quay ra ngoài, nếu không may để Nhã Ân biết cô đang ở trước cửa phòng thì lại có chuyện không hay. Hải Băng vội vàng đi khỏi, nhưng chỉ vài bước lại đứng khựng lại, lí trí không thể thắng con tim mất rồi, dù gì cũng đã đến, nhìn cậu thêm 1 lúc chắc không sao nhỉ?

Hải Băng quay đầu lại, chầm chậm đi đến chỗ khi nãy nhưng chưa kịp bước nổi 2 bước thì bị 1 bàn tay từ phía sau lao tới bịt chặt miệng, 1 bàn tay khác ôm ngang hông rồi kéo cô xềnh xệch ra sau. Hải Băng vùng vẫy, dùng tay đập mạnh vào bàn tay của người kia nhưng có vẻ không hề hấn gì với hắn.

‘Thiên Phong.’

Hải Băng đưa tay về phía cửa phòng bệnh của Thiên Phong như muốn với lấy thứ gì đó, giọng nói của cô không thể lọt qua bàn tay rắn chắc của tên kia... 1 giọt nước mắt lăn dài trên má.

...

Hắn kéo cô đến cuối hành lang, nơi không 1 bóng người, cuối cùng hắn cũng buông cô ra. Lúc này cô mới nhìn rõ người trước mặt.

“Lập Dương.”

Hắn cho 2 tay vào túi, tỏ vẻ quan tâm.

“Em đến tìm Thiên Phong làm gì? Nó đã có Nhã Ân rồi, em đến đó chỉ là kì đà cản mũi thôi, em biết không?”

“Chuyện đó, thì liên quan gì đến anh?” - Hải Băng hơi tức giận.

“Em từ bỏ nó đi, hãy là người của anh, anh hứa sẽ cưng chiều em hết mực mà. Em muốn gì anh cũng có thể đáp ứng.” - Lập Dương đưa tay nâng cằm Hải Băng, khẽ thè lưỡi ra liếm mép trông rất đều đặn.

Hải Băng gạt phăng bàn tay dơ bẩn của hắn ra khỏi cằm rồi đẩy hắn qua 1 bên, cô bỏ đi.

“Em nghĩ tôi để em bỏ đi dễ dàng như vậy sao?”

Lập Dương nắm khủy tay Hải Băng kéo mạnh làm cô lao thẳng vào lòng hắn. Cô vội đẩy mạnh tay thoát khỏi vòng tay của hắn nhưng lại vô tình đẩy bản thân vào tường.

“Em ngoan cố làm gì? Anh thì có gì thua kém thằng Thiên Phong đó?”

Lập Dương chống 2 tay vào tường, khóa chặt Hải Băng giữa hắn và bức tường. Cô dùng hết sức lực nhưng vẫn không tài nào thoát được.

“Anh hả? Anh thua anh ấy về mọi thứ.” - Hải Băng gân cổ lên mắng.

“Em vừa nói gì?” - Hắn có vẻ giận dữ, cơ thể hắn ngày 1 tiến lại gần hơn.

Hải Băng cố gắng không để cơ thể hắn chạm vào người mình, cô còn gan lên tiếng nhắc lại. - “Tôi vừa nói, anh thua Thiên Phong về mọi thứ.”

Lập Dương bật cười, hắn không tức giận như lúc này, Hải Băng cũng thấy bất ngờ.

“Dù em có nói gì đi nữa, anh nhất định phải có được em.”

Nói rồi hắn kề mặt gần mặt cô, định cưỡng hôn nhưng cô đã nhanh chóng quay sang hướng khác.

“Anh.. mà dám.. tôi la lên đó.”

“Thách em đấy, xem xem có ai đến cứu em không?” - Hắn cười đắc ý, dùng 1 tay bóp chặt 2 gò má của cô không cho cô cơ hội quay sang chỗ khác.

Hải Băng đánh mạnh vào người hắn nhưng hắn không hề có 1 phản ứng, càng lúc càng đưa mặt gần mặt cô hơn, cô hốt hải nhắm mắt lại mà hét.

“Tên xấu xa, buông tôi raaaa.”

“Buông cô ấy ra.”

Lập Dương dừng mọi hoạt động, hắn quay sang nhìn Thiên Phong đang đứng cách đó không xa.

“Anh.. Thiên Phong.” - Hải Băng cũng ngạc nhiên không kém.

Thiên Phong đi nhanh đến chỗ Lập Dương, kéo mạnh tên khốn không sợ trời không sợ đất kia ra khỏi Hải Băng.

“Cô ấy là bạn gái tao, mày đừng có lo chuyện bao đồng, tránh ra.” - Lập Dương không ngần ngại đẩy mạnh Thiên Phong.

Có vẻ như hắn đã đụng phải vết thương chưa lành của cậu nên cậu khẽ nhăn nhó, Hải Băng vội đến đỡ lấy cậu.

“Anh không sao chứ? Em.. em không phải bạn gái hắn, hắn chỉ nhận bừa, anh đừng tin hắn.”

“Tại sao lại giải thích?”

“Em...”

Hải Băng im lặng. Cũng phải, Thiên Phong của hiện tại đâu còn là Thiên Phong của cách đây 1 tháng, dù cho cô có bị 2, 3 thậm chí cả ngàn người nhận bừa là bạn trai cô thì việc gì cậu phải bận tâm chứ. Vậy tại sao cô phải giải thích?

Thiên Phong không đợi câu trả lời của Hải Băng nữa, cậu nắm lấy cổ tay cô, kéo cô bỏ đi trước sự tức giận của Lập Dương.

“Mày đứng lại đó, người là của tao, mày không có quyền ngang nhiên đến cướp đi như vậy.” - Lập Dương chạy đến nắm lấy khuỷu tay của Hải Băng.

Thiên Phong dừng lại, cậu quay ra sau nhìn Lập Dương.

Hải Băng hiện đang bị kẹt giữa 2 người con trai, tiến không được lùi cũng không xong.

Thiên Phong không buông tay Hải Băng ra, cậu bước đến gần Lập Dương, vừa chậm rãi gỡ tay hắn ra khỏi tay cô vừa nói.

“Người là của mày từ khi nào vậy?”

Hải Băng bất ngờ đến tròn mắt, cảm giác như cổ họng bị đóng băng vậy, không thốt nên lời.

Không nói thêm, Thiên Phong kéo Hải Băng đi khỏi chỗ này, bỏ lại sau lưng 1 Lập Dương đứng như trời trồng.

Tại phòng bệnh của Hải Băng.

Hải Vân, San San và Minh Khánh vừa bước vào phòng thì phát hiện Hải Băng không có ở trong, chỉ còn ống dẫn nước biển bị rút ra đang lơ lửng trong không trung, điện thoại lại không đem theo làm ai nấy cũng lo lắng, vội tản ra đi tìm cô.

“Chị Hải Vân, bên này không có.” - San San chạy đến phòng bệnh của Hải Băng, Hải Vân đang đứng ngay trước cửa.

“Cái con bé này, chị chỉ mới rời khỏi phòng để đi mua thức ăn cho nó, quay lại đã không thấy nữa. Rốt cuộc thì nó đã chạy đi đâu.”

San San chống nạnh. - “Em lại lo là nó bị con Nhã Ân đó bắt đi đâu rồi.”

Đúng lúc đó, Minh Khánh chạy đến, mồ hôi rơi ướt cả áo. San San vội hỏi. - “Anh có tìm thấy Hải Băng không?”

Minh Khánh lắc đầu. - “Chỉ mới tìm ở 2 tầng, còn tầng 3 và 4.”

“Vậy thì chia ra đi, em và chị Hải Vân tầng 3, anh tầng 4.” - San San đưa ra ý kiến.

Mọi người nhanh chóng tán thành rồi chia ra đi tìm.

...

Thiên Phong đưa Hải Băng lên sân thượng của bệnh viện.

2 người đứng dựa người vào lan can, không ai nói với ai 1 lời, Thiên Phong chăm chú nhìn lên bầu trời trong xanh kia, không rõ là đang nhìn thứ gì.

1 lúc sau, Hải Băng quyết định lên tiếng phá tan không khí tĩnh lặng đến ngạt thở này.

“C.. cảm ơn anh.”

Thiên Phong hơi đảo mắt nhìn Hải Băng rồi lại nhìn lên bầu trời.

Ai đó cười nhạt rồi lại gục đầu, có lẽ Thiên Phong không muốn nói chuyện với cô.

Thiên Phong quay người lại, dựa lưng vào lan can. - “Sao lại đến bệnh viện?”

“Anh hỏi em?”

Thiên Phong dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Hải Băng, chẳng lẽ cô có vấn đề về não, ở đây chỉ có 2 người, cậu không hỏi cô vậy hỏi ai.

“Em bị bệnh.”

Thiên Phong giờ mới để ý đến bộ đồ cô đang mặc, là đồ dành cho người bệnh của bệnh viện này.

Thiên Phong chợt bật cười, đôi mắt màu xám khói nhìn cô, có 1 chút gì đó thân quen đến lạ thường, Hải Băng đờ người ra nhìn cậu.

“Anh sao vậy?”

Thiên Phong không cười nữa, cậu cúi mặt nhìn xuống nền đất 1 lúc rồi mới ngẩng lên nhìn Hải Băng, ánh mắt triu mến, ánh mắt mà cách đây hơn 1 tháng, cậu vẫn dùng nó mỗi khi nhìn thấy cô.

“Anh còn tưởng là vì anh.”

...

32. Chương 32

“Anh còn tưởng là vì anh.”

Tim ai đó như ngừng đập, không tin vào đôi tai của mình nữa, Hải Băng đứng như trời trồng. Cô cắn chặt môi đến khi nhận ra bờ môi đau tấy lên mới dám tin đây là sự thật.

“Anh... vừa nói gì?”

Thiên Phong tươi cười. - “Anh không có thói quen lặp lại câu nói của mình.”

Hải Băng chỉ còn biết bật khóc, đúng là giọng điệu của Thiên Phong lúc trước rồi, không thể sai được, cô không kiềm chế được bản thân liền lao vào lòng Thiên Phong, ôm chặt cậu, khóc nức nở. Cuối cùng Thiên Phong cũng nhớ ra cô, nước mắt của sự hạnh phúc cứ thế tuôn không ngừng.

“Anh nhớ ra em rồi à?”

Thiên Phong không trả lời, nhẹ đưa tay ôm lấy Hải Băng, đôi mắt màu xám khói nhìn lên bầu trời, nó đã trở về màu lạnh lùng như ngày nào.

‘Xin lỗi, chỉ có thể làm như vậy mới giúp tôi nhớ ra mọi chuyện, kể cả những chuyện liên quan đến cô.’

Thiên Phong biết là làm vậy sẽ tổn thương đến Hải Băng nhưng lời kể của Nhã Ân quá mù mờ. Không còn cách nào khác, Thiên Phong đành dùng cách nói dối này, cậu có cảm giác Hải Băng dường như là người có thể cho cậu biết những thứ cậu muốn. Chỉ cần là có ấn tượng thì cơ hội nhớ lại sẽ rất cao.

Sau cánh cửa dẫn lên sân thượng, Minh Khánh đứng im lặng nhìn 2 người họ 1 lúc rồi lẳng lặng quay đi. Vừa quay ra sau đã chạm mặt Mẫn Nhi.

“Sao vậy? Đau lòng sao?”

“Mày đến từ lúc nào vậy?”

Mẫn Nhi cười nhạt. - “Đủ thấy hết những gì nên thấy.”

“Tao đi trước.” - Minh Khánh đi lướt qua người Mẫn Nhi.

“Mày đứng lại.”

Minh Khánh hơi khựng lại, Mẫn Nhi chạy lên đứng trước mặt cậu, cô nhìn thẳng vào mắt cậu 1 lúc rồi tiếp tục cười nhạt. - “Tao biết mày có tình cảm đặc biệt với Hải Băng nhưng tao tin mày không ngốc đến mức không nhận ra tình cảm của tao.. dành cho mày.”

Minh Khánh đảo mắt sang chỗ khác. Không phải cậu không biết chỉ là giả vờ như không biết, cô cũng thừa biết là cậu và cô chỉ có thể dừng lại ở mức tình bạn nên cậu im lặng chỉ vì không muốn mất đi 1 người bạn tốt như cô.

Mẫn Nhi khẽ rơi nước mắt nhưng nhanh chóng lau nó đi, cô tươi cười. - “Tao xin lỗi, mày cứ xem như chưa nghe thấy gì hết.”

Nói rồi, Mẫn Nhi quay đầu bỏ đi, vừa đi vừa lau nước mắt. Minh Khánh chỉ biết đứng lại nhìn theo bóng dáng của cô dần khuất sau những bậc thang dài.

Thiên Phong quay trở lại phòng bệnh thì đã thấy Nhã Ân đứng đợi sẵn. Nhỏ vòng tay trước ngực, vẻ mặt khó chịu.

“Anh vừa đi đâu về vậy? Không phải bác sĩ đã dặn anh phải nghỉ ngơi sao?”

Thiên Phong không để ý tới nhỏ, cậu đi thẳng về phía giường bệnh và nằm xuống, trông cậu khá mệt mỏi.

“Đi dạo vài dòng.”

“Đi dạo?”

Nhã Ân đến ngồi gần Thiên Phong. - “Anh đừng tưởng em không biết anh đi tìm con Hải Băng đó. Em đã kể anh nghe về nó rồi mà, con đó không phải người tốt.”

Thiên Phong nhắm nghiền mắt. - “Anh tự biết bản thân đang làm gì.”

Nhã Ân cắn chặt môi, nhỏ không muốn Thiên Phong có bất kì liên lạc nào với Hải Băng, mặc dù Hải Băng đã nói là không muốn xen vào chuyện của 2 người nhưng nhỏ vẫn sợ cô không kiềm chế được mà kể hết mọi chuyện cho cậu biết. Phần trăm cậu tin vào điều cô kể là không lớn nhưng đối với nhỏ, nhỏ không muốn bị đe dọa và lo lắng, nhỏ phải làm Thiên Phong chỉ hoàn toàn tin mỗi mình nhỏ.

Nhã Ân đưa tay vào cổ áo, lấy ra sợi dây chuyền mặt hình chiếc cổ 3 lá, nhỏ đã nhiều lần thấy Thiên Phong thần thờ ngắm nhìn 1 sợi y hệt vậy, nhỏ đoán là nó rất quan trọng với cậu. Nhỏ không hiểu vì sao đến thời đại này rồi vẫn có người dùng dây chuyền cặp để nhận ra nhau, nhỏ càng không biết câu chuyện đằng sau của đôi dây chuyền này, nhỏ chỉ biết dùng mọi cách để Thiên Phong tin nhỏ là người Thiên Phong muốn tìm.

“Anh nhìn đi.”

Thiên Phong mở mắt ra, cậu bất ngờ, vội ngồi dậy, mắt chú mục vào sợi dây chuyền trên cổ của nhỏ rồi lại nhìn nhỏ.

“Từ trước đến giờ em vẫn giấu anh nhưng bây giờ cũng đến lúc cho anh biết.”

Thiên Phong không rời mắt khỏi gương mặt của nhỏ, nhỏ hơi lúng túng nhưng nhanh chóng giấu nó vào trong.

“Em.. chỉ muốn làm anh bất ngờ thôi.”

“Ý nghĩa của nó là gì?”

“Ý nghĩa của sợi dây chuyền này ạ?”

Thiên Phong gật đầu. Nhã Ân hơi nghi ngờ rồi cười cười.

“Em nhớ không rõ.. khi nào em nhớ, em sẽ nói, bây giờ anh nghỉ ngơi đi.”

Thiên Phong im lặng, cậu biết cách nhận ra cô bé của 8 năm trước, trong những ngày qua, rõ ràng Nhã Ân không hề có 1 điểm giống cô bé đó, chẳng lẽ là do cậu quá đa nghi? Hay lại có 1 sự giả dối ở đây? Nhưng sợi dây chuyền đó không thể là giả, cậu vẫn nhận ra nó.

“Mày đi đâu vậy? Làm tao lo lắng biết không?” - San vừa thấy Hải Băng đi tới trước cửa phòng là chạy ngay ra mừng.

“Tao đi dạo thôi mà.” - Hải Băng tươi cười.

“Có chuyện gì vui ghê vậy? À mà anh Minh Khánh đâu? Anh ấy không về chung với mày à?”

“Anh Minh Khánh? Tao không có gặp anh ấy.”

“Thôi, vào trong đi, chờ chị mày và anh Minh Khánh về.” - San San mở cửa phòng, đẩy nhẹ Hải Băng vào rồi đóng lại.

Phía ngoài cửa, Nhã Ân và Tuệ Anh vừa đi tới vừa lúc cửa phòng đã đóng lại.

“Em nghĩ sớm muộn gì nó cũng tác động đến anh Thiên Phong làm anh ấy nhớ ra mọi chuyện thôi.”

Tuệ Anh đưa tay vuốt vuốt cằm. - “Nhưng không hẳn là vậy. Dù cho có tác động gì đi nữa thì chưa chắc Thiên Phong sẽ nhớ ra.”

“Bác sĩ có nói là không xác định được thời gian anh ấy nhớ lại hoặc có thể là mãi mãi mất luôn phần kí ức đó nhưng em vẫn lo lắng, anh ấy mà nhớ lại đồng nghĩa với việc em sẽ mất anh ấy.”

Tuệ Anh suy nghĩ 1 lúc lâu chợt quay qua nhìn Nhã Ân cười nhếch mép.

“Hay là, dùng cách nào đó khiến cho nó hoàn toàn từ bỏ dù cho Thiên Phong có nhớ lại.”

Nhã Ân cũng mỉm cười. - “Chẳng lẽ chị đã nghĩ ra cách.”

Tuệ Anh phá lên cười, đương nhiên Nhã Ân hiểu được ẩn ý của nụ cười đó, nhỏ vòng tay trước ngực, cười đắc ý. Quả là không sai, chỉ cần nhỏ lời kéo được Tuệ Anh giúp đỡ thì việc gì cũng nhẹ nhàng, thậm chí là không cần động não.

Tối hôm đó...

Thiên Phong ngồi dựa lưng vào chiếc gối được kê phía sau, trên tay cậu cầm điện thoại, mắt không rời khỏi màn hình, chỉ có con người chốc chốc đảo qua lại đọc từng dòng tin nhắn của trước kia và còn những tấm ảnh chụp phía sau lưng của 1 cô gái, mái tóc xoăn dài màu nâu hạt dẻ, có vẻ là ảnh chụp lén. Trong danh bạ, cậu còn lưu số của cô là “Hải Băng <>”

Thiên Phong cũng mập mờ đoán được, giữa cậu và Hải Băng trước kia có lẽ là mối quan hệ tình cảm nhưng lạ ở 1 chỗ. Khi cậu vừa tỉnh, người ở cạnh cậu lại là Nhã Ân, còn nói là bạn gái cậu. Nếu sự thật, cậu và Hải Băng là quan hệ như cậu nghĩ thì đáng lẽ cô nên nói cho cậu biết và không để người khác nhận bữa như vậy rồi. Có rất nhiều khúc mắc cậu phải tự mình tìm hiểu.

Chợt đầu cậu đau lên dữ dội, cậu dùng 1 tay nặn nhẹ vào phần giữa 2 chân mày.

Nhã Ân mở cửa đi vào phòng, nhỏ tươi cười đưa 1 viên thuốc và 1 ly nước cho Thiên Phong.

“Đến giờ uống thuốc rồi, đây, anh uống đi.”

Thiên Phong nhận lấy và uống. Cậu không để ý bàn tay của Nhã Ân đã lén lấy chiếc điện thoại của cậu, nhỏ giấu sau lưng, chạm nhẹ vào màn hình để nó không bị tắt màn hình.

Chỉ 10s sau khi uống thuốc Thiên Phong thiếp đi, có lẽ đó không phải thuốc mà bác sĩ kê rồi.

Nhã Ân cầm điện thoại trong tay, nhỏ nhếch mép cười.

33. Chương 33

Khải Hòa đỗ xe trước cổng nhà San San, cậu vui vẻ nhấn chuông nhưng không ai xuống mở cổng. Cũng đã 7h tối rồi nên cậu không nhấn chuông thêm, lấy điện thoại ra gọi cho San San, tận 3 cuộc nhỏ mới chịu bắt máy.

“San San, em có đọc được tin nhắn của anh không? Em chuẩn bị xong chưa, anh đang đứng trước cổng nhà em đây. Em mau xuống đi, không lại trễ giờ phim chiếu hết là không được xem nữa đâu.”

Đầu dây bên kia im lặng 1 lúc rồi mới trả lời, giọng của San San nhỏ nhẹ đến lạ. - “Em không khỏe, hôm khác nha.”

“Em sao vậy, dạo này anh cứ có cảm giác là em đang tránh mặt anh.”

“K..không có đâu ạ.”

Khải Hòa nhìn lên cửa sổ trên lầu, sau rèm cửa có 1 bóng người đang nhìn xuống, vừa thấy cậu nhìn thì bóng người đó vội rời khỏi.

“Em đừng lừa anh. Chuyện gì đã xảy ra, nói anh nghe. Em cứ trốn tránh như vậy anh rất khó chịu.”

“Không có, mà không còn gì thì em ngắt máy đây.”

Vừa nói xong, San San ngắt máy ngay, làm ai đó khó chịu, đá mạnh vào xe.

“Ta về đây, mi ở lại 1 mình được không?” - Hải Vân ngồi cạnh Hải Băng lo lắng hỏi.

“Được mà, tỷ về đi, mai lại đón muội xuất viện.” - Ai đó tươi cười.

Hải Vân cầm giỏ xách lên định ra về thì chợt bị Hải Băng nắm tay lại, Hải Băng như nhớ ra điều gì.

“Mà tỷ, muội có chuyện muốn hỏi.”

“Sao?”

Hải Vân ngồi xuống chỗ lúc này.

“Là chuyện của tỷ và người tỷ đang quen. Thật ra muội đã nhiều lần muốn hỏi tỷ nhưng không có cơ hội, giờ chỉ có 2 tỷ muội mình, tỷ cho muội hỏi được không?”

“Mi biết Chánh Thuần sao?”

Hải Băng gật đầu. - “Anh ta là anh họ của 1 người muội quen biết.”

“Vậy mi nói đi, mi muốn hỏi gì?”

Hải Băng đắn đo, không biết có nên nói thật về bản chất của anh ta cho Hải Vân biết không? Ngộ nhờ tỷ ấy không tin lại cho rằng cô cố tình bôi nhọ người ta. Cô thường thấy mấy cảnh chị em ruột tương tàn nhau chỉ vì 1 người ngoài trên phim ảnh nhiều rồi nên hơi lo sợ.

“À, muội chỉ muốn hỏi, anh Chánh Thuần đó có tốt với tỷ không?”

Hải Vân mỉm cười, xoa đầu Hải Băng. - “Ta biết mi lo cho ta. Mi yên tâm, anh ấy rất tốt với ta.”

“Nhưng muội nghe nói..”

“Sao?”

Hải Băng im lặng cúi đầu, đầu tranh tư tưởng 1 lúc lâu.

“Mi yên tâm, nếu ta có bị ăn hiếp ta sẽ cho mi biết, được chưa? Giờ ta phải về đây, mi ngủ ngon.”

Hải Vân cười mỉm rồi rời khỏi phòng bệnh. Không gian yên tĩnh bao trùm cả căn phòng, im lặng đến nghẹt thở.

Hải Băng thở dài. Dù Hải Vân đã nói là Chánh Thuần đối xử với tỷ ấy rất tốt nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng. Từ nhỏ, Hải Vân luôn luôn bảo vệ và yêu thương cô, tỷ ấy là 1 người bề ngoài cứng nhắc, mạnh mẽ nhưng thực chất lại rất yếu đuối và mong manh, cô không muốn bất cứ người nào làm tỷ ấy tổn thương.

Mãi suy nghĩ, điện thoại Hải Băng nhận được tin nhắn từ lúc nào không hay. Cô vội mở ra xem khi thấy tên người gửi là Thiên Phong.

- Anh đã nhớ ra tất cả, em mau đến phòng của anh, anh muốn gặp em.

Hải Băng vui mừng khi đọc được tin nhắn, cậu đã nhớ ra cô từ lúc trưa rồi nhỉ? Vậy mà còn lặp lại, chắc cậu cũng vui giống cô.

“Phải mau đến chỗ anh ấy.”

....

Hơn 9h tối rồi, mọi người đều đã ngủ, Hải Băng cũng lấy làm lạ, sao Thiên Phong lại gọi cô đến vào giờ này nhưng mau chóng quên đi thắc mắc đó.

Hành lang dài không 1 bóng người, Hải Băng 1 mình đi chân trần trên hành lang, bóng cô trải dài thành 1 vệt đen trên sàn nhà lạnh buốt. Cô đang tự trách bản thân, sao có thể vui mừng đến mức dè dặt cũng quên mang vào, cả 2 bàn chân đang tê lên vì lạnh.

San San nói không hề sai, cô yêu Thiên Phong đến mức điên dại rồi, chỉ cần được gặp cậu thì quên trời quên đất ngay, thậm chí là quên luôn bản thân đã quyết định buông bỏ cậu.

Không mất đến 5p, Hải Băng đã có mặt trước cửa phòng bệnh của Thiên Phong.

Hải Băng hít 1 hơi thật sâu, lấy tinh thần đưa tay định gõ cửa nhưng vừa chạm vào cửa đã tự động mở, cửa phòng không hề khóa, chỉ khép hờ, giờ đã mở ra 1 khoảng đủ để cô nhìn vào bên trong. Cô định lên tiếng gọi nhưng có 1 giọng nói của ai đó từ bên trong phát ra làm cô phải khựng lại.

“Anh Thiên Phong, đừng mà.”

Hải Băng còn đủ lí trí để nhận ra giọng nói đó là của Nhã Ân. Cô khẽ nhòm vào trong qua kẽ hở từ cánh cửa.

Đôi mắt của cô bỗng dựng trợn to, cô vội đưa tay chặn miệng mình, không để phát ra tiếng động nào, nước mắt không biết đã rơi từ lúc nào.

[Đoạn dưới, chống chỉ định thanh niên nghiêm túc hoặc thanh niên tự cho là mình nghiêm túc đọc. Kam-samita!]

Bên trong phòng bệnh tối đen, chỉ có ánh sáng phát ra từ chiếc đèn ngủ cạnh giường bệnh, không quá sáng nhưng đủ để thấy hết tất cả những chuyện đang diễn ra bên trong, là 1 cảnh tượng có đánh chết Hải Băng cũng không bao giờ chấp nhận xem lại lần 2.

Nhã Ân đang nằm trên giường bệnh, đôi môi nhỏ được ghì chặt bởi đôi môi của Thiên Phong. Cậu chống 2 tay xuống giường, ép chặt nhỏ ở giữa cậu và chiếc giường, gương mặt cậu lộ rõ vẻ ham muốn chiếm hữu. Nhã Ân thì luôn miệng bảo Thiên Phong đừng, nhỏ né tránh nụ hôn cưỡng ép của cậu, trông nhỏ có vẻ phản đối, tay không ngừng đẩy Thiên Phong ra nhưng không thể... Cuối cùng cũng chịu khuất phục trước tầm thân cường tráng của Thiên Phong, nhỏ từ từ vòng 2 tay qua cổ cậu, kéo cậu lại gần hơn, nhỏ đáp trả nụ hôn 1 cách mãnh liệt.

Nhỏ dần dần buông tay ra khỏi cổ cậu, nhẹ nhàng tháo hàng cúc áo, Thiên Phong cũng dịch chuyển nụ hôn sang bả vai đã kéo lệch vai áo để lộ làn da trắng ngần, hôn 1 cách táo bạo.

Hải Băng bịt chặt miệng hơn, cô sắp khóc nức lên rồi, cô không thể ở lại chứng kiến thêm cảnh tượng đau lòng này nữa. Cô lắc đầu quây quây rồi vụt chạy.

Bên trong phòng, Nhã Ân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, thoáng thấy bóng dáng của Hải Băng, nhỏ không quên nhếch môi.

....

Hải Băng vừa chạy vừa khóc nức lên, cõi lòng như tan nát, trái tim như vụn vỡ sau hàng ngàn vết dao đâm sâu vào. Ngay bây giờ cô chỉ muốn chạy, chạy và chạy, phải chạy thật xa nơi đó..

Cô không ngừng suy nghĩ, Tại sao Thiên Phong lại làm vậy với cô. Tại sao lại cố tình gọi cô đến để chứng kiến cảnh tượng đó chứ? Hay là vì sau khi đã nhớ ra tất cả, cậu quyết định chọn Nhã Ân? Tại sao không nói thẳng ra mà lại dùng cách này để cô đau đớn, cậu chỉ muốn cô từ bỏ thôi đúng không? Là cậu muốn vậy đúng không?

Hải Băng ngã khụy xuống, cô không còn sức lực để chạy tiếp, cả người đã mềm nhũn, chỉ biết co ro vào 1 góc tường mà khóc. Ngay từ đầu cô nên kiên định với quyết định từ bỏ thì đã không như thế này. Cô đau lắm, phải làm sao để ngừng đau đây?

Hải Băng nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc của hơn 1 tháng trước, nhớ lại nụ cười cậu dành cho cô, nhớ lại lời nói, ánh mắt ấm áp ấy mà tim quặn thắt không ngừng. Tất cả đều rất chân thật nhưng cô lại không ngờ nó mau chóng biến mất như vậy. Tình cảm chỉ cần nói không muốn giữ thì buông bỏ dễ như vậy sao? Cậu quả thật rất vô tâm.

.. Cái lạnh nhất không phải gió khi trời sang đông, mà là sự vô tâm đến tận xương của người mà ta xem là tất cả..

Trời bắt đầu mưa như buồn thay cho cô, từng đợt từng đợt rồi lớn dần, giống như cơn đau kia, từng hồi từng hồi quặn thắt đến nghẹt thở...

Tiếng khóc hòa với tiếng mưa, âm thanh đau đớn đến xé lòng...

Sáng hôm sau..

Trận mưa đêm hôm qua vừa dứt, không khí lạnh được lúc tràn về...

“Hải Băng, em tỉnh lại đi. Em sao vậy?” - Minh Khánh lay lay Hải Băng.

Cô từ từ mở mắt, đôi mắt nặng trĩu chỉ muốn sụp xuống, trông cô sơ sạt đến khó coi, cả đêm hôm qua cô ngất xỉu và nằm ở hành lang ngay trước phòng bệnh của mình.

Minh Khánh đỡ Hải Băng ngồi dậy. - “Sao em lại nằm đây? Nhỡ bị cảm rồi sao? Để anh đưa em vào phòng.”

Hải Băng gật đầu, mắt lại nhắm nghiền, Minh Khánh vội bế cô vào phòng. Sau khi đặt cô lên giường, đắp chăn lại, Minh Khánh vội lấy khăn vắt nước nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

“Em trả lời anh mau, tại sao lại nằm ngoài đó?” - Minh Khánh nghiêm mặt, cậu khá lo lắng.

Hải Băng nhớ đến chuyện lúc tối, mắt bắt đầu đỏ hoe nhưng vội kiềm nén, cô không thể để mọi người biết chuyện này nên cố tỏ ra bình thường. - “Em đi dạo... không ngờ lại mệt đến ngất.”

“Em thật là. Nằm nghỉ xít đi, đến chiều khỏe hẳn anh sẽ đưa em về.”

“Chị em đâu? Tỷ ấy nói sẽ đến đưa em về mà?”

Minh Khánh cầm tay Hải Băng lên rồi nhẹ nhàng lau từng ngón tay, vừa cười vừa nói. - “Chính anh tình nguyện đến đây đưa em về, chị ấy đã đồng ý.”

“Vậy thì phiền anh quá..”

Cách

Mẫn Nhi đã đứng ngay cửa từ lúc nào rồi, chỉ im lặng đứng nghe nhưng vô tình chạm phải cửa nên gây tiếng động. Minh Khánh khẽ quay ra nhìn.

“Chị Mẫn Nhi.” - Hải Băng lên tiếng gọi.

Mẫn Nhi nở 1 nụ cười gượng, đi đến cạnh Hải Băng, trên tay cầm 2 giỏ trái cây.

“Em khỏe chưa?”

“Khỏe rồi ạ.”

“Để chị gọt trái cây cho em.” - Mẫn Nhi giơ giỏ trái cây lên tươi cười nói.

Mẫn Nhi không hề để mắt tới Minh Khánh, cậu cũng biết nhưng vẫn tỏ ra bình thường. Suốt buổi, chỉ có Mẫn Nhi và Hải Băng vừa ăn trái cây vừa nói chuyện, Minh Khánh thì im lặng ngồi nhìn.

“Mà sao chị lại mua tận 2 giỏ trái cây, định vỗ béo em à?” - Hải Băng nhướn nhướn mày.

“Không, ai lại vỗ béo hoa khôi, mắt đáng lại bị trách. Chị định lát nữa sang thăm Thiên Phong.”

Hải Băng hơi đờ người ra khi Mẫn Nhi nhắc đến Thiên Phong nhưng mau chóng nở 1 nụ cười gượng gạo. - “V.. vậy à?”

“Tao sẽ đi cùng.”

Minh Khánh này giờ im lặng cũng chịu lên tiếng, Mẫn Nhi khẽ quay sang nhìn rồi gật đầu.

34. Chương 34

Mẫn Nhi và Minh Khánh đi song song trên hành lang, không ai nói với ai 1 lời nào. Không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của cả 2.

Phòng bệnh của Thiên Phong đã ở ngay trước mắt, Minh Khánh đưa tay nắm chặt nắm đấm cửa, mở cửa để Mẫn Nhi đi vào trước rồi mới vào sau.

Trong phòng, Thiên Phong đang lim dim ngủ, có vẻ khá mệt mỏi nhưng khi thấy Mẫn Nhi và Minh Khánh vào thăm thì vội vỗ nhẹ lên đầu để tỉnh táo.

“Mày sao rồi?” - Mẫn Nhi đi đến bàn đặt giỏ trái cây xuống.

“Vẫn ổn.”

Minh Khánh cho 2 tay vào túi, ngồi xuống sofa. - “Đã nhớ ra gì chưa?”

Thiên Phong lắc đầu, đôi mắt màu xám khói khẽ đảo sang hướng khác.

“Tao sẽ giúp mày. Tao tin là tao có thể.”

“Không cần đâu.”

Minh Khánh thấy Thiên Phong có vẻ lạ, định hỏi thì bị Mẫn Nhi chặn ngang, cô đã kéo ghế lại gần giường Thiên Phong, ngồi xuống. - “Tao nghe nói, ngày mai mày sẽ đính hôn với Nhã Ân. Có thật không?”

Minh Khánh khá giật mình. - “Cái gì?”

Thiên Phong tiếp tục gật đầu.

Mẫn Nhi vuốt tóc, có 1 chút suy tư. - “Đó là lí do tao đến đây.”

Thiên Phong nhìn Mẫn Nhi chăm chăm, có vẻ cô cố tình đến đây để nói gì đó cho cậu biết. Đúng lúc đó, bác sĩ đảm nhiệm việc chữa trị cho Thiên Phong gõ cửa đi vào.

“Người nhà cậu Thiên Phong có thể ra ngoài nói chuyện với tôi 1 chút không?”

Minh Khánh liền đứng dậy đi ra ngoài cùng vị bác sĩ, cậu cũng biết mình không nên ở lại vì hình như Mẫn Nhi muốn nói chuyện riêng với Thiên Phong.

Ở ngoài cửa, vị bác sĩ từ tốn cho 2 tay vào trong túi áo.

“Sáng hôm nay, khi đến kiểm tra cho cậu nhà, tôi đã phát hiện 1 chuyện, tôi nghĩ là nên cho người nhà biết.”

Minh Khánh hơi lo lắng. - “Là chuyện gì thưa bác sĩ?”

“Tôi phát hiện cậu ấy đã sử dụng thuốc kích dục, tôi không nghĩ 1 người bệnh như cậu ấy lại dùng nó ngay trong tình trạng sức khỏe chưa khỏi hoàn toàn như vậy, sẽ rất có hại.”

“Thuốc kích dục?”

Vị bác sĩ nhẹ gật đầu rồi nhanh chóng rời đi, Minh Khánh đứng im lặng suy nghĩ, thảo nào trông Thiên Phong có vẻ mệt mỏi như vậy. Minh Khánh xiết chặt tay, không cần dùng 1 tí chất xám nào cũng biết người đứng sau chuyện này là Nhã Ân.

Hôm sau...

Lễ đính hôn của Thiên Phong và Nhã Ân được tổ chức tại 1 nhà hàng lớn nằm ở tầng 1 của 1 công ty lớn thuộc quản lí của tập đoàn Duật Thiên.

Tất cả chỉ có thể diễn tả bằng 2 từ “Sang trọng”, khách mời toàn là các ông chủ của các tập đoàn, công ty lớn trong nước lẫn ngoài nước, xem ra ông Hạo rất xem trọng lễ đính hôn này.

Thiên Phong ngồi 1 mình trong căn phòng ở tầng 2, cậu nhắm nghiền mắt, trên người đang mặc 1 bộ vest màu đen, bên trong là sơ mi trắng, cà vạt cũng đen nốt.

Cậu đang bận suy nghĩ về chuyện hôm qua Mẫn Nhi đã nói.

...

Phòng bệnh chỉ còn Thiên Phong và Mẫn Nhi.

“Mày đồng ý đến dự lễ đính hôn đó ư?”

“Ừ.”

Mẫn Nhi hơi đắn đo, cô biết nói ra sẽ làm Hải Băng không vui nhưng cô chỉ muốn cho Hải Băng 1 sự công bằng. - “Thật ra, trước khi mày bị mất trí nhớ, bạn gái của mày không phải là Nhã Ân.”

Thiên Phong không hề có 1 phản ứng nào mà còn thản nhiên nói. - “Là Hải Băng.”

Mẫn Nhi khá ngạc nhiên. - “Mày nhớ lại hết rồi à?”

“Không, chỉ mập mờ đoán”

“Hải Băng không cho tao và những người kia nói ra sự thật, em ấy không muốn tiếp tục xen vào hôn ước của mày.”

Thiên Phong đứng dậy, đi đến cửa sổ, cậu đưa mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa.

Mẫn Nhi đứng dậy đi theo sau Thiên Phong. - “Hải Băng đã chịu đựng rất nhiều, em ấy rất yêu mày. Tao biết dù có nói ra mày cũng không thể nhớ lại nhưng tao chỉ không muốn mày hối hận. Nhã Ân đã lợi dụng mày mất trí nhớ mà hiên ngang cướp lấy mày, còn gieo rắc những điều không tốt về Hải Băng, thật sự tao không thể đứng nhìn em ấy đau khổ như vậy.. ”

Thiên Phong nhắm mắt lại, để làn gió khẽ lướt qua gương mặt, cậu nhớ lại hôm ở sân thượng. - “Thật ra hôm trước, tao đã biết Hải Băng và tao không phải là mối quan hệ bình thường.”

“Vậy sao mày vẫn chấp nhận hôn ước kia, nếu mày đã biết thì hủy hôn đi.”

“Tao tự biết bản thân đang làm gì.”

“Có chuyện gì sao?”

Thiên Phong không trả lời, chỉ im lặng tiếp tục nhìn ra cửa.

Mẫn Nhi đi đến vỗ vai Thiên Phong. - “Tao đến đây còn 1 chuyện để nói, ngày mai tao sẽ không đến dự lễ đính hôn của mày.”

Thiên Phong quay qua nhìn Mẫn Nhi. - “Tại sao?”

“Mai tao sẽ ở nhà chuẩn bị 1 số thứ... ngày một tao sẽ sang Mỹ định cư.”

“Định cư? Chẳng phải gia đình mày ở đây sao?”

Ai đó mắt hơi đỏ, cười nhạt. - “Chị tao ở bên đó, tao sang sống chung với chị ấy, cũng coi như là đi du học rồi.”

“Mày nói dối. Mày chỉ có 3 người chị, cả 3 đều ở Việt Nam.”

Mẫn Nhi hơi bất ngờ, vội nhìn chăm chăm vào Thiên Phong. - “3 năm trước tao mới giới thiệu cho mày biết về các chị của tao mà, sao mày lại biết rõ như vậy, chẳng phải mày đang mất trí nhớ hay sao?”

Thiên Phong đảo mắt ra ngoài cửa sổ. - “Nhã Ân kể.”

“Xem ra con bé khá chu đáo nhỉ?”

Thiên Phong hơi gật đầu, Mẫn Nhi ở lại 1 lúc rồi cũng ra về...

...

Thiên Phong đứng trước gương, chỉnh lại bầu áo. Cậu nhìn bản thân mình trong gương, vẫn cái vẻ lạnh lùng vốn có, đây là lần đầu tiên cậu để kiểu tóc undercut, trong cậu thu hút hơn rất nhiều.

Cậu đang chuẩn bị làm 1 việc rất quan trọng trong hôm nay, cậu mở cửa và đi ra khỏi phòng...

Bíngggg boongggg

Hải Băng vội chạy ra mở cổng, trước cổng là Minh Khánh, cậu đang mặc trên người 1 bộ vest trông rất lịch lãm.

“Anh Minh Khánh, có việc gì không ạ?”

Minh Khánh nắm lấy cổ tay của Hải Băng, 1 tay kéo cô đến gần xe 1 tay mở cửa xe.

“Anh đưa em đến 1 nơi.”

“Đi.. đi đâu?”

“Cứ đi theo anh.”

Nói rồi Minh Khánh đẩy Hải Băng vào trong xe, sau đó cũng ngồi vào ghế lái và bắt đầu lái xe lao vào dòng xe cộ tấp nập không để cho Hải Băng có cơ hội phản kháng.

Tuệ Anh và Nhã Ân đang ở trong 1 căn phòng cách phòng của Thiên Phong không xa. Nhỏ diện 1 chiếc váy trắng đúng kiểu 1 vị tiểu thư hiền lành ngây thơ, hoàn toàn trái ngược với con người của nhỏ, ả cũng diện 1 chiếc váy trắng đẹp không kém.

Tuệ Anh vừa đội chiếc vòng hoa màu hồng rực rỡ lên đầu nhỏ vừa ghé mặt sát mặt nhỏ, 2 người họ nhìn vào tấm gương đối diện.

“Đã yên tâm chưa? Sau hôm nay, Thiên Phong chỉ là của 1 mình em rồi.”

Nhã Ân đưa tay vuốt từng lọn tóc trước ngực. - “Em đã chờ đợi thời khắc này rất lâu rồi.” - Nhỏ đứng dậy nắm lấy 2 tay của Tuệ Anh. - “Em được như vậy là phải cảm ơn chị đã giúp em.”

“Có gì đâu, là chị em cả mà, sau này cũng là người 1 nhà.” - Tuệ Anh cười đắc ý.

“Quả thật, kể của chị rất hữu dụng, con Hải Bằng đó bây giờ không dám hó hé gì đến anh Thiên Phong. Chỉ tiếc là nó không có mặt trong buổi tiệc ngày hôm nay, em rất muốn xem gương mặt đau khổ đến thâm đỏ của nó.”

“Hay chị bảo người đến nhà bắt nó đến đây?” - Tuệ Anh bật cười.

“Không cần đâu chị, em không muốn chồng em nhìn thấy nó, tốt nhất là nó mãi mãi biến khỏi mắt anh ấy và em.”

“Chồng? Vậy, tối đó, cả 2 đã..” - Tuệ Anh thì thầm, mặt ả gian hết đường tả.

Nhã Ân bỗng xụ mặt, nhỏ ngời xuống ghế.

“Chị nhắc tới là em lại tức. Thuốc chị đưa em có vấn đề hay sao vậy? Chỉ 1 chút nữa là, aiss, vậy mà tự nhiên anh ấy ôm đầu đau đớn 1 lúc là ngất đi. Em còn tưởng anh ấy bị thuốc ảnh hưởng đến những tổn thương trước đó, cũng may hôm sau anh ấy vẫn bình thường.”

“Đâu phải muốn mua thuốc kích dục là dễ, chị phải nhờ mấy người bạn lén lúc đi mua đấy.”

“Có mua phải hàng rẻ tiền không?”

“Em thật là, sao chị biết chứ.”

Cánh cửa phòng đã mở ra 1 khoảng trống đủ để nhìn rõ mọi thứ bên trong.

1 con người đang đứng đó, ánh mắt từ kẻ hở nhìn thẳng vào 2 con người đang cười đắc thắng bên trong mà khẽ nhếch môi lên cười...

35. Chương 35

Con siêu xe của Minh Khánh chạy chậm chậm trên con đường. Đang là giờ cao điểm nên xe cộ lưu thông trên đường rất đông.

“Anh đưa em đi đâu vậy?”

Minh Khánh tập trung lái xe, đợi đến khi an toàn bề lái qua 1 cua quẹo rồi mới trả lời.

“Lễ đính hôn của Thiên Phong.”

Hải Bằng bất ngờ, cô vội lay lay tay Minh Khánh. - “Anh đưa em về đi, em không muốn đến đó.”

Minh Khánh rời mắt khỏi con đường, quay sang nhìn gương mặt nhăn nhó đến khó coi của Hải Bằng. - “Tại sao?”

Hải Bằng im lặng, cô phải đến đó với tư cách gì đây? Người cũ của nam chính trong lễ đính hôn? Dù gì cô cũng không muốn gặp lại cậu, con tim trong lồng ngực đã bị cậu làm cho không thể chữa lành được nữa. Đến gặp cậu, chẳng khác là cho nó có cơ hội tiếp tục tổn thương. Lần này cô thật sự quyết tâm từ bỏ, còn làm được gì nữa khi cậu và Nhã Ân đã..

“D.. dù là vì gì, em cũng không muốn đến đó, anh đưa em về đi.”

“Nhưng Thiên Phong nhờ anh đưa em đến đó, nó nói có chuyện muốn em biết.”

Hải Bằng cười nhạt. - “Anh ấy còn muốn em biết gì nữa?”

Giọng nói của ai đó rung rung. Đúng vậy, cô đã biết hết tất cả, từ việc cậu nhớ ra cô và quyết định chọn Nhã Ân, còn cố tình để cô chứng kiến cảnh đau lòng đó. Chẳng lẽ cậu lại định cho cô chứng kiến thêm cảnh cậu và Nhã Ân hạnh phúc tay trong tay? Cậu hẳn tâm đến vậy sao? Cậu muốn cô hận cậu đến tận xương tủy hay sao? Hải Bằng xiết chặt tay, nuốt nước mắt vào trong, im lặng nhìn ra ngoài cửa xe.

“Anh Minh Khánh.. anh đưa em đến nơi này được không?”

Dại sảnh...

Mọi người đang vui vẻ đứng trò chuyện, thoáng thấy vài người lợi dụng thời cơ hội tụ nhiều “tai to mặt bự” trên thương trường, vội cầm ly rượu đi đến bên cạnh tay bắt mặt mừng. Duy chỉ có Thiên Phong là đứng 1 mình ở 1 góc, trên tay cầm 1 ly rượu là rượu Domaine de la Romanee - Conti, cậu vừa nhắm nháp vừa đảo mắt nhìn quanh.

Trong buổi tiệc, có không ít thiếu nữ, là con nhà quyền quý cũng đến góp mặt. Các cô gái này không rời mắt khỏi người Thiên Phong lạnh lùng kia, dù cậu có đứng ở 1 góc khuất cũng nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý. Không ít lời là tán thưởng vẻ đẹp như nam thần của cậu và không ít lời là ganh tị vì không thể là cô gái may mắn được sánh vai cùng cậu trên thánh đường.

Thiên Phong không hề quan tâm đến bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình, cậu chỉ nhìn quanh như chờ đợi sự xuất hiện của ai đó. [Cái này người ta gọi là, tâm bất thính giữa dòng đời vạn tính.:)))]

Khải Hòa chen qua đám đông, chạy nhanh đến chỗ Thiên Phong. Cậu diện 1 bộ vest màu đỏ nâu lịch lãm không kém chủ nhân của buổi lễ hôm nay, nổi bật hơn cũng không chừng!

“Tao không thấy Minh Khánh cũng không thấy xe nó, chắc nó chưa đến.”

Thiên Phong đặt ly rượu xuống khay của 1 nhân viên đang đi tới, cậu kéo tay áo lên, nhìn vào đồng hồ trên tay, còn hơn 5p nữa là buổi lễ bắt đầu rồi.

“San San không đến cùng mày sao?”

Khải Hòa hơi xuống sắc. - “Em ấy nói không muốn gặp mặt Nhã Ân, nhưng tao thấy dạo này em ấy cứ lẩn tránh, không muốn đi chung với tao.”

Thiên Phong bước đến vỗ vai Khải Hòa rồi đi thẳng lên sân khấu.

Mẫn Nhi ngồi trong phòng, cô đang thu xếp đồ đạc vào trong vali.

Thật sự, khi đưa ra quyết định phải rời khỏi nơi này, cô đã phải đấu tranh trong suy nghĩ rất nhiều. Cô biết, 1 ngày nào đó không xa, khi Thiên Phong và Nhã Ân đã là của nhau, Minh Khánh và Hải Băng cũng sẽ là của nhau thôi vì cô biết Minh Khánh là 1 người kiên định, cậu đã không muốn thực hiện theo hôn ước thì không ai có thể ngăn cản trừ phi chính cậu chấp nhận nó. Người Minh Khánh yêu là Hải Băng, vậy cô ở lại để làm gì? Để chứng kiến hạnh phúc của cậu và tự dần vật bản thân? Cô không thể chịu đựng thêm, cô cũng đã đơn phương cậu hơn 6 năm rồi, quá đủ rồi. Cô phải rời khỏi nơi đau thương này, bắt đầu cuộc sống mới và nhất định phải quên được Minh Khánh.

Mẫn Nhi đứng dậy đi đến bàn trang điểm, cô ngồi xuống, mở cái hộp bàn gần tay nhất, lấy ra 1 sấp ảnh.

Tất cả đều là ảnh chụp riêng giữa Mẫn Nhi và Minh Khánh. Cô lấy ra 1 tấm cô tự cho là đẹp nhất trong đó. Là 1 tấm ảnh được chụp cách đây khá lâu, trông nó khá cũ, trong ảnh là Minh Khánh và Mẫn Nhi, 2 người họ tươi cười, quàng tay qua vai nhau, trên người cả 2 mặc bộ quần áo đá banh màu xanh nhạt.

Cô nhớ không lầm thì năm đó cô và cậu vừa vào lớp 5, khi đó, cả 2 tham gia giải bóng đá mini do trường tổ chức, đội của 2 người giành giải nhất, họ đã rất vui mừng.

Cô đưa tay lướt nhẹ trên khuôn mặt của Minh Khánh trong tấm ảnh, đó là quãng thời gian đẹp nhất đối với cô, là khi cô chưa có tình cảm với cậu, là khi ánh mắt cả 2 dành cho nhau không e dè như bây giờ, là khi cô không hề đổ mắt khi đi bên cậu, là khi cô không có bất cứ đồ kị gì với những đứa con gái cứ quây quanh cậu và cũng là khi.. cô và cậu có 1 tình bạn vô cùng tốt đẹp!

Mẫn Nhi khẽ rơi nước mắt, có lẽ việc phải quên Minh Khánh đối với cô là 1 hình phạt.

Ông Hạo và ông Hạo bước lên sân khấu, cả 2 vui vẻ bắt tay rồi ôm nhau thăm thiết, bên dưới là những tiếng vỗ tay vang dội. Vì là lễ đính hôn của con 2 ông chủ tập đoàn lớn nằm trong Top 6 tập đoàn lớn nhất nước nên đã thu hút không ít cánh nhà báo đến “hóng tin”. Đây quả là 1 sự kiện lớn trên các mặt báo mà.

Lúc này, Thiên Phong và Nhã Ân cũng đã có mặt trên sân khấu, không ít ánh đèn flash từ máy ảnh của các phóng viên nhấp nháy liên tục.

Ông Hạo bước lên bục phát biểu, tươi cười.

“Tôi rất cảm ơn mọi người đã bỏ ra 1 ít thời gian quý báu để đến đây tham dự lễ đính hôn của con trai tôi là Thiên Phong và con gái của Tổng giám đốc Hạo đây là Nhã Ân. Xin cảm ơn rất nhiều.”

Phía dưới lại vang lên những tràng vỗ tay nồng nhiệt.

Ông Hạo quay ra sau nhìn Thiên Phong, cậu vẫn ôm khư khư cái tảng băng bên mình, Nhã Ân vội bước đến gần vòng tay qua tay cậu, nở tươi cười. Ông Hạo gật gù, quay lại nói tiếp.

“Các vị thấy đó, 2 đứa trẻ chúng nó rất là hạnh phúc.”

Phía dưới không tươi cười vỗ tay như lúc nãy nữa mà chợt ồ lên 1 tiếng rõ to, ông Hạo lấy làm lạ vội quay ra sau, là Thiên Phong, cậu gỡ tay Nhã Ân ra rồi bước đến bục phát biểu. Cậu đẩy nhẹ ông Hạo ra, ông bất ngờ đến tròn mắt, ai nấy cũng xì xầm to nhỏ, cánh nhà báo bắt đầu chụp lấy chụp để, tiếng tạch tạch vang lên in ỏi.

Thiên Phong đưa tay chỉnh mic gần miệng hơn, cậu nhìn xuống phía dưới.

“Tôi muốn hủy hôn.”

36. Chương 36

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, đương nhiên là cả Nhã Ân, ông Hạo, ông Hạo, Khải Hòa và Tuệ Anh đang đứng phía dưới cũng ngạc nhiên không kém. Cánh nhà báo không ngừng chụp ảnh, có người còn truyền hình trực tiếp cho nóng.

Ông Hạo vội kéo Thiên Phong xuống bục phát biểu, ông nắm chặt 2 vai cậu.

“Chẳng phải con đã đồng ý với ta rồi sao? Con đang làm bẽ mặt ta trước mặt biết bao nhiêu người đấy. Quay lại đó và nói xin lỗi mau.”

Thiên Phong gạt tay ông ra, cậu lại bước đến bục phát biểu nhưng lần này cậu không đứng đó mà gỡ cái mic ra cầm rồi đi đến chỗ Nhã Ân. Ông Hạo vội quay xuống phía dưới tươi cười cúi đầu xin lỗi.

“Thiên Phong chỉ đùa thôi, mọi người hãy bỏ qua cho nó.”

Thiên Phong nhìn Nhã Ân, cậu nở 1 nụ cười làm nhỏ tưởng cậu khi nãy cậu chỉ đùa nên cũng cười rõ tươi. Cậu nhìn 1 lượt tất cả mọi người phía dưới.

“Tôi không có thói quen nhắc lại lời nói của mình.”

Nhã Ân đương nhiên biết Thiên Phong đang nói về điều gì, nhỏ xiết chặt tay, nói nhỏ.

“Anh Thiên Phong, anh đừng đùa vậy nữa. Anh đã đồng ý hôn sự này rồi mà. Em là bạn gái của anh đấy.”

Thiên Phong lại nở 1 nụ cười với nhỏ, nụ cười suốt nhiều năm qua nhỏ chưa từng thấy trên khuôn mặt lạnh giá của cậu, nhỏ chỉ không ngờ khi có thể nhìn thấy nó lại là lúc như thế này đây.

“Mọi người có muốn biết lí do tôi muốn hủy hôn?”

Bên dưới đồng loạt gật gù, ai nấy vô cùng thắc mắc.

Thiên Phong nhìn 1 người đang đứng ở dưới chờ sẵn, cậu gạt đầu ra hiệu, người đó nhanh chóng chiếu 1 đoạn video lên màn hình chính tại đại sảnh.

Trong đoạn video đó có Tuệ Anh và Nhã Ân, 2 nhỏ đang bàn luận về việc cho Thiên Phong uống thuốc kích dục và gài bẫy cậu không những vậy còn có cả đoạn video ghi lại nhỏ và ả đang trả tiền thuê người đánh Hải Băng. Trước khi mất trí nhớ tạm thời, cậu đã cho người theo dõi hành tung của Nhã Ân vì cậu biết nhỏ không dễ gì buông tha cho Hải Băng sau cái tát dưới sân trường. Đoạn video này chưa kịp đến tay cậu thì cậu đã bị tai nạn và mất trí nhớ, sau khi nhớ lại, cậu đã liên lạc với người đang giữ đoạn video kia. Thì ra, Thiên Phong đã dự tính trước tất cả rồi.

Video:

Ở 1 con hẻm khá nhếch nhác, Nhã Ân đưa 1 phong bì tiền cho nhỏ cầm đầu nhóm vừa đánh Hải Băng.

“Làm tốt lắm. Đây là tiền tôi thưởng thêm cho các cô.”

Nhỏ đó nhận lấy tiền rồi mau chóng cùng đàn em rời khỏi. Nhã Ân và Tuệ Anh ở lại.

Tuệ Anh vòng tay trước ngực. - “Chị muốn giết con Hải Băng đó chết mới hả dạ, sao em lại nường tay quá vậy? Em định tha cho nó à?”

Nhã Ân bước đến vỗ vai Tuệ Anh. - “Không phải em nường tay, em cũng chả có ý định tha cho nó, em chỉ muốn chơi đùa với nó lâu dài hơn thôi. Sau này em phải cho nó nếm mùi khổ sở vì đã dám động đến anh Thiên Phong. Anh ấy là của em, dù có ép hay dùng bất cứ thủ đoạn gì, em cũng phải khiến anh ấy mãi mãi là của em.”

Nhã Ân và Tuệ Anh nhếch mép rồi phá lên cười.

...

Cả đại sảnh bắt đầu nhốn nháo cả lên.

“Sao tôi có thể chấp nhận kết hôn với 1 người thủ đoạn như vậy chứ?” - Thiên Phong đảo mắt nhìn Nhã Ân rồi nhìn Tuệ Anh đang tái mặt bên dưới.

Tuệ Anh ở bên dưới mắt mặt đến không thể ở lại xem tiếp đành chuẩn lẹ, còn Nhã Ân đứng như trời trồng, nhỏ xiết chặt tay mắt đã rơm rớm, còn nổi nhục nào hơn chuyện này chứ, nhỏ không lường trước là Thiên Phong có thể chơi khăm nhỏ như vậy.

Ông Hạo trợn to mắt nhìn con gái mình trên video mà không khỏi bàng hoàng, ông ôm ngực, khó thở rồi ngất xỉu ngay tại chỗ, 1 vài thân cận của ông vội chạy lên đỡ ông, ngay lập tức đưa ông đến bệnh viện.

Nhã Ân bật khóc nhìn theo bố nhỏ rồi quay sang Thiên Phong.

“V.. vậy là, anh đã nhớ lại hết tất cả?”

Thiên Phong nhìn nhỏ, đôi mắt màu xám khói lạnh lùng của ngày nào, sự im lặng của cậu đã thay cho câu trả lời nhỏ muốn biết.

“Cũng nhờ viên thuốc đó.”

“Anh cố tình để lễ đính hôn này diễn ra..”

Nhã Ân bất ngờ đến không thể đứng nổi, nhỏ khụy xuống, nức nở. Nhỏ không thể ngờ chính thủ đoạn của nhỏ đã khiến cho nhỏ không còn cơ hội có được Thiên Phong.

Thiên Phong bước lại gần ông Hạo, lúc này ông vẫn còn đứng như trời trồng, cậu thì thâm vào tai ông. - “Tôi đã từng nói, trừ phi là ông giết tôi, nếu tôi còn sống thì hôn sự này sẽ không bao giờ diễn ra. Ông còn nhớ đúng không?”

Ông Hạo chỉ biết đứng im lặng, đưa tay vuốt vuốt ngực xoa dịu cơn đau trong lồng ngực, ông biết rõ, Thiên Phong có nhẫn tâm với ông đến thế nào cũng sẽ chừa cho ông 1 con đường sống. Người bắt ép Thiên Phong hủy hôn là Nhã Ân, chính con bé đã dùng thủ đoạn nên sau chuyện hôm nay người không còn mặt mũi gặp mọi người là ông Hạo, nhưng không dám chắc là danh tiếng của ông sẽ không bị bôi bẩn.

Nhã Ân đứng dậy chạy đến chỗ Thiên Phong, nhỏ mặc kệ những con người phía dưới đang không ngừng xầm xì bàn tán, những tay phóng viên đang nháy máy liên tục, nhỏ nắm chặt tay của Thiên Phong, vừa khóc vừa van nài.

“Cũng chỉ vì em yêu anh, tất cả là vì muốn giữ lấy anh, vậy thì có việc gì sai?”

Thiên Phong gỡ tay nhỏ ra, lạnh lùng nói. - “Tất cả.”

Nhã Ân như người mất hồn, nhỏ đờ người ra, xiết chặt tay, nước mắt rơi liên tục.

Thiên Phong bước xuống sân khấu rồi mở cửa đi ra ngoài, Khải Hòa vội chạy đi theo.

“Mày đã nhớ lại vậy sao không cho tao biết?”

“Giờ chẳng phải đã biết rồi sao.”

“Mày..”

Thiên Phong đưa tay lên xem giờ, 4h chiều rồi. Cậu nhanh chóng đi ra bãi đỗ xe.

Lập Dương đã đứng ở đây từ lúc nào rồi, hắn đang dựa người vào xe của cậu, vừa thấy cậu, hắn vội rút điều thuốc trên tay xuống đất, dùng chân chà mạnh lên nó.

“Chào anh bạn.”

Thiên Phong quay ra sau nói với Khải Hòa. - “Mày vào trong giúp ông ấy giải quyết những rắc rối còn lại.”

“Ừ, mày phải cẩn thận đó.”

Nói đoạn, Khải Hòa quay lại vào trong, ở đây chỉ còn Thiên Phong và Lập Dương.

Lập Dương chậm rãi từng bước đi đến chỗ Thiên Phong.

“Nhớ lại tất cả rồi à?”

“Mày nắm bắt thông tin khá nhanh đấy.”

Lập Dương cười hả hê. - “Chuyện này người người nhà nhà đều biết, mày phải khen ngợi cánh nhà báo và đài truyền hình cơ.”

“Mày đến đây có mục đích gì?” - Thiên Phong lạnh lùng hỏi.

“Tao chỉ đến góp vui thôi, mày không vui à?”

Thiên Phong không muốn nói nhiều với hắn, cậu còn đang vội đi tìm 1 người, cậu đi lướt qua hắn định vào trong xe thì bị hắn nắm chặt cổ tay đang mở cửa xe.

“Sao lại đi vội vậy?”

Thiên Phong đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, không nói.

“Mày có biết sự kiện lần này rất có lợi cho tập đoàn nhà tao không? Từ trước đến giờ, công công ty nhà mày và nhà thằng Minh Khánh đó không ngừng lấy đi hết những hợp đồng làm ăn cả lớn lẫn nhỏ của gia đình tao, mày có biết bố tao sắp trụ không nổi rồi không, mà may thật, danh tiếng của 2 tập đoàn đứng nhất nhì trong nước bị mày bôi nhọ như vậy thì đây có phải là cơ hội cho công ty nhà tao giết dậy không, tao sắp phát tài rồi đấy. Hahahaa.” - Lập Dương cười hả hê.

Thiên Phong kéo tay hắn ra rồi vào trong xe, những lời nói của hắn không đáng để cậu bận tâm tới.

Lập Dương còn cố ghé mặt vào trong xe qua cửa kính chưa đóng, nói thêm. - “Lần trước, chính tao đã cắt thẳng xe của mày, tao rất muốn mày chết nhưng không ngờ mày lại quá cao số.”

Thiên Phong đứng kiêu không quan tâm, cậu nhấn nút để cửa kính đóng lại, đương nhiên cậu không ngờ đến mức không biết chuyện đó, cậu nhanh chóng lái xe ra khỏi công ty.

Lập Dương đứng lại, nhìn theo xe của Thiên Phong, hắn cho 2 tay vào túi và lại nở 1 nụ cười nhếch quẻn thuộc.

“Nhưng lần này thì không.”

37. Chương 37

Thiên Phong lái xe lao nhanh trên đường, 1 tay cầm vô lăng 1 tay lấy điện thoại ra gọi cho Minh Khánh.

“Tao nghe.” - Bên kia phát ra giọng nói của Minh Khánh.

“Người đâu?”

“À..” - Minh Khánh hơi ngập ngừng.

“Người đâu?” - Thiên Phong gần giọng.

Minh Khánh biết rõ Thiên Phong không có thói quen lặp lại câu đã nói nhưng vừa rồi cậu lại làm trái với điều đó, cảm nhận được mùi sát khí, Minh Khánh đành thở dài.

“Trên đường tao đưa Hải Băng đến lễ đính hôn, em ấy bảo tao đưa đến 1 nơi ngoài ngoại thành, cách khá xa thị trấn. Em ấy còn dặn tao không được cho mày biết.”

Thiên Phong im lặng, đương nhiên cậu rõ nơi đó là đâu, nhanh chóng tăng tốc rẽ vào đường cao tốc.

“Tao tắt máy.”

“Minh Khánh.”

“Sao?”

“Tao đoán mày cũng biết tình cảm của Mẫn Nhi đối với mày.”

Đầu dây bên kia im lặng 1 lúc rồi mới trả lời. - “Ừ nhưng..”

“Tao cũng biết tình cảm của mày dành cho Hải Băng.”

“Tao.. mày yên tâm đi, tao không bao giờ chen vào giữa mày và em ấy, tình bạn đối với tao quan trọng hơn..”

“Ừ, nhưng tao muốn mày biết 1 chuyện.”

“Mày nói đi.”

“Sáng mai 7h, Mẫn Nhi sẽ lên chuyến bay sang Mỹ, nó sẽ định cư ở đó.”

“Cái gì?” - Minh Khánh bất ngờ.

“Tao biết là nó sẽ không nói với mày và tao tin mày cũng biết lí do nó muốn đến đó.”

Nói rồi Thiên Phong ngắt máy, Minh Khánh cũng ngắt người ra. Mẫn Nhi rời đi là vì không thể tiếp tục đối mặt với tình cảm đơn phương này, thảo nào cô không nói cho cậu biết, dạo gần đây cứ tránh mặt, không muốn nói chuyện với cậu, thì ra lí do là như vậy.

“Anh Minh Khánh, sao lại ngắt người ra vậy?” - Hải Băng chạy đến cạnh Minh Khánh.

“Không gì đâu, mình về thôi.”

“Em muốn ở đây thêm 1 lúc.” - Hải Băng cười nhạt, đứng dựa vào xe của Minh Khánh, mắt nhìn lên cổng khu vui chơi Dream.

Minh Khánh gạt đầu rồi trôi theo 1 dòng suy nghĩ, Hải Băng cũng vậy.

Thấm thoát cũng đã 8 năm trôi qua, quãng thời gian không quá dài cũng không quá ngắn. Nó đủ để cô biết chờ đợi là 1 việc gì đó rất có ý nghĩa. Cô đã chờ đợi Thiên Phong trong ngần ấy năm, đổi lại được những ngày tháng hạnh phúc, vô lo vô nghĩ khi ở bên cậu tuy ngắn ngủi nhưng như vậy là quá đủ.

Nói yêu cậu là đúng nhưng nói không hận cậu thì không hoàn toàn đúng. Vì tình yêu là sự bắt đầu của hận thù kia mà, chính cô cũng đang rất hận cậu. Hận cậu lấy đi 8 năm thanh xuân chờ đợi trong vô vọng, hận cậu đem lại hi vọng cho cô thật nhiều rồi không ngần ngại dập tắt nó và hận cậu đã khiến cô yêu quá nhiều.

Hôm nay, cậu cùng 1 người con gái khác tay trong tay bên nhau, cô chỉ hận bản thân quá yếu đuối không thể đối mặt, thật sự không thể. Cô chỉ có thể đứng đây, ngắm nhìn lại nơi kỉ niệm này lần cuối, sau này sẽ không đến đây nữa.

Thiên Phong lái xe nhanh khỏi đường cao tốc, giờ cậu đang chậm rãi chạy trên con đường nhỏ để vào thị trấn, 2 bên đường không có lấy 1 ngôi nhà, chỉ là cánh đồng cỏ xanh rười rượi.

Thiên Phong rất muốn Hải Băng có mặt ở lễ đính hôn, để cậu cho cô biết tin vui rằng cậu đã nhớ lại tất cả, rằng cậu sẽ hủy hôn và người cậu không muốn mất chính là cô. Cậu biết, cô đã rất tổn thương khi chứng kiến cậu ở bên 1 người con gái khác, cậu nhất định phải bù đắp cho cô, nhất định sẽ không làm cho cô đau lòng nữa, cậu sẽ giữ cô mãi mãi ở bên mình.

Rengggg rengggg

Điện thoại hiện lên tên người gọi là Lập Dương, hắn gọi đến vào lúc này chắc chắn không có ý tốt, Thiên Phong nhớ đến câu cuối cùng khi ở trong nhà xe của công ty mà hắn đã nói, cậu đưa tay lấy tai nghe cắm vào điện thoại rồi đeo 1 bên tai nghe vào, cậu bắt máy, nhân tiện bấm nút ghi âm cuộc gọi.

“Còn sống à?” - Hắn bốn cọt.

“Mày muốn gì?” - Thiên Phong vẫn tập trung lái xe.

Cùng lúc này, tại nhà Lập Dương, hắn đang ngồi bắt chéo chân, khoan thai vừa nhâm nhi tách cafe vừa nhếch mép cười.

“Tao chỉ quan tâm quả bom tao đặt dưới gầm xe của mày đã nổ chưa?”

Thiên Phong bất ngờ định dừng xe nhưng Lập Dương đã kịp nói thêm. - “Ấy ấy, mày có phải đang định dừng xe lại không? Mày mà dừng lại thì nó sẽ Bùm ngay đấy. Hahahaa.”

“Chết tiệt.” - Thiên Phong đập mạnh tay vào vô lăng, tiếp tục cho xe chạy.

Lập Dương đặt tách cafe xuống. - “Để tao nói cho mày biết, đó là bom cảm ứng, chỉ cần mày giảm tốc độ xuống thì nó sẽ được kích hoạt và phát nổ ngay lập tức. Chỉ cần tốc độ hiện tại của chiếc xe không quá 100 km/h thì mày an toàn, nhưng nếu mày chạy nhanh hơn con số đó, kíp nổ sẽ hoạt động sau 15p sẽ phát nổ. Mày chỉ cần duy trì tốc độ hiện tại là sẽ ổn thôi nhưng xe nào cũng phải hết xăng đúng không? Hahaha.”

“Mày 3 lần 4 lượt muốn giết tao, là vì gì?”

“Thật ra tao chỉ muốn tập đoàn của nhà mày hoàn toàn biến mất khỏi thương trường này thôi. Bố mày làm tất cả mọi thứ chỉ để cho đứa con trai duy nhất là mày sau này sẽ thừa hưởng nhưng nếu mày vĩnh viễn bốc hơi khỏi thế giới này thì mày nghĩ xem, ông ta còn cố gắng để làm gì?”

“Vậy tao sẽ chơi ván này với mày.” - Thiên Phong lạnh lùng nói.

“Được, tao rất hứng thú.” - Lập Dương cười hả hê.

Thiên Phong nhếch môi cười nhưng rồi vụt tắt, cậu đang ở ranh giới sống và chết nhưng vẫn còn cứng mồm bỏ xù!

“Chúc mày may mắn.” - Lập Dương lập tức tắt máy.

Thiên Phong nhìn vào đồng hồ điện tử, 18h20, khi nãy trên đường cao tốc cậu đã chạy với tốc độ 120 km/h, từ đó đến đây cũng đã hơn 5p, vậy kíp nổ đã được kích hoạt. Chỉ còn 10p! Thiên Phong quyết định tăng tốc chạy nhanh nhất có thể, dù gì kíp nổ đã kích hoạt, cậu phải chạy thật nhanh đến cánh đồng hoang phía trước, càng nhanh càng tốt.

“Chia tay đi!”

Lời nói như vết dao, cắt mạnh vào tim Khải Hòa, cậu không tin nó có thể thốt ra từ bờ môi bé nhỏ ấy của San San.

Khải Hòa nắm chặt 2 vai của San San.

“Em sao vậy? Sao lại chia tay, anh đã làm gì cho em không vui à? Em nói đi, anh sẽ sửa chữa.”

San San lắc đầu, nở 1 nụ cười miễn cưỡng. - “Anh không làm gì sai. Chỉ vì.. em chán anh rồi.”

Khải Hòa ôm nhỏ vào lòng. - “Em đừng giận như vậy, em muốn mua gì sao, anh sẽ mua cho em.”

San San tức giận, đẩy mạnh Khải Hòa ra, cậu chơi vơi rồi ngã xuống đất, nhỏ bật khóc. - “Tôi không cần vật chất, tôi và anh khác xa nhau, anh đi đi, tôi không muốn bên cạnh anh nữa.”

Khải Hòa đứng dậy nắm chặt cổ tay nhỏ, cậu cũng khá bức mình. - “Em lại sao vậy? Nếu không có 1 lí do chính đáng, tôi không để em buông tay tôi.”

San San cúi gầm mặt, nhỏ xiết chặt tay. - “Tôi.. có người khác rồi.”

Khải Hòa đơ người ra, cậu bất ngờ đến không nói nên lời, nhỏ vội gỡ tay ra khỏi tay cậu.

“Mình kết thúc tại đây.”

Nói rồi nhỏ vụt chạy bỏ lại sau lưng 1 người đang xiết chặt 2 tay.

“AAAAAAAAAAAA”

Khải Hòa ngồi xuống, dấm mạnh tay xuống đất, máu từ các khớp tay tuôn ra không ngừng.

38. Chương 38

Chiếc xe lao nhanh như mất phương hướng trên đường, rất may là không có xe qua lại, nếu không sẽ xảy ra tai nạn lúc nào không hay. Chỉ còn 3p nữa là quả bom sẽ phát nổ. Cảnh đồng hoang đang ở ngay trước mặt rồi. Cậu vội bẻ lái cho xe chạy xuống cánh đồng đó.

Thiên Phong không do dự, định tháo dây an toàn ra để nhảy ra khỏi xe, cho chiếc xe tự đâm vào đâu đó mà phát nổ, đó là cách duy nhất. Nhưng có vẻ tên Lập Dương đáng ghét ấy đã làm gì với dây an toàn mất rồi, không thể mở nó ra.

“Chết tiệt.”

Thiên Phong dùng 2 tay kéo mạnh dây an toàn, mồ hôi rơi không ngừng, chẳng lẽ cậu sẽ phải biến mất khỏi cuộc đời này 1 cách dễ dàng như vậy, cậu nhìn xuống đồng hồ điện tử, chỉ còn 1p, chiếc xe đang lao nhanh đến 1 gốc cây, hết hi vọng rồi sao? Mồ hôi lần lượt rơi xuống gương mặt lạnh lùng.

58s... 57s... 56s...

Thiên Phong dựa người vào ghế lái, cậu đưa tay vào cổ áo, lấy ra sợi dây chuyền mặt hình chiếc cỏ 3 lá, cậu chú mục vào nó.

Thiên Phong nở 1 nụ cười, cậu không sợ chết vì Hạo Thiên Phong thật sự đã chết cách đây 5 năm rồi, là khi mẹ cậu mãi mãi rời khỏi cậu, là khi cậu nhận ra cậu có mặt trên cõi đời này chỉ là đang tồn tại. Nhưng, cậu vẫn còn 1 nguồn sống, đó chính là tìm cô bé năm xưa. Cậu chỉ trách ông trời không cho cậu 1 cơ hội được gặp Hải Băng lần cuối. Giờ thì mọi thứ thật sự kết thúc rồi.

Những tiếng píp píp vang lên liên tục. Chỉ còn 10s...

Thiên Phong nhắm nghiền mắt, nắm chặt sợi dây chuyền.

....

9s

...

8s

...

7s

.....

4s

...

3s....

“Hải Băng, anh yêu em.”

..

2s... 1s

Bípppp

BÙMMMMMMMM..

Hải Băng khẽ nhăn nhó, cô ôm lấy ngực, cảm giác đau đớn i hết lần trước vậy. Minh Khánh vội thoát khỏi những dòng suy nghĩ, đi đến cạnh Hải Băng.

“Em sao vậy?”

Hải Băng lắc đầu. - “Em không sao.”

“Em thật sự không sao chứ?”

Hải Băng nhìn Minh Khánh bằng ánh mắt khẩn cầu, ai đó xiêu lòng, buông tay ra.

“Không được, anh sẽ đưa em về lại thành phố, có lẽ em bị bệnh rồi.” - Minh Khánh ôm lấy vai Hải Băng.

“Em không đi đâu, em muốn... ở đây thêm 1 lúc.”

“Nhưng..”

Hải Băng nhìn Minh Khánh bằng ánh mắt khẩn cầu, ai đó xiêu lòng, buông tay ra.

“Chỉ 1 lúc thôi rồi về đây.”

“V.. vâng.” - Cô cười nhạt.

Hải Băng vốn dĩ không nỡ rời xa nơi này, cứ nghĩ đến việc từ nay về sau không thể đến đây nữa, cô thà dùng lần cuối này để ngắm nhìn nó lâu hơn.

Minh Khánh không rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp đang nở nụ cười gượng gạo kia, thoáng nét buồn. Từ nãy đến giờ, cậu đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc là vì điều gì mà lại khiến cậu yêu Hải Băng nhiều đến vậy? Là vì cô xinh đẹp? Không, tất nhiên là không phải. Là vì cô hiền lành, tốt bụng và là 1 người chỉ biết suy nghĩ cho người khác, cam chịu nhận sự thiệt thòi. Nhiều lúc cậu định sẽ lợi dụng việc Thiên Phong mất trí nhớ tạm thời để giành lấy Hải Băng nhưng đó chỉ là suy nghĩ nhất thời, cậu không thể yêu đến mù quáng, vừa đánh mất tình bạn vừa trái với đạo lý.

Cậu lại nghĩ đến Mẫn Nhi, trong suốt quãng thời gian cậu và cô ấy chơi với nhau, cậu không phải là không biết tình cảm của cô dành cho cậu nhưng nói cậu tham lam cũng được, chỉ vì cậu không muốn mất đi 1 tình bạn tốt đẹp, không muốn cả 2 vượt quá giới hạn rồi lại không thể trở lại như ban đầu.

“Hải Băng.”

1 giọng nói quen thuộc vang vọng đâu đây, là giọng của Thiên Phong, Hải Băng hốt hải đưa mắt nhìn xung quanh.

“Anh có nghe thấy.. giọng của Thiên Phong gọi em không?”

“Không. Em sao vậy? Có phải nhớ Thiên Phong đến nghe lắm không?”

Hải Băng im lặng, không ngừng nhìn quanh, cô vẫn đinh ninh là Thiên Phong đang ở đâu đây và vừa lên tiếng gọi mình.

Minh Khánh đi đến cạnh Hải Băng, nhẹ vỗ vai cô.

“Em vẫn còn rất yêu Thiên Phong đúng không?”

Ai đó im lặng, lắc đầu quây quây.

“Em đừng nói dối, vẻ mặt của em lúc nói dối chỉ nhìn thoáng qua là biết ngay.”

Hải Băng cười nhạt. Minh Khánh đến đứng đối diện với Hải Băng.

“Thật ra, Thiên Phong đã nhớ lại tất cả rồi.”

Hải Băng không có phản ứng gì, điều đó cô biết tổng rồi mà!

Minh Khánh lấy làm lạ. - “Em không bất ngờ à?”

“Điều đó em biết rồi.”

“Khi nào?”

Lại tiếp tục cười gượng. - “Trưa hôm kia, chính xác là cách đây 2 hôm, hôm ấy em bị sốt cao phải nhập viện, em đã gặp Thiên Phong, anh ấy nói với em là đã nhớ ra tất cả.”

Minh Khánh khẽ giật mình. - “Không thể vậy được, Thiên Phong chỉ mới nhớ lại vào sáng hôm qua thôi mà, giấy kết quả của bác sĩ cũng đã kết luận như vậy.”

Hải Băng bất ngờ đến tròn mắt. - “Sao Ạ?”

“Hôm nay nó bảo anh đưa em đến lễ đính hôn để cho em biết nó đã nhớ lại và sẽ cho em xem 1 bất ngờ trong buổi lễ.”

“Bất ngờ?” - Hải Băng ngăn người ra, cô bị cậu xoay vòng vòng đến nỗi không kịp nhận thức được việc gì đã và đang diễn ra.

Minh Khánh cho 2 tay vào túi, cậu ngược nhìn lên bầu trời đầy sao. Trời đã sụp tối từ khi nào rồi nhỉ?

“Nó không cho anh biết là bất ngờ gì. Anh đoán là sẽ rất tốt cho em.” - Nói đoạn, Minh Khánh quay sang nhìn Hải Băng. - “Tối hôm trước, nó bị chuốc cho uống thuốc kích dục, anh cũng mập mờ đoán được người đã làm việc này. Anh nghĩ, người đó làm vậy cũng có liên quan đến em.”

Hải Băng đứng như trời trồng, cô không nghe lắm đúng không? Thuốc kích dục? Vậy tối hôm đó là có người cố tình? Vậy là cô đã hiểu lầm cậu?

Hải Băng định nói gì đó lại bất giác im lặng. Phải rồi, nếu đã vậy, cậu chẳng phải là đang chịu trách nhiệm hay sao? Tốt nhất cô không nên nói ra việc mình đã nhìn thấy, nếu không lại gây tổn hại đến danh tiếng của Nhã Ân. Cô cũng đã quyết định buông bỏ vậy thì nói ra mình đã hiểu lầm cậu để làm gì nữa?

Hải Băng lại gượng cười, khóe mắt đã đỏ lên.

“Dù là có chuyện gì đã xảy ra đi chăng nữa... anh ấy và Nhã Ân mới chính là 1 đôi. Em... buông bỏ rồi. Em nhất định sẽ làm được.”...

“Ai cho em buông bỏ chứ?”

Lại là giọng nói của Thiên Phong, con tim trong lồng ngực cô khẽ nhói lên, cô mím chặt môi, có lẽ là ảo giác như khi nãy.

Minh Khánh nhìn ra phía sau lưng Hải Băng. Mắt cậu chợt trợn to, cái dáng vẻ thư thái này giờ chợt biến mất thay vào đó là nét mặt lo lắng.

“Thiên Phong.”

Minh Khánh vội chạy về phía sau lưng Hải Băng. Bỏ lại 1 người như bị đóng băng bởi biểu hiện của Minh Khánh, quả thật là cô không bị ảo giác, là Thiên Phong, thật sự cậu ấy đã đến đây, ở ngay sau lưng cô.

Hải Băng không quay lại, cắn chặt môi nén nước mắt vào trong.

Minh Khánh chạy đến đỡ lấy cả người của Thiên Phong, tưởng chừng sẽ đổ rạp bất cứ lúc nào, toàn thân cậu bê bết máu, chiếc áo sơ mi trắng loang lổ máu lẫn vết bùn đất, bờ môi tái nhợt, trên trán còn có 1 vết thương, máu tuôn dài xuống gương mặt lạnh lùng.

“Mày sao vậy? Sao lại ra nông nỗi này, chuyện gì đã xảy ra?” - Minh Khánh lo lắng đến không kiềm chế được, hỏi liên tục.

Thiên Phong xua tay, cậu khó nhọc đứng dậy, từng bước đi đến chỗ Hải Băng.

“Em vừa nói gì?” - Giọng nói yếu ớt.

Hải Băng xiết chặt tay, cố gắng để giọng nói không run lên, không để sự yếu đuối được bộc lộ.

“Em nói, em sẽ buông bỏ, em nhất định sẽ làm được.”

Bàn tay của Thiên Phong chạm lên vai cô, phút chốc, cả nghìn lớp tường mạnh mẽ được cô xây lên đã sụp đổ hơn nữa.

“Em nói lại xem.”

“Anh nghe không rõ sao? Tôi nói là tôi buông bỏ anh, tôi nhất định làm được, nhất định sẽ không để trái tim cứ đau vì anh, nhất định sẽ quên được anh. Anh đã nghe rõ chưa?”

Ai đó nói như quát, dù trái tim không ngừng nhói lên từng cơn, nước mắt đã tạo thành bông nước có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, cô khẽ ngước mặt lên bầu trời đêm, cố gắng cho nước mắt chui tọt vào trong.

Thiên Phong không nhịn nổi, cậu dùng hết sức quay cả người Hải Băng về phía mình.

“Anh.. anh bị sao vậy?”

Hải Băng hốt hoảng nhìn Thiên Phong.

“Rõ ràng là em vẫn còn yêu anh.” - Thiên Phong nói, hơi thở có vẻ khá yếu ớt.

“Tôi không còn yêu anh.” - Hải Băng gạt phăng tay cậu ra khỏi mình.

Thiên Phong hơi chao đảo, Minh Khánh vội chạy đến đỡ.

“Dù.. dù anh có như thế nào, tôi cũng nhất quyết buông tay.”

Hải Băng bật khóc, cô không thể kiềm nén những giọt nước mắt đau khổ kia nữa rồi, nói lời trái với lòng, đau thật đấy!

Hải Băng vội bỏ đi, cô không muốn ở lại, cô sẽ yếu lòng mà rút lại những lời nói khi nãy mất.

Thiên Phong nắm chặt tay, dù vết thương khắp nơi trên cơ thể đều đau lên dữ dội nhưng không đau hơn trái tim đang vỡ vụn ra trong lồng ngực cậu. Cậu đẩy mạnh Minh Khánh, vội vã bước theo sau Hải Băng.

“NẾU MUỐN RỜI KHỎI TÔI, EM HÃY GIẾT TÔI ĐI!”

39. Chương 39

Hải Băng đứng khựng lại, đôi chân cô như bị đất dưới chân vùi lấp, không tài nào nhấc lên được. Bao nhiêu vỏ bọc mạnh mẽ cũng bị câu nói vừa rồi đập cho tan nát.

Tại sao cô không thể bỏ ngoài tai câu nói vừa rồi? Tại sao không thể đi tiếp? Tại sao con tim trong lồng ngực lại đau nhói đến vậy? Cô thật là ích kỷ, tại sao lại bỏ mặc cậu khi cả người cậu toàn là vết thương? Tại sao lại nhẫn tâm thốt ra những lời cay nghiệt đó chứ? Ai đó hối hận chỉ biết bật khóc, tự trách bản thân đã quá yêu Thiên Phong, yêu đến mức mù quáng. Cô thua rồi, hoàn toàn thua, thua cả về lí trí và con tim.

Thiên Phong không thể chịu đựng nổi, cậu ngất đi, ngã bịch xuống đất.

“Thiên Phong.” - Minh Khánh nhanh chóng chạy đến cổng Thiên Phong. - “Hải Băng, em đến đây mở cửa xe, phải đưa Thiên Phong đến bệnh viện, nó đang rất nguy kịch.”

Hải Băng lau vội nước mắt, chạy đến xe mở cửa để Minh Khánh đưa Thiên Phong vào trong, cô cũng vào ngồi cạnh cậu, Minh Khánh trở lại ghế lái và bắt đầu tăng tốc rời khỏi khu vui chơi.

9h, tại Bar Black Rainbow...

Khải Hòa ngồi 1 mình ở sofa tại 1 góc khuất của cái hộp đêm náo nhiệt. Nói là ở 1 góc khuất nhưng thật ra cậu đã sớm trở thành tâm điểm của sự chú ý bởi các ” cô gái làng chơi”, họ vây quanh bàn của Khải Hòa, cô nào cũng ăn mặc thiếu vải, không thiếu trên thì thiếu dưới, không ngừng múa may quay cuồng các kiểu chỉ muốn thu hút sự chú ý của anh chàng đẹp trai kia.

Khải Hòa không để mắt đến họ dù chỉ là liếc nhìn, có vẻ cậu đã khá say, 2 má đỏ bừng bừng, mắt cũng lơ đãng, cậu chỉ chăm chú nhìn vào cái điện thoại trên tay. Cậu bấm vào rồi đưa điện thoại lên tai, 1 lúc đưa lên trước mặt, rồi tiếp tục bấm vào, 1 lúc lại buông xuống. Cậu cứ như vậy 1 lúc lâu.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Khải Hòa bật cười đau khổ tự trêu người mình, cậu quăng điện thoại sang 1 bên, đưa tay lấy chai rượu trên bàn rồi nốc cạn. Xem ra San San đã quyết tâm rồi bỏ cậu rồi.

1 bàn tay giật phăng chai rượu trên tay Khải Hòa làm cậu giật mình, như 1 phản xạ tự nhiên, cậu chơi với tay bắt lấy chai rượu rồi tiếp tục đưa lên miệng.

“Mày có thôi đi không?”

Mẫn Nhi hét vào tai Khải Hòa vì trong đây tiếng nhạc khá lớn. Lúc này Khải Hòa mới nhận ra người vừa giật lấy chai rượu là Mẫn Nhi.

“Mày đến đây làm gì?”

Mẫn Nhi ngồi xuống cạnh Khải Hòa, đám con gái này giờ đứng đó cũng vội bỏ đi. - “Mày bị hâm hay sao vậy? Chính mày gọi tao đến mà.”

“Vậy à, tao không nhớ.” - Khải Hòa dùng tay vuốt nhẹ ở giữa 2 chân mày.

“Mày sao vậy? Là chuyện của San San?”

Khải Hòa đặt chai rượu xuống, cậu cúi gằm mặt, đan 2 tay vào nhau, vẻ mặt ưu buồn. - “Em ấy đòi chia tay với tao, tao vẫn chưa đồng ý nhưng có lẽ em ấy đã đơn phương chia tay.”

Mẫn Nhi bất ngờ. - “Sao lại như vậy? Chẳng phải trong nhóm của bọn mình, 2 người là couple hạnh phúc nhất sao? Lí do là gì?”

“Em ấy nói là có người mới nhưng tao không tin. Là mày, mày có tin không?”

Mẫn Nhi vỗ vai Khải Hòa. - “Tao cũng không tin hay là đã xảy ra chuyện gì rồi, ngày mai đến trường, mày nhớ gặp Hải Băng hỏi xem, 2 em ấy là bạn thân chắc Hải Băng sẽ cho mày biết. Mà thôi, mày đừng uống nữa, để tao đưa mày về.”

“Không.” - Khải Hòa hất tay Mẫn Nhi ra, cậu cầm lấy chai rượu, uống tiếp.

Mẫn Nhi im lặng nhìn Khải Hòa, thoáng nét buồn. - “Mày có thể nghe tao khuyên 1 lần được không? Dù gì sau hôm nay, tao cũng không thể ở bên cạnh khuyên mày như vậy nữa.”

Khải Hòa dừng lại, buông chai rượu xuống, cậu quay sang nhìn Mẫn Nhi chăm chăm. - “Ý mày là sao? Mày định đi đâu?”

“Tao..”

Ringggg ringggg

Mẫn Nhi vội lấy điện thoại ra, là Minh Khánh gọi, cô hơi lưỡng lự rồi bắt máy...

“SAO???”

Trong màn đêm lạnh giá, chiếc giường đầy do Hải Băng, Minh Khánh cùng 1 vài y tá của bệnh viện vội vã đẩy nhanh trên hành lang đi đến phòng cấp cứu. Hải Băng nắm chặt 2 tay của Thiên Phong, nức nở.

“Anh Thiên Phong, anh nhất định không sao đó, anh phải vượt qua nghe không?”

Đến trước phòng cấp cứu, 1 y tá đứng lại chặn Hải Băng và Minh Khánh. - “2 người vui lòng chờ ở ngoài.”

Minh Khánh ôm chặt vai của Hải Băng, đứng nhìn chiếc giường được đẩy vào trong cánh cửa, dòng chữ “Phòng cấp cứu” được bật sáng.

“Thiên Phong không sao đâu, anh đã cho người đi điều tra nguyên nhân rồi. Không sao đâu.” - Minh Khánh trấn an Hải Băng, cậu kéo cô ngồi xuống ghế chờ.

Hải Băng chỉ biết bật khóc, chấp 2 tay lại cầu nguyện. Nếu không phải vì đến tìm cô, cậu đâu có gặp chuyện như vậy. Tất cả là lỗi của cô.

Cả hành lang dài hiu quạnh, lạnh lẽo hòa vào màn đêm tĩnh mịch như chốn không người.

...

“Sao lại không nghe máy?”

Tuệ Anh liên tục gọi điện cho Minh Khánh nhưng cậu không hề bắt máy, ả bực tức ngồi xuống giường. Từ sau buổi lễ, ả chẳng dám bước ra khỏi nhà, thật sự là ả đang vô cùng hận Thiên Phong, nếu cậu không phải là người Nhã Ân yêu thì ả đã tìm cách rửa hận từ lâu rồi. Tuệ Anh nhìn sang bên cạnh, Nhã Ân đang cuộn tròn trong chăn, không chịu ăn, nhỏ như người mất hồn từ lúc chiều đến bây giờ. Cũng phải thôi, bị bốc phốt nặng như vậy, nhỏ không phát điên là còn may.

“Bây giờ chuyện của 2 chị em mình đã lan rộng trên khắp các mặt báo, dài lần các trang mạng xã hội. Chị không ngờ Thiên Phong lại nổi như vậy với 2 chị em mình.”

Nhã Ân không trả lời, nhỏ im lặng, nhìn vào không trung không hề chớp mắt, cứ như chẳng để tâm đến dòng đời đang trôi qua như thế nào.

Tuệ Anh bắt đầu bực mình, ả kéo chăn ra khỏi người Nhã Ân. - “Em sao vậy? Chịu nổi nhục lớn thế kia mà vẫn thản nhiên như vậy sao?”

Nhã Ân khẽ nhìn Tuệ Anh rồi lại đảo mắt đi chỗ nào đó, vô định. Tuệ Anh nắm chặt vai nhỏ, lay lay mạnh.

“Chẳng phải Thiên Phong là của em hay sao? Em chấp nhận thua cuộc thật à?”

Nhã Ân chợt bật cười, nước mắt cũng lăn dài trên má. - “Của em? Anh ấy không hề yêu em, người anh ấy yêu là Hải Băng, dù có mất trí nhớ, anh ấy cũng không chấp nhận em, em thua cô ta rồi, em thua cô ta thật rồi.”

Nghĩ đến Minh Khánh chắc có lẽ đang đi cùng Hải Bằng, Tuệ Anh nghiêng chặt răng. Ắ dùng giọng nói ma mị để thuyết phục Nhã Ân.

“Em nghe cho rõ, không phải là em thua, chỉ vì Thiên Phong bị con Hải Bằng đó quyến rũ, chỉ cần nó biến khỏi nơi này nữa, chị đảm bảo Thiên Phong sẽ quay về bên em.”

Nhã Ân nhìn chăm chăm vào đôi mắt đắc thắng của ả, nhỏ bắt đầu trở lại về mặt của 1 Hạng Nhã Ân ngày nào.

“Em cũng nghĩ vậy.”

40. Chương 40

Nhà Lập Dương..

Hắn đang thong thả ngồi trên sofa, xem TV.

- Sau đây là bản tin 22h giờ, theo thông tin chúng tôi vừa nhận được, vào chiều nay 1 chiếc ô-tô đã phát nổ trên cánh đồng hoang nằm ngoài ngoại ô thành phố. Chiếc ô-tô hầu như bị thiêu rụi hoàn toàn, chưa xác định được thương vong. Cục cảnh sát vẫn đang cho người điều tra nguyên nhân và sẽ sớm đưa ra kết luận.

Lập Dương cầm điều khiển lên, tắt TV, hắn nhếch mép cười. Chiếc xe bị thiêu rụi hoàn toàn thì tỉ lệ bảo toàn mạng sống chẳng phải là rất thấp hay sao? Có khi Thiên Phong đã bị thiêu rụi trong đám cháy đó không chừng. Hắn cũng đã lo chu toàn cho bản thân thoát khỏi viện tình nghi, không có bằng chứng dù lưới trời không tha cho 1 ai thì hắn cũng thoát 1 cách dễ dàng.

“Làm gì cười khoái chí quá vậy?” - Chánh Thuận tay cầm 1 ly cafe nóng, đến ngồi xuống cạnh Lập Dương.

“Có chuyện vui thôi. Khuya rồi anh còn uống cafe, không sợ mất ngủ à?”

Chánh Thuận uống 1 ngụm lớn rồi đặt ly cafe xuống bàn. - “Vì không ngủ được nên định thức cả đêm nay hoàn thành 1 số hồ sơ cho Cậu.”

Lập Dương vòng tay qua vai Chánh Thuận, mặt gian. - “Anh thật là, những công việc mà bố em giao đâu cần phải thức đêm để giải quyết, chẳng phải anh em ta có việc khác phải làm hay sao? Anh muốn em nào? Để em gọi.”

Chánh Thuận gỡ tay hắn ra khỏi vai mình, vẻ mặt nghiêm túc. - “Anh biết mày nói về điều gì, nhưng anh đã quyết tâm không tùy tiện như lúc trước nữa, anh đã tìm thấy 1 người con gái đáng để anh trân trọng và yêu thương.”

“Anh Chánh Thuận lúc trước của em đâu rồi? Em thật là muốn biết cô gái đó trông như thế nào lắm đấy.”

“Không nói với mày nữa, anh lên phòng đây.”

Chánh Thuận đứng dậy, cầm ly cafe rồi vừa đi lên lầu vừa uống. Lập Dương dõi theo bóng lưng của Chánh Thuận, khẽ nhún vai.

Ánh đèn tại hàng chữ “Phòng cấp cứu” vẫn phát sáng, bây giờ đã hơn 12h đêm, Thiên Phong vào trong đó đã hơn 3 giờ đồng hồ. Thật ra, cấp cứu đã thành công từ lâu nhưng Thiên Phong vẫn phải ở lại bên trong để hồi sức. Suốt buổi, có 1 người cứ đứng ngồi không yên, cứ đi loang quanh trước phòng cấp cứu, vẻ mặt lo lắng làm cho Minh Khánh phải đi theo sau trấn an.

“Em đừng quá lo lắng, Thiên Phong đã không sao rồi. Đợi Khải Hòa và Mẫn Nhi đến, anh sẽ nhờ Khải Hòa đưa em về nghỉ ngơi, sáng mai em còn phải đi học.”

“Không, mai em sẽ xin nghỉ, em muốn ở đây đợi Thiên Phong trở ra, em phải thấy anh ấy không sao mới yên tâm.” - Hải Băng lắc đầu nguầy nguậy.

“Không được, có anh ở đây rồi, anh sẽ theo dõi tình trạng của Thiên Phong. Nó mà biết em bỏ học như vậy nó sẽ trách em đấy.” - Minh Khánh kéo cô ngồi xuống ghế.

“Nhưng..”

Đúng lúc đó, Khải Hòa hốt hải chạy đến, bộ dạng đã tỉnh táo hơn khi còn ở bar, khắp người nồng nặc mùi rượu.

“Thiên Phong bị sao vậy?”

“Tao đã nhờ người điều tra, vẫn chưa rõ nguyên nhân.” - Minh Khánh nhìn 1 lượt khắp người Khải Hòa rồi nói tiếp. - “Sao giờ này mày mới đến? Mày vừa uống rượu à?”

Khải Hòa gật đầu, ngồi xuống ghế chờ cạnh Minh Khánh, cậu cũng khá mệt mỏi.

“Tao phải uống nước giải rượu 1 lúc mới đến đây.”

Minh Khánh đưa mắt nhìn quanh. - “Mẫn Nhi đâu?”

“Nó nói có 1 số việc nên không đến được.”

Minh Khánh im lặng, cậu trầm ngâm suy nghĩ, giờ cậu mới nhớ ra ngày mai Mẫn Nhi sẽ lên chuyến bay đến Mỹ. Minh Khánh định dựa người vào ghế thì phát hiện Hải Băng đã dựa vào vai cậu ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

“Khải Hòa, mày giúp tao đưa Hải Băng về được không? Khuya vậy rồi, không về bố mẹ em ấy sẽ rất lo.”

Khải Hòa gật đầu, Minh Khánh giúp Khải Hòa công lấy Hải Băng đi ra bãi đỗ xe rồi đợi đến khi 2 người họ an toàn ra khỏi cổng bệnh viện mới lặng lẽ quay vào trong.

....

Trong đêm tối, chiếc xe của Khải Hòa chạy nhanh trên đường, tuy đã say khướt nhưng khi lái xe cậu vẫn tập trung cao độ.

Hải Băng từ từ mở mắt, nhận ra mình đang ngủ trên xe, ngồi bên cạnh là Khải Hòa.

“Anh Khải Hòa.”

Khải Hòa khẽ quay sang nhìn Hải Băng. - “Em ngủ thêm đi, sắp đến nhà rồi.”

Hải Băng nhẹ lắc đầu. - “Không đâu, em không ngủ được nữa.”

Không gian lại trở nên tĩnh lặng, Hải Băng mở cửa xe để gió đêm thổi những hơi lạnh vào mặt.

Khải Hòa nhớ đến câu nói khi ở bar Mẫn Nhi đã nói, Hải Băng và San San là bạn thân, nhất định cô sẽ biết lí do tại sao San San lại lạ lùng đến vậy.

“Hải Băng này.” - Khải Hòa khẽ lên tiếng.

“Sao ạ?”

“Anh muốn hỏi em 1 chuyện.”

“Vâng.”

“San San đã yêu cầu anh chia tay, em ấy bảo là có người mới. Có thật vậy không?”

Hải Băng giật mình, cô không tin những gì Khải Hòa nói, sao San San lại có thể như vậy?

“Có hiểu lắm gì không? San San không thể có người nào khác ngoài anh.”

Khải Hòa cười nhạt. - “Anh biết ngay mà, vậy lí do em ấy muốn chia tay là gì em biết không? Em và em ấy là bạn thân có lẽ sẽ biết.”

Hải Băng im lặng suy nghĩ, dạo gần đây cũng vì có quá nhiều chuyện xảy ra nên cô và San San ít nói chuyện riêng hơn, ngay cả đi chung cũng ít, là bạn thân của nhỏ mà không quan tâm đến nhỏ như vậy thật là làm cô thấy có lỗi.

“Em cũng không rõ, ngày mai em sẽ hỏi giúp anh.”

Khải Hòa gật đầu rồi tiếp tục tập trung lái xe...

5h sáng, Minh Khánh vẫn đang chờ trước phòng cấp cứu, cậu đã khá mệt mỏi, cả người đau nhức nhưng tay vẫn cầm chặt điện thoại để chờ thông tin từ người cậu cử đi điều tra vụ việc của Thiên Phong.

Khi này đã có người gọi đến báo cáo, theo camera ở bãi đỗ xe tại công ty của tập đoàn Duật Thiên, 1 người đàn ông áo đen, đeo khẩu trang đen và đội chiếc mũ rộng vành màu đen đã đến bên cạnh xe của Thiên Phong làm gì đó dưới gầm xe. Sau 1 lúc thì hắn ta rời khỏi, ngay sau đó Lập Dương có mặt, đứng dựa người vào xe của Minh Khánh. Cậu đã cho người xác định danh tính kẻ áo đen đó, cậu tin chắc việc này có liên quan đến Lập Dương.

Cơn buồn ngủ ập đến, Minh Khánh dựa người vào ghế thiếp đi.

Ánh đèn trên cánh cửa phòng cấp cứu cũng đã tắt. 1 bác sĩ đi ra khỏi phòng, ông gỡ khẩu trang và găng tay ra, đến cạnh Minh Khánh lay nhẹ cậu.

“Cậu là người nhà của cậu Hạo?”

Minh Khánh vội bừng tỉnh. - “Phải. Tình hình của Thiên Phong như thế nào thưa bác sĩ?”

Vị bác sĩ gật đầu. - “Cậu ấy đã ổn định, cậu đi theo tôi làm thủ tục nhập viện. Tôi sẽ chuyển cậu ấy sang phòng bệnh.”

“Vâng.”

Minh Khánh nhanh chóng đi theo vị bác sĩ để làm thủ tục.

41. Chương 41

Hôm sau, Hải Băng đã dậy từ rất sớm mà phải nói đúng hơn là cả đêm dường như cô không hề chớp mắt.

Hải Vân lái chiếc Vision hơn 1 tháng trước “bán 1 nơi thân 1 nơi” để “áp giải” con bé kia đến trường.

“Ê, hoa khôi kìa!” - Nam sinh 1.

“Xinh quá.” - Nam sinh 2.

“Mày coi kìa, 3 vòng, chuẩn như hoa hậu vậy đó, tao cũng muốn.” - 1 nữ sinh trong 1 đám đông chấp 2 tay lại, đôi mắt lán lấp.

Vừa dừng xe trước cổng trường thì bao nhiêu ánh mắt cứ thế đổ xô vào người của Hải Băng cùng rất nhiều lời bàn tán, khen ngợi.

“Ấy chà chà, ta đang hộ giá đưa hoa khôi của trường đi học mà lại không hay biết nhỉ? Thật là thất lễ mà.”

Hải Băng bước xuống xe, tháo nón bảo hiểm, cho vào tay của Hải Vân. - “Tỷ cứ ghẹo muội, không nói với tỷ nữa, muội vào trường đây.”

Hải Vân cũng bó tay với nhỏ em này, cô nhanh chóng cất chiếc nón bảo hiểm lên xe rồi chạy đi. Đúng lúc đó San San cũng vừa đi vào trường, Hải Băng kịp nhận ra nhỏ giữa đám đông đang nhìn cô đắm đuối kia, vội chạy đến khoác lấy tay San San.

“Hey, nhớ mày quá à?”

San San cười cười. - “Cái con này, mày bị hâm à?”

Hải Băng cười khúc khích, nhìn thấy phía trước là căn tin, cô vội kéo tay San San đi nhanh hơn. - “Để bù lại những ngày tao bơ mày, bây giờ tao sẽ bao mày ăn sáng, đi thôi.”

San San đứng lại, nhỏ lườm lự rồi vội từ chối. - “À a, tao còn 1 số bài tập chưa làm, tao lên lớp trước, hôm khác cho mày chuộc lỗi.”

Chưa để Hải Băng nói thêm câu gì, San San đã vọt lẹ lên lớp bằng hướng khác đáng lẽ chỉ cần đi cầu thang bên cạnh cửa vào của căn tin. Hải Băng lấy làm lạ, đưa mắt nhìn chỗ cầu thang đó thì thấy Khải Hòa, thì ra San San cố tình tránh né cậu ta. Khải Hòa hơi buồn rồi cũng bỏ đi, chỉ có Hải Băng đứng lại thở dài ngao ngán.

12A1.

“Minh Khánh, Minh Khánh.”

Khải Hòa đưa tay lên phía trước lay lay Minh Khánh đang nằm dài ra bàn mà ngủ, hôm nay Tuệ Anh không đến trường nên có vẻ cậu khá thoải mái chiếm trọn bàn học. Minh Khánh bị gọi nên cũng từ từ ngồi dậy, dụi dụi mắt, cậu quay ra sau.

“Gì vậy?”

“Thiên Phong sao rồi?”

“Nó ổn rồi, tao đã gọi y tá riêng chăm sóc cho nó, sau giờ học tao với mày, Mẫn Nhi cả Hải Băng sẽ cùng đi thăm nó.”

Khải Hòa giật giật khóe môi, hất đầu sang phía chỗ ngồi của Mẫn Nhi. - “Người có ở đây nữa đâu mà đi cùng.”

Ai đó khi này còn mơ màng chợt giật bắn người tỉnh ngủ, Minh Khánh quay qua nhìn chiếc ghế trống trơ không còn bóng người quen thuộc ấy. Trông cậu khá căng thẳng. Cậu vội đưa tay lên nhìn đồng hồ, 6h40 rồi sao? Chuyến bay sẽ cất cánh lúc 7h, vậy chỉ còn 120p thôi sao? Minh Khánh trầm ngâm, có vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

“Tao nghĩ mày nên đến ngăn Mẫn Nhi, hôm qua nó đã kể tao nghe rất nhiều thứ, trong đó có cả việc nó yêu mày.”

Minh Khánh bất ngờ, quay ra sau nhìn gương mặt nghiêm nghị của Khải Hòa.

...

Tối hôm qua..

Mẫn Nhi vội gác máy, cắt vội điện thoại vào túi hốt hoảng đứng dậy. - “Thiên Phong bị thương nặng đang cấp cứu, bọn mình mau đến bệnh viện.”

Khải Hòa nắm lấy tay Mẫn Nhi kéo cô ngồi lại. - “Đã có Minh Khánh ở đó, chắc là không sao đâu. Mày ngồi lại với tao 1 chút, tao có chuyện muốn hỏi mày.”

“Mày muốn hỏi gì?”

Khải Hòa thở dài, cậu nhìn Mẫn Nhi bằng vẻ mặt nghiêm túc dường như cái vẻ say khướt khi này chỉ là thoáng qua.

“Lúc này mày nói ngày mai mày sẽ đi đâu?”

Mẫn Nhi cúi xuống nhìn vào bàn tay của mình đan vào nhau. - “Tao sẽ sang Mỹ định cư.”

Khải Hòa bất ngờ. - “Tại sao lại đi đột ngột như vậy?”

Mẫn Nhi không trả lời, cô im lặng, cười nhạt. Khải Hòa đặt tay lên vai Mẫn Nhi, vỗ vỗ nhẹ.

“Là bạn thân với mày bao nhiêu năm qua, tao có dùng 1 mắt cũng rõ tình cảm của mày dành cho Minh Khánh đã vượt qua giới hạn bạn bè thân thiết. Mày bỏ đi như vậy, là vì bị nó từ chối đúng không?”

Mẫn Nhi lại mỉm cười 1 cách gượng gạo. - “Không phải đâu, Minh Khánh không hề từ chối, chỉ là tao cảm thấy tao ở lại cũng chẳng được gì. Mày nói tao trốn tránh cũng được, nói tao ích kỷ vì bỏ đi 1 cách đường đột không để mày và Thiên Phong cho ý kiến cũng được nhưng... tao không có đủ dũng cảm tiếp tục phải đối diện với mỗi tình đơn phương này.”

“Mày ngốc thật, tại sao lại lựa chọn bỏ đi, vẫn còn cách khác mà đúng không?”

Mắt Mẫn Nhi đã đỏ lên từ lúc nào. - “Không, tao đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi đâu. Mày biết không? Đôi khi việc lặng lẽ đứng phía sau 1 người, dõi theo từng bước chân của người ấy bằng cả trái tim thì cũng có thể gọi là yêu rồi.”

Khải Hòa ngồi lại gần Mẫn Nhi. - “Bờ vai rộng này thuộc quyền sở hữu của San San, giờ tao cho mày mượn, muốn khóc cứ dựa vào đây mà khóc.”

Mẫn Nhi cười, đánh mạnh tay vào người Khải Hòa rồi cũng dựa vào, cô bắt đầu khóc nức nở. Khải Hòa thấy buồn, là bạn thân với cô từ nhỏ, đây là lần đầu tiên cậu thấy cô yếu đuối đến vậy.

“Lát nữa tao không đến chỗ Thiên Phong, khi nào nó khỏe lại, mày nhớ chuyển lời chào tạm biệt hộ tao.”

....

Minh Khánh chờ người ra trước lời kể của Khải Hòa. Mẫn Nhi yêu cậu nhiều đến vậy sao? Chính cậu lại khiến cô từ bỏ mọi thứ thân quen ở đây để đến 1 nơi xa lạ, mọi thứ ở đó đối với cô có phải là quá lạ lẫm hay sao?

“Mày không định đến đó?”

Minh Khánh không nghĩ ngợi gì nữa, vội cầm chìa khóa xe chạy ra khỏi lớp, không màng tới bao nhiêu ánh mắt đang ngỡ ngàng nhìn theo...

11A1.

“Cái chợ” trong truyền thuyết của các giáo viên cuối cùng đã xuất hiện, chính là lớp 11A1 này đây.

Suốt buổi học, các nam sinh lẫn nữ sinh không hề tập trung nghe giáo viên giảng bài, ai nấy cũng chăm chú nhìn xuống bàn của Hải Băng, có người còn ngưng hẳn việc chép bài, xoay ghế ra sau mà nhìn, xì xầm bàn tán. Thấy giáo đang đứng trên bục giảng không ngừng gõ bàn, gõ bảng nhắc nhở nhưng chẳng mảy may gì đến cái đám giặc kia, đành tự giảng tự nghe.

Thì ra đây là cảm giác làm hoa khôi của trường, đi đến đâu cũng có cả trăm ngàn ánh mắt lia khắp người. Hải Băng chỉ còn biết cười cười cho qua.

San San vừa không chép bài, không nghe giảng, chỉ nằm úp xuống bàn, quay mặt vào tường, không biết có phải nhờ đang ngủ hay không, hay lại lơ đãng nghĩ về điều gì đó.

Hải Băng lay lay nhỏ. - “Mày sao vậy?”

San San lắc đầu không trả lời.

“Anh Khải Hòa có kể với tao rồi. Mày thật chất là không có người khác, mày rất yêu anh ấy, vậy tại sao lại đòi chia tay?”

Ai đó im lặng, mím chặt môi. Hải Băng đặt tay lên vai nhỏ. - “Tao hiểu, có phải là do gia thế không? Mày đang sợ không môn đăng hộ đối đúng không?”

San San lắc đầu nhưng nhỏ đã bật khóc mất rồi.

“Tao là bạn thân của mày, mày đừng cố giấu tao. Từ lúc anh Khải Hòa đưa tụi mình đi mua sắm ở shop thời trang hàng hiệu to lớn ấy, tao cũng đã để ý đến thái độ của mày rồi. Có gì muốn tâm sự, hãy nói với tao, tao muốn biết tao vẫn còn là bạn thân của mày.” - Hải Bằng nhỏ nhẹ nói, giọng cô như vừa trách vừa thấu hiểu.

San San không hề quay đầu lại nhìn cô, cũng không ngồi dậy, nhỏ giữ nguyên tư thế đó mà giấu mặt vào tường rồi khóc. - “Mày nói đúng, tao chỉ là con của 1 ông chủ công ti nhỏ, không danh tiếng, không quyền lực, không giàu có như anh ấy. Tao không muốn sau này anh ấy sẽ khó xử nếu bố mẹ anh ấy không muốn 1 đứa con gái nghèo nàn như tao ở bên cạnh cậu quý tử của họ. Tốt nhất là chấm dứt ngay bây giờ.”

Hải Bằng bật cười trước cái suy nghĩ trẻ con của San San. - “Có phải là xem phim nhiều quá rồi bị hack não không hả? Mày ngốc ghê á, bây giờ không có bố mẹ nào theo quan niệm đó đâu, nếu như mày nói thì tao và Thiên Phong không phải là cũng vậy rồi sao?”

San San ngồi dậy, mặt nhỏ lấm lem vệt nước mắt, Hải Bằng vội lấy khăn giấy lau cho nhỏ, vừa lau vừa nói. - “Nghe tao đi, không như mày nghĩ đâu, chỉ cần mày và anh ấy thật sự yêu nhau là được.”

San San gật đầu, có lẽ do nhỏ suy nghĩ quá nhiều rồi. Những ngày qua nhỏ không ngừng làm tổn thương Khải Hòa, thật là có lỗi.

“Mày có nghĩ đến việc xin lỗi anh ấy không?”

“Có chứ.”

“Vậy thì ổn rồi.” - Hải Bằng cười tươi.

“À, phải rồi, chuyện anh Thiên Phong nhớ lại và hủy hôn với Nhã Ân mày đã biết chưa?”

“Tao biết rồi.”

San San ghé sát mặt Hải Bằng, mặt gian vô đối. - “Vậy mày và anh ấy chẳng phải là.”

Hải Bằng cười, đỏ mặt. - “Lần này, tao sẽ không bỏ cuộc.”

42. Chương 42

Sân bay Quốc tế...

Mẫn Nhi đang ngồi 1 mình tại ghế chờ, cô đã đến đây từ rất sớm để hoàn thành thủ tục xuất cảnh. Dù đã quyết định ra đi nhưng chốc chốc cô lại nhìn ra phía ngoài như muốn đợi ai đó đến, mặc cho bản thân cũng biết câu trả lời cho sự chờ đợi ngu ngốc này. Cô cúi đầu cười nhạt.

Suốt đêm qua, cô không thể ngủ được chỉ vì suy nghĩ về quyết định lần này. Là đúng hay sai? Là tốt nhất hay lại làm bản thân thêm tệ đi? Cô tự nói với bản thân là phải kiên định với quyết định nhưng có đôi lúc cô cảm thấy không muốn rời khỏi nơi này chút nào, không muốn dù chỉ 1 chút, cô không muốn rời xa Minh Khánh.

Mẫn Nhi đưa mắt nhìn xung quanh, không phải là những cuộc đua tiền đầy nước mắt thì cũng là cuộc gặp gỡ đầy hạnh phúc. Mẫn Nhi chột chạnh lòng, rơi nước mắt rồi lau vội.

...

Minh Khánh nhanh chóng có mặt tại sân bay, cậu vội đậu xe lại rồi chạy thực mạng vào bên trong. Cậu biết rõ là giữa biển người như vậy, việc tìm thấy Mẫn Nhi còn khó hơn cả mò kim đáy biển, cậu chỉ có thể cố gắng bằng những phút còn lại mà nỗ lực chạy đi tìm.

Có vẻ ông trời đang cảm động trước hy vọng của cậu rồi, phía trước, 1 cô gái mái tóc vàng xoăn dài, vóc dáng nhỏ nhắn, chẳng phải là Mẫn Nhi hay sao? Cô đang đứng im lặng quay lưng về phía cậu, cứ ngược

nhìn lên đồng hồ điện tử rồi lại loay hoay như đang chờ ai đến. Minh Khánh không nghĩ ngợi gì nhiều, vội chạy đến nắm lấy cổ tay.

“Mẫn Nhi, mày đừng đi.”

Cô gái đó bực tức quay lại, không phải là Mẫn Nhi, cô ta rút mạnh tay khỏi tay Minh Khánh.

“Anh là ai vậy? Sao nắm tay tôi, định sàm sỡ à?”

“Tôi.. tôi nhận nhầm người, thật sự xin lỗi.”

Minh Khánh rồi rít xin lỗi rồi lẳng lặng bỏ đi. Cậu đưa tay lên xem đồng hồ, chỉ còn 2p, chẳng lẽ cậu phải bỏ cuộc hay sao?

....

“Chuyến bay quốc tế đến Los Angeles vào 7h sáng hôm nay chuẩn bị cất cánh. Hành khách vui lòng đến xếp hàng tại lối vào.”

Mẫn Nhi đứng lên, cô biết sớm muộn gì thời khắc này cũng đến, cô lại đặt quá nhiều hy vọng rồi, Minh Khánh không hề có tình cảm với cô, cậu ấy không đến là lẽ đương nhiên thôi. Mẫn Nhi quay đầu nhìn lại nơi thân thuộc này 1 lần trước khi rời khỏi, có thể sẽ rất lâu mới quay trở lại đây, nở 1 nụ cười nhạt.

“Tạm biệt.”

Mẫn Nhi quay đầu vào trong, chậm chậm bước đi về phía lối đi, từng bước từng bước nặng nề.

“Mẫn Nhi.”

Mẫn Nhi đứng khựng lại, là do quá hy vọng đến sự xuất hiện của Minh Khánh nên đã sinh ra ảo giác?

Không thể như vậy, vì bàn tay của cô đang bị 1 bàn tay của ai đó nắm chặt lại, rất ấm, vô cùng ấm áp.

Mẫn Nhi nhìn theo bàn tay dần lên khủy tay rồi đến khuôn mặt. Đúng thật là Minh Khánh rồi, cậu đang thở gấp, mồ hôi rơi lã chã.

Mẫn Nhi bật khóc, khóc nức lên không thể kiềm nén, có lẽ vì quá vui mừng.

“Mày đừng đi.”

Mẫn Nhi to mắt nhìn Minh Khánh, vẻ mặt cậu vô cùng nghiêm túc. Mẫn Nhi cúi gằm mặt lắc đầu rồi ngược nhìn cậu, cô cười nhạt.

“Lỡ đặt vé, không đi thì uống lắm.”

“Anh xin em, em đừng đi.”

Minh Khánh ôm Mẫn Nhi vào lòng, từng lời nói của cậu như chất độc, thấm từng giọt từng giọt vào tim của cô.

Từng mạch máu và tất cả cơ quan trong cơ thể dường như ngưng mọi hoạt động, duy chỉ có tuyến lệ là hoạt động với tần suất lớn... nước mắt cứ thế tuôn mãi.

Hải Băng, San San và Khải Hòa chậm rãi đi trên hành lang để đến phòng bệnh của Thiên Phong. Không ai nói câu nào, không gian yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng gió thổi cũng đủ gây náo động lắm rồi. Hải Băng cứ cảm thấy bản thân như con kị đà cần mũi vậy, 2 người đi bên cạnh cứ e thẹn chốc chốc nhìn nhau còn cô ở giữa muốn bắt chuyện lại là việc khó khăn biết chừng nào.

Hải Băng không chịu được nữa, cô đứng lại, quay ra sau nhìn 2 con người kia.

“2 người cứ đứng lại thông thả nói chuyện, khi nào giải quyết xong rồi mới được vào thăm Thiên Phong, bây giờ Hải Băng đẩy vào trong trước.”

khải Hòa gật đầu, cười cười. San San chẳng biết làm gì, nhỏ bối rối chạy đến nói nhỏ vào tai Hải Băng. -

“Tao chưa nghĩ ra phải xin lỗi anh ấy thế nào, mày định giết tao à?”

“Mày yên tâm, lúc này trên xe khi mày chưa ra tới, tao đã kể hết cho anh ấy nghe rồi. Cứ mạnh dạng nhận lỗi là được thôi. 5ting!” - Hải Bằng nháy mắt rồi quay lưng bỏ đi.

“Hải Bằng.” - San San xụ mặt, vừa muốn trách cô vì lảm lời lại vừa muốn cảm ơn vì đã giúp nhỏ bớt ngại hơn.

...

Hải Bằng he hé cửa, vẫn là thói quen cũ, nhìn vào trong trước mới dám gõ cửa đi vào.

Thiên Phong đang nằm trên giường, vừa thấy Hải Bằng bước vào đã vội ngồi dậy nhưng có vẻ đã chạm phải vết thương nên nhăn nhó đau đớn làm ai đó lo lắng vội chạy như bay đến đỡ.

“Anh không được cử động mạnh, vết thương chỉ mới được khâu thôi. Có đau lắm không?” - Hải Bằng kê gối ra sau lưng Thiên Phong.

“Em chạm thử vào vết thương ở đây xem.” - Thiên Phong chỉ tay lên ngực, nơi có dải băng trắng quấn quanh, phía trên có 1 vết đỏ của máu.

Hải Bằng ngồi xuống giường, cạnh cậu, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào vết thương. - “Để làm gì ạ?”

Thiên Phong chợt đưa tay nắm lấy tay của Hải Bằng đang đặt trên ngực, cậu mỉm cười.

“Chỉ cần em chạm vào, thì dù là đau đến tận xương tủy cũng hết ngay.”

Ai đó đỏ mặt vội rút tay về, cổ không bật cười nhưng đã cười mất rồi, 1 nụ cười hạnh phúc.

“À mà phải rồi, em có xem tin tức, hôm qua là do quả bom trên xe phát nổ nên anh mới bị thương.”

Thiên Phong khẽ ngồi thẳng lên, nhăn nhó 1 chút rồi nói. - “Suýt chút nữa là anh không ra khỏi xe rồi, có khi bây giờ đã thành tro.”

“Vậy làm sao anh ra khỏi xe được?”

Thiên Phong với tay mở ngăn kéo của chiếc tủ nhỏ cạnh giường, lấy sợi dây chuyền ra. - “Là nhờ nó.”

Hải Bằng thoáng bất ngờ.

Thiên Phong nắm lấy 2 tay của Hải Bằng. - “Anh định lái xe vào cánh đồng hoang đó rồi nhảy ra khỏi xe cho xe lao vào đâu đó để tự phát nổ nhưng không thể nào gỡ khóa dây an toàn được mà thời gian bom nổ chỉ còn 10s, anh chỉ biết cầm chặt sợi dây trên tay và chờ bị bốc hơi. Cũng may là anh tính nhầm thời gian bom nổ, vẫn còn 1p nên anh tìm cách để tháo dây an toàn và nhờ cái cánh nhỏ của mặt dây chuyền cỡ 3 lá này, anh đưa nó vào khe hở của khóa để bật cái chốt bị lệch bên trong. Cuối cùng là lao ra ngoài, sau 3s thì bom nổ.”

Hải Bằng nắm chặt lấy tay Thiên Phong. - “Anh không sao là tốt rồi.”

Thiên Phong mỉm cười. - “Tất cả là nhờ có em.”

Hải Bằng không hiểu ý nghĩa của câu nói vừa rồi nhưng cảm thấy vô cùng ấm lòng. Cô đâu biết, chính là vào thời khắc sinh tử đó, chỉ nghĩ đến cô, cậu mới có trở lại quyết tâm phải sống sót rời khỏi xe.

Thiên Phong ôm Hải Bằng vào lòng, chính là cảm giác hạnh phúc này, căn phòng bệnh như tràn ngập 1 màu hồng.

“Sau bao nhiêu chuyện, phải chứng kiến anh nhiều lần suýt bị tử thần mang đi, em mới nhận ra, em yêu anh nhiều lắm, Thiên Phong. Em rất cần anh, không thể rời khỏi anh, từ nay trở về sau cũng không thể. Chỉ mong anh và em vĩnh viễn sẽ bên nhau như bây giờ.”

“Ngốc, nếu em muốn rời khỏi anh, hãy giết anh đi rồi muốn đi đâu thì đi.”

Hải Bằng vội thoát khỏi cái ôm của Thiên Phong, cô nhìn chằm chằm gương mặt nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn của cậu.

“Chẳng phải anh có câu slogan là ”Không nhắc lại lời mình đã nói” hay sao?”

Thiên Phong tròn tròn mắt nhìn Hải Băng, không ngờ cô lại móc méo cậu ngay khi cậu đang vô cùng nghiêm túc như vậy.

“HOÀNG HẢI BĂNG, EM..” - Thiên Phong nổi câu.

Hải Băng bật cười vội đứng dậy, chạy xa chiếc giường, cố tình thè lưỡi ra chọc quê ai kia.

“Cuối cùng cũng phá lệ rồi nha. Gì mà slogan chứ, Đầu Đất thúì, haha.”

Thiên Phong chỉ biết nhìn Hải Băng, vừa thấy ức vừa thấy vui đến bật cười, ai lại ngờ cô dễ thương đến vậy chứ? Muốn giận cũng không thể giận hơn 3s.

Cậu nhìn Hải Băng chạy qua chạy lại chọc quê mình rồi bật cười như được mùa...

43. Chương 43

Hôm sau...

Được “lệnh” của Thiên Phong, trong khoảng thời gian cậu ở bệnh viện dưỡng thương, mỗi ngày Khải Hòa phải đưa rước “phu nhân” của Thiên Phong đến trường, còn không làm theo thì đến khi cậu hồi phục thì sẽ đâm cho Khải Hòa 1 trận. Khải Hòa đành nghe theo, nói vậy thôi, Khải Hòa cũng mượn cớ đón Hải Băng để thuyết phục San San đi cùng. Hôm qua, mâu thuẫn giữa 2 người đã giải quyết xong, không có lí do gì San San phải từ chối.

Vừa lái xe vào trường thì đã gặp ngay xe của Minh Khánh trong xe còn có Mẫn Nhi nữa. Khải Hòa sau khi đỗ xe vào nhà xe là chạy ngay đến xe Minh Khánh để hóng chuyện bỏ luôn con “vợ” với con “bạn vợ” ngồi trong xe.

“Mẫn Nhi, chẳng phải mày bay qua Mỹ hôm qua rồi sao? Sao giờ lại ở đây?” - Khải Hòa giả bộ hỏi chứ trong lòng cũng đã rõ câu trả lời, chính cậu đã xúi Minh Khánh đi ngăn Mẫn Nhi mà. Khải Hòa nhìn Minh Khánh cười gian.

“T.. tại chuyến bay bị hủy.” - Mẫn Nhi ấp úng.

Minh Khánh vờ ho, vỗ lưng Khải Hòa nhưng lực vỗ như đánh, cậu cười mím đúng chất dọa người. - “Sáng khỏe mạnh nha.”

“A, cái thằng này.” - Khải Hòa đau, bước giật lùi thì đụng phải San San.

Hải Băng chạy đến cạnh Mẫn Nhi. - “Chị định sang Mỹ làm gì? Sao không cho em biết?”

Mẫn Nhi vòng tay qua tay Hải Băng, mỉm cười. - “Chị xin lỗi, chị không đi nữa đâu. Vào căn tin ăn sáng đi, chị khao em và San San.”

“Thật à? Đi thôi.” - San San + Hải Băng đồng thanh.

“Vậy còn tao?” - Khải Hòa bức xúc.

“Mày muốn tao không khao mày hay muốn tự khao hết bọn này?” - Mẫn Nhi cười tinh nghịch rồi cùng San San và Hải Băng vui vẻ đi trước.

“Aisss.” - Khải Hòa đá chân vào bánh xe nhưng vội ôm chân lên nhăn nhó.

“Mày thôi lâu bầu đi, đi thôi.” - Minh Khánh quàng tay qua vai Khải Hòa kéo đi.

Tuệ Anh và Nhã Ân ngồi ở 1 góc của căn tin nhưng không thể thoát khỏi sự chú ý của tất cả con người trong đó. Sau vụ bị Thiên Phong bóc phốt và thua thảm bại trong cuộc thi hoa khôi, toàn trường có vẻ như

đang tẩy chay Nhã Ân, riêng Tuệ Anh thì ít ai chú ý vì ả không phải là nhân vật chính nhưng cũng bị bàn tán khi đi cạnh Nhã Ân.

“Nhã Ân, sao em không ăn đi?”

“Em không ăn nổi, cứ bị bọn họ liếc nhìn rồi xì xầm bàn tán, em cảm thấy rất khó chịu.” - Nhã Ân cầm nĩa, đâm mạnh vào miếng thịt trên đĩa.

Tuệ Anh chống cằm nhìn Nhã Ân. - “Cũng tại con Hải Bằng đó.”

Nhã Ân xiết chặt tay. - “Em sẽ không tha cho nó.”

“Vừa nhắc đã thấy mặt rồi.” - Tuệ Anh ngồi thẳng dậy, ả cười nhếch. Nhã Ân cũng vội quay ra sau nhìn.

Vừa bước vào thì cả 5 người họ như là nhân vật chủ chốt trong 1 bộ phim nổi tiếng vậy, không cần gây tiếng động cũng nhận được rất nhiều sự chú ý, những ánh mắt từ chỗ Nhã Ân lại đổ dồn hết vào họ.

Minh Khánh nhanh chóng chọn lấy chỗ ngồi là 1 bàn tròn cạnh cửa sổ, tất cả ổn định chỗ, Hải Bằng ngồi giữa, 2 bên lần lượt là San San, Khải Hòa và Minh Khánh, Mẫn Nhi.

Tuệ Anh vuốt ngược tóc, đứng dậy, ả đang sắp phát điên lên khi thấy Mẫn Nhi đi bên cạnh Minh Khánh.

“Em có muốn qua đó nói chuyện 1 chút không?”

“Có chứ.”

Nhã Ân cười, sẵn tay cầm luôn hộp nước trên bàn.

“Để em và anh Khải Hòa đi lấy món cho mọi người.” - San San hí hửng.

2 người họ vừa rời khỏi thì Tuệ Anh và Nhã Ân vừa đi đến. Nhỏ tươi cười ngồi xuống cái ghế cạnh Hải Bằng, còn Tuệ Anh thì đến đứng ngay bên cạnh Minh Khánh, liếc xéo Mẫn Nhi, Mẫn Nhi vội đứng lên, ngồi cạnh Hải Bằng.

“Chào hoa khôi.” - Nhã Ân tươi cười.

Hải Bằng lúng túng khẽ gật đầu chào lại nhưng chưa kịp nói gì thì *ÀO*... bị hộp nước trên tay Nhã Ân đổ hết xuống váy. Nhã Ân giả vờ là lỡ tay, nhỏ hốt hoảng đứng dậy, cầm khăn giấy trên bàn lau lấy lau để.

“Mình xin lỗi, mình không cố ý.”

“K.. không sao đâu, không sao.” - Hải Bằng gượng cười cho qua.

Nhã Ân lấy khăn giấy cổ tình quơ tay chạm chai nước trên bàn, làm nó đổ về hướng của Mẫn Nhi. Mẫn Nhi chỉ bất ngờ không nói nên lời, còn Tuệ Anh thì vòng tay trước ngực cười khoái chí.

“Em xin lỗi chị Mẫn Nhi, là em bất cẩn.” - Nhỏ lại rỏ rít xin lỗi, cười mím, chọc tức Mẫn Nhi.

Minh Khánh không chịu nổi, vội đứng dậy kéo Nhã Ân về phía cậu. - “Em có thôi ngay không?”

“Anh hai. Đau.” - Nhỏ gạt phăng tay ra khỏi tay Minh Khánh.

“Em hãy rời khỏi đây ngay.”

“Tại sao ạ? Em không cố ý thật mà. Em cũng đã xin lỗi rồi đấy thôi. Anh cũng không phải chủ nơi này mà muốn em làm gì là em phải nghe theo.”

Minh Khánh nắm chặt cổ tay nhỏ, cậu định kéo nhỏ ra khỏi căn tin. - “Em quá đáng lắm rồi, ra khỏi chỗ này khi anh vẫn còn xem em là em gái.”

“Em gái? Từ trước đến giờ anh có xem tôi là em của anh đâu. Dù gì thì cũng là cùng 1 bố, khác mẹ thì không phải là em, đúng quá còn gì.”

Minh Khánh đứng khựng lại, cậu nhìn chằm chằm Nhã Ân. Miệng lưỡi thâm độc như vậy, có còn là cô em gái ngoan hiền ngày nào của cậu nữa không?

“Sao anh cứ đứng về phía người ngoài không vậy?” - Tuệ Anh gỡ tay Minh Khánh ra khỏi tay Nhã Ân, đứng chắn trước mặt nhỏ.

“Em tránh ra.”

“Không. Dù gì thì em vẫn là vợ chưa cưới của anh đấy.” - Tuệ Anh nghênh mặt.

“Vợ chưa cưới? Em nghĩ, sau việc em và Nhã Ân làm hại người khác nhiều như vậy thì chỉ có 1 mình Nhã Ân bị hủy hôn thôi sao?” - Minh Khánh cho 2 tay vào túi.

Ai nấy cũng bất ngờ, im lặng theo dõi, không ai dám lên tiếng cắt ngang bầu không khí căng như dây đàn này.

“Ý anh là sao?”

“Vẫn chưa ai thông báo cho em biết là gia đình anh đã hủy hôn với em rồi sao? Bố mẹ em cũng đã chấp nhận.”

Tuệ Anh trợn mắt, ả bất ngờ đến cứng họng nhưng vẫn cố gân cổ lên. - “Anh đừng hòng lừa em.”

“Tất cả đều là sự thật.”

Minh Khánh nắm lấy tay Mẫn Nhi. - “Vào lớp.”

Mẫn Nhi kéo Hải Băng theo sau, cả 3 rời khỏi căn tin trước bao nhiêu ánh mắt ngỡ ngàng về câu chuyện vừa mới diễn ra, thật là gay go.

Tuệ Anh nhìn theo Minh Khánh, ả xiết chặt tay, mắt đã đỏ hoe từ lúc nào, Nhã Ân đứng bên cạnh cũng tức giận không kém.

Phòng bệnh của Thiên Phong...

Thiên Phong đưa điện thoại cho 1 viên cảnh sát, họ đang đến thẩm tra về việc chiếc xe của cậu bị đặt bom và phát nổ.

Viên cảnh sát đón lấy điện thoại và bật đoạn ghi âm trong đó lên. 1 lúc sau, anh ta nhìn người đồng nghiệp đang ghi chép rồi gật đầu.

“Chúng tôi đã thẩm tra xong, nếu có thông tin gì liên quan, cậu hãy gọi cho chúng tôi. Chúng tôi xin phép thu giữ chiếc điện thoại này làm bằng chứng.”

Thiên Phong gật đầu.

“Rất cảm ơn về sự hợp tác của cậu. Chúng tôi đi trước.”

2 viên cảnh sát cũng cúi đầu rồi rời khỏi phòng bệnh.

...

44. Chương 44

Bínggg Boongggg

Cô giúp việc cho gia đình của Lập Dương vội chạy ra mở cổng. Bên ngoài có chiếc xe cảnh sát. Cô giúp việc còn ngỡ ngàng không biết chuyện gì thì 1 viên cảnh sát đi lại gần, giơ tấm thẻ cảnh sát trước mặt.

“Chúng tôi là cảnh sát. Chúng tôi muốn gặp cậu Đinh Lập Dương, mời cậu ấy hợp tác điều tra.”

“Cậu ấy vừa rời khỏi nhà.” - Cô giúp việc thành thật.

Viên cảnh sát vội nhìn người đồng nghiệp rồi quay lại nói. - “Cô có biết cậu ta đi đâu không?”

“Trước giờ khi ra ngoài cậu ấy không nói với ai là đi đâu nên tôi không biết.”

“Được rồi, hôm khác chúng tôi sẽ đến.”

Nhã Ân bước chậm chậm trên đường, nhỏ đang định đi đến bệnh viện để thăm Thiên Phong. Nhỏ chỉ mới biết chuyện Thiên Phong bị thương cách đây vài phút, vì cũng đang ở gần bệnh viện nên nhỏ quyết định đi bộ.

Nhã Ân chấp nhận bị mọi người nói là mặt dày nhưng nhất quyết không từ bỏ Thiên Phong. Nhỏ đã mất rất nhiều thứ vì cậu rồi, danh dự, thể diện cả tình thân nữa, bố nhỏ vẫn chưa tha thứ cho nhỏ dù ông ấy không nói ra nhưng có vẻ ông ấy đã quyết định bỏ mặc nhỏ rồi. Tất cả đối với nhỏ sẽ không là vấn đề nếu nhỏ có được Thiên Phong.

Đang thần thờ suy nghĩ, Nhã Ân chạm mặt Thiên Di và Tương Nhiên đi hướng ngược lại, 2 nhỏ vừa thấy Nhã Ân cũng dừng lại nhìn nhỏ bằng ánh mắt khó chịu.

Nhã Ân tươi cười chạy đến khoác tay Thiên Di và Tương Nhiên. - “2 đứa mày dạo này đi đâu mất vậy? Tao tìm 2 đứa mày mãi.”

“Nhã Ân à, dù có tìm thấy tụi tao thì đâu có chuyện gì để nói.” - Tương Nhiên kéo tay ra khỏi tay Nhã Ân.

Thiên Di cũng làm điều tương tự với nhỏ. Nhỏ bất ngờ đến tròn mắt, 2 người họ định bỏ đi thì bị nhỏ kéo lại, tức giận quát. - “2 đứa mày cũng như bọn người ngoài kia sao? Định phản tao à?”

“Mày thôi đi, người như mày, bọn tao đi chung để rước họa vào thân à, vậy nha, bye.” - Thiên Di không ngại quát lại nhỏ.

Nhã Ân xiết chặt tay, mắt nhỏ hiện lên những đường gân đỏ. Tương Nhiên và Thiên Di bỏ đi. Được 1 quãng, chợt cả 2 nhỏ khựng lại, Tương Nhiên quay ra sau nhìn Nhã Ân, khẽ cười nhếch.

“Mày thảm bại như ngày hôm nay không nên trách tụi tao, người đáng trách phải là Hoàng Hải Băng.”

Nói rồi, 2 nhỏ vui vẻ quay lưng đi tiếp bỏ lại 1 người diên tiết lên, chỉ hận không thể hét lên cho thỏa cơn thịnh nộ.

....

Nhã Ân vừa đi vừa nhìn lên cánh cửa của mỗi phòng bệnh mà nhỏ đi qua.

Vì mãi lo tức giận, nhỏ quên mất số phòng của Thiên Phong, cứ nghĩ chỉ cần nhìn số nếu có ấn tượng thì là đúng phòng rồi nhưng đã mất hơn nửa tiếng vẫn không nhớ ra, chỉ còn cách đi từng phòng rồi nhìn vào thì may ra mới tìm được.

Nhã Ân he hé cửa để nhìn vào bên trong, có lẽ ông trời đã cho nhỏ toại nguyện vì phòng nhỏ đang nhìn vào chính là phòng của Thiên Phong. Định mở cửa đi vào thì nhỏ phát hiện, trong phòng không chỉ có 1 mình cậu mà còn có 1 người khác, là Hải Băng. Nhỏ khựng lại, tiếp tục lén nhìn.

Hải Băng đang bóc vỏ cam rồi đưa từng múi cam đến miệng Thiên Phong. 2 người trông rất vui vẻ, Thiên Phong còn cười rõ tươi.

“Hoàng Hải Băng, mày..”

Nhã Ân xiết chặt tay, nhỏ nghiến chặt răng. Nụ cười đó, cậu chưa 1 lần dành cho nhỏ, chưa 1 lần. Tại sao Thiên Phong lại đối xử với nhỏ như vậy? Nhỏ cứ nghĩ, chỉ cần yêu chân thành 1 người thì chắc chắn người đó sẽ nhận ra và đáp trả lại... nhưng không, nhỏ quá ngu muội. Thứ nhỏ muốn có nhất định nhỏ phải có, dù là bằng cách nào đi chăng nữa. Nhỏ nhất định không thể thua dưới tay Hải Băng như vậy.

Nhã Ân càng xiết mạnh tay, móng tay vấu mạnh vào lòng bàn tay như muốn đâm xuyên vào, rất đau nhưng không đau bằng trái tim trong lồng ngực. Nhỏ quay đầu định bỏ đi thì giật mình vì sau lưng nhỏ là Lập Dương.

“Anh đến đây từ khi nào?” - Nhã Ân nói nhỏ.

Lập Dương đưa tay lên miệng làm kiểu như “Suýt” rồi nắm cổ tay kéo Nhã Ân rời khỏi đó.

Ở 1 hành lang bệnh viện khá vắng vẻ..

“Anh buông tôi ra, định đưa tôi đi đâu?” - Nhã Ân vùng vằng, rút tay ra khỏi cái nắm chặt như gọng kiềm của Lập Dương.

Lập Dương đứng lại, cho 2 tay vào túi. - “Anh chỉ muốn nói với em 1 chút chuyện.”

“Được rồi, anh nói đi.” - Nhã Ân xoa xoa cái cổ tay đang đỏ lên.

“2 chúng ta đều có mục đích riêng. Em thì muốn có Thiên Phong còn anh thì Hải Băng. Anh tự hỏi, tại sao chúng ta lại không hợp tác với nhau bởi vì 2 bên cùng có lợi?”

“Anh có ý gì hay à?” - Nhã Ân hiểu ra vấn đề.

Lập Dương nhếch mép. - “Em quả thật rất mau mắn.”

Nhã Ân vòng tay trước ngực. - “Trả lời đi, đừng vòng vo nữa.”

“Ok. Em ghé tai lại đây.”

3 ngày sau...

Thiên Phong được xuất viện, Minh Khánh, Mẫn Nhi, Hải Băng, San San và Khải Hòa cùng nhau đến đưa cậu ra viện sẵn tiện ghé vào khu vui chơi lớn nhất của thành phố để giải trí thư giãn. Nói là thư giãn, nhưng đối với 3 cô gái càng thêm stress.

“AAAAAAAAAAAAAAAAA.”

Con tàu lượn siêu tốc lao nhanh trên đường gay. Đến 1 khúc cua, không ngoài dự đoán ban đầu khi Hải Băng - người ngồi đầu tàu cùng Thiên Phong, nhìn thấy cấu trúc của đường gay đó, nó khá lệch, à mà không phải là lệch, nó cong hoàn toàn so với đường gay hiện tại của chiếc tàu. Vừa chạy lên cua, chiếc tàu siêu tốc dốc ngược đầu xuống dưới, có cảm giác máu dồn lên não, cứ như đang treo lơ lửng vậy. Hải Băng ôm chặt lấy 1 cánh tay của Thiên Phong, nhắm tịt mắt, hét khí thế. Ngược lại với bộ dạng sợ hãi của Hải Băng, Thiên Phong ngồi im lặng, tảng băng to đùng được đặt ngay ngắn trên khuôn mặt, vẫn là Thiên Phong lạnh lùng cao ngạo ngày nào. Ở phía sau, San San và Mẫn Nhi cũng đang hét lên trong sợ hãi, chỉ có điều, cái con người lực lưỡng to lớn ngồi cạnh San San lại hét to không kém, thật là làm cho con người ta bất ngờ. Có lẽ là do Thiên Phong và Minh Khánh “chững chạc” hơn Khải Hòa nhiều.

Cuối cùng chiếc tàu lượn cũng ngưng lượn và dần dần dừng lại. Hải Băng, Mẫn Nhi và San San xanh hết cả mặt, khắp kiếng bước xuống tàu. Hải Băng và Mẫn Nhi còn may là được Thiên Phong và Minh Khánh lần lượt đỡ, chỉ tội cho San San, bản thân đã không trụ nổi còn phải vác thêm Khải Hòa đầu đang quay như chong chóng kia.

“Tao đã nói ngay từ đầu là không chơi trò này rồi mà.” - Khải Hòa nhăn nhó.

Mẫn Nhi tươi cười. - “Vậy mà muốn chơi cùng bọn này hay 1 mình ngồi xem rồi trả tiền cho bọn này hết tất cả trò chơi lần đồ ăn suốt buổi chơi hôm nay?”

Khải Hòa chỉ biết câm nín, mọi người ai nấy cũng bật cười, từ nhỏ cậu đã bị Mẫn Nhi ăn hiếp, nói bực cũng có nhưng đã thành thói quen rồi.

“Sao trường đột nhiên cho học sinh nghỉ 1 tuần vậy?” - Minh Khánh hỏi.

“Do hôm mà chạy ra khỏi lớp nên không nghe thông báo chứ gì? Trường tu sửa 1 số phòng ốc, xây thêm phòng và lắp 1 số lượng lớn các thiết bị tân tiến phục vụ cho việc học nên mới cho học sinh nghỉ.”

“Chạy ra khỏi lớp?” - San San + Hải Băng tò mò nhìn Minh Khánh.

Minh Khánh liếc 1 cái nhìn “thân ái” và “trù mẩn” hết mực dành cho Khải Hòa rồi vội xua tay. - “Chắc thằng này nhớ lắm thôi.”

Mẫn Nhi và Thiên Phong đương nhiên hiểu, 1 người vừa cười vừa đỏ mặt, 1 người vẫn lạnh lùng, cho tay vào túi.

“Đi ăn gì đi, em đói quá.” - San San chu mỏ.

Ringgg ringgg

Điện thoại của Hải Băng reo lên, là tin nhắn. Cô mở tin nhắn ra đọc, gương mặt có 1 chút khó xử.

“Đi thôi Hải Băng.” - San San chạy đến kéo tay cô.

“A, mọi người đi trước đi, em có chút việc, giải quyết xong em đến đó sau.” - Hải Băng cười cười, cất vội điện thoại vào cặp.

“Cũng được. Vậy bọn anh đi trước.” - Khải Hòa quàng lấy vai San San rồi cùng Minh Khánh và Mẫn Nhi đi trước.

Thiên Phong ở lại nhìn dáng vẻ vội vàng của Hải Băng mà lòng chợt thấy không an tâm, cậu nắm tay Hải Băng kéo lại.

“Anh sao vậy? Sao không đi cùng họ?”

“Anh đi cùng em.”

“Em đi 1 mình cũng được mà, em sẽ giải quyết thật nhanh rồi quay lại ngay.” - Hải Băng cười tươi.

“Nhưng..”

“Em đi đây, anh đừng đi theo á.”

Hải Băng gỡ tay mình ra rồi nhanh chóng quay đi. Thiên Phong không nói gì nữa, đứng im lặng dõi theo bóng lưng nhỏ bé của Hải Băng dần dần đi xa cậu và khuất sau cánh cổng khu vui chơi. Trong lòng chợt thấy lo lắng, lại thấy trống rỗng, 1 cảm giác khó chịu cứ bao vây cậu...

45. Chương 45

Hải Băng đi bộ đến quán trà sữa phía bên kia đường, cách khu vui chơi không xa.

Hải Băng mở cửa đi vào, cô đưa mắt nhìn quanh như tìm ai đó. Quán trà sữa này thiết kế đặc biệt cho các cặp đôi muốn có không gian riêng tư nên mỗi bàn đều có 3 phía là những bức vách mỏng che lại, ngăn cách với những bàn xung quanh, thật khó để tìm thấy người trong đây.

Chợt, Hải Băng nhìn thấy 1 bàn tay vẫy vẫy gọi mình, vội vàng đi đến chỗ đó.

“Cậu ngồi đi.” - Nhã Ân vui vẻ cầm lấy tay Hải Băng.

“Ồ ừ.”

Hải Băng cười rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện Nhã Ân, cô vừa ngồi xuống, 1 người phục vụ liền bưng 1 ly trà sữa ra đặt trước mặt.

“Tôi chưa gọi mà, anh phục vụ có nhầm không ạ?” - Hải Băng ngược lên hỏi anh phục vụ.

“Là mình đã gọi họ làm trước cho cậu đấy.” - Nhã Ân vội trả lời hộ anh phục vụ, anh chàng cũng cúi đầu rồi lui vào trong.

Hải Băng đành cười gượng, cô cũng lấy làm lạ, Nhã Ân gọi cô đến đây để làm gì? Hẹn cô ở nơi rất gần khu vui chơi nữa, chẳng lẽ nhỏ theo dõi cô, còn cố ý nhấn tin báo cô chỉ đi 1 mình, bản thân cô cũng cảm thấy hơi lo lắng.

Nhã Ân chợt nắm lấy tay Hải Băng, mặt nhỏ buồn buồn.

“Hải Băng, mình đường đột gọi cậu ra đây có lẽ sẽ làm cậu cảm thấy khó chịu, mình rất xin lỗi vì đã theo dõi cậu và mọi người. Thật ra... mình cũng đã có 1 khoảng thời gian ngồi lại suy nghĩ những việc xấu xa mình đã làm. Mình thật sự có lỗi, mình biết lỗi rồi. Cậu tha thứ cho mình được không?”

Hải Băng bất ngờ, Nhã Ân thật sự hối lỗi rồi sao?

“Hải Băng, cậu tha thứ cho mình nha.” - Nhã Ân mắt đã đỏ hoe, nhỏ nhìn cô với ánh mắt khẩn thiết.

Hải Băng vốn tính tốt bụng nên động lòng, cô mỉm cười. - “Chỉ cần cậu biết lỗi và sửa chữa là được rồi, những chuyện trước kia cứ cho qua đi.”

“Vậy từ nay mình là bạn tốt của nhau nha.”

Hải Băng gật đầu.

Nhã Ân cười rõ tươi, nhưng Hải Băng đâu biết nụ cười đó không đơn thuần là vui mừng.

“Trà sữa tan hết bây giờ, cậu uống đi.”

“Ừm.”

Hải Băng vui vẻ cầm ly trà sữa lên uống. Nhã Ân chống cằm, nhìn vào gương mặt ngây thơ của Hải Băng, nhỏ khẽ nhếch mép.

“Hải Băng này, cậu có nhớ hôm cậu đoạt giải hoa khôi, ở trong cánh gà mình đã nói gì với cậu không?”

Hải Băng lắc đầu, chuyện của lúc trước, thật sự cô không để tâm, dù là bản thân chịu thiệt thòi nhưng cũng thà là vậy chứ không so đo với người khác.

“Để mình nhắc lại cho cậu nghe nha.”

Hải Băng vui vẻ. - “Được.”

Nhã Ân mỉm cười ma mị, nụ cười khác hẳn ban nãy. - “Đến cuối cùng, người thắng vẫn là tôi.”

Hải Băng bất ngờ đến tròn mắt rồi chợt thấy choáng váng đầu óc, mơ mơ hồ hồ, mọi thứ trước mắt cứ nhòe đi rồi sụp tối.

4h chiều, tại quán ăn nằm bên trong khu vui chơi...

“Sao Hải Băng lâu đến quá vậy?” - San San sốt ruột.

“Mình chờ thêm tí nữa xem sao.” - Mẫn Nhi chống cằm, mặt ỉu xiu.

Mọi người đã ăn xong cả rồi, cũng đã ngồi đợi Hải Băng hơn 2 tiếng nhưng vẫn không thấy cô quay lại.

“Thiên Phong, mày gọi thử cho em ấy xem.” - Minh Khánh lên tiếng.

Không cần Minh Khánh nói, từ nãy đến giờ Thiên Phong không hề đụng tới món ăn mà chỉ cầm điện thoại gọi cho Hải Băng, nhưng đã gọi hơn 20 cuộc vẫn không bắt máy. Thiên Phong gọi lại lần nữa thì thuê bao.

“Tắt máy rồi.”

Cùng lúc, San San hốt hoảng tắt điện thoại, nãy giờ nhỏ cũng đang gọi điện nói chuyện với ai đó.

“Em vừa gọi hỏi chị Hải Vân, chị ấy bảo nó không có về nhà.”

“Chắc có chuyện không ổn rồi, mau chia ra đi tìm em ấy.” - Minh Khánh mau chóng đứng dậy.

Thiên Phong xiết chặt tay, cậu hận bản thân mình, rõ ràng là có cảm giác không an toàn khi Hải Băng rời đi, vậy mà cứ để mặc. Cậu nắm mạnh tay lên bàn rồi chạy ra khỏi quán ăn.

Mọi người bắt đầu lo lắng, cùng nhau rời khỏi khu vui chơi và chia nhau ra đi tìm Hải Băng. Khải Hòa và San San 1 hướng, Mẫn Nhi và Minh Khánh 1 hướng, riêng Thiên Phong thì không ai biết cậu đã chạy đi đâu. San San và Mẫn Nhi có nhiệm vụ luôn luôn liên lạc với Hải Băng đến lúc có tín hiệu.

...

Mẫn Nhi và Minh Khánh chạy vào công viên tìm suốt buổi nhưng không thấy, họ đang quay trở ra, trời lúc này cũng đã sụp tối, những ánh đèn đường vàng chói làm Mẫn Nhi thêm náo lòng, 1 phần vì lo lắng phần còn lại vì khá kiệt sức.

Mẫn Nhi ngồi xuống ghế đá. - “Minh Khánh, nghỉ ngơi 1 lúc đi, tao hơi mệt.”

“Mày cứ nghỉ ngơi đi, tao đi tìm thêm 1 lúc rồi quay lại đây với mày.” - Minh Khánh lo lắng còn hơn Mẫn Nhi, mồ hôi ướt đầm cả chiếc áo sơ mi.

Mẫn Nhi gật đầu, lại cười nhạt. Cô biết rất rõ, trong lòng Minh Khánh chỉ có hình bóng của Hải Băng thôi. Lần trước, có lẽ là do cậu chột dạ nên mới đến gần cô không lên chuyến bay đó. Lời nói lúc đó, cái ôm.. có vẻ đều là để đánh vào tâm lý nhẹ dạ của cô. Mà không sao, dù gì cô quyết định không rời đi thì nên học cách chịu đựng cảm giác này.

“Đợi tao, tao nghỉ ngơi xong rồi.”

Mẫn Nhi vội gạt bỏ tất cả suy nghĩ, đứng dậy chạy theo Minh Khánh nhưng chẳng may bị chuột rút, cô ngã khụy xuống, ôm lấy chân. Minh Khánh nghe thấy tiếng động, vội quay lại chỗ Mẫn Nhi.

“Mày có sao không? Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Hình như.. tao bị chuột rút rồi.” - Mẫn Nhi nhăn nhó.

Minh Khánh đỡ Mẫn Nhi lên ghế ngồi, cậu quỳ 1 chân, đặt bàn chân bị chuột rút của cô lên đùi mình rồi nhẹ nhàng xoa bóp, kéo các đầu ngón chân cho thẳng rồi xoay khớp cổ chân. Ai đó đỏ mặt, cười mỉm.

“Mày chịu đau 1 chút nha.”

Mẫn Nhi gật đầu và ngay sau đó *Rắc*.. 1 cái bẻ khớp chân đau điếng. Mẫn Nhi cắn chặt môi chịu đựng, sắp phát khóc đến nơi rồi.

“Không sao rồi, mày đứng lên xem sao.”

Mẫn Nhi đứng lên, đúng là khỏi rồi, cô đi thử vài bước nhưng sau đó lại khập khiễng vì còn khá đau. Minh Khánh bật cười rồi lắc đầu, cậu ngồi xuống.

“Mày lên đi, tao công.”

“Không cần đâu, tao tự đi được mà.”

“Mày lì quá, tao kêu thì lên đi, đừng để tao đổi ý rồi lại hối hận.”

“A.. đ.. được rồi.”

Mẫn Nhi ngoan ngoãn leo lên, ngoài mặt là không chịu nhưng trong lòng lại rất thích, nếu có thể như vậy mãi thì cô cũng chịu, dù là đang ích kỷ mong muốn điều không thể.

Chưa kịp leo lên thì Minh Khánh đột nhiên đứng dậy, quay lưng lại làm Mẫn Nhi mém té, cậu vịn lấy cô rồi ôm chặt vào lòng, ai đó mở to 2 mắt ra mà ngạc nhiên không nói nên lời.

“Mày nhìn ra sau lưng tao đi, có phải là Nhã Ân không?”

Mẫn Nhi gật đầu, khẽ nhìn qua vai Minh Khánh. 1 cô gái xinh đẹp, mặc chiếc quần jean da đen ôm, chiếc áo khoác da màu đen, buộc tóc cao, giày cao gót cũng đen nốt, phải nhìn 1 lúc lâu mới nhận ra đó là Nhã Ân, khác xa với 1 Nhã Ân mọi ngày chỉ diện váy. 1 chiếc xe hơi dừng lại trước mặt nhỏ, Lập Dương và 1 vài tên mặt mày bặm trợn bước xuống xe.

“Đúng rồi, còn có Lập Dương. Hôm nay trong Nhã Ân ăn mặc khá lạ, sao mày nhận ra nhanh vậy?”

“Nó là em của tao, có ra sao cũng nhận ra. Bây giờ, mày đừng để họ nhìn thấy bọn mình, tao sẽ che cho mày. Mày biết đọc khẩu hình miệng đúng không, mày đọc xem họ đang nói gì.”

“Ừ.” - Mẫn Nhi ôm chặt lấy Minh Khánh, mắt chăm chú nhìn qua phía Nhã Ân qua vai Minh Khánh.

Bên kia, Nhã Ân vòng tay trước ngực vừa nói vừa cười nửa miệng. Lập Dương vỗ tay cười khoái chí.

“Nhã Ân nói: Mọi chuyện đã xong. Lập Dương nói: Khá khen cho em, em làm rất tốt, em đưa cô ấy đến đâu vậy?. Nhã Ân: Đi theo tôi.”

Minh Khánh khẽ nhú mày suy nghĩ, từ trước đến giờ Nhã Ân không thích giao du với Lập Dương, cùng những câu nói vừa rồi, chắc chắn là đang định làm việc xấu xa. Hải Băng lại biến mất ngay lúc này, chẳng lẽ..?

“Minh Khánh. Họ lên xe rồi.”

Minh Khánh vội buông Mẫn Nhi ra khỏi người, cậu vội quay ra sau nhìn rồi gấp gấp bắt taxi, 1 chiếc taxi vừa lúc chạy ngang liền dừng lại. Minh Khánh có vẻ hơi rối bời, vẻ mặt căng thẳng quay lại nói với Mẫn Nhi.

“Tao nghĩ Hải Băng đã bị họ bắt đi, bây giờ tao sẽ đi tìm mọi người để nói cho họ biết. Mày lên taxi bám đuôi theo xe Nhã Ân để đến nơi Hải Băng bị nhốt, sau đó gọi điện cho tao biết địa chỉ. Cẩn thận đừng để bị phát hiện, tao sẽ mau chóng đến đó với mày.”

Mẫn Nhi cũng căng thẳng không kém, không từ chối, gạt đầu rồi nhanh chóng vào ngồi trong taxi, chiếc taxi lao nhanh theo sau xe Nhã Ân.

Minh Khánh vội gọi điện tập hợp mọi người.

46. Chương 46

Nhà của Thiên Phong...

“CÁI GÌ?” - Thiên Phong hét lên.

“Mẫn Nhi đã theo dõi họ, tao tin sẽ có địa chỉ nơi họ nhốt Hải Băng mau thôi.” - Minh Khánh trấn an Thiên Phong.

Thiên Phong như sắp phát điên lên, cậu vội đứng dậy định chạy đi tìm nhưng Khải Hòa đã kịp ôm lấy người cậu để ngăn lại. - “Mày định đi tìm à? Có biết ở đâu không mà tìm?”

Thiên Phong giận dữ xiết chặt 2 tay, cậu đẩy mạnh Khải Hòa làm Khải Hòa ngã xuống sofa. San San vội đến đỡ, sau khi nhỏ biết chuyện thì đã nước mắt ngấn nước mắt dài.

Thiên Phong đâm mạnh lên tường rồi quay mặt bỏ lên phòng. Ở phòng khách chỉ còn Minh Khánh, Khải Hòa và San San, ai cũng lo lắng đợi tin tức từ Mẫn Nhi.

Không khí vô cùng căng thẳng, mọi thứ đều rơi vào im lặng, chỉ có tiếng đồng hồ nhích từng hồi chập chạp khiến ai nghe thấy cũng khó chịu...

Căn nhà hoang nằm ngoài ô thành phố...

Nơi đây rất ít người qua lại hoặc thậm chí cả tuần cũng không thấy 1 bóng người. Vốn dĩ là 1 ngôi nhà không người sinh sống nhưng chả rõ từ đâu những tin đồn thất thiệt về nó lại ngày 1 lan nhanh. Tin đồn rằng, ngôi nhà này có ma. Đó chính là lí do khiến nơi đây chẳng ai dám đến, dù có chạy ngang qua cũng sợ đến xanh mặt. Quả là 1 nơi lí tưởng để nhốt người.

Bên trong căn nhà, mọi thứ đều gói gọn trong 2 từ “u ám”, chỉ có tí ánh sáng len vào trong bằng những lỗ hổng nhỏ trên tường, mùi ẩm mốc do nước mưa lâu ngày đọng lại, mùi chuột chết mà không thể không nhắc đến ở những căn nhà hoang, tất cả đều làm con người ta sợ đến phát khiếp.

Hải Băng ngồi dựa vào bức tường loang lỗ những vết nứt tường chừng sẽ đổ sập nếu bị ai đó đập mạnh. 2 tay cô bị trói chặt ra sau, 2 chân cũng bị trói chặt, miệng dán băng dính. Cô vẫn thiếp đi từ lúc bị ngấm thuốc mê đến giờ.

Cánh cửa chính chợt mở toang, Nhã Ân, Tuệ Anh, Lập Dương và 1 vài tên đàn em bước vào. Lập Dương bước nhanh đến chỗ Hải Băng, hắt nhếch mép cười khoái chí rồi quay lại nhìn Nhã Ân.

“Em rất được việc, anh thích sự nhanh nhẹn của em.”

“Quá khen rồi, bước tiếp theo anh định làm gì?” - Nhã Ân vòng tay trước ngực.

Lập Dương đi đến cạnh nhỏ, hắt nhếch mép. - “Anh sẽ khiến Thiên Phong vì tính mạng của Hải Băng mà đồng ý kết hôn với em, sau đó anh sẽ *quay ra sau nhìn Hải Băng rồi quay lại nói tiếp* làm em ấy thành người của anh. Em yên tâm, Thiên Phong rất quý trọng tính mạng của Hải Băng, đến lúc mọi chuyện xong xuôi, em chỉ cần dùng thêm 1 chút mảnh khoe làm cho Thiên Phong và em thành ”đã rồi” cho dù sau đó nó có chống cự thế nào thì gạo cũng thành cơm, nó lại không phải loại người ăn ốc không chịu vỏ nên em cứ yên tâm mà nghe theo anh, chuyện này nhất định sẽ thành công.”

Nhã Ân nghe những lời lẽ ngọt tai nên không khỏi đắc chí nhưng có chút nghi ngại, nhỏ quay sang nhìn những tên đàn em mặt mày bặm trợn của Lập Dương, trên người còn vắt theo súng ngắn, nhỏ hơi lo lắng.

“Dù là làm gì, anh cũng không được làm tổn hại đến Thiên Phong, nếu không, tôi sẽ không tha cho anh.”

Lập Dương phá lên cười. - “Em nghĩ ngợi quá nhiều rồi.”

Nói đoạn, hắn đi đến bên cạnh tên đàn em, rút khẩu súng trên người tên đó ra, hất lên đạn, nhắm về hướng của Nhã Ân. Nhỏ nhủ mày khó hiểu trước hành động của hắn. Ngón trỏ đặt ngay ngắn trên cò súng, hắn cười rồi bóp cò làm Nhã Ân lẫn Tuệ Anh đều hoảng hốt.

“Băng!”

Súng không hề có đạn, Nhã Ân bị 1 phen hú cả hồn, nhỏ vượt vượt ngực thở mạnh. - “Anh là đang làm gì vậy hả?”

“Anh đã bảo là em suy nghĩ quá nhiều rồi. Những thứ này chỉ đem theo dọa Thiên Phong thôi, em nghĩ, nếu bắt giữ người làm con tin bằng tay không thì dễ dàng ép buộc nó kết hôn với em hay sao?”

Tuệ Anh nãy giờ không nói gì cũng phải vỗ tay, cười gian xảo. - “Mày rất thông minh à không, phải nói là rất xảo huyệt.”

“Tao xem đó là 1 lời khen.”

“Vậy khi nào sẽ thực hiện bước tiếp theo?” - Nhã Ân hỏi.

“Tối ngày mai.” - Lập Dương nhìn đồng hồ trên tay 1 lúc rồi thông thả cho 2 tay vào túi quần. - “Vậy anh về trước.”

Nói rồi, hắn cùng những tên đàn em kia bỏ đi chỉ còn Nhã Ân và Tuệ Anh ở lại.

...

Cùng lúc này, ở bên ngoài căn nhà hoang, Mẫn Nhi nhìn vào trong bằng 1 lỗ hổng trên tường, tất cả mọi thứ vừa diễn ra cô đều đã nghe rõ, thấy rõ.

Cô khá sợ hãi, vội cho tay vào túi áo tìm điện thoại nhưng không thấy, trong những lúc gấp gáp như vậy mà không tìm thấy vật quan trọng như thế thật là làm con người ta bực mình. Mẫn Nhi đứng dậy sờ soạng khắp người để tìm điện thoại nhưng không thấy, cô bắt đầu lo lắng, chỉ có thể là đánh rơi ở đâu đó trên đường đi theo sau họ đến đây.

“Mẫn Nhi, bình tĩnh lại, chắc chắn là đánh rơi trên đường đi bộ theo sau họ vào đây. Phải quay lại tìm.”

Trong phòng tắm, Thiên Phong đang ngược mặt lên để hứng trọn những dòng nước lạnh thấu xương từ vòi hoa sen. Cậu muốn trừng phạt bản thân vì đã không bảo vệ được Hải Băng, đã để cô rơi vào tay của tên Lập Dương gian ác đó.

Lập Dương đang có âm mưu gì? Hấn và Nhã Ân sẽ làm những chuyện gì với Hải Băng? Liệu có phải là vì muốn hại cậu lần nữa nên hấn mới bắt cóc cô? Hay là vì mục đích khác? Cô có đang an toàn? Những câu hỏi đó cứ liên tục hiện lên trong đầu Thiên Phong. Cậu tắt vòi nước, cúi gằm mặt suy nghĩ, nghiêng chặt rằng rồi lại dấm mạnh tay liên tục vào tường, máu trên tay hòa lẫn với nước, 1 màu đỏ thẫm.

Mắt Thiên Phong hần lên những đường gân đỏ, chưa bao giờ cậu cảm thấy lo sợ như bây giờ. Chưa từng có cảm giác lo lắng như thể cả nguồn sống sắp bị dập tắt. Cậu không thể mất Hải Băng được, bằng bất cứ giá nào, cậu cũng phải bảo vệ cô, phải cứu được cô.

Ngoài trời, không 1 bóng trăng, mây đen khỏa lấp cả bầu trời đêm...

“Điện thoại, điện thoại đâu rồi? Tìm mãi không thấy, rốt cuộc là ở đâu?”

Mẫn Nhi lê từng bước nặng nhọc trên đường, mắt không ngừng nhìn quanh để tìm điện thoại, chân cô vẫn còn đau, này giờ vận động mạnh khá nhiều nên chỗ bị bong gân đã đỏ tấy lên rồi. Cô không quan tâm đến nó vì việc trước mắt vẫn quan trọng hơn, cô khẽ ngược lên nhìn bầu trời, hình như sắp mưa rồi.

“Lúc này còn có trăng, bây giờ lại biến mất, tối như vậy làm sao tìm đây? Lỡ mà mưa thì điện thoại hư mất.”

Nói là không sợ thì quả là nói dối. Mọi thứ đều tối đen như mực, gió hiu hiu thổi như tiếng ai thì thầm làm Mẫn Nhi rợn gáy, cô mau chóng lấy lại bình tĩnh, tự trấn an mình rồi tiếp tục tìm.

Cách

Dưới chân phát ra tiếng động, có vẻ như cô vừa đạp trúng thứ gì đó.

“A, nó đây rồi.”

Mẫn Nhi vui mừng khi nhìn thấy thứ dưới chân là chiếc điện thoại của mình, cô vội nhặt lên. Không nghĩ ngợi gì nhiều, Mẫn Nhi vội gọi điện cho Minh Khánh. Cô sốt ruột khi phải nghe tiếng *tút.. tut* phát ra từ điện thoại, chỉ cầu mong Minh Khánh mau chóng nghe máy, mắt đảo dác nhìn quanh.

Cuối cùng đã nghe máy.

“Minh Khánh.”

“Mẫn Nhi, mày không sao chứ?” - Đầu dây bên kia phát lên giọng nói có vẻ rất lo lắng.

“Tao không sao. Mày đừng xem thường tao, tao là Diệp Mẫn Nhi vừa xinh đẹp vừa thông minh đấy.”

“Mày ngưng tự sướng đi, mày đang ở đâu? Tao đến ngay.”

“Tao đang ở..”

Xẹt

“Á.”

Pịch

1 dòng điện chạy xẹt qua người Mẫn Nhi, chiếc điện thoại rơi từ trên tay xuống đất 1 cách thô bạo, cả người của Mẫn Nhi cũng đổ xuống mặt đất ngay sau đó. Nhã Ân cúi xuống nhặt điện thoại. Không quá ngạc nhiên khi số điện thoại là của anh trai nhỏ.

“Alô, Mẫn Nhi, mày sao vậy? Có nghe tao gọi không?...” - Tiếng nói từ đầu dây bên kia vang lên không ngừng.

Nhã Ân nhếch mép cười rồi tắt máy. Nhỏ quàng điện thoại vào trong 1 lùm cây cạnh đó rồi phủi phủi tay.
“Chết tiệt, nó đã theo dõi bọn mình từ khi nào vậy?” - Tuệ Anh ngồi xuống nắm lấy mớ tóc của Mẫn Nhi.
“Điều đó không quan trọng. Em nghĩ là chị sẽ rất vui khi nó xuất hiện ở đây chứ.”
Tuệ Anh hiểu ý của nhỏ, ả cười nhếch. - “Cũng là tự nó chuốc lấy.”

47. Chương 47

“Tạt nước vào mặt cho nó tỉnh.”

1 tên đàn em nhận lệnh, vội cầm 2 chai nước đi đến chỗ Hải Băng và Mẫn Nhi, cả 2 vẫn còn mê man. Sau đó là tiếng nước liên tiếp lao vào mặt, cả 2 lờ đờ mở mắt.

Những thứ đầu tiên đập vào mắt cả 2 không mấy gì bất mắt, không khí tại đây bỗng hiện lên mùi nguy hiểm. Hải Băng nhìn Nhã Ân và Tuệ Anh đang đứng cười trước mặt, cô hoảng hồn. Rõ ràng khi chiều cô vẫn còn ở quán trà sữa, tại sao bây giờ lại ở đây? Cô biết chắc chắn 2 nhỏ bắt cô đến đây không phải để làm điều gì tốt đẹp, cô cố cựa quậy nhưng dây trói quá chặt, miệng lại bị dán băng dính. Vừa nhìn qua bên cạnh, Hải Băng bất ngờ vì thấy Mẫn Nhi cũng bị bắt và trói giống mình.

Nhã Ân ngồi xuống cạnh Hải Băng, nhỏ mỉm cười từ từ đưa tay về phía cô rồi chọt nhanh tay nắm lấy tóc cô kéo ngược ra sau.

“Sao nào? Bất ngờ lắm à, bạn tốt?”

Hải Băng mở to mắt, không phải vì quá bất ngờ trước hành động của nhỏ mà là vì nhận ra mục đích thật sự của nhỏ khi hện cô ra và yêu cầu chỉ 1 mình cô đến, thì ra là cố tình muốn bắt giữ cô. Nhưng tại sao Mẫn Nhi cũng ở đây?

“Cuối cùng mày cũng có ngày này. Mày muốn, để tao kể tội hộ mày hay tự mày kể? Hả?”

Hải Băng lắc đầu, thật sự cô không biết mình đã làm sai điều gì? Cô vội vàng lên tiếng nhưng chỉ là những điệp khúc “Ừm.. ừm.” vì miệng bị dán chặt bởi băng dính.

“Thật ra mày cũng không cần phải nói. Tội lớn nhất của mày chính là tự tiện đụng vào thứ thuộc về Hạn Nhã Ân này.” - Nhã Ân cười nắc nẻ, trợn mắt, nhỏ không nắm lấy tóc cô nữa mà bóp chặt cổ cô.

Hải Băng vùng vằng nhưng tay chân cô lúc này chỉ làm mọi chuyện thêm vướng víu bởi nó bị trói rất chặt. Cô bắt đầu khó thở, miệng lại bị dán kín đến lời nói cũng không tài nào lọt qua lớp băng dính ấy, cô cố cựa quậy nhưng chỉ làm tổn hao sức lực, gần như sắp tắt thở đến nơi, nước mắt không biết tự khi nào đã tuôn dài trên má.

Mẫn Nhi nãy giờ chứng kiến tất cả, cô không thể ngồi yên mà nhìn liên dùng chân đạp mạnh vào người Nhã Ân, làm nhỏ ngã ra đất. Cuối cùng nhỏ cũng buông tay khỏi cổ Hải Băng nhưng có muốn ho để có lại hơi thở cũng không thể, cô bắt đầu xanh mặt.

Nhã Ân đứng dậy, nhỏ trợn mắt nhìn Mẫn Nhi rồi vội tháo băng dính trên miệng Hải Băng. Nhỏ không thể để Hải Băng có chuyện gì vì cô còn phải làm con tin cho chuyện quan trọng của nhỏ.

Hải Băng ho liên tục và thở gấp, chậm 1 chút nữa là có án mạng.

Tuệ Anh cũng không nhịn được, ả giáng 1 cái tát tay vào mặt Mẫn Nhi. - “Bản thân còn lo chưa xong, định lo chuyện bao đồng à?”

Mẫn Nhi trợn mắt giận dữ nhìn Tuệ Anh nhưng mau chóng quay qua lo lắng nhìn Hải Băng, muốn hỏi xem cô có sao không nhưng không thể nói được. Hải Băng hiểu, chỉ lắc đầu.

Nhã Ân phủi phủi tay, nhỏ cười. - “Bây giờ bắt đầu trò chơi được rồi.”

Tuệ Anh nhìn Nhã Ân rồi cười nhếch.

“2.. 2 người hãy dừng tay lại đi, đừng làm vậy mà, hãy thả chúng tôi ra, đừng làm những việc xấu xa nữa được không?” - Hải Băng lắc đầu quầy quậy, cô khóc nức lên.

Nhã Ân nắm lấy vai áo của Hải Băng kéo cô đứng dậy, nhỏ tròng mắt, quát. - “Mày không có cái quyền ngăn cản tao. Mày có biết trong mắt tao, mày đáng ghét đến mức nào không? Chỉ cần nghĩ đến phải hít chung bầu không khí với mày, thì tao chỉ mong mày mau chóng biến khỏi cái thế gian này để khỏi làm dơ bẩn mọi thứ của tao. Vì mày mà tao mất tất cả. Thể diện, danh dự, tình thân, bạn bè ngay cả Thiên Phong. Ai cho mày cái quyền cướp đi Thiên Phong của tao? Hả?”

Hải Băng lắc đầu. - “Tôi.. không phải. Cậu bình tĩnh lại đi, mọi chuyện không tiêu cực như cậu nghĩ đâu..”

“Tao rất muốn giết chết mày. Muốn bóp nát mày ngay tức khắc nhưng mày vẫn còn giá trị lợi dụng, mày phải biết ơn vì điều đó.”

Nhã Ân gần giọng rồi đẩy mạnh Hải Băng vào tường, tấm lưng của cô va chạm phải bức tường, đau đến mức nghẹn thở. Cô ngã ra đất, ho sặc sụa, trên khoe môi vương 1 chút máu.

Mẫn Nhi nhìn Hải Băng rồi đưa ánh nhìn khó chịu về Nhã Ân, cô biết tất cả kế hoạch của bọn họ, thật sự cô muốn lao vào đánh trả hộ Hải Băng nhưng tay chân đã bị trói chặt, bất lực.

Tuệ Anh quay đầu ra sau nhìn vài tên đàn em mà ả vừa gọi đến. - “Đem dây thừng vào đây.”

Tên đó bước vào đưa cho ả 1 sợi dây thừng. ả cầm trong tay, nhếch mép nhìn Nhã Ân. - “Em cứ đứng qua 1 bên, để chị xử lí.”

Nhã Ân gật đầu rồi lùi vài bước. Tuệ Anh chậm rãi đi đến cạnh Hải Băng.

“Haizzz, tao cũng định trừng trị mày bằng cái này để thỏa cơn giận nhưng mà tao biết, mày là 1 người thích quan tâm, lo nghĩ cho người khác hơn bản thân, không muốn nhìn bất cứ ai vì mày mà chịu khổ. Vậy tại sao tao lại không lợi dụng điểm đó mà cho mày sống không bằng chết?”

Hải Băng hiểu ý đồ của ả, cô vội nhìn Mẫn Nhi, rồi quay lại lắc đầu.

“Đ.. đừng, đừng mà.”

Tuệ Anh nhìn Hải Băng khóc lóc van nài mà cười khoái chí, ả giờ cao sợi dây thừng.

“Tao thích mày trong bộ dạng này, hãy cứ tiếp tục.”

...

Sau khi Mẫn Nhi tắt máy mà chưa kịp nói ra là đang ở đâu, Minh Khánh không ngừng lo lắng, đứng ngồi không yên. Chốc chốc lại đi qua đi lại làm San San và Khải Hòa chóng cả mặt.

“Không được, Mẫn Nhi có chuyện rồi, tao phải đi cứu nó.” - Minh Khánh xiết chặt tay định bỏ đi.

Khải Hòa cũng đứng dậy nhưng không phải đi theo mà nắm lấy cổ tay Minh Khánh kéo lại.

“Mày thật là, câu này mày đã nói 10 lần rồi và đây là lần thứ 10 tao ngăn mày. Mày có biết nó ở đâu không mà đi cứu. Bình tĩnh chờ xem có cách gì hay không.”

“Anh Khải Hòa, em lo lắm” - San San bật khóc.

Khải Hòa vội buông Minh Khánh ra chạy đến bên cạnh San San, ôm nhỏ vào lòng. - “Sẽ không sao đâu, không sao đâu. Hải Băng và Mẫn Nhi sẽ ổn thôi.”

Đúng lúc này, Thiên Phong từ trên gác bước xuống. Tóc cậu vẫn còn ướt, cậu mặc chiếc quần dài màu đất và chiếc áo sơ mi trắng mỏng, vài chỗ còn bị ướt do nước rơi từ trên tóc xuống, mớ áo bị ướt thấm vào bờ ngực rắn chắc. Có lẽ cậu đã ngâm mình trong nước rất lâu đến mức bờ môi cũng nhợt nhạt, kém sắc.

“Thiên Phong, lúc này Mẫn Nhi..” - Khải Hòa định kể lại thì bị Thiên Phong chặn họng.

“Lập Dương vừa gọi cho tao.”

Khải Hòa và San San bất ngờ, định đi đến hỏi nhưng không nhanh bằng tốc độ của Minh Khánh. Minh Khánh vừa nghe thấy, vội chạy đến cạnh nắm lấy 2 vai Thiên Phong, vẻ mặt khẩn trương.

“Nó nói gì? Nó muốn gì? Hải Bằng, còn có Mẫn Nhi nữa, 2 người họ có sao không?”

Thiên Phong vẫn cái dáng vẻ lạnh lùng đó, cậu đi ra khỏi 2 cánh tay gọng kiềm của Minh Khánh, bước đến đứng trước cửa, nhìn lên bầu trời đêm.

“Nó muốn tối ngày mai, 1 mình tao đến căn nhà hoang ngoài ngoại thành.”

“Để làm gì? Tao sẽ đi cùng mày.” - Minh Khánh vội nói.

“Tao/em cũng đi.” - Khải Hòa + San San đồng thanh.

“Nó chỉ muốn tao đi 1 mình, nếu có người khác, nó sẽ làm hại đến Hải Bằng.”

“Chết tiệt.” - Minh Khánh đá mạnh chân vào sofa.

Đôi mắt màu xám khói sắc lạnh nhìn vào không trung, thoáng thấy sự tức giận hiện lên đầu đó trong đôi mắt ấy nhưng nhanh chóng biến mất. Thứ cậu cần lúc này là bình tĩnh, nhất định phải cứu lấy Hải Bằng.

“Hãy chờ anh.”

Trời bắt đầu mưa, từng đợt mưa lất phất rồi lớn dần, không khí lạnh len lõi khắp nơi...

48. Chương 48

Tuệ Anh quẳng sợi dây thừng 1 cách thô bạo xuống nền đất sau khi đã dùng nó ra những đòn nặng nề lên da thịt của Mẫn Nhi, ả phúi tay như thể này giờ chưa làm gì. Lúc này, ả lẩn nhỏ cảm thấy cực hả hê. Còn Mẫn Nhi, cô nằm ngất ra đó, khắp người chằng chịt những lần dây thừng đến cả chiếc áo cũng không còn nguyên vẹn, máu từ những vết thương cũng bắt đầu rỉ rít tuôn.

Hải Bằng chỉ biết đưa mắt nhìn Mẫn Nhi bất động mà vừa khóc nức nở vừa lắc đầu quầy quậy. Chính cô là nguyên nhân khiến Mẫn Nhi phải chịu đau đớn như vậy, cũng chính vì cô mà Nhã Ân, Tuệ Anh và cô mới có những hiểu lầm không đáng có như hôm nay.

“Tôi xin 2 người, hãy mau dừng lại đi.. trước khi quá muộn.”

Nhã Ân trợn mắt, nhò đá mạnh vào người Hải Bằng, gót nhọn của giày cao gót xượt ngang bắp tay làm rách 1 mảng áo.

“Mày đe dọa tao đấy à? Mày..”

“Mình cũng nên quay về thôi, để chuẩn bị cho ngày mai.” - Tuệ Anh nhìn đồng hồ trên tay rồi ngăn Nhã Ân lại, nói.

Nhã Ân đứng liếc lấy liếc để Hải Bằng 1 lúc rồi cùng Tuệ Anh bỏ đi, cánh cửa chính mở toang ra, ánh sáng từ bên ngoài tràn vào chưa đầy 10s thì biến mất, cánh cửa đóng lại, thoáng nghe tiếng dặn dò của Nhã Ân.

“Canh chừng cẩn thận.”

Căn nhà hoang lại trở nên yên ắng.

Tiếng kêu của những côn trùng ngoài kia hòa với tiếng mưa làm cho không khí ở đây chẳng khác nào nơi ngục tù ác liệt nhất.

“Chị Mẫn Nhi, chị có nghe em gọi không? Chị tỉnh lại đi. Chị Mẫn Nhi...”

Hải Băng không ngừng lo lắng, cố gắng tựa người chạm vào người Mẫn Nhi để gọi cô ấy dậy nhưng ngoài cơ thể không động đậy kia ra thì hoàn toàn không có 1 phản ứng nào đáp lại. Hải Băng nhích từng chút 1 để đến gần Mẫn Nhi rồi nằm xuống bên cạnh, dùng miệng gỡ miếng băng dính trên miệng của Mẫn Nhi, cô muốn nghe thấy hơi thở của Mẫn Nhi nhưng tiếng mưa quá lớn, không thể nào xác định được, cả người Mẫn Nhi hoàn toàn lạnh ngắt. Chẳng lẽ...? Hải Băng lắc đầu quây quây rồi khóc nức lên.

“Ngốc quá, em đang khóc cái gì chứ? Định trừ chị chết hay sao?”

Hải Băng bất ngờ, khó nhọc ngồi dậy, cô nhìn chăm chăm vào người của Mẫn Nhi, cuối cùng cô ấy cũng có chút phản ứng, mắt từ từ mở ra.

“Chị.. chị có sao không? Cũng tại em hết..” - Hải Băng khóc, nước mắt như 1 đứa trẻ.

“Đừng tự trách nữa. Không phải tại em.” - Mẫn Nhi ngồi dậy, cô khẽ nhăn nhó vì khắp nơi trên cơ thể đang đau lên từng hồi.

Hải Băng im lặng nhìn Mẫn Nhi rồi lại bật khóc, cô yếu đuối hơn cả Mẫn Nhi, yếu đuối đến mức không dám làm gì khi chứng kiến Mẫn Nhi bị ức hiếp.

“Em định ngồi khóc như vậy mãi hay sao?”

“Dạ.. không...”

Mẫn Nhi cười, mắt ánh lên tia hi vọng. - “Em yên tâm, Minh Khánh và Thiên Phong nhất định sẽ đến cứu chúng ta.”

Hôm sau...

Minh Khánh và Khải Hòa đến nhà Thiên Phong từ rất sớm, 2 cậu quyết đòi đi theo Thiên Phong, 2 cậu không muốn trở mắt ra nhìn bạn bè của mình đi vào nơi nguy hiểm, mặc dù thành khẩn đến mức nào nhưng cũng bị Thiên Phong phủ, thậm chí là không thèm để ý đến lời nói của cả 2.

“Tao nhất định đi theo mày.”

Thiên Phong không tiếp khách nữa mà lạnh lùng bỏ lên trên phòng đương nhiên Minh Khánh và Khải Hòa không buông tha cho cậu, cũng mò lên đó.

Trong phòng, Thiên Phong không mở cửa sổ, lại còn kéo rèm che kín, mọi thứ trở nên u tối, vừa ảm đạm vừa lạnh lùng. Cậu ngồi im lặng ở đầu giường, thả hồn theo 1 dòng suy nghĩ.

“Mày đừng quên thằng Lập Dương đó có ý định giết chết mày, đã 2 lần mày suýt chết rồi đấy, lần này chắc chắn không khác, vì vậy hãy để bọn tao đi cùng.” - Minh Khánh mở cửa bước vào.

“Minh Khánh nói đúng, bọn tao không thể trở mắt ra nhìn mày, Hải Băng và Mẫn Nhi rơi vào nguy hiểm.”

Minh Khánh bước đến bên cạnh Thiên Phong, cậu thở dài rồi nói, lời nói như chứa đựng mọi ưu tư phiền muộn.

“Vội lại.. Nhã Ân là em gái của tao, người làm anh như tao cũng phải chịu trách nhiệm.”

Thiên Phong thoát khỏi những dòng suy nghĩ, cậu ngược lên nhìn Khải Hòa, cậu ta còn đang đứng chỗ cửa rồi quay lại nhìn Minh Khánh, đôi mắt màu xám khói sắc bén khẽ làm cho Minh Khánh giật mình.

Thiên Phong đưa tay đến cái bàn nhỏ cạnh đầu giường, mở chiếc hộp bàn trên cùng, cậu cho tay vào lấy ra 1 thứ, Khải Hòa và Minh Khánh bất ngờ.

“Hãy đảm bảo rằng cô ấy vẫn ổn, tao sẽ không tha cho bất cứ người nào làm tổn thương cô ấy, kể cả em của mày.”

...

Tối đó...

Thiên Phong 1 mình đi bộ đến căn nhà hoang theo lời chỉ dẫn của Lập Dương. Nơi đây khá tối, ánh trăng trên cao lại lúc mờ lúc tỏ, thật khó chiều lòng người. Cuối cùng cậu cũng đến nơi, vừa đến trước cửa đã gặp ngay Lập Dương và 5 tên đàn em to cao vạm vỡ.

Lập Dương đang hút dở điếu thuốc vợi kéo 1 hơi dài rồi quăng xuống đất, dùng chân đạp mạnh lên nó. Hắn nhếch mép cười, đi đến gần Thiên Phong rồi thổi hết đồng khói thuốc trong miệng vào mặt cậu.

“Chào anh bạn.”

Thiên Phong giương ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn. - “Người đâu?”

Lập Dương cười đều. - “Nào nào nào. Đừng hấp tấp như vậy chứ? Để tao kiểm tra xem mày có phải là đi 1 mình hay không?”

Hắn hất mặt ra lệnh cho 1 tên đàn em ở phía Thiên Phong, có vẻ tên đó đã theo dõi cậu từ lúc cậu vừa xuống xe đi bộ đến.

“Chỉ có 1 mình, thưa đại ca.”

“Tốt lắm.” - Lập Dương cười, chẳng rõ là hắn đang khen tên đàn em đó thực hiện tốt việc theo dõi hay đang ám chỉ Thiên Phong rất “nghe lời”.

Thiên Phong cho 2 tay vào túi, lạnh lùng nói. - “Vậy là sao?”

“Mày muốn hỏi điều gì?”

“Bảo tao đến đây 1 mình, trong khi mày có rất nhiều tay sai.”

Lập Dương nghiêng răng, hít 1 hơi rõ mạnh bằng miệng rồi cười khoái chí. - “A. Không ngờ Hạo Thiên Phong mày cũng biết sợ à?”

Thiên Phong im lặng, lạnh lùng dùng ánh mắt sắc như dao nhìn hắn, hắn khẽ nhún vai.

“Tao chỉ là đưa ra yêu cầu, mày cũng có quyền không nghe theo mà, tại sao lại trách tao.”

Thiên Phong hơi nhíu mày, không ngờ tên này lại lật lọng như vậy, chính hắn đã nói cậu chỉ được đến đây 1 mình, nếu có người khác thì không dám chắc Hải Băng sẽ an toàn. Ngay từ đầu, Thiên Phong đã bị hắn bắt ép đi theo 1 con đường, hoàn toàn không có sự lựa chọn.

“À, mày đừng nghĩ là tao không biết mày đã mang thứ gì đến. Nhưng thật đáng tiếc, đã để tao phát hiện.”

Lập Dương nhếch môi, hất mặt ra lệnh cho 1 tên đang đứng cạnh Thiên Phong, lấy ra 1 khẩu súng được cậu vắt sau lưng. Thiên Phong hơi bất ngờ rồi mau chóng trở lại cái dáng vẻ vốn có.

“Quao, là khẩu Glock 17. Tao chỉ định bàn với mày 1 số việc, ngay cả tao và đàn em còn không có vũ khí, mày thật là, định gây chiến sao? Có vẻ là tao đã xem thường mày rồi.”

Thiên Phong nhếch môi bí hiểm. - “Đối phó với 1 tên như mày, có khi phải dùng đến XM25.”

“Nghe có vẻ đáng sợ nhỉ? Tao quên rằng bố mày cũng đầu tư trên lĩnh vực sản xuất vũ khí. Nếu vậy thì tao chết chắc rồi.” - Lập Dương cười giễu cợt.

“Mau thả Hải Băng và Mẫn Nhi.”

“Không được. Nhỡ mày dùng XM25 bắn tao thật thì ít ra tao cũng phải dùng 2 cô em xinh đẹp đẩy làm áo giáp chứ, mày thấy có đúng không?” - Lập Dương thè lưỡi ra liếm mép rồi cười trêu tức Thiên Phong.

Thiên Phong có vẻ không kiên nhẫn được nữa. - “Mày muốn gì?”

“Vào trong rồi nói.”

Lập Dương quay lại mở toang cánh cửa rồi ung dung bước vào, những tên đàn em kia cũng lần lượt đi vào trong.

Thiên Phong xiết chặt tay đi theo sau, được vài bước rồi chợt khựng lại, cậu quay ra sau nhìn về phía con đường 1 lúc rồi đi vào trong.

...

49. Chương 49

Bính boong.. bính boong

San San vội chạy ra mở cổng. Đứng trước cổng là Hải Vân, trông cô có vẻ lo lắng.

“Chị Hải Vân?”

“Hải Băng có ở đây không?”

San San hơi lúng túng, nhỏ vội gật đầu rồi lại lắc đầu, sau 1 lúc suy nghĩ lại gật đầu.

“Vậy cuối cùng là có hay không?”

San San ngập ngừng, không biết có nên nói cho Hải Vân biết chuyện Hải Băng đã bị Lập Dương và Nhã Ân bắt cóc từ chiều hôm qua. Nếu Hải Vân biết rồi làm lớn chuyện lên, có khi lại nguy hại đến Hải Băng.

“Chị đã nói với bố mẹ là nó sang em chơi vài hôm, chị không muốn 2 người họ lo lắng. Nhưng, em hãy nói cho chị biết, đã có chuyện gì xảy ra với Hải Băng, đúng không?”

San San mím chặt môi do dự. - “Em không...”

“Hải Vân.”

Phía sau lưng Hải Vân phát ra 1 giọng nói, cả 2 bất ngờ, cùng nhìn về hướng của người đó.

...

Vừa bước vào, cánh cửa phía sau lưng Thiên Phong liền đóng sầm lại. Không khí bên trong thật ngột ngạt. Cậu đang đứng tại phòng khách của căn nhà, ở đây không có bất cứ 1 vật dụng gì, mạng nhện giăng tứ phía bất kì mọi ngõ ngách, nên nhà bảm đầy bụi bặm, cả phòng chỉ được ánh sáng từ 1 chiếc đèn điện trên trần nhà chiếu rọi, chỉ có thể nói là u ám đến rợn người.

“Hải Băng.”

Thiên Phong vừa thấy Hải Băng và Mẫn Nhi bị trói, cả 2 đang thiếp đi, ngồi dựa vào bức tường bên kia, cậu định chạy đến đó nhưng đã bị Lập Dương ngăn lại.

“Ể? Định đi đâu?” - Lập Dương dang 1 tay ra ngăn.

Thiên Phong nghiêng rằng, lấy lại bình tĩnh, bởi lẽ chỉ cần nhìn thấy Hải Băng cậu lại không thể ở yên, chỉ muốn chạy đến bên cạnh. Nhưng trong lúc này, phải thật kiềm chế, nhất định phải kiềm chế.

“Mày muốn gì?”

Lập Dương cười, nhún vai đúng kiểu không biết chuyện gì đang xảy ra, hấn bước lùi vài bước để nhân vật chính khác xuất hiện.

Nhã Ân từ từ bước ra sau cánh cửa bên phải của căn phòng, vừa thấy Thiên Phong, nhỏ đã chạy ngay đến bên cạnh, ôm lấy cánh tay rắn chắc.

“Không gặp mặt hơn 1 tuần nay, anh có biết là em nhớ anh lắm không?”

Thiên Phong hất mạnh tay, Nhã Ân bị đẩy mạnh khỏi cánh tay kia, nhỏ lùi vài bước, loạng choạng, suýt nữa là té (sml).

Nhỏ tức giận, bước đến đứng đối diện với cậu.

“Anh.”

Thiên Phong lạnh lùng nhìn nhỏ. - “Các người muốn tôi làm gì mới chịu thả 2 người họ ra?”

“Muốn gì? Hờ, em muốn anh kết hôn với em. Còn nữa, con Hải Bằng đó sẽ tốt hơn nếu là người của Lập Dương. Em nghĩ anh nên để cho cô ta về nơi thuộc về cô ta.” - Nhã Ân vòng tay trước ngực, nhìn Lập Dương cười đắc ý.

Lập Dương không nói gì, im lặng và mỉm cười.

”Muốn chia rẽ?”

Thiên Phong nhìn Lập Dương, cậu đâm chiêu suy nghĩ. Về mặt của Lập Dương không giống với việc hấn chỉ đơn thuần là cùng Nhã Ân hợp tác lại để chia rẽ cậu và Hải Bằng, không đơn giản là ép buộc cậu kết hôn với Nhã Ân rồi cướp lấy Hải Bằng. Nụ cười đó, không giống với 1 người đang hành sự dưới trướng của người khác.

“Anh chỉ cần gạt đầu, kí vào giấy đăng kí kết hôn, em sẽ thả cô ta ra ngay.”

“Không.”

“Anh nói lại xem.”

Thiên Phong hất ánh nhìn lạnh lùng về phía Nhã Ân, nhỏ biết rõ Thiên Phong không có thói quen nhắc lại lời đã nói. Nhỏ không kiềm chế được cơn nóng giận, trợn mắt nhìn Thiên Phong.

“Anh không tin là em sẽ giết cô ta hay sao mà dám không đồng ý?”

Thiên Phong vẫn lạnh lùng nhìn nhỏ. Cái sự ghẻ lạnh, không dành cho nhỏ 1 chút tình cảm nào của Thiên Phong làm cho nhỏ điên tiết lên, nhỏ xiết chặt 2 tay đi đến cái bàn cạnh đó cầm cây súng điện lên.

“Chỉ cần anh đồng ý kết hôn với em, em sẽ lập tức thả nó ra.”

Nhỏ cố gắng thuyết phục, ngay từ đầu mục đích của nhỏ chỉ là bắt Hải Bằng làm con tin, ép buộc Thiên Phong đồng ý kết hôn rồi thả Hải Bằng ra, vì nhỏ không muốn gây nên chuyện liên quan tới mạng người. Mặc dù nhỏ rất muốn giết Hải Bằng nhưng cách giết tốt nhất chẳng phải để cô phải chứng kiến Thiên Phong và nhỏ hạnh phúc bên nhau hay sao? Để cô chết dần chết mòn vì mất đi người cô yêu, quả là cách giết người hay nhất, giết người không cần phải đụng đến dao.

Thiên Phong hơi nghi ngại, cậu cũng xiết chặt 2 tay. Cậu vốn là người nói lời giữ lấy lời, nếu bây giờ cậu đồng ý, chẳng phải lại đưa bản thân vào hoàn cảnh như ban đầu hay sao? Chấp nhận 1 người mình không hề yêu vì 1 người mình yêu, liệu có nên hay không? Không!

“Em làm tất cả chuyện này cũng là vì em yêu anh, anh sẽ phải đồng ý, nếu không, em dám chắc anh biết em đang định làm gì với khẩu súng điện này.”

“Thôi ngay đi.” - Thiên Phong quát.

Cậu càng lớn tiếng với Nhã Ân lại càng làm nhỏ điên lên, cứ như thêm dầu vào lửa, nhỏ đã yêu đến mù quáng mất rồi.

Không nghĩ ngợi gì thêm, Nhã Ân đi nhanh đến chỗ Hải Bằng, nhỏ chìa súng điện đến gần cô.

“Anh trả lời lại đi.”

“...”

“Đồng ý hay không?” - Nhỏ quát lớn.

“Cô thôi ngay đi. Ép buộc không hề đem lại hạnh phúc.”

“Anh đừng nói nhiều, chỉ cần nói đồng ý hoặc không là được.”

Thiên Phong nhắm mắt, cậu xiết chặt 2 tay.

Xettttt

Á

Hải Băng bật tỉnh rồi ngã lặn ra đất sau cú giật điện, cô đau đớn nhần nhỏ, khắp người như có hàng ngàn hàng vạn cây kim nhỏ đâm xuyên vào từng thớ thịt, đau đến khóc cũng không ra nước mắt.

“Sao nào? Anh có muốn em làm lại lần nữa cho anh xem không?”

“Cô đừng tay lại.” - Thiên Phong quát lớn, ánh mắt cậu bắt đầu hiện rõ những đường gân đỏ.

“Chỉ cần anh đồng ý, em sẽ lập tức thả cô ta ra, em bắt cô ta đến đây cũng chỉ vì muốn anh và em tiếp tục thuộc về nhau. Anh hãy hiểu cho em, được không?” - Nhã Ân van nài, mắt nhỏ đã chứa đầy mong nước.

“Đừng tìm hạnh phúc của người khác.”

Nước mắt lăn dài trên má, Nhã Ân thật sự sẽ không có được Thiên Phong hay sao? Nhỏ lại tức điên lên. Mặc kệ cho bản thân đang giống như con thiêu thân lao vào ngọn lửa, bỏ mặc cho tình yêu mù quáng điều khiển tâm trí, con tim lẫn hành động.

“Thứ Hận Nhã Ân này không có được thì Hoàng Hải Băng cũng không không bao giờ được sở hữu.”

Nhã Ân xiết chặt tay, nhỏ nhìn Hải Băng đang đau đớn nằm trên sàn kia mà không thể nuốt nổi cơn thịnh nộ, nhỏ đang định đưa khẩu súng điện chạm vào người Hải Băng 1 lần nữa thì bỗng nhiên bị 2 tên đàn em của Lập Dương bắt giữ, nhỏ bất ngờ, vùng vằng dữ dội.

“Này, buông tôi ra, các người làm gì vậy hả? Buông ra.”

Thiên Phong chạy nhanh đến chỗ Hải Băng thì liền bị 2 tên đàn em to cao vạm vỡ khác của Lập Dương giữ lại, mỗi người cầm 1 tay kéo cậu trở lại vị trí lúc này. Thiên Phong hơi bất ngờ, nhìn chằm chằm Lập Dương, rốt cuộc là hắn đang muốn làm gì?

Bộp.. bộp.. bộp

“Bộ phim tình yêu tay ba lâm li bi đát này có vẻ hay nhưng có phải là hơi bị dài rồi không?” - Lập Dương vừa vỗ tay vừa nhìn Thiên Phong lẫn Nhã Ân.

“Đến lúc đạo diễn như tao phải hô ”Cắt” rồi nhỉ? Giờ thì đến lượt bộ phim của tao được phát sóng, đúng không? Hahaha.”

Lập Dương cười khoái chí, hần nhún vai nhìn Nhã Ân. Nhã Ân lúc này mới nhận thức được mọi việc trước mắt, nhỏ không ngừng vùng vằng trước cánh tay chắc như gọng kiềng của 2 tên đàn em.

“Chuyện này là sao? Chẳng phải tôi với anh đang hợp tác với nhau hay sao? Anh mau ra lệnh cho bọn họ thả tôi ra ngay.”

Lập Dương bật cười lớn. - “Hợp tác? Hahahaa. Chẳng có sự hợp tác nào ở đây cả. Ngay từ đầu, tôi chỉ lợi dụng cô thôi. Thứ tôi muốn không phải là Hoàng Hải Băng kia, cũng không phải là quân sư tình yêu mà vui về tác hợp cho cô với thằng Thiên Phong.”

“Thì ra anh chỉ lợi dụng tôi. Anh thật bỉ ổi.”

“Hahaha. Nói sao cũng được, dù gì thì cũng rất cảm ơn cô, đã bắt giữ Hải Băng để giúp tôi lừa nó đến đây.” - Lập Dương nhìn Thiên Phong cười khẩy.

Nhã Ân to mắt, chuyện này là sao? Chẳng lẽ ngay từ đầu, mục đích của hắn không phải là muốn có được Hải Băng, hợp tác giúp cô có được Thiên Phong, mà là muốn biến cô thành chủ mưu của cuộc bắt cóc này rồi thuận lợi bắt giữ Thiên Phong? Hắn đang muốn làm gì?

“Mày muốn gì?” - Thiên Phong gằn giọng.

“Này, tôi đã nói anh không được làm tổn hại đến anh ấy, nếu không.” - Nhã Ân tức giận quát lớn.

Chưa nói hết câu, nhỏ đã bị hắn cướp lời. - “Nếu không thì cô làm gì được tôi.”

Lập Dương nhếch mép nhìn Nhã Ân bị hắn chặn họng, hắn quay lại nhìn Thiên Phong. Cậu đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn hắn không ngừng.

Hắn bước đến gần cậu, rút trong túi áo ra khẩu Glock 17, chĩa vào trán cậu.

“Thứ tao muốn là cái mạng quèn của mày.”

50. Chương 50

“Thứ tao muốn là cái mạng quèn của mày.”

Họng súng chìa thẳng vào trán Thiên Phong, có thể cảm nhận được sự đặc thẳng hiện rõ trong mắt của tên đang cầm súng - Lập Dương.

“2 lần trước phải nói là mày rất may mắn, nhưng lần này thì không đâu.”

“Tên khốn! Anh không được đụng đến Thiên Phong.” - Nhã Ân giận dữ quát lớn.

“Làm cho nó câm miệng lại.” - Lập Dương không thèm nhìn nhỏ lấy 1 cái, chỉ lên tiếng để ra lệnh cho 2 tên đàn em.

“Dạ đại ca.”

Xẹt

“Á.”

Cả người của Nhã Ân đổ nhào xuống đất 1 cách thô bạo. Nhỏ ngất lịm đi sau khi bị 1 tên chích điện cường độ mạnh vào người.

Thiên Phong hơi bức tức, cậu vùng vằng nhưng bất lực, tuy thân hình cậu cường tráng khỏi bàn rồi nhưng với 2 tên to con con giữ chặt như vậy thì cũng chào thua.

Lúc này Hải Băng cũng từ từ tỉnh dậy, trông thấy cảnh tượng nguy hiểm trước mắt cô định lên tiếng nhưng kịp bắt gặp cái lắc đầu của Thiên Phong.

“Được rồi, mày muốn giết tao thì cứ ra tay nhưng Hải Băng, Mẫn Nhi không liên quan đến chuyện này, hãy thả họ ra.”

Lập Dương bật cười, nhướn mày. - “Không liên quan?”

“Thả họ ra.”

Lập Dương hạ khẩu súng xuống, hắn quay sang nhìn Hải Băng, cô đang định nằm xuống giả vờ xỉu như ám chỉ của Thiên Phong nhưng chậm mất rồi, đã bị Lập Dương nhìn thấy.

“Tỉnh rồi à? Vậy để tao biến em ấy trở nên liên quan, được không?”

Thiên Phong giật mạnh tay định ngăn cản Lập Dương nhưng đã bị 2 tên kia giữ chắc như gọng kiềm.

“Mày mà đụng đến cô ấy, tao sẽ giết mày.”

Hắn đến ngồi cạnh Hải Băng, cười đều. Hải Băng sợ hãi, vội nhích ra xa hắn nhưng đã bị hắn tóm gọn trong tay, hắn nắm chặt cánh tay của cô.

“Trước khi tiễn mày gặp Diêm Vương, tao sẽ để mày chứng kiến 1 cảnh tượng mãn nhãn, chịu không?”

Hắn kề môi sát gò má của Hải Băng, định hôn lên thì bị cô né đi nhưng không ngờ hắn đã lập tức chuyển sang hôn lên cổ.

“THĂNG CHỐ!” - Thiên Phong tức giận, không ngừng dùng sức đẩy 2 tên kia, cậu rất muốn thoát khỏi bàn tay của họ mà chạy ngay đến đâm vào mặt tên khốn Lập Dương.

“Tụi bây trói chặt nó vào cây cột nhà rồi ra ngoài hết cho tao.”

Sau đó, mọi thứ đều như lời hấn. Trong căn phòng, Mẫn Nhi và Nhã Ân đều nằm ngất trên sàn, Thiên Phong thì bị trói chặt vào cột nhà và hấn thì đang giữ chặt cánh tay Hải Băng dù cho cô có cố phản kháng cũng bằng không.

“Anh định làm gì tôi? Buông tôi ra.” - Hải Băng sợ hãi khóc nức nở.

“Mày thả cô ấy ra. Muốn giết tao thì giết ngay đi.”

Lập Dương không hề nhìn Thiên Phong mà chỉ chú mục vào gương mặt xinh đẹp của Hải Băng.

“Khi nhìn gần như thế này, em có biết là em đẹp đến mức nào không? Như 1 thiên thần vậy, chính vì em mà con sói lớn trong anh đang dâng trào đây này.”

“KHỐN NẠN. BỎ BÀN TAY DƠ BẮN CỦA MÀY RA KHỎI NGƯỜI CÔ ẤY.” - Thiên Phong gào thét, sự tức giận đang ngày 1 dâng lên nhưng lại chẳng làm được gì vì cậu đang bị trói rất chặt.

Hấn quay lại nhìn cậu, cười đều, dùng lưỡi liếm mép. - “Mày biết không, bạn gái của mày rất xinh đẹp, lại vô cùng hấp dẫn, thật là làm cho Lập Dương tao cảm thấy kích thích.”

Hải Băng lắc đầu quầy quậy, nước mắt cứ tuôn không ngừng, cả người cô bắt đầu run rẩy. Cảm giác bất an vô cùng, cô chỉ mong mọi thứ sẽ không như cô nghĩ...

Roạt

1 mảnh áo sơ mi nữ bay giữa không trung và đáp xuống mặt đất kia 1 cách thô bạo. Lập Dương như con sói đang trong cơn đói khát, vừa dùng tay giữ chặt cơ thể Hải Băng vừa cười hả hê. Hải Băng sợ hãi và khóc nức lên, cố gắng nhích người ra sau để tránh khỏi hấn, cổ họng chột tất nghẹn đến không thốt nên lời.

“BUÔNG CÔ ẤY RA.”

Mặc kệ Thiên Phong gào thét trong giận dữ, Lập Dương tiếp tục tiến lại gần Hải Băng, bàn tay hấn đặt lên vai cô - nơi mà hấn vừa xé toạc lớp áo và để lộ làn da trắng ngần. Hải Băng lắc đầu ngầy ngậy, mắt đã đầy 1 bông nước, cố gắng dùng chân đẩy người về phía sau nhưng với tình trạng tay chân bị trói chặt như vậy, có cố phản kháng thì lại càng thêm đau. Cô bất lực, đưa mắt nhìn Thiên Phong, ánh mắt đau khổ tột cùng.

Thiên Phong xiết chặt 2 tay, đôi mắt màu xám khói như có tia lửa, những đường gân đỏ tấy hiện lên, chứng kiến cảnh tượng như vậy mà không làm được gì, sao cậu có thể chịu nổi chứ, cổ tay của cậu đã đỏ lên và chảy máu, có lẽ vì cậu đã cố kéo tay ra khỏi dây trói mà tạo nên.

“Th.. tha.. tha cho tôi đi, t.. tôi xin anh..” - Hải Băng vừa khóc nức vừa cầu xin.

“Em càng yếu đuối, anh càng hưng phấn, tiếp đi nào.”

Lập Dương cười khẩy rồi hôn lên vai Hải Băng, không phải hôn mà phải gọi là nút. Hấn mân mê làn da mềm mại của cô, đẩy cô ngồi dựa vào tường không để cô có đường lui. Hải Băng dựa dựa, không ngừng run lên vì sợ, cô lại nhìn về phía Thiên Phong. Hải Băng cắn chặt môi rồi nhắm mắt lại, bản thân đã không còn đường lui rồi, không còn cách nào nữa rồi.

‘Thiên Phong..’

ĐOÀNG

Viên đạn từ khẩu súng Minh Khánh đang cầm bay vút trúng vào vai Lập Dương, hấn ngã nhào ra đất quần quai ôm lấy bên vai vừa bị viên đạn xoáy sâu vào, đau đến khó thở, máu từ chỗ vết đạn bắt đầu tuôn, hấn nhăn nhó nhìn ra cửa chính. Minh Khánh và Khải Hòa bước vào, toàn bộ đàn em đứng canh phía ngoài đều “ăn kẹo đồng” và nằm gục hết.

Khải Hòa vội chạy vào cởi trói cho Thiên Phong.

“Tao biết ngay là sẽ có chuyện, mày không sao chứ?”

Thiên Phong lắc đầu, không chần chừ, cậu vội chạy đến chỗ Lập Dương, nắm lấy cổ áo hấn sau đó giáng những đòn liên tiếp vào má của hấn, trút hết mọi sự tức giận này giờ đã tích tụ.

“Dám đụng đến Hải Băng, tên khốn, tao phải cho mày 1 bài học.”

Lập Dương bị đánh cho 1 trận tơi bời đến hoa cả mắt, đau đớn nằm quằn quại không gượng dậy nổi. Thiên Phong cuối cùng cũng bỏ hẳn ra, đi đến chỗ Hải Băng, ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng lau nước mắt rồi ôm lấy cô vào lòng. Hải Băng nằm gọn trong lòng Thiên Phong, bật khóc nức nở.

“Thiên Phong, em sợ lắm.. hức hức.”

“Có anh ở đây, đừng sợ.”

Hải Băng ngoan ngoãn gật đầu, cô ngồi yên để Thiên Phong gỡ dây trói.

Minh Khánh đưa súng cho Khải Hòa rồi lao nhanh đến chỗ Mẫn Nhi đang mê man nằm dưới đất, cậu vỗ nhẹ vào mặt Mẫn Nhi để gọi cô tỉnh dậy nhưng cô vẫn thiếp đi. Minh Khánh nhìn 1 lượt khắp người Mẫn Nhi, đầu đầu cũng toàn vết thương, sắc mặt cô lại nhợt nhạt đến khó coi. Ai đó cảm thấy xót, lo lắng bết cô dậy.

Cách

“Mày nghĩ sẽ dễ dàng thoát khỏi tay tao như vậy hay sao?”

Lập Dương chĩa súng vào thái dương của Thiên Phong khi cậu vẫn đang cố gắng gỡ dây trói tay cho Hải Băng. Trông hẳn có vẻ thâm hiểm nhưng cái bản tính ngông cuồng vẫn không hề giảm.

Thiên Phong khựng lại, Hải Băng hốt hoảng nhìn khẩu súng trước mặt rồi lại sợ hãi nhìn Thiên Phong.

“Bây giờ mày muốn tao lấy mày làm con tin hay Hải Băng?”

Thiên Phong không gỡ dây trói cho Hải Băng nữa mà lạnh lùng giục Hải Băng chạy về phía Minh Khánh, cô vội lắc đầu, lo lắng nhìn cậu nhưng cũng vâng lời đi nhanh về phía đó. Minh Khánh đưa Mẫn Nhi cho Khải Hòa, gỡ nốt dây trói cho Hải Băng rồi kéo Hải Băng ra sau cậu và Khải Hòa, không ngừng cảnh giác hành động của Lập Dương.

Thiên Phong giơ 2 tay rồi đứng dậy, Lập Dương cũng chậm chậm đứng dậy theo, hẳn lau nhẹ vết máu trên khóe môi, không rời hòng súng khỏi thái dương của cậu.

“Thả Thiên Phong ra, tao sẽ tha mạng cho mày.” - Minh Khánh hướng hòng súng về phía Lập Dương.

Hắn nhếch môi cười. - “Tao mà chết đồng nghĩa với việc thằng Thiên Phong cũng phải chết. Mày muốn đánh cược không?”

Hải Băng sợ hãi, cô kéo lấy tay áo Minh Khánh rồi lắc đầu. Minh Khánh đành hạ súng xuống.

Lập Dương ấn mạnh súng vào thái dương của Thiên Phong, ép cậu di chuyển về phía cửa chính, sau đó trợn mắt bảo Minh Khánh và mọi người đổi chỗ đi về chỗ hắn vừa đứng. Mọi người không thể làm gì khác, vì tính mạng của Thiên Phong nên đành làm theo.

Lập Dương ôm lấy vai, dùng tay bịt chặt chỗ vết thương đang rỉ máu, hắn khề nhảnh nhó, tiếp tục chĩa súng vào đầu Thiên Phong.

“Xem như hôm nay mày may mắn, tao sẽ thả mày ra để bảo toàn tính mạng của tao nhưng hãy nhớ tao sẽ lại đến lấy đi cái mạng quèn của mày. Bây giờ từ từ đi về phía đó đi.”

Thiên Phong im lặng, giơ 2 tay chậm chậm đi về phía Minh Khánh và mọi người.

Lập Dương vẫn chưa hạ súng, hắn lùi ra phía sau, đứng gần cửa chính. Chợt, hắn nhếch môi cười.

“Mày nghĩ sẽ có lần sau hay sao?”

Hải Băng bất ngờ trợn to mắt.

“THIÊN PHONG, CẨN THẬN.”

ĐOÀNGGGGG.

51. Chương 51

Thiên Phong im lặng, gơ 2 tay chậm chậm đi về phía Minh Khánh và mọi người.

Lập Dương vẫn chưa hạ súng, hấn lùi ra phía sau, đứng gần cửa chính. Chợt, hấn nhếch môi cười.

“Mày nghĩ sẽ có lần sau hay sao?”

Hải Băng bắt ngờ trợn to mắt.

“THIÊN PHONG, CẨN THẬN.”

ĐOÀNGGGGG.

1 tiếng súng kéo dài, nếu nghe kĩ sẽ nhận ra âm thanh vừa rồi là phát ra từ 2 khẩu súng khác nhau, được bóp cò cùng 1 lúc.

Lập Dương bị 1 viên đạn bay qua xướt ngay cổ tay ngay sau khi bắn 1 viên về hướng Thiên Phong, khẩu súng trên tay quăng ra xa, hấn ôm tay đau đớn, khụy xuống, trợn mắt nhìn về phía Minh Khánh, Minh Khánh vẫn đang giữ nguyên tư thế cầm súng hướng về hấn.

Thiên Phong đứng khựng lại, cậu dơ người ra vì có 1 vật thể đang ôm chặt cậu từ phía sau ngay khi tiếng súng vừa cất lên. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vật thể sau lưng cậu đổ nhào xuống đất. Cậu vội quay lại đỡ, hoàn toàn không tin vào mắt mình khi người vừa đỡ đạn cho cậu là.. Nhã Ân.

Thiên Phong khụy gối ngồi xuống dùng tay đỡ lấy nhỏ để nhỏ ngã vào lòng. Sắc mặt nhỏ bắt đầu nhợt nhạt, máu từ vết đạn phía sau lưng bắt đầu tuôn như nước, nhỏ cảm thấy rất đau đớn, khó chịu nhăn nhó, mồ hôi rơi lã chã.

Minh Khánh, Hải Băng và Khải Hòa vội chạy đến chỗ Thiên Phong, ai nấy hết sức bàng hoàng, hơn ai hết chính là Minh Khánh, cậu vội vã ngồi xuống cạnh Nhã Ân, nắm lấy tay nhỏ, nước mắt cậu bắt giạt tuôn.

“Nhã Ân, anh hai đây, em không sao chứ? Em phải thật cố gắng, cố gắng chịu đựng, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay.”

Nhã Ân cười, nhỏ lắc đầu. - “Không cần đâu anh, em sắp không xong rồi..”

Chưa lần nào Minh Khánh nghe thấy giọng Nhã Ân lại nhỏ nhẹ như vậy, cậu có thể cảm nhận mọi sức lực của nhỏ đều đã bị trút hết qua câu nói vừa rồi. Người làm anh như Minh Khánh chợt thấy tim quặn thắt vô cùng. Cậu nắm chặt lấy tay nhỏ, cúi gầm mặt mà bật khóc, đầu óc trống rỗng.

Đúng lúc đó, Chánh Thuần, Hải Vân và San San có mặt. Vừa bước vào cửa đã thấy ngay cảnh tượng không hay này, San San và Hải Vân nhanh chóng chạy đến chỗ Hải Băng, còn Chánh Thuần ở lại cửa đỡ lấy Lập Dương.

“Mi không sao chứ? Ta lo cho mi lắm.” - Hải Vân ôm chặt Hải Băng vào lòng.

“Muội không sao, nhưng Nhã Ân..” - Hải Băng khóc nức nở.

Chánh Thuần đỡ Lập Dương đứng dậy. 1 bên vai áo đã thấm đẫm máu, cổ tay phải cũng bị thương, cả khuôn mặt điển trai hôm nào cũng toàn vết bầm tím, sắc mặt xanh xao hình như không có lấy 1 giọt máu.

“Mày dừng lại đi. Mọi chuyện mày vừa gây ra đã đủ để Cậu từ bỏ 1 đứa con như mày rồi. Dừng tiếp tục lún sâu vào tội ác nữa. Mày đang bị thương rất nặng, để anh đưa mày đến bệnh viện, sau đó mày hãy đi tự thú.”

Lập Dương xiết chặt tay, đẩy mạnh Chánh Thuần làm cậu ta ngã nhào ra đất. Hấn khẽ nhăn nhó vì chạm phải vết thương trên vai nhưng nhanh chóng lấy lại cái bộ dạng ngông cuồng.

“Anh thì biết cái gì? Đúng rồi, ông ta từ bỏ tôi nhưng đã từ bỏ từ lâu rồi. Khi anh xuất hiện và làm được nhiều việc cho ông ta, ngay vào lúc đó thì tôi đã không còn là con của ông ta nữa rồi. Tự thú à? Anh mơ đi.”

Nói đoạn, hắn nhìn về phía mọi người. - “Bây giờ, chỉ cần tôi lấy đi mạng sống của thằng Thiên Phong, à không, ở đây có cả con trai lớn của ông chủ tập đoàn Bá Phúc nữa.” - Hắn bật cười như 1 kẻ điên. - “Quá tốt, tao sẽ giết hết bọn mày, tao sẽ lập công lớn với ông ta, ông ta chắc chắn sẽ trọng dụng tao hơn thằng anh họ này. Hahaha.”

“Mày thôi đi.” - Chánh Thuần quát, cậu định đứng dậy thì bị hắn đạp mạnh lên bụng ngã ra đất.

”Thôi cái gì? Có tin là tôi giết cả anh luôn không?”

“Thứ như mày là cặn bã, sẽ không có ai trọng dụng mày. Nghe anh, mày hãy dừng lại, đi tự thú và làm lại từ đầu. Chắc chắn mày sẽ tốt hơn bây giờ.”

Cứ tưởng khuyên được hắn nhưng lại càng làm hắn điên tiết lên. Hắn ngồi xuống nắm lấy cổ áo Chánh Thuần, trừng mắt rồi quát lớn.

“Đúng vậy, tao là cặn bã, tao là rác rưởi, không ai trọng dụng thì sao? Được rồi, tao sẽ khiến cho mày và bọn người ở đây chết không toàn thây.”

Không nói gì thêm, hắn vội vàng bước ra ngoài, cúi xuống nhặt cái khóa cửa trên người tên đàn em đang nằm ngất dưới đất rồi quay vào trong khóa chặt cửa chính lại, sau đó nuốt trọn chiếc chìa khóa vào trong miệng.

Khải Hòa chạy nhanh đến nắm lấy cổ áo hắn. - “Thằng khốn. Mày đang định làm gì hả?”

“Có chết, thì chết chung. Hahhaa.” - Lập Dương phá lên cười.

“Chết tiết.” - Khải Hòa không nường tay, dấm mạnh vào bụng hắn, được vài cái thì hắn lăn ra đất mà ngất lịm.

“Để em gọi cảnh sát đến phá cửa rồi bắt tên khốn này đi.”

San San vội lấy điện thoại ra định bấm gọi thì bị Chánh Thuần giật lấy, cậu ta vội tắt nguồn điện thoại trước sự ngạc nhiên của mọi người lẫn chủ nhân của cái điện thoại kia.

“Anh làm gì vậy? Chẳng lẽ anh cùng phe với tên Lập Dương đó?” - Hải Vân giật lại điện thoại.

Chánh Thuần nhìn mọi người, ánh mắt cậu hiện rõ sự bất an.

“Hôm qua anh vô tình biết được mọi kế hoạch của Lập Dương, nó đã sớm đoán được tình hình sẽ như bây giờ nên đã cho người cài bom xung quanh căn nhà này. Loại bom đó chỉ cần bắt được sóng điện thoại kết nối với 1 sóng điện thoại khác thì sẽ phát nổ ngay lập tức. Có lẽ lúc nãy khi bước ra ngoài nhặt cái khóa cửa, nó đã bấm vào điện thoại của nó để kích hoạt bom. Tất cả sẽ đồng loạt nổ sau 15p nữa.”

Khải Hòa, San San, Hải Băng và Hải Vân ai cũng bàng hoàng, không thể ngờ thủ đoạn của Lập Dương lại quá ác độc như vậy.

“Tất cả là bao nhiêu quả?” - Thiên Phong lên tiếng.

“4.”

Thiên Phong im lặng, không khí chợt trở nên căng thẳng. Ngay cả người có IQ cao nhất ở đây là Thiên Phong còn không thể giải quyết thì mọi người chẳng phải là chịu chết hay sao?

“Để tao mở bụng thằng khốn đó lấy ra chiếc chìa khóa.” - Khải Hòa bực tức định đi đến chỗ Lập Dương đang nằm đằng kia thì bị San San nắm cánh tay giữ lại, nhỏ lắc đầu.

“Phải tìm cách vô hiệu hóa 4 quả bom đó.” - Minh Khánh cũng lên tiếng sau 1 lúc gục đầu im lặng.

“Nhưng chúng ta không biết vị trí của chúng.” - Chánh Thuần khẽ nhủu mày.

“Tấn ra đi tìm thôi.” - Minh Khánh đứng dậy lau vội nước mắt rồi nhanh chóng đi xung quanh tìm.

Mọi Người cũng vội chia ra từng nhóm, Khải Hòa + San San, Chánh Thuần + Hải Vân và Minh Khánh + Hải Băng. Còn Mẫn Nhi, cô vẫn đang mê man, được Minh Khánh đặt ngồi dựa vào tường. Tất cả ai cũng

vừa lo lắng vừa sợ hãi. Tính mạng của 9 người trong đây sẽ được định đoạt là sống hay chết chỉ trong vòng 15p.

Nhã Ân nãy giờ nhắm mắt, thở khó nhọc trong vòng tay của Thiên Phong, nhỏ từ từ cử động, mở mắt rồi đưa tay nắm chặt tay của Thiên Phong khi trông thấy cậu định đặt nhỏ nằm xuống và đi tìm bom cùng mọi người. Cậu khựng lại nhìn nhỏ, nhỏ vội cười, cười nhưng nước mắt tuôn dài trên má.

“Anh ở lại bên em 1 chút.. 1 chút thôi cũng được..” - Nhỏ thì thầm, hơi thở cực yếu ớt.

Thiên Phong im lặng, ở lại với nhỏ, đặt đầu nhỏ nằm lên cánh tay rắn chắc của cậu rồi đỡ nhỏ ngồi tựa vào lòng.

“Em xin lỗi. Cũng vì em yêu anh đến mù quáng.. nên đã hại mọi người phải rơi vào cảnh nguy hiểm.. em thật sự.. thật sự rất xin lỗi.”

Thiên Phong lạnh lùng nhìn Nhã Ân. Cậu không biết nên nói gì, làm gì với nhỏ bây giờ. Cậu đã từng ghét, từng hận, từng muốn giết chết nhỏ khi nhỏ 3 lần 4 lượt làm tổn thương đến Hải Băng, nhưng trong lúc này, sao nhỏ lại diệu hiền đến lạ. Ánh mắt cũng ấm áp khác hẳn lúc trước.

Nhã Ân khẽ nuốt nước bọt, cố gắng mím chặt môi ngăn không cho thứ dung dịch lỏng bên trong trào ra nhưng không thể. Nhỏ phun máu ra, ho sặc sụa, bờ môi tím tái từ lúc nào rồi nhưng vẫn cố gượng 1 nụ cười với Thiên Phong.

“Xin lỗi, đã để anh.. trông thấy bộ dạng xấu xí này của em..”

“Không cần thiết phải xin lỗi nhiều như vậy.”

“Anh vẫn lạnh lùng với em nhỉ?.. Dù em cố gắng làm gì đi nữa, thái độ.. thái độ của anh vẫn không thay đổi. Anh làm con tim trong lồng ngực em cứ nhói lên không ngừng.. anh thật đáng ghét.”

“Đừng nói nữa, hãy giữ sức, khi nào thoát được, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện.”

Nhã Ân lắc đầu. - “Để.. em nói 1 câu này nữa thôi.”

Nhỏ bắt đầu cảm thấy khó thở, nhỏ thở gấp nắm chặt lấy tay của Thiên Phong. Nhỏ muốn nói gì đó, có vẻ không còn đủ sức để nói nhiều nữa rồi. Nhỏ vội nâng người ngồi dậy, cậu liền đỡ nhỏ, dùng tay nâng khuôn mặt nhỏ cao hơn gần khuôn mặt cậu để nhỏ nói vào tai.

“Em thua Hải Băng.. tâm phục khẩu phục. Em đỡ viên đạn này cho anh chỉ mong anh sẽ tha thứ mọi lỗi lầm của em.. để.. để khi em xuống tuổi vàng sẽ không.. cảm thấy hối tiếc. Mọi người nhất định phải sống.. anh và Hải Băng.. nhất định phải hạnh phúc, nghe không?”

Nói đoạn, nhỏ hôn nhẹ vào gò má của Thiên Phong. Nhỏ mãn nguyện cười tươi rồi từ từ nhắm mắt, cả người nhỏ mềm nhũn.

“Nhã Ân.”

Thiên Phong lay lay nhỏ nhưng nhỏ đã không còn cử động, không còn phản ứng gì đáp trả. Thiên Phong đặt nhỏ nằm xuống, cậu nghiêng chặt răng, dầm mạnh 2 tay xuống đất. 1 cô gái đang tuổi thanh xuân tươi đẹp lại phải vì cậu mà bỏ mạng như vậy hay sao?

“Tìm thấy rồi.”

52. Chương 52

Khải Hòa nhanh chóng gỡ quả bom trên trần nhà ở góc tường xuống. Sau đó Minh Khánh và Chánh Thuận cũng tìm thấy 2 quả lần lượt ở những góc khuất chính giữa 2 mép tường, Lập Dương đều đặt bom hẹn giờ này ở vị trí trên cao nên việc lấy xuống mà không tác động quá mạnh đến nó thật sự rất khó. Chỉ cần 1 lực đủ mạnh tác động vào quả bom thì sẽ phát nổ ngay lập tức.

3 quả bom được đặt ở giữa căn phòng, Thiên Phong vội chạy đến chỗ mọi người. - “Còn bao lâu?”

“3 phút.” - Minh Khánh nhìn vào đồng hồ đếm ngược trên quả bom.

“Vẫn còn 1 quả.” - Hải Bằng lo lắng nhìn Thiên Phong.

Đúng vậy, vẫn còn 1 quả. Nếu vô hiệu hóa được 3 quả bom này, quả còn lại cũng sẽ phát nổ. Chẳng phải là công cốc hay sao? Nhưng nếu loại bỏ 3/4 công lực phát nổ thì ít ra tỉ lệ sống sót sẽ cao hơn ban đầu.

Thiên Phong ngồi xuống cạnh những quả bom, cậu lấy trong túi ra 1 con dao gấp. Tất cả mọi người có mặt trong đây là sống hay chết đều nằm trong quyết định cắt sợi dây màu nào của cậu.

“Trước mắt là làm 3 quả bom này ngưng hoạt động. Hãy để tôi, mọi người cố gắng đi tìm quả còn lại.”

Mọi người đều rời đi, tản ra xung quanh cố gắng tìm kiếm quả bom còn lại, chỉ có Hải Bằng vẫn ở lại cạnh Thiên Phong.

“Hử?” - Thiên Phong ngược lên nhìn Hải Bằng.

Hải Bằng ngồi xuống cạnh Thiên Phong. - “Em muốn ở đây với anh.”

“Em sợ anh cắt nhầm, sẽ phát nổ?”

Hải Bằng hơi lưỡng lự rồi gật đầu. - “Em chỉ muốn, dù có chết cũng phải chết bên cạnh anh.”

Thiên Phong phì cười, xoa đầu cô. - “Ngốc. Không tin anh sao?”

“Tin chứ ạ. Anh cứ làm đi, em chỉ ngồi xem, sẽ không phá anh đâu.”

Hải Bằng mỉm cười, mặc kệ đang ngồi cạnh những quả bom có thể sẽ phát nổ sau vài phút nữa nhưng với cô, chỉ cần được ở cạnh cậu thì nơi nguy hiểm nhất cũng sẽ biến thành nơi an toàn nhất. Vì sao ư? Vì nơi đó có cậu.

Thiên Phong bắt đầu vận dụng cái IQ cao để suy luận ra sợi dây cần cắt để vô hiệu hóa 3 quả bom này. Trên mỗi quả bom có gắn kíp cảm ứng sóng điện thoại, quả bom này trước giờ chưa từng thấy, có lẽ là bom do tên Lập Dương kia tự tạo. Cậu chăm chú nhìn kết nối của những sợi dây điện 2 lõi nhỏ bao xung quanh 2 sợi dây điện 1 lõi, 1 sợi xanh 1 sợi đỏ. Chỉ cần cắt đúng sợi đang điều khiển đồng hồ hẹn giờ thì bom sẽ ngưng hoạt động. Nhưng rốt cuộc là sợi đỏ hay sợi xanh?

Thiên Phong khẽ nhíu mày, cầm con dao đưa đến gần sợi dây xanh được 1 lúc lại đưa mũi dao đến sợi dây đỏ. Đây quả là 1 quyết định quá khó.

“Thiên Phong.. chỉ còn 30s.” - Hải Bằng căng thẳng.

Tất cả mọi người trong phòng đều dừng mọi hoạt động, ai nấy cũng hết sức căng thẳng đưa mắt nhìn về phía quả bom rồi lo lắng nhìn Thiên Phong.

Thiên Phong vội nhìn lên đồng hồ trên 3 quả bom, 28s? Cậu phải quyết định thật nhanh, là sợi xanh hay sợi đỏ. Xanh hay đỏ?

Hải Bằng chợt nắm chặt lấy bàn tay của Thiên Phong, bàn tay đang cầm dao run lên vì lo lắng. Thiên Phong nhìn Hải Bằng, cô mỉm cười. - “Dây đỏ.”

Thiên Phong khó hiểu nhìn Hải Bằng, chưa kịp hỏi là vì sao lại là dây màu đỏ thì cô đã cầm lấy tay cậu cắt sợi dây đỏ trên quả bom đầu tiên.

Tất cả như nín thở, San San sợ hãi nấp vào lòng ngực Khải Hòa, nhỏ rất sợ chết, còn những người khác chỉ biết căng thẳng nhìn về bàn tay của Hải Bằng và Thiên Phong.

Tít

Có thật là đã cắt dây chưa?

“Bom.. bom không nổ.” - Minh Khánh vui mừng.

“Vậy là cắt đúng dây rồi. Mau lên, còn 2 quả nữa.” - Chánh Thuận giục.

Thiên Phong liền cắt sợi dây màu đỏ trên 2 quả bom còn lại. 3 quả bom đều ngừng hoạt động. Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Sao em lại biết là sợi màu đỏ?” - Thiên Phong quay sang hỏi Hải Bằng.

“Em chỉ đoán thôi. 1 người háo thắng, không sợ trời không sợ đất như Lập Dương, lại muốn giết anh và mọi người, có vẻ hẳn thích nhìn thấy máu vì vậy nên sẽ là màu đỏ, màu của máu.”

Thiên Phong bật cười, xoa đầu cô. - “Em cũng thông minh đấy.”

“Vẫn còn 1 quả nhưng đã hơn thời gian bom phát nổ, tại sao lại không có động tĩnh gì? Hay quả này, Lập Dương để chỉnh thời gian phát nổ khác với 3 quả đó.” - Chánh Thuần vuốt cằm suy nghĩ.

“Hay anh chỉ nghe lầm, tên khốn ấy chỉ nói là có 3 quả mà anh nghe thành 4.” - Khải Hòa nói.

San San đánh mạnh vào cái đầu bã đậu của Khải Hòa. - “4 với 3 có giống chỗ nào đâu mà nghe lầm được hả?”

“Vậy quả còn lại đang ở đâu? Chúng ta đã tìm khắp nơi rồi. Nó có thể là ở đâu?” - Hải Vân lo lắng nhìn quanh.

Thiên Phong và Hải Bằng đi đến chỗ mọi người, thật ra tên Lập Dương kia đang giả trò gì? Hẳn đang dự tính điều gì? Có vẻ hẳn luôn lường trước được mọi chuyện, dự đoán được mọi tình hình, tốt lẫn xấu nhất có thể diễn ra mà lên kế hoạch.

Chánh Thuần đi nhanh đến cửa chính, cậu đập mạnh cánh cửa nhưng có vẻ không hề hấn gì với nó vì cánh cửa này được làm toàn bộ bằng thép Titanium, loại thép bền nhất.

“Không còn cách nào hay sao?”

“Chỉ còn duy nhất 1 cách, tìm ra quả bom còn lại, vô hiệu hóa rồi gọi điện cho cảnh sát đến giải cứu. Chắc chắn quả còn lại cũng có thiết bị bắt sóng điện thoại.” - Thiên Phong chậm rãi nói.

“Không biết quả bom còn lại sẽ phát nổ vào lúc nào?” - Hải Bằng căng thẳng.

“Aisssss. Tên khốn này. Hay là nó nuốt luôn quả bom đó vào người rồi biến bản thân thành quả bom thứ 4?” - Khải Hòa nghiêng răng đi đến chỗ Lập Dương đập hấn 1 cái rõ mạnh.

“Biến bản thân thành quả bom?”

Thiên Phong và Minh Khánh đồng thanh. Điều mà Khải Hòa nói đến hoàn toàn có khả năng xảy ra. Nhưng tuyệt đối không phải là hấn, bởi vì không 1 ai lại ngốc đến mức mang theo quả bom trên người, chẳng khác nào tự ban cho mình cái chết không toàn thây. Lập Dương đương nhiên không phải kiểu người như vậy. Vả lại, hấn vừa bị Khải Hòa đập 1 cái khá mạnh, nếu đúng là hấn thì bom đã phát nổ mất rồi.. Chỉ có thể là...

Thiên Phong và Minh Khánh như nhận ra điều gì đó, cả 2 cùng lúc quay sang nhìn vật thể đang ngồi tựa lưng vào tường mà thiếp đi kia.

“Mẫn Nhi.”

“Mẫn Nhi, sao?” - Khải Hòa thắc mắc.

Mọi người đều hướng mắt nhìn theo mọi hoạt động của Thiên Phong và Minh Khánh.

Minh Khánh xiết chặt 2 tay nhìn Thiên Phong bằng ánh mắt căng thẳng, Thiên Phong lạnh lùng gật đầu. Minh Khánh hơi bất ngờ, nếu chỉ 1 mình cậu đưa ra cái suy luận ngu ngốc này, chắc chắn cậu đã không tin. Nhưng ngay cả Thiên Phong cũng suy nghĩ giống cậu, vậy thì phải chứng thực ngay lập tức.

Minh Khánh chạy nhanh đến chỗ Mẫn Nhi, đỡ cô ngồi dậy rồi kiểm tra khắp nơi trên cơ thể cô. Mọi người bắt đầu ngờ ngợ, không khí lại rơi vào im lặng và căng thẳng đến nghẹn thở, ai nấy đều lo lắng không rời mắt khỏi mọi hành động của Minh Khánh.

Bỗng, Minh Khánh dừng bàn tay của mình ngay thất lưng của Mẫn Nhi. Cậu im lặng 1 lúc rồi từ từ cầm vạt áo của Mẫn Nhi kéo lên, bàn tay cậu bắt giác run lên từng hồi.

Mọi người trợn to mắt. San San bất ngờ đến bật khóc, Khải Hòa vội ôm nhỏ vào lòng và trấn an. Hải Bằng cũng không khỏi bàng hoàng, cô nắm chặt cánh tay Thiên Phong mà mắt đã đỏ hoe.

Quả bom còn lại... đúng thật là đang trên người Mẫn Nhi!

53. Chương 53

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” - Chánh Thuần chạy từ cửa đến cạnh Thiên Phong.

“Còn bao lâu bom sẽ nổ.” - Thiên Phong vẫn giữ được bình tĩnh.

Minh Khánh đứng dậy, mắt chú mục vào gương mặt đang mê man của Mẫn Nhi. - “00:00, đồng hồ điện tử không hề chạy.”

“Cái quái gì đang diễn ra vậy?” - Khải Hòa lại đá mạnh vào người Lập Dương, hắn vẫn thiếp đi không hề hay biết.

Chánh Thuần hơi giật mình rồi cúi đầu im lặng. Thiên Phong đã nhìn thấy vẻ mặt đó, suy nghĩ 1 lúc rồi cậu quay sang nhìn Chánh Thuần.

“Có vẻ anh đã biết điều gì đó.”

Chánh Thuần gật đầu. - “Đúng vậy, bởi vì tôi chính là người chế tạo ra nó.”

Lời nói thốt ra từ miệng Chánh Thuần làm ai cũng shock nhưng người shock nhiều nhất có lẽ là Minh Khánh và Hải Vân.

Không để cậu ta nói thêm lời nào, Minh Khánh đã vội quay lại nắm lấy cổ áo cậu ta và đâm liên 2 cú vào mặt đến bật máu miệng.

“Tôi biết ngay là anh và thằng khốn đó là cùng 1 phe. Anh đang cố tình ở đây cùng bọn tôi đúng không? Nói xem, là vì mục đích gì? Hả? Tại sao lại là Mẫn Nhi?”

Chánh Thuần hơi nhú mồm vì cú đâm mạnh như trời giáng, mọi thứ trước mắt cứ quay cuồng nhưng cậu vội lấy bình tĩnh để giải thích.

“Cậu.. cậu nghe tôi giải thích.”

“Giải thích?” - Minh Khánh giơ nắm đấm cao lên định đánh tiếp thì bị Thiên Phong ngăn cản.

“Hãy để anh ta nói.” - Thiên Phong nắm chặt cổ tay của Minh Khánh kéo mạnh cậu tránh ra, cậu hơi loạng choạng lùi vài bước cũng may Khải Hòa nhanh chóng đỡ.

“Không có ai ngốc đến mức tự chui đầu vào chỗ chết, anh hãy bình tĩnh.” - Hải Bằng trấn tĩnh lại Minh Khánh.

“Anh nói đi.” - Hải Vân hơi cay nghiệt, cô cũng đang nghi ngờ Chánh Thuần.

Chánh Thuần lấy lại bình tĩnh, cậu vội lau vệt máu trên khóe môi.

“Lúc trước, anh là 1 thằng con trai chẳng ra gì, không phải là người tốt. Trong khoảng thời gian đó, anh đã làm khá nhiều việc cho Lập Dương và anh đã chế tạo ra quả bom cảm ứng này. Bom hoạt động dựa trên cơ thể của người bị gắn, chỉ cần người đó tỉnh dậy bom sẽ tự động chạy đồng hồ đếm ngược vì có gắn bộ cảm ứng. Nó có rất nhiều dây điện nhỏ và không có dây điều khiển để chúng ta cắt như 3 quả kia, đồng nghĩa với việc không có cách nào để nó dừng hoạt động 1 khi đã kích hoạt trừ phi Mẫn Nhi không tỉnh dậy. Thời gian phát nổ là 5p.”

Ai nấy cũng bất ngờ. Minh Khánh không suy nghĩ gì nhiều, cậu vội ngồi xuống cạnh Mẫn Nhi, cậu kéo vạt áo cô lên, đường dây được luồn lách qua các con đĩa quần khá nhiều lần lại còn rối như tơ nhện, không may

làm đứt 1 vài sợi dây nào đó lại phát nổ. Minh Khánh đổ mồ hôi lã chã, cậu nhắm mắt chần tỉnh bản thân rồi đưa tay định chạm vào bom nhưng vừa lúc Mẫn Nhi tỉnh dậy, cô từ từ mở mắt.

Tit

Đồng hồ đếm ngược đã kích hoạt, mọi người chưa kịp phản ứng gì, hốt hoảng không nói nên lời.

“Sớm không tỉnh, muộn không tỉnh, tại sao lại tỉnh vào lúc này?” - Minh Khánh nói như quát.

“Chuyện.. có chuyện gì vậy?” - Mẫn Nhi mơ mơ hồ hồ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mẫn Nhi vỗ nhẹ vào đầu để tỉnh táo hơn, sau đó mới kịp nhận ra 1 dây bom hẹn giờ đang quấn quanh thắt lưng và Minh Khánh đang cố gắng tìm cách tháo nó ra. Cô sợ hãi đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh và nhìn mọi người. Lúc này cô mới ngộ ra mọi chuyện.

“Chết tiệt. Bị gắn quá chặt với thắt lưng, không lấy ra được.” - Minh Khánh không thể nào ngừng lo lắng, cậu nắm mạnh tay vào tường, đầu óc trở nên trống rỗng.

Khải Hòa chạy đến xem thì quả là không còn cách lấy ra, cậu nắm chặt cổ áo của Chánh Thuận.

“Anh chế tạo ra nó, nhất định phải biết cách để tháo nó ra, anh biết đúng không? Mau đến đó tháo nó ra khỏi người bạn của tôi ngay.”

“Nếu Lập Dương chỉ gắn như cách tôi chế tạo thì đã không có vấn đề gì rồi nhưng nó đã tháo dây ra và luồn chặt vào người cô ấy, tôi thật sự không còn cách.”

“Chết tiệt.” - Khải Hòa buông mạnh cổ áo của Chánh Thuận, cậu quay ra nắm mạnh tay vào tường.

Thiên Phong này giờ không nói gì chỉ im lặng.

“Sức công phá.. là bao nhiêu?” Mẫn Nhi đứng dậy.

“Không quá lớn. Có thể chỉ phá tan căn phòng này.” - Chánh Thuận trả lời.

Mẫn Nhi nhìn tình hình trước mắt, cô cũng rất sợ chết nhưng nếu cô chết để bảo vệ được mọi người và cả người cô yêu thì cái chết không quá đáng sợ.

“Mọi người đừng cố nữa. Mau tìm cách rời khỏi đây đi.” - Mẫn Nhi cười gượng, mắt đã đầy 1 mọng nước.

“Không, tao phải cứu mày.” - Minh Khánh lại tiếp tục gỡ.

Mẫn Nhi nắm lấy tay Minh Khánh kéo ra. - “Đừng cố nữa, mày và mọi người tìm chỗ nấp đi, tao sẽ đi thật xa mọi người. Tao sẽ đi ra phòng bếp phía sau kia, khi tao phát nổ, nơi đây sẽ đổ sập, khi ấy hãy tìm 1 lỗ hổng ở đâu đó mà thoát ra. Nghe không?” - Mẫn Nhi vừa khóc vừa nói.

“Không.” - Minh Khánh vẫn cứng đầu.

Mẫn Nhi cầm chặt tay cậu, cô mỉm cười, nước mắt lăn dài trên má. - “Trước khi chết, hãy để tao nói 1 câu này với mày.”

“Tao sẽ cứu mày, mày sẽ không sao, hãy tin tao.”

“Tao yêu mày.”

Minh Khánh khựng lại, con tim lần lí trí đều khựng lại trước câu nói, có chút gì đó rạo rực trong lòng. Cậu im lặng từ từ nhìn sâu vào mắt của Mẫn Nhi, cô đang mỉm cười, cô không có 1 chút lo sợ, là vì cậu ư? Chỉ trong thời khắc sống còn như thế này, mới biết ai thật lòng với mình, đúng không?

“Giờ thì mày đưa mọi người đứng xa tao ra đi, chỉ còn 2p thôi. Tao sẽ nhanh chóng chạy ra kia.”

Hải Bằng liền chạy đến cạnh Mẫn Nhi, cô lắc đầu, nước mắt cũng tuôn không ngừng. - “Không, có thoát chị cũng phải thoát cùng. Chính em, em đã hại chị, em sẽ cứu chị.” - Hải Bằng đưa tay gỡ bom.

“Em sẽ không bỏ chị ở đây.” - San San cũng sốt ruột chạy đến ôm lấy Mẫn Nhi.

Mẫn Nhi bật khóc ôm San San và Hải Bằng vào lòng. Thời khắc cận kề cái chết như thế này mới biết đâu thật sự là tình chị em, tình bạn bè và cả tình yêu nữa. Hải Vân mắt đỏ hoe, Chánh Thuận khẽ đưa tay ngã đầu cô vào vai mình.

Thời gian càng lúc càng trôi nhanh. Chỉ còn hơn 1p. Tất cả đã không còn hi vọng, chỉ có thể chờ chết..

59s

..

58s

“Cởi đi.”

Tất cả ngạc nhiên trước câu nói của Thiên Phong. Cởi?

“Sắp chết đến nơi rồi mà mày nói cái quái gì vậy?” - Khải Hòa hỏi.

“Cởi gì ạ?” - Hải Bằng cũng không khỏi thắc mắc.

“Quần.”

“Quần.. quần?”

Thiên Phong lạnh lùng gật đầu.

“Của ai?”

Minh Khánh nhìn đồng hồ, chỉ còn 54s.

“Mọi người, ra đứng cạnh cửa chính, mau.”

Mọi người vội vã đi đến cửa chính, Minh Khánh ở lại với Mẫn Nhi.

“Không còn thời gian, cởi mau đi.”

“Cởi?”

“Quần của mày, cởi nhanh đi.”

Mẫn Nhi lắc đầu, đỏ mặt, cô rối rít lắc đầu, tại sao lại có thể làm vậy? Cô vẫn còn trong trạng cơ mà. Cô thà chết còn hơn.

“Cởi mau.” - Minh Khánh quát.

“Nhưng..”

Minh Khánh vội cởi chiếc áo sơ mi cậu đang mặc ra, để lộ vòng ngực cường tráng làm ai đó đã vào thời điểm đứng giữa sự sống và cái chết rồi vẫn phải đỏ mặt xấu hổ.

“Không, mày mà dám làm vậy suốt đời này tao sẽ không tha thứ cho mày..”

“LÀ LÚC NÀO RỒI MÀ CÒN SĨ DIỆN HẢ?”

Minh Khánh quát xong là tuột?!.. à không, phải là kéo xuống ấy nhỉ?!

“ÁÁÁÁÁÁ.”

Mẫn Nhi chỉ biết hét rồi nhắm tịt 2 mắt, cảm nhận được không khí lạnh đang va chạm vào đôi chân không miếng vải che lấy, dựng cả da gà, sau đó 1 bàn tay quần chiếc áo sơ mi ngang thắt lưng tiếp đến là cô bị nhấc bổng lên.

Minh Khánh vội ném chiếc quần jean?! có gắn bom ra xa rồi vác Mẫn Nhi chạy về phía mọi người.

“Mọi người, nép vào góc, ngồi xuống.”

7s

6s

5s

CÁCH

Cánh cửa chính chợt mở toang...

Mọi người đều nhìn ra phía ngoài cửa...

3s

2s

1s

BÙMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM

RẦMMMMMM

54. Chương 54

2 tháng sau...

Mùa đông sắp đi qua nhưng thời tiết vẫn còn se se lạnh, đang là những ngày đầu năm nên bầu trời vô cùng trong xanh.

Hôm nay là ngày thi cuối cùng của kì thi kiểm tra chất lượng học kì 1.

Rengggggg

Tiếng chuông báo hiệu giờ làm bài đã kết thúc, mọi người vui vẻ nộp bài cho giáo viên gác thi rồi ủa ra sân ra về như ong vỡ tổ. Cuối cùng đã kết thúc 1 tuần ôn và thi rỗng rã, chỉ biết cắm mặt vào sách cắm mũi vào bàn.

Hải Băng và San San ở lại trước cửa lớp đợi Thiên Phong và Khải Hòa đến rồi cùng về.

Hải Băng đứng dựa người vào lan can, dang rộng 2 tay để làn gió khẽ lướt ngang mái tóc xoăn dài và chạm vào làn da hồng hào tươi trẻ.

“Cuối cùng cũng thi xong.”

“Tao làm sai tận 3 câu trắc nghiệm. Huhu.” - San San vẻ mặt đau khổ.

Hải Băng chống cằm nhìn xuống dưới sân trường, nơi có rất nhiều con người đang đi vội. San San nhìn theo Hải Băng, nhỏ thở dài.

“Mày lại nghĩ tới chuyện 2 tháng trước à?”

Hải Băng gật đầu.

“Nhớ lại lúc đó, nếu thoát không kịp thì coi như tao với mày, cả mọi người nữa giờ chắc tan xương nát thịt rồi chứ đâu còn ở đây mày nhỉ?”

Hải Băng mỉm cười. - “Tất cả phải cảm ơn chị Tuệ Anh ấy chứ. Chị ấy đã gọi cảnh sát đến, kịp thời phá cửa. Tao cứ tưởng là chết đến nơi rồi.”

San San quàng tay qua vai Hải Băng. - “Thật sự thì tao cũng không tin rằng chị ấy hối hận trước mọi việc xấu mà chị ấy đã gây ra đâu.”

Hải Băng quay lại nhìn San San bằng ánh mắt trách móc. - “Mày thiệt là. Không nhờ có chị ấy thì mày không biết đã thành ma từ lúc nào rồi đấy. Cũng coi như chị ấy đã chuộc lỗi rồi.”

San San bĩu môi. - “Ồ ờ. Mà nhớ lại khi đó, tao cứ bị gợn da gà này. Vừa kịp bước vài bước ra khỏi cửa là BÙM. Tao bị bật ra xa, trầy khắp người, đau chết đi được.”

“Chắc chỉ 1 mình mày bị bật ra à? Tao cũng..”

“Mày sao?”

Hải Băng chợt khựng lại khi nhớ đến cảnh tượng khi đó. Thiên Phong ôm chặt cô vào lòng, dùng cả thân thể để che chắn cho cô, người bị bật ra do lực nổ của bom chính là cậu. Khi bom đã hoàn toàn nổ, người bị thương nhiều nhất là cậu còn cô thì không hề có lấy 1 vết thương dù là nhỏ nhất. Nhớ tới đây cô lại nhớ đến lần thắng xe bị cắt, cậu cũng ôm cô nhảy xuống lề đường y như vậy. Đó là lí do tại sao, mặc dù đang ở nơi nguy hiểm nhất cô lại cảm thấy an toàn nhất, vì ở nơi đó luôn có 1 người cho cô cảm giác bình yên, an toàn tuyệt đối.

Hải Băng tủm tỉm cười, San San nghếch mặt ra nhìn cô, nhỏ giật giật khóe môi, nói thầm. - “Con điên.”

Hải Băng chợt nhớ gì đó, cô vội lấy trong cặp ra 1 hộp hình vuông màu đỏ. Đây là cặp nhẫn mà cách đây hơn 1 tuần, Tuệ Anh đã nhờ cô trao tận tay cho Mẫn Nhi. Chết thật, 1 tuần qua cô chỉ lo ôn thi mà quên bén đi chuyện này.

Cách đây hơn 1 tuần...

Tại 1 công ty lớn, Hải Băng đến đây để đưa tập tài liệu mà bố cô bỏ quên ở nhà. Sau đó hốt hải chạy ra ngoài khi nhận được tin nhắn của Tuệ Anh.

“Chị Tuệ Anh. Chị đợi em có lâu không?” - Hải Băng chạy đến chỗ Tuệ Anh.

“Chị cũng mới đến.” - Tuệ Anh mỉm cười.

“Sao chị biết em ở đây?”

“Lúc này chị đi ngang nên nhìn thấy em chạy vào trong.”

Hải Băng lúc này mới để ý bên cạnh Tuệ Anh có 1 chiếc vali kéo.

“Chị định đi đâu à?”

“Chị sẽ trở về LA, gia đình chị vốn định cư ở đó mà.”

“Vâng. Mà em cảm ơn chị đã cứu bọn em ngày hôm đó nha.”

Tuệ Anh hơi cúi đầu, mỉm cười. - “Hôm đó, chị đã đến cùng với Nhã Ân nhưng nhờ bảo chị hãy ở ngoài chờ, sau đó vì tò mò nên chị đã vào trong xem thử, nhìn vào bằng 1 lỗ hổng trên tường và đã biết hết tất cả. Chị vô cùng bất ngờ, cứ nghĩ mục đích ban đầu chỉ bắt em đe dọa Thiên Phong kết hôn, không ngờ lại tự mình rơi vào bẫy của hắn ta. Là lỗi của chị và Nhã Ân, đã đưa mọi người vào nơi nguy hiểm, chị chỉ có thể làm vậy mới chuộc được lỗi lầm và không cảm thấy ân hận.”

“Chị đừng tự trách mình, bọn em đã tha thứ cho chị rồi.” - Hải Băng nắm lấy tay Tuệ Anh, cô mỉm cười hiền hòa.

Khóe mắt Tuệ Anh đã đỏ hoe, nước mắt cũng sắp lặn ra khỏi bông mắt nhưng Tuệ Anh đã kịp chặn nó lại.

“Chị phải đến sân bay ngay. À. Có thứ này chị nhờ em chuyển đến tận tay Mẫn Nhi hộ chị, được không?”

Hải Băng tươi cười gật đầu, đón lấy chiếc hộp màu đỏ.

“Những ngày tháng ở cạnh Minh Khánh, chị mới biết được, bản thân chỉ là đang mù quáng, cố chấp níu giữ thứ tình cảm chỉ đến từ 1 phía. Nên chị đã quyết định từ bỏ. Chị biết chỉ có Mẫn Nhi mới thật sự thích hợp với Minh Khánh. Trong đây là cặp nhẫn chị tặng cho Mẫn Nhi và Minh Khánh, mong 2 người họ sẽ đón nhận và hạnh phúc bên nhau.”

“Chị cũng sẽ hạnh phúc.”

“Cảm ơn em.”

...

“Hải Bằng. Hải Bằng, sao mày ngăn người ra vậy?” - San San lay mạnh cánh tay của Hải Bằng.

“A không có gì.” - Hải Bằng vội cất chiếc hộp kia vào cặp. - “À, mày có thấy chị Mẫn Nhi đâu không? Hơn 1 tuần nay tao không gặp chị ấy, chẳng biết có chuyện gì không nữa?”

San San lắc đầu rồi nhún vai. Cả tuần nay, nhỏ cũng chỉ lo ôn thi, ngay cả thời gian gặp Khải Hòa còn không có làm sao nhỏ biết được.

“San San.”

Đúng lúc Khải Hòa, Minh Khánh và Thiên Phong vừa đi tới. San San phóng nhanh như 1 vị thần, chạy đến ôm chầm lấy Khải Hòa.

“Nhớ anh chết mất.”

“Anh cũng vậy.”

“2 đứa mày khiến tao buồn nôn đấy.” - Minh Khánh liếc ngang liếc dọc rồi đi đến chỗ Hải Bằng.

Minh Khánh định quàng tay qua vai Hải Bằng thì bị Thiên Phong gạt phăng cánh tay ra, nhanh chóng kéo lấy Hải Bằng vào trong lòng cậu.

“Của tao.”

“A, cái thằng này. Tao có nói em ấy là của tao đâu. Mày là thái độ gì đây?”

“Mày còn dám đụng tới thì biết tay tao.”

Minh Khánh bật cười. - “Thiệt là, Khải Hòa..” - Cậu định đưa tay đặt lên vai Khải Hòa thì bàn tay chỉ lơ lửng giữa không trung. Khải Hòa và San San biến đâu mất rồi nhỉ?

Thiên Phong và Hải Bằng nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của Minh Khánh mà không nhịn nổi cười.

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

Hải Bằng suy nghĩ 1 lúc rồi cười tươi. - “Đến chỗ đó.”

Thiên Phong hơi đắn đo rồi cũng gật đầu, kéo cô bước đi trước sự ngạc nhiên của Minh Khánh.

“Hey, vậy còn tao?”

Thiên Phong đứng lại lấy điện thoại ra rồi bấm bấm gì đó, xong, quay lại đưa điện thoại ra trước mặt Minh Khánh.

Minh Khánh chú mục vào màn hình, cả người đơ ra.

“Mày đi ngay bây giờ chắc vẫn còn kịp.”

Thiên Phong nói rồi rút điện thoại về, thông thả cùng Hải Bằng tiếp tục đi xuống cầu thang.

“Cái thằng khốn, sao bây giờ mày mới cho tao biết hả?”

Phía sau vọng lại tiếng mắng nhiếc của Minh Khánh. Thiên Phong đứng lại, quay ra sau nở 1 nụ cười nhếch, vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo rồi đi tiếp, mắt hút sau những bậc thang dài. Bỏ lại 1 người đang cầm trong tay chiếc giày chỉ suýt nữa là phang thẳng vào mặt Thiên Phong rồi!

Minh Khánh dừng xe trước cổng nhà Mẫn Nhi. Cậu vội vàng xuống xe rồi nhanh chóng bấm lấy bấm để cái chuông cửa, in ỏi cả lên.

Sau đó, 1 người phụ nữ đứng tuổi, mái tóc đã điểm sương nhưng vẻ mặt còn khá trẻ trung, gương mặt rất phúc hậu, thoạt nhìn chỉ tầm 40 đến 45 tuổi, không cần nói cũng biết là mẹ của Mẫn Nhi.

Bà nở 1 nụ cười hiền hậu. - “Minh Khánh, con đến chơi à?”

“Dạ không, con đến tìm Mẫn Nhi, Mẫn Nhi có ở nhà không bác gái?” - Minh Khánh gấp gáp, vừa hỏi vừa nhìn vào trong nhà.

“Nó vừa mới ra khỏi nhà thôi. Nó nói với bác là sẽ đi bộ đến quán nước mà nó vẫn thường đến đó.”

“Chào bác.”

Minh Khánh không nghĩ ngợi gì nữa liền chạy bộ đến đó, bỏ mặc chiếc xe vẫn còn đậu trước cổng nhà Mẫn Nhi.

Minh Khánh dùng hết sức lực, chạy nhanh nhất có thể đến quán nước mà Mẫn Nhi vẫn thường đến vào mỗi khi rảnh rỗi.

Minh Khánh vội mở cửa đi vào trong quán, cậu thở lấy thở để nhưng mắt vẫn đảo dáo nhìn quanh tìm Mẫn Nhi. Cuối cùng cũng thấy, cô đang ngồi 1 mình tại bàn cạnh cửa sổ, nơi có thể nhìn rõ mọi thứ bên ngoài, nhìn thấy cảnh mọi người qua lại buôn bán nhộn nhịp. Minh Khánh chạy nhanh đến chỗ Mẫn Nhi, nắm chặt cánh tay cô, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Rời khỏi đây. Tao sẽ chịu trách nhiệm.”

Mẫn Nhi ngược lên nhìn Minh Khánh, cô hơi bực. - “Buông ra. Tại sao phải rời khỏi đây? Trách nhiệm gì chứ?”

Minh Khánh không kiểm soát được hành động, cậu kéo cô đứng dậy, nắm chặt 2 vai cô.

“Không tha thứ cho tao việc của ngày hôm đó tao đã.. Aisss, mày cũng không nên đồng ý đi xem mắt 1 người mày không quen biết như vậy. Nếu là vì chuyện lúc đó... tao sẽ chịu trách nhiệm.”

“Xem mắt?”

“Tao đưa mày về.”

Mẫn Nhi vội gạt tay Minh Khánh ra. - “Chịu trách nhiệm? Tôi không thích ràng buộc ai hết. Nếu là vì 2 chữ trách nhiệm, Diệt Mẫn Nhi này không cần.”

Minh Khánh xiết chặt tay, nhắm mắt nghĩ ngợi rồi vội ôm lấy Mẫn Nhi vào lòng. - “Anh yêu em.”

Mẫn Nhi hơi bất ngờ nhưng đẩy mạnh cậu ra. - “Đừng nói dối, định dùng cách này để dụ tôi sao? Muốn tôi tin sao? Không đời nào.”

Minh Khánh nắm chặt 2 vai cô như muốn bóp nát nó vậy, cậu nhìn sâu vào mắt cô.

“Trong suốt 2 tháng nay, đến trường em luôn tránh mặt anh, không nói chuyện, không nhìn anh lấy 1 lần, rồi cả tuần nay lại nghỉ. Em biết thì là sẽ được ngồi tự do, em cũng biết anh sẽ cố tình chọn ngồi cạnh em nên mới xin nghỉ phép để trốn tránh anh đúng không? Em có biết em làm như vậy, anh khó chịu biết nhường nào, nhớ em biết nhường nào hay không? Đánh anh, mắng anh, kiện anh về việc lần đó cũng được nhưng xin em, đừng lạnh nhạt với anh có được không? Lúc trước, đúng thật là anh không muốn vượt quá giới hạn tình bạn với em. Anh rất sợ sẽ đánh mất tình bạn đẹp của chúng ta... Nhưng bây giờ anh lại sợ sẽ đánh mất em. Làm sao đây, anh thật sự đã yêu em mất rồi.”

Mẫn Nhi ngẩn người ra, nhìn như xoáy sâu vào đôi mắt của cậu. Không hề có 1 sự giả dối, là thật ư? Không phải là đang nằm mơ chứ? Con tim trong lồng ngực bỗng đập loạn nhịp, 2 gò má ửng hồng cả lên. Nhưng được 1 lúc, Mẫn Nhi chợt bật cười, cười hả hê, cười kiểu như 10 năm rồi chưa được cười, đến mức ôm bụng ngồi lại ghế. Ai đó chờ người ra không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Sao.. sao vậy?”

“Mày tin là tao đi xem mắt thật à?”

Minh Khánh bất ngờ. - “Thằng Thiên Phong nó đã cho anh xem đoạn tin nhắn em nhắn cho nó nói là đi xem mắt mà.”

Mẫn Nhi cười quần quai. - “Mày bị nó lừa rồi. Tao cũng vậy, tự nhiên nó hẹn tao ra đây rồi không thấy ra. Vậy là tao và mày đã bị nó lừa rồi. Haha, buồn cười thật.”

“Thằng khốn, tao phải giết mày.” - Minh Khánh đá mạnh chân vào bàn, cậu nói mạnh miệng vậy thôi chứ đang kiếm cái lỗ chui xuống đây, những lời nói vừa rồi, oimeoi, ngượng chết mất, cả gương mặt cậu đang nóng bừng lên rồi.

Mẫn Nhi không cười nữa, cô đứng dậy, hơi e thẹn rồi nhìn chằm chằm Minh Khánh.

“Những lời nói lúc nãy là thật?”

55. Chương 55: End

Hải Băng và Thiên Phong nắm tay nhau đi bộ trên 1 con đường rợp bóng cây dẫn vào 1 bệnh viện. Không khí ở đây thật mát mẻ, thật yên bình.

Hải Băng nhìn xuống đôi tay đang đan chặt vào nhau, ấm áp, vô cùng ấm áp, cô mỉm cười. Đây thật sự là hạnh phúc cô mong muốn. Bình yên, không sóng gió, cứ thế êm đềm trôi, cứ thế nắm tay nhau đi hết quãng đời còn lại.

Làn gió khẽ đùa vui trên tóc Hải Băng, khẽ vờn nhẹ trên gương mặt lạnh lùng của Thiên Phong. Cả 2 không mở miệng nói lời nào nhưng chỉ cần nắm tay nhau công khai như thế này cũng đủ làm đối phương hạnh phúc.

Những con người xung quanh ai ai cũng đang trong tình trạng ngu ngơ không biết trời đất, họ nhìn cả 2 người bằng ánh mắt sợ sệt, 2 người đi đến là những người này liền chạy vào đâu đó núp làm Hải Băng hơi e ngại.

“Chẳng phải trong 2 tháng qua em đã nhiều lần đến đây hay sao? Vẫn chưa thích nghi?” - Thiên Phong thì thầm vào tai Hải Băng.

“Em không.. chỉ là em không muốn làm họ sợ.”

“Thật sao?”

“V.. vâng.”

Hải Băng đứng lại. - “À mà, em nghe nói công ty của bố anh vừa thu mua các công ty lớn nhỏ của gia đình Lập Dương, có thật không?”

Thiên Phong gật đầu.

“Tại sao lại thu mua toàn bộ, chẳng lẽ, bố anh vì chuyện Lập Dương hại anh bất thành mà trả thù bố anh ta?” - Hải Băng thì thầm, đưa tay lên cổ làm kiểu như cắt cổ gà cộng với cái biểu cảm khi nhiều chuyện, phải nói là dễ thương hết phần người khác.

Thiên Phong đưa tay véo nhẹ mũi Hải Băng. - “Em thật giỏi suy đoán. Chỉ vì sau khi Lập Dương mất, bố cậu ta quá đau đớn vì mất đi đứa con trai duy nhất nên không màng tới chuyện làm ăn, thua lỗ, bố anh quyết định thu mua lại toàn bộ công ty còn cho ông ấy giữ chức giám đốc điều hành 1 trong số các công ty đó. Vậy là quá hậu hĩnh rồi.”

Hải Băng gật gù. - “Bố anh? Xem ra quan hệ giữa bố của anh và anh đã tốt hơn trước nhỉ?”

Thiên Phong nhún vai, quàng tay qua vai kéo Hải Băng đi tiếp.

...

“Chị của Ân dặn là không được chơi súng. Bóp chỗ này là chết người á.”

Nhã Ân mặc trên người bộ quần áo của bệnh nhân, nhỏ ngồi bệch ra nền nhà, trên tay cầm khẩu súng đồ chơi, nhỏ chia khẩu súng vào người 1 chàng trai đang ngồi đối diện nhỏ.

“Ân có đói không, anh gọt trái cây cho Ân ăn.” - Chàng trai tươi cười xoa đầu nhỏ.

Nhã Ân cười khúc khích, nhỏ gật đầu lia lịa rồi đặt khẩu súng xuống, vỗ tay. Chàng trai đứng dậy cầm 1 quả táo rồi vừa gọt táo vừa nhìn nhỏ chơi đùa với đồng đồ chơi, chàng trai bất giác mỉm cười.

“A, chị Hải Băng tới.” - Nhã Ân đứng dậy, chạy ra cửa ôm lấy Hải Băng khi vừa thấy cô bước vào.

“Ở đây có ngoan không?” - Hải Băng tươi cười vuốt tóc nhỏ.

“Ng ngoan mà, Ân không có chơi súng.”

“Kiến Minh, anh cũng ở đây à?” - Hải Băng quay sang hỏi chàng trai.

“Chào em, anh cũng mới đến thôi.” - Kiến Minh cười, gãi gãi đầu kiểu ngại ngại.

“Nhã Ân có quấy rầy anh điều gì không?”

“Không đâu, cô ấy rất ngoan.”

Hải Băng dành nụ cười tươi cho Kiến Minh rồi vội dìu Nhã Ân ngồi xuống giường, cô vuốt vài lọn tóc rối trên mặt nhỏ xuống, dùng lược chải lại gọn gàng.

Cũng may, sau khi bom nổ, căn nhà vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn, Thiên Phong đã lao mình vào đám lửa cháy lớn khi nhận ra Nhã Ân vẫn còn thở, cậu mặc kệ bản thân đã thương tích đầy mình, nhanh chóng chạy vào bế nhỏ ra, thoát khỏi tay tử thần. Nhưng cái giá nhỏ phải trả là đánh mất bản thân mình. Kể từ sau khi tỉnh lại, nhỏ cứ như đứa trẻ, ngu ngơ không biết chuyện gì cũng không nhận ra mọi người là ai, lại đặc biệt có tình cảm thân thiết với Hải Băng, thật là khác xa Hạng Nhã Ân của lúc trước. Có vẻ như vậy sẽ tốt hơn.

Những người cần trả giá cho mọi việc làm sai trái cũng đã trả xong, vì vậy mới có câu: Nhân quả báo ứng.

“Hải Băng.” - Kiến Minh gọi.

“Hả?”

“Cậu này là..” - Kiến Minh chỉ tay về phía Thiên Phong.

Thiên Phong từ lúc vào phòng bệnh đến giờ thì ôm khư khư cái tảng băng, không nói không nhìn, chỉ đứng dựa vào tường, sát khí trên đỉnh đầu đang tỏa ra ngùn ngụt. Khi nói cũng biết cậu đang ghen rồi, vì cô quá thân mật với Kiến Minh, còn luôn miệng nở nụ cười với cậu ta, Hải Băng ơi Hải Băng, cô đang làm cho ai kia bùng phát cơn ghen rồi kìa.

“Thiên Phong, người yêu của em.” - Hải Băng cười đỏ mặt.

Cơn ghen trong người ai kia chợt tan biến, Thiên Phong giả vờ ho ho rồi gật đầu.

“Chào.”

“Chào cậu.” - Kiến Minh vui vẻ.

Kiến Minh trước kia cũng là 1 bệnh nhân của bệnh viện, vì 1 cú shock tinh thần nên cậu đã phát bệnh điên loạn. Cậu đã phải điều trị trong 1 thời gian khá dài để có thể hoàn toàn bình thường như bây giờ.

Ngày cậu xuất viện, cậu vô tình đi ngang phòng của Nhã Ân và đã nhìn thấy nhỏ, 1 cô gái xinh xắn, rất ngu ngơ nhưng vô cùng dễ thương nên cậu đã cảm mến nhỏ từ lúc đó, cậu rất thấu hiểu cảm giác của nhỏ khi trở nên ngu ngơ như vậy... “Chẳng có cuộc gặp gỡ nào là tình cờ, mỗi cuộc gặp gỡ đều có lí do của nó, đôi khi là sự cố gắng, có khi là sự trừng phạt hoặc là quà tặng của số phận.”

Thiên Phong và Hải Băng ở lại chơi với Nhã Ân 1 lúc rồi ra về.

Tình yêu là 1 thứ gì đó thật diệu kì. Nó có thể khiến con người ta dành tất cả tình cảm cho 1 người xa lạ ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Rồi sau đó ngu muội chờ đợi trong 1 khoảng thời gian vô định, không biết trước được là bao lâu, không có gì chắc chắn là sự chờ đợi đó sẽ có kết quả.

Tình yêu - thứ khiến cho người đã vướng vào nó trở nên mù quáng, cố chấp, bất kể là bị phỉ nhổ, mặc cho bản thân phải gánh chịu những thiệt thòi nhưng vẫn quyết không từ bỏ. Nó chẳng khác nào con dao 2 lưỡi, có thể đem lại cho chúng ta niềm vui cũng có thể đem đến cho chúng ta những đau khổ. Có người nói rằng,

yêu 1 người cũng giống như tặng cho người ấy 1 con dao, bạn chắc chắn sẽ không biết họ dùng nó để gọt táo hay dùng nó đâm ngược về phía bạn.

Hãy thử yêu 1 lần thật sâu đậm, cho dù kết quả có ra sao thì ít ra chúng ta sẽ không phải hối tiếc vì Tình yêu là cho đi và không mong mỗi được trả lại...

...

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Thiên Phong lên tiếng cắt ngang bầu không khí yên tĩnh. Lúc này cả 2 đang ở trước cổng khu vui chơi DREAM. Bầu trời cũng đã chuyển sang màu đen mất rồi.

Hải Băng hơi giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ.

“Không gì đâu ạ.” - Cô tươi cười.

Thiên Phong vòng tay qua vai cô kéo cô lại gần rồi ngả đầu cô dựa vào vai mình.

“8 năm chờ đợi, đối với anh không bao giờ là sự hối tiếc.”

“Em cũng vậy.”

“Em có nghĩ, đây là định mệnh đã sắp đặt?”

Hải Băng gật đầu. - ” Duyên do trời định, phận do trời tạo nhưng hạnh phúc là do chính bản thân mình tạo ra, anh phải nhớ thật kĩ.”

Thiên Phong gật đầu. Cả 2 nhìn lên tám biển trên cổng khu vui chơi, nơi có những ánh đèn nhấp nháy.

“Hải Băng, anh yêu em.”

Hải Băng ngược lên nhìn Thiên Phong.

“Em nghe không rõ, anh lặp lại xem.”

“Anh yêu em.”

“Em vẫn không nghe rõ, anh lặp lại lần nữa đi.”

“Anh yêu em.”

“Em vẫn.. ưm..”

Chưa kịp nói hết câu, bờ môi nhỏ nhắn của Hải Băng đã bị đôi môi quyến rũ của Thiên Phong ghì chặt, không để cô có cơ hội nói thêm lời nào nữa. 1 nụ hôn bất ngờ kéo dài không quá 10s thì môi cậu đã rời khỏi môi cô. Ai đó chưa kịp thưởng thức nên hơi xụ mặt.

“Sao vậy?”

Hải Băng ngượng đỏ mặt, mím chặt môi vội lắc đầu. Thiên Phong cười nhếch, cậu dùng 2 tay nâng mặt cô lên.

“Khi này chỉ là chào sân.”

Thiên Phong nhẹ nhàng hôn lên vành môi của Hải Băng, Hải Băng không dám cử động, nhắm chặt 2 mắt để thưởng thức sự ngọt ngào từ đầu lưỡi lướt trên môi mình. Đôi môi của cậu sau 1 lúc mân mê vành môi nhỏ xinh thì đặt 1 nụ hôn nhẹ nhàng lên bờ môi của cô. Nụ hôn bắt đầu táo bạo hơn, hôn như cắn vào môi, cậu dùng lưỡi mở khoang miệng be bé của cô ra rồi thỏa sức chơi đùa bên trong. Nụ hôn mỗi lúc mỗi sâu, Hải Băng đáp trả lại, 2 đầu lưỡi quấn quýt như điên loạn. Cậu dùng tay ghì chặt gương mặt của cô để lưỡi dễ dàng quấn lấy lưỡi. Hơi thở của cậu nhẹ phả vào gương mặt làm cô cảm thấy dễ chịu, cả cơ thể như có 1 nguồn sinh khí, cứ rạo rức không thôi.

Đây là hương vị của tình yêu đúng không?

Thật ngọt ngào!

Gặp gỡ là chữ Duyên và đi qua cuộc đời nhau là Định mệnh sắp đặt. Đó là món quà ý nghĩa mà cuộc sống dành tặng cho mỗi người....

56. Chương 56: Ngoại Truyện 1

10 năm sau...

“HẠO THIÊN VŨ, HẠO THIÊN BẢO, ĐỨNG LẠI CHO TA.”

Chạy từ trong bếp ra là 2 cậu nhóc kháu khỉnh tầm 6 tuổi là 1 cặp sinh đôi, khắp người chúng dính đầy tương ướt. Chạy theo sau 2 đứa nó là Hải Băng, đầu tóc rối bù xù, cô đeo cái tạp dề y chang cái dề rách, 1 tay cầm cây lau sàn 1 tay cầm cái chảo rán, trông cô sơ sất đến khó coi. Nhìn cảnh tượng này, không ai nghĩ cô lại là 1 nhà thiết kế nổi tiếng, trông giống 1 mụ dì ghê hơn í.

“Hôm nay 2 đứa chết với ta.”

2 cậu nhóc chạy ra ngoài sân, Hải Băng quăng cây lau nhà và cái chảo sang 1 bên rồi xoắn tay áo định chạy theo thì trượt nước tương ướt phía dưới, cô chới vối, gương mặt đang cách mặt đất không còn xa, cô vội nhắm chặt mắt. 1 lúc sau không thấy va chạm, cô mới từ từ mở mắt ra, thì ra Thiên Phong đã kịp thời đỡ lấy cô.

Hải Băng đứng thẳng dậy.

“A thiệt là, cái tính nghịch ngợm quậy phá đó là duy truyền từ anh đúng không?”

Thiên Phong chỉnh lại cà vạt, đã hơn 10 năm nhưng cái vẻ lạnh lùng vẫn không thuyên giảm 1 chút nào, cả cái vẻ đẹp trai không tì vết cũng không hề có dấu hiệu bớt đi mà càng ngày càng quyến rũ, sức hút của 1 người đàn ông trưởng thành ngày 1 nhiều hơn. Bây giờ Thiên Phong là CEO của chuỗi tập đoàn Duật Thiên, là 1 người thành đạt, 1 người đàn ông thực thụ và đang nổi tiếng trên khắp các mặt báo với thương hiệu “Tuổi trẻ tài cao”.

Thiên Phong khẽ nhướn mày. - “Sao là anh, có khi lại là duy truyền từ em.”

“Không đòi co với anh nữa. Khó khăn lắm mới có 1 ngày nghỉ, định tự tay làm bữa sáng vậy mà bị 2 thằng ắt con phá tan. Ôi mệt quá đi mất. Không làm nữa, không làm nữa, em sẽ gọi chị Sen lên nấu lại cho anh ăn để kịp giờ đến công ty. Bây giờ em quay về phòng hoàn thành 1 vài bản thiết kế đây.”

Hải Băng vỗ nhẹ tay lên trán, thở dài tháo tạp dề ra định đi lên lầu. Thiên Phong vội đặt áo vest lên sofa, cậu choàng tay qua eo Hải Băng, giữ cô lại. Cậu đưa tay vuốt nhẹ vài lọn tóc rối trên gương mặt xinh đẹp của Hải Băng, tuy đã 27 tuổi, sinh 2 đứa con cho cậu rồi nhưng cô vẫn còn rất xinh đẹp, xinh đẹp 1 cách trưởng thành. Cậu hôn nhẹ lên môi cô.

“Hôm nay anh sẽ đưa em và các con đi picnic, chịu không?”

“Không phải hôm nay anh còn có 1 cuộc họp cổ đông hay sao?”

“Anh sẽ hủy cuộc họp.” - Thiên Phong cầm điện thoại lên bấm bấm.

“Đừng.” - Hải Băng vội ngăn nhưng muộn mất rồi, cậu đã hủy xong cuộc họp quan trọng đó trong vòng 3s.

“Em lên chuẩn bị đi, anh sẽ gọi chị Sen đưa 2 con đi tắm.”

“Rủ luôn vợ chồng San San và chị Mẫn Nhi luôn nha.”

Thiên Phong gật đầu. Hải Băng tươi cười thơm nhẹ vào má Thiên Phong rồi chạy lên phòng.

...

Trên ngọn đồi lồi lõng gió, có tiếng của trẻ con vui đùa không ngại.

...

“Thiên Vũ, trả cây kẹo lại cho Minh Anh, trả đây.”

“Kẹo nè, qua lấy đi.” - Thiên Vũ cười khúc khích.

Thiên Vũ cầm cây kẹo của Minh Anh chạy lòng vòng trên thảm cỏ xanh mướt, Minh Anh vội vàng đuổi theo sau, đưa tay ra giành lấy nhưng bất thành. Còn Thiên Bảo thì đứng nhìn rồi ôm bụng cười ha hả.

Cách đó không xa, vợ chồng Thiên Phong, Minh Khánh và Khải Hòa ngồi trên tấm thảm trải picnic, vui vẻ cùng nhau nhìn về phía đám nhóc đang chơi đùa.

Minh Khánh bây giờ cũng thành đạt không kém Thiên Phong, cậu cũng là CEO nhưng là của tập đoàn Bá Phúc. Mẫn Nhi là phó tổng, cánh tay đắc lực của Minh Khánh.

Còn Khải Hòa là người mẫu kiêm diễn viên nổi tiếng kiêm luôn ông chủ của công ty đào tạo diễn viên, ca sĩ nổi danh bậc nhất. San San thì cùng ngành với Hải Băng, nhỏ cũng là nhà thiết kế nhưng chủ yếu là làm việc cho công ty của Khải Hòa.

“Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt đã 10 năm rồi nhỉ?” - Hải Băng lên tiếng.

“Nơi đây cũng không khác gì so với 10 năm trước vợ ha.” - Minh Khánh ôm lấy vai Mẫn Nhi, cười nói. Mẫn Nhi e thẹn đánh nhẹ vào ngực cậu.

“Ai nấy cũng có 1 mụn con rồi, sao vợ chồng mày không nhanh chóng kiếm 1 đứa đi.” - Hải Băng nói với San San.

“Tao cũng muốn lắm nhưng không biết tại sao lại không có 1 chút dấu hiệu gì.” - San San chống cằm. Chợt nhỏ ghé sát tai Hải Băng nói nhỏ. - “Chồng tao nó bị yếu sinh lý mày ạ.”

“E hèm! Nghe hết, nghe hết đó nhe. Chỉ tại chưa đúng thời điểm thôi.” - Khải Hòa giả vờ ho.

“Này thì thời điểm.” - San San bĩu môi, tiện tay cầm luôn 1 múi cam nhét vào miệng Khải Hòa. - “Anh giải nghệ được rồi đó, tui biết là anh vẫn còn lưu luyến cái nghề đưa mặt ra màn ảnh rộng nên không muốn có con chứ gì.”

“Thôi mà vợ. Anh chiều vợ, muốn có con thì có ngay mà.” - Khải Hòa chớp mắt cười gian.

“Tởm quá, không biết sao anh lại thành người của công chúng được nhỉ?” - San San đẩy Khải Hòa ra rồi lật đặt chạy sang ngồi cạnh Hải Băng.

Mẫn Nhi quay sang nhìn đám nhóc, bây giờ Thiên Vũ đã chịu trả kẹo cho Minh Anh, cả 3 đang ngồi lại nói chuyện cùng nhau.

“Em xem, có vẻ 2 cậu nhóc nhà em rất thích bé Minh Anh nhà chị, có muốn kết thông gia không?” - Mẫn Nhi nháy mắt với Hải Băng.

“Có chứ ạ.” - Hải Băng cười.

“Nhưng với nhóc nào? Nhà thằng Thiên Phong có tới 2 cậu nhóc mà nhà mình chỉ có mỗi bé Minh Anh thôi.” - Minh Khánh chen ngang.

“Vậy thì phải cạnh tranh công bằng, sau này Minh Anh lớn lên, nó chọn đứa nào thì là đứa đó.” - Thiên Phong tham gia vào cuộc bàn luận, đưa tay quàng qua vai Hải Băng.

Minh Khánh biết Thiên Phong đang đá xoáy mình về chuyện lúc trước cậu và Thiên Phong cùng yêu Hải Băng nhưng Hải Băng chỉ có 1 mình Thiên Phong nên không nói nữa, giả vờ nhìn trời nhìn mây.

Mọi người liên bật cười như được mùa.

“Hay là chúng ta chơi trò gì đi.” - Khải Hòa đưa ra ý kiến.

“Lớn đầu rồi chứ có phải con nít như lúc trước đâu mà chơi với chả chiếc.” - San San không ngại chặt lại lời của tên chồng đáng ghét kia, sẵn lườm 1 cái cho bỏ ghét. Khải Hòa cảm như hén.

“Hớ. Nhắc mới nhớ, 10 năm trước Thiên Phong vẫn còn nợ em 1 hình phạt.” - Hải Băng giật nảy người lên, không ngờ 1 điều quan trọng vậy mà cô lại quên đi, đến tận 10 năm sau mới nhớ ra.

“Em vẫn còn nhớ sao?” - Mẫn Nhi bắt ngờ.

“Mày nói sai rồi. Phải nói là tới bây giờ mới chịu nhớ sao?” - Thiên Phong nhìn Hải Băng.

“Không ngờ trí nhớ của mày kém đến vậy. Tao cứ tưởng mày phạt anh ấy rồi chứ.” - San San che miệng cười.

“Chẳng phải là đã phạt trong suốt 10 năm qua hay sao?” - Thiên Phong cố chêm thêm 1 câu bằng vẻ mặt gian hết mức.

“Ghê ghê. Vậy mới có luôn 1 lần 2 đứa.” - San San bật cười thích thú. Mọi người cũng bật cười theo.

“San San.” - Hải Băng gần giọng, lườm nhỏ cháy mắt, mặt cô đỏ như cà chua vào mùa vì bị chồng bóc phốt tận mặt. Quá cay!

Hải Băng quay sang lườm Thiên Phong, cô nói nhỏ chỉ cho Thiên Phong nghe. - “Về, biết tay em.”

Thiên Phong chỉ nhếch miệng cười.

Chớp mắt, 1 ngày trôi qua nhanh như thổi.

57. Chương 57: Ngoại Truyện 2

[Chú ý: Có H.]

Sau 1 ngày trời vui chơi mệt lã người, Thiên Vũ và Thiên Bảo được Hải Băng tắm cho xong thì liền chui vào phòng ngủ ngay.

Hải Băng thơm nhẹ vào gò má phúng phính của 2 cậu nhóc rồi khẽ đắp chăn lại cho cả 2. Cô nói thầm.

“Lúc ngủ say 2 đứa trông dễ thương ghê. Khác hẳn với cái vẻ nghịch ngợm khi thức. Bây giờ, nếu thương mẹ thì nhớ ngủ ngoan nghe không, mẹ còn phải xử cái thằng cha khôn nhà đại chợ của 2 con nữa.”

Nói xong, Hải Băng rón rén đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa, không để phát ra 1 tiếng động nào.

Người ta có câu, uốn cây từ thuở còn non, dạy chồng từ thuở mới rinh nó về. 10 năm rồi chứ đâu còn ít, dù muộn cũng phải dạy lại, không thể để nó bóc phốt vợ rồi ung dung mà sống như vậy. Tuy là đang mặc chiếc đầm ngủ 2 dây quyến rũ nhưng có ai nghĩ tới Hải Băng đang xoay cổ tay cổ chân, khởi động trước khi vào phòng đâu chứ.

Hải Băng khẽ mở cửa, nhìn vào trong trước rồi mới vào. Lạ thật, Thiên Phong không có trong phòng hay sao mà không mở đèn phòng cũng không mở đèn ngủ. Chắc vẫn còn dưới lầu, vừa nghĩ tới đó, Hải Băng xoay người đóng chặt cửa, miệng cười nhếch gian xảo.

“Tốt thôi. Mình sẽ núp chờ sẵn. Anh mà vào là biết tay em.”

Định quay lại đi về phía giường thì cô bị 1 bóng đen đứng chắn trước mặt. Do quá tối, cô không biết có phải người hay là thứ gì khác tương tự!? Cô hơi giật mình, sợ hãi vội lùi vài bước, đưa tay quơ quơ trước mặt. Sau 1 lúc quơ loạn xạ mà không chạm phải thứ gì, cô mới an lòng, đưa tay vuốt ngực thở phào.

“Thì ra là thần hồn nát thần tính.”

Hải Băng vội đặt tay lên tường, mò mẫn tìm công tắc đèn.

Chợt 1 bàn tay lạnh ngắt chạm vào tay cô, nắm chặt. Ai đó lạnh sống lưng, nhắm mắt hét toáng lên. - “AAAAAAA.”

Bóng đèn đỏ vội đến gần vòng tay qua eo nhấc bổng cô dậy, mặc kệ cho cô la hét, bóng đèn bước nhanh đến giường rồi đặt cô nằm xuống giường, chống 2 tay xuống đệm, khóa chặt cô không thể chạy thoát. Khi nói cũng biết là Thiên Phong.

“Sao lại sợ?”

Hải Băng nghe thấy giọng nói quen thuộc vội mở mắt, dùng tay đẩy mạnh cậu ra, cô ngồi dậy, với tay đến đèn ngủ và bật.

“Đùa vậy không vui đâu nha.”

“Ai đó mạnh miệng nói là sẽ xử lí anh, còn chuẩn bị cả tinh thần mà chỉ có vậy thôi đã sợ rồi sao?”

Hải Băng nghiêng răng. - “Được rồi, không xử lí anh về chuyện bóc phốt em. Bây giờ anh phải thực hiện hình phạt mà 10 năm trước em chưa phạt.”

Thiên Phong giả ngu. - “Hình phạt?”

Hải Băng bóp nhẹ lấy cổ Thiên Phong. - “Sao anh đáng ghét quá vậy?”

“Được rồi, em muốn phạt gì?”

Hải Băng rút tay về, cười gian. Cô đẩy Thiên Phong nằm xuống giường rồi ngồi lên người cậu.

“Hành hạ như lời anh đã nói với mọi người.”

Thiên Phong bật cười, hơn 6 năm chung sống, đây là lần đầu Hải Băng “chủ động” bạo đến vậy.

“Được thôi, để anh xem.”

Thiên Phong thả lỏng cơ thể, nhếch môi trông chờ sự hành hạ của Hải Băng.

Hải Băng cười mê hoặc, cô đưa tay kéo 1 bên dây áo ngủ xuống bả vai để bờ vai trắng ngần hiện rõ hơn, chỉ cần bên dây áo còn lại rơi xuống là sẽ thấy ngay cả cơ thể quyến rũ chết người kia. Hải Băng nằm dài lên cơ thể cậu, đặt 2 tay lên bờ ngực rắn chắc, khẽ vận vẹo 2 đầu núm nhỏ xinh, ai đó phát ra rên rỉ rồi bật cười, cô đang định làm cho con sói hung ác trong cậu trỗi dậy ư? Thiên Phong cố gắng kiềm chế, cậu muốn xem Hải băng sẽ làm gì tiếp theo.

Hải Băng lại cười mê hoặc, trườn đến gần nhẹ vào tai cậu rồi đặt nụ hôn lên đôi môi đang cười hình bán nguyệt. Thiên Phong cũng không ngần ngại đáp trả lại nụ hôn 1 cách táo bạo, 2 tay cậu đặt lên vai cô. Hải Băng chủ động dùng đầu lưỡi quấn quýt liên tục đầu lưỡi của cậu, đưa nụ hôn càng lúc càng sâu, vị ngọt từ miệng cô như thôi thúc con sói kia, sự ham muốn càng lúc càng dâng cao. Khắp người Thiên Phong bắt đầu rạo rực, bàn tay không ở yên được, mơn trớn vuốt ve đường cong tuyệt hảo của Hải Băng. Không thể kiềm chế được dục vọng, Thiên Phong vội xoay người, kéo Hải băng nằm xuống nệm còn cậu thì đè lên cô.

“Em có dám chắc là sẽ hành hạ được anh không?”

“Tại sao không?”

“Vậy thì đừng để tình hình bị đảo ngược đấy.”

Hải Băng lại nở nụ cười mê hoặc, làm Thiên Phong bỗng chốc trở thành con sói hung tàn. Cậu đưa tay từ từ kéo cả 2 sợi dây áo xuống, làn da trắng ngần mỗi lúc mỗi hiện ra, áo ngực mà đồ thẩm hoàn toàn hiện ra trước mặt làm ai đó thêm khát đến điên cuồng, dù có là 1 người lạnh lùng đến mức nào nhưng khi đã là người đàn ông đích thực thì sự ham muốn về dục vọng là không thể tránh khỏi, họ sẽ không bao giờ thoát khỏi sự cám dỗ trước dục vọng của bản thân và làm mất đi bản chất con người của họ. Thiên Phong không phải thánh thần nên đương nhiên không ngoại lệ. Sự nhiệt huyết, thèm khát muốn xâm nhập sâu vào bên trong của cậu đang dâng lên theo cấp số nhân, cậu muốn cơ thể cả 2 cùng hòa quyện và đưa nhau đến đỉnh cao của khoái lạc. Thiên Phong vội cúi xuống hôn nhẹ vào môi cô rồi nụ hôn trượt dài đến cổ, xương quai xanh tiếp đến là xương sườn khiến toàn thân cô như tê dại, chỉ biết nhắm mắt mà tận hưởng. 2 tay cậu luồn ra sau gỡ nút gài của chiếc áo ngực, nhanh chóng kéo nó ra khỏi cơ thể cô rồi quăng ra xa. Phúc chốc, nét xuân người người hiện rõ trước mặt, cậu hôn nhẹ lên nụ hoa xinh xắn. Hải Băng khẽ nhún người vì đầu lưỡi ấm áp của cậu vừa chạm vào nơi nhạy cảm, 2 tay cô bấu mạnh vào lưng cậu. Cô khẽ phát ra tiếng rên

rỉ làm ai đó thêm hưng phấn, hôn tiếp lên nụ hoa, phía dưới dần cương cứng?! Thiên Phong đưa tay vuốt nhẹ ở vùng eo của cô rồi trượt xuống phía dưới chạm vào nơi ẩm ướt. Hải Bằng cắn chặt răng cố gắng nuốt tiếng rên rỉ vào trong cuốn họng nhưng nó vẫn phát ra đều đều và ngày một rõ ràng hơn. Ai đó phấn kích, chà sát bên dưới của mình vào bên dưới của cô, chỗ đó cương lên 1 cách không kiểm soát.

Thiên Phong rút tay ra khỏi nơi ẩm ướt, cười lên điên dại, đưa tay tháo thắt lưng và quăng nó xuống đất 1 cách thô bạo. Cậu định tháo cúc quần thì bị Hải Bằng chặn lại, cô mỉm cười đầy mê mị, kéo tay cậu ra khỏi lưng quần, tự tay cô sẽ giúp cậu cởi nó ra. Cô tháo chiếc cúc quần, sau đó nhẹ nhàng chạm vào cậu nhỏ đang trĩu dậy kia rồi đưa tay từ từ kéo khóa quần xuống từng chút, từng chút một...

“Bố, mẹ.”

“Hó.”

Hải Bằng giật mình khi nghe giọng nói của cậu nhóc Thiên Bảo, cô vội ngồi dậy kéo dây áo lên, Thiên Phong cũng nhanh chóng rời khỏi người cô, kéo lại khóa quần.

“Sao con không ngủ, vào đây làm gì?”

“Anh Thiên Vũ tè ra giường, thối quá con ngủ không được.” - Thiên Bảo dụi dụi mắt, 2 mắt cũng không thể mở to hơn vì quá buồn ngủ.

Hải Bằng nhìn Thiên Phong rồi đi đến chỗ Thiên Bảo bế nhóc lên giường.

“Vậy tối nay ngủ ở đây với bố mẹ.”

Thiên Bảo gật đầu rồi lại thiếp đi. Hải Bằng và Thiên Phong thở dài, đang cao trào kia mà, lại bị tuột mất hứng rồi. Hải Bằng đặt Thiên Bảo nằm ở giữa rồi nhìn Thiên Phong.

“Chịu thôi, chúng ta cũng ngủ đi. Ngày mai anh còn phải đến công ty sớm.”

Thiên Phong nhìn ra cửa rồi quay lại nhìn Hải Bằng. - “Có cần anh lấy hộ 1 cái quần không?”

Hải Bằng vội nhìn ra cửa thì thấy Thiên Vũ cũng đang đi vào với cái quần ướt chèm nhẹp.

“Đ.. đương nhiên là cần rồi.”

Thiên Phong bật cười rồi bước xuống giường đi đến tủ quần áo lấy 1 chiếc quần rồi bế Thiên Vũ đến chỗ Hải Bằng.

“Hôm nay cả nhà 4 người chúng ta sẽ ngủ chung.”

Hôm sau...

Thiên Phong đến công ty từ rất sớm. Hải Bằng cũng phải đưa 2 nhóc con đến trường rồi phải đến văn phòng làm việc. Trên đường đến văn phòng, Hải Bằng ghé vào 1 cửa hiệu mua 1 ít đồ, khi trở ra đúng lúc gặp Hải Vân và Chánh Thuần nắm tay 1 cậu nhóc tầm 9 tuổi vui vẻ đi ngang.

“Chào anh rể. Tỷ, nhớ tỷ quá.” - Hải Bằng chạy ngay đến ôm chầm lấy Hải Vân.

“Con bé này, đừng ôm mạnh quá, chạm đứa bé.”

Hải Bằng buông người Hải Vân ra thì mới thấy tỷ của mình đang có baby thứ 2, chỉ hơn 1 năm không gặp, tỷ ấy nhanh thật.

“Sao tỷ không cho muội biết, là trai hay gái vậy?” - Hải Bằng đưa tay sờ nhẹ bụng của Hải Vân.

“8 tháng rồi, là 1 bé gái.” - Chánh Thuần quàng lấy vai Hải Bằng, cười nói.

Hải Bằng cúi xuống véo mũi Chánh Đức. - “Vậy là bé Chánh Đức của dì sắp làm anh rồi nha.”

Chánh Đức mỉm cười ôm lấy bụng Hải Vân. - “Con sẽ bảo vệ em, không cho ai ăn hiếp em ấy.”

“Đúng rồi, con ngoan lắm.” - Hải Bằng xoa đầu cậu nhóc.

“Hôm nào 2 vợ chồng mi dẫn Thiên Vũ và Thiên Bảo về thăm bố mẹ nha, bố mẹ nhớ cháu lắm đấy.”

“Em biết rồi. Mà tỷ với anh rể mới đi đâu về vậy?”

“À, hôm nay là ngày giỗ của Lập Dương, anh với Hải Vân vừa đến thăm mộ của cậu ấy về. Dù sao cậu ấy cũng là em họ của anh, dù lúc trước nó có gây lỗi lầm lớn như thế nào cũng không nên oán trách mãi 1 người đã khuất.” - Chánh Thuần cười hiền hòa.

Hải Băng mỉm cười, gật đầu. - “Anh rể nói đúng, thời gian trôi nhanh thật, em cũng đã quên mất hôm nay là ngày định mệnh đó.”

“Ừ, thôi không nói nữa, hôm nào mi về nhà rồi nói chuyện sau. Ta với anh rể mi đi trước.”

Sau khi tạm biệt vợ chồng Hải Vân, Hải Băng đứng lại nhìn lên bầu trời trong xanh mà thở dài. Thời gian đúng thật là nhiệm màu, nó có thể xóa nhòa những kí ức đau thương, không hề nhanh chóng nhưng đến 1 thời điểm nào đó, con người sẽ tự chấp nhận việc quên đi nó 1 cách dễ dàng.

Hải Băng cười nhẹ rồi quay lại xe, lái xe hòa vào dòng đường tấp nập xe cộ.

58. Chương 58: Ngoại Truyện 3

Hải Băng nắm tay Thiên Vũ và Thiên Bảo đi xuống xe rồi cùng vào trong nhà của ông Hạo, hôm nay cô dẫn 2 nhóc về thăm ông nội của bọn chúng.

Vừa vào trong đã thấy ông Hạo ngồi trên sofa bên cạnh còn có 1 cô gái khác trông hơi giống Nhã Ân, Hải Băng hơi bất ngờ.

“Ông nội.”

2 cậu nhóc kêu lên vui mừng rồi chạy òa đến ôm lấy ông Hạo, ông Hạo vui mừng xoa đầu cả 2.

“Đến thăm ông à? Ngoan lắm, ngoan lắm.”

“Chào bố, con mới đến.” - Hải Băng gật đầu chào.

“Ừ, con ngồi đi. Hôm nay thằng Thiên Phong không đi cùng à?” - Ông Hạo tươi cười.

“Anh ấy còn 1 số việc ở công ty nên không thể đến ạ.”

Hải Băng nói rồi vội nhìn sang cô gái, rất giống Nhã Ân, nếu thật sự là Nhã Ân thì tại sao lại ngồi ở đây và trông có vẻ chững chạc, tỉnh táo quá vậy? Chẳng phải nhỏ vẫn còn bệnh hay sao? Trong suốt 10 năm qua nhỏ không hề có tiến triển gì tốt trong việc chữa trị, 7 năm trước Minh Khánh đã đưa nhỏ về nhà chăm sóc và mời bác sĩ điều trị riêng, sau đó cô ít khi gặp lại nhỏ. Chà nhẽ..?

“Hải Băng, cậu vẫn còn nhớ tớ chứ?”

Hải Băng hơi giật mình trước câu nói của cô gái ấy.

“Cậu là Nhã Ân.. thật sự là Nhã Ân?”

Nhã Ân gật đầu rồi mỉm cười. - “May thật, cậu vẫn còn nhớ.”

“Tớ còn tưởng là lầm người. Cậu... đã bình thường lại rồi sao?” - Hải Băng vui mừng, có lẽ là vì cô đã quen nhìn nhỏ trong bộ dạng ngây thơ, trẻ con nên bây giờ đột ngột lại người lớn và tươi tỉnh nên có chút không quen mắt.

“Ừm, tớ chỉ vừa trở lại là Hạng Nhã Ân cách đây 1 tuần thôi. Nhưng... thật sự tớ không muốn là chính mình chút nào, ít ra làm 1 cô gái ngốc nghếch khờ khạo không nhớ trời không nhớ đất có lẽ sẽ tốt hơn.” - Nhã Ân mỉm cười nhưng khóe mắt nhỏ đỏ hoe.

Ông Hạo đứng dậy nắm tay 2 cậu nhóc. - “2 đứa ở lại nói chuyện, bố đưa 2 cháu ra sau bếp.”

“Vâng.” - Hải Băng gật đầu, chờ cho 3 ông cháu họ đi vào trong rồi đi đến ngồi xuống cạnh Nhã Ân.

“Cậu bình thường trở lại là được rồi, những chuyện lúc trước cứ để nó trôi qua, không còn ai nhớ đến và trách cứ cậu cả.”

Nhã Ân nắm lấy tay Hải Băng, nhỏ khóc nức lên. - “Tớ thật sự xin lỗi, những chuyện của 10 năm trước, tớ.. xin lỗi. Tớ không thể nói được gì ngoài câu xin lỗi cả. Khi nhớ lại mọi thứ, tớ chẳng dám đối diện với mọi người và cả bản thân mình nữa. 10 năm trở nên khờ khạo có lẽ quá ít. Tớ rất mong ông trời có thể trừng phạt tớ lâu hơn. Tớ thật xấu xa, đúng không?”

Hải Băng lắc đầu rồi mỉm cười hiền từ - “Không, cậu không xấu xa. Kẻ xấu xa là biết những việc làm của mình là sai trái nhưng tuyệt đối không chấp nhận sửa chữa, còn người giác ngộ được những lỗi lầm của bản thân rồi cố gắng sửa chữa như cậu, tất nhiên không phải người xấu rồi.”

Nhã Ân bật cười hạnh phúc, nhỏ lau vội nước mắt rồi ôm lấy Hải Băng. - “Cám ơn cậu.”

Hải Băng cũng ôm lấy nhỏ, cả 2 ôm nhau thắm thiết 1 lúc rồi mới chịu buông.

“Cậu và mọi người thế nào rồi? Vẫn ổn cả chứ?”

“Tất cả vẫn ổn.”

“Thế thì tốt quá. À, cậu và Thiên Phong có 2 cháu bé dễ thương nhỉ?”

“Thấy vậy thôi chứ nghịch ngợm y hệt thằng cha í. Cứ phải mệt bỏ hơi tay với chúng.”

Nhã Ân bật cười. Hải Băng cũng cười theo.

“Mà cậu tại sao lại đến đây?”

Nhã Ân chợt nhớ ra gì đó nhỏ quay ra sau lấy chiếc túi xách rồi cho tay vào túi lấy ra 1 tấm thiệp đỏ.

“Tớ biết cậu và Thiên Phong đã kết hôn nên định đến đây tìm 2 người gửi tấm thiệp mời này nhưng ông Hạo vừa mới cho tớ biết cậu và anh ấy đã chuyển ra sống riêng hơn 10 năm rồi. Thật là, tớ nên nắm bắt thông tin lại từ đầu thôi, 10 năm sống trong thân phận 1 cô gái ngây ngô đã làm tớ chậm với thời đại mất rồi.”

Hải Băng đón lấy tấm thiệp. - “Thiệp đỏ?”

“Ừm, tớ sẽ kết hôn, cậu và mọi người nhớ đến dự nha.” - Nhã Ân tươi cười, 2 má nhỏ hồng hào lên trong rất xinh đẹp, như cô gái mới đôi mươi. Ai lại tin đến nay nhỏ đã 27 tuổi rồi chứ.

“Thật á?”

“Cậu và anh Thiên Phong làm phụ dâu phụ rể cho lễ kết hôn của tớ nhá.” - Nhã Ân e thẹn.

“Tất nhiên rồi. Chúc mừng cậu, mà chú rể là ai đấy?” - Hải Băng hớn hờ.

Nhã Ân tươi cười nháy mắt rồi đá mắt về tấm thiệp, Hải Băng cũng cúi xuống nhìn nó rồi bật cười.

28.07.2017

“Hải Băng, tao mặc chiếc váy này hợp không?”

“Đôi cao gót này em thấy nó có quá quê mùa không, Hải Băng?”

“Hải Băng, mày giậm 1 chút phần chỗ này cho tao, đêm qua mới nổi vài nốt mụn, phải che nó ngay. Mau lên mau lên.”

“Hải Băng, em thấy màu son nào hợp với chị, đỏ cam hay hồng rực rỡ này. Hải Băngggg.”

Trong phòng chuẩn bị của cô dâu, San San và Mẫn Nhi cứ chí chóc lên không ngừng, chẳng biết có phải chỗ dành cho cô dâu chuẩn bị trước hôn lễ hay không, chứ nhìn vào thì chả khác cái chợ, à, còn thiếu con vịt thôi. Tội cho Hải Băng, này giờ cứ chạy qua chạy lại bàn của 2 người họ, mồ hôi cứ thi nhau mà rơi lã chã.

“Thôi, 2 người tự làm đi chứ.” - Hải Băng mệt lã người, vội ngồi xuống sofa.

San San quay qua nũng nịu. - “Mày biết là tao dở nhất cái khoảng trang điểm mà. Giúp tao đi, chỉ còn giậm phần chỗ này thôi.”

“Tao là dâu phụ đấy, tao vẫn chưa chuẩn bị cho bản thân mà đã bị mày và chị Mẫn Nhi hành hạ tới cỡ không ra hơi đây này.”

“Xi. Vậy thôi, tao tự làm.” - San San chu mỏ.

“Vậy chị cũng tự chọn.” - Mẫn Nhi quay lại bàn trang điểm rồi tự chọn màu son cho mình.

“Em cũng phải chuẩn bị cho em đây.” - Hải Bằng thở phào rồi quay trở lại bàn của mình.

Duy chỉ có Nhã Ân là ngồi nhìn họ rồi cười. Nhỏ có thợ makeup riêng nên đã chuẩn bị xong rồi, không cần làm phiền người khác. Nhỏ cầm điện thoại lên, có vẻ đang chờ cuộc gọi từ ai đó.

“Không biết đã đến chưa nhỉ?”

59. Chương 59: Ngoại Truyện 4

Gần đến giờ hôn lễ được cử hành, khách mời cũng đã có mặt gần như đầy đủ, cả khán phòng rộng lớn và sang trọng đây áp người, tất cả bàn tiệc không còn chỗ trống. Ai nấy đều vui vẻ, tay bắt mặt mừng.

Ông Hạng cầm ly rượu trên tay, đi xung quanh chào hỏi khách mời, hết bàn này đến bàn khác. Cuối cùng ngày này cũng đến, ngày cô con gái bé bỏng của ông lên xe hoa yên bề gia thất, ông cứ ngỡ nó sẽ mãi mãi không trở lại bình thường, vậy mà mọi thứ lại bỗng chốc tốt đẹp. Xem ra ông có thể yên tâm an hưởng tuổi già rồi.

“Chúc mừng ông.”

Ông Hạng vừa tươi cười nói vừa đi đến chỗ ông, cầm ly rượu chạm nhẹ vào ly của ông.

“A. Ông Hạng, lâu quá không gặp ông. Vẫn khỏe chứ anh bạn già. Haha.” - Ông Hạng vỗ nhẹ lên vai ông Hạng.

“Tôi vẫn khỏe. Tính ra cũng đã hơn 6 năm không gặp ông rồi nhỉ, kể từ ngày tôi giao lại tập đoàn cho Thiên Phong quản lí.”

Ông Hạng bật cười. - “Rút lui khỏi thương trường rồi về nhà để chăm cháu à?”

“Còn vui hơn là đối đầu với biết bao công việc đấy. Chẳng phải TGD Hạng ông cũng vậy hay sao?”

Ông Hạng chỉ cười rồi uống hết rượu trong ly, ông Hạng cũng nâng ly lên nhấp nhấp. Chợt, ông Hạng ho lên vài tiếng.

“Già cả rồi, chỉ cần uống cho có hình thức thôi, ông đâu cần 1 hơi uống sạch như vậy?” - Ông Hạng vuốt vuốt lưng ông bạn già.

“Đúng thật là chúng ta đã già rồi. Haha.”

Ông Hạng cũng bật cười. Thời gian trôi qua là nhanh. Còn nhớ khi xưa bon ba trên thương trường đầy hiểm ác, ông chẳng màng gì đến gia đình, bây giờ gần đất xa trời rồi, mới hiểu được gia đình quan trọng hơn sự nghiệp rất nhiều.

“Đã đến giờ cử hành hôn lễ.”

Khải Hòa bước lên sân khấu, cậu trông rất chỉnh chu trong bộ vest đen óng, ánh đèn từ máy ảnh của cánh nhà báo bắt đầu nhấp nháy liên tục.

Mọi người bắt đầu ổn định, ông Hạng và ông Hạng cùng nhau đi đến bàn chủ tiệc rồi ngồi xuống.

“Rất cảm ơn mọi người đã dành thời gian quý báu để đến chung vui với chúng tôi. Không để mọi người chờ lâu nữa, sau đây, xin mời cô dâu và chú rể tiến về lễ đường.”

Vừa dứt câu, cánh cửa phía sau mở toang ra, nhạc bắt đầu vang lên, du dương. Nhã Ân quàng tay Kiến Minh tươi cười bước vào.

Nhã Ân chẳng khác nào công chúa trong các câu chuyện cổ tích khi vận trên người chiếc đầm trễ vai trắng xòe, còn Kiến Minh thì đứng đắn và lịch lãm trong bộ vest trắng tinh khôi.

2 người họ thật sự rất đẹp đôi.

Đi phía sau còn có 2 người đẹp đôi không kém là Hải Băng và Thiên Phong. Và vất vả không kém là Mẫn Nhi và San San, chuẩn bị cho lắm cũng đi theo sau tung hoa cho cô dâu và chú rể.

“Cám ơn anh đã luôn bên cạnh em, ngay cả lúc em không là chính mình.” - Nhã Ân vừa đi vừa nhìn Kiến Minh bằng ánh mắt trù mến.

“Em vẫn luôn là chính mình. Anh yêu em.”

Nhã Ân cười hạnh phúc. Cuối cùng sau bao lỗi lầm nhỏ đã tìm được bến đỗ cuối cùng cho mình.

Nhỏ nhìn về hướng Minh Khánh, anh trai đang nở nụ cười với nhỏ.

Tất cả mọi người đều chúc phúc cho nhỏ.

Đó là thứ nhỏ luôn mong muốn.

Nơi khoe mắt, 1 thứ lấp lánh lặn dài trên má.

Nước mắt của hạnh phúc!

60. Chương 60: Ngoại Truyện 5. End

Sau khi đọc lời tuyên thệ trước sự chứng kiến của 2 bên gia đình và khách mời. Nhã Ân và Kiến Minh trao nhẫn cưới cho nhau, thời khắc ngón áp út của cả 2 lấp lánh, ở đâu đó có 1 người rơi nước mắt rồi lặng lẽ lau vội.

“Bố phải vui mừng chứ ạ.” - Minh Khánh đi đến cạnh ông Hạng rồi ôm lấy vai ông.

“Ta đang rất vui đấy chứ.” - Ông Hạng rút chiếc khăn tay ra lau nước mắt, miệng thì tươi cười.

“Cuối cùng mọi thứ đã viên mãn.” - Hải Băng vui vẻ nhìn về hướng Nhã Ân.

Thiên Phong chỉ khẽ mỉm cười rồi đưa tay ôm lấy vai Hải Băng.

“Viên mãn là gì hả bố mẹ?”

Thiên Vũ và Thiên Bảo lên tiếng. Hải Băng vội cúi xuống bế Thiên Vũ lên, Thiên Phong thì bế Thiên Bảo.

“Là như vậy đấy.” - Hải Băng chỉ tay về hướng lễ đường.

“A, con không thấy gì đâu.” - 2 cậu nhóc đồng thanh rồi dùng tay che 2 mắt lại.

Nhã Ân và Kiến Minh đang trao nụ hôn nồng cháy cho nhau, phía dưới vang lên những trào pháo tay. Hải Băng bật cười nhìn 2 cậu nhóc ngây thơ nhà mình.

“2 đứa nhóc ngây thơ bỏ xừ, tao cứ tưởng nó nhìn quen mắt rồi cơ chứ.” - San San không biết đứng bên cạnh 2 vợ chồng cô từ khi nào, nhỏ vừa lên tiếng đã làm cô giật mình. Bên cạnh nhỏ còn có Khải Hòa, Mẫn Nhi và bé Minh Anh.

“Ý mày là gì? Mày định đầu độc tâm hồn trong sáng của bọn nhóc à?” - Hải Băng liếc xéo nhỏ.

“Nhưng 2 cô chú đây cắn môi nhau không mạnh như bố mẹ mình ha anh Thiên Vũ.” - Thiên Bảo tròn mắt quay qua nói với Thiên Vũ.

Thiên Vũ gạt đầu khí thế. - “Đúng đấy.”

2 cậu nhóc ngây thơ nói ra hết những gì trong đầu vừa suy nghĩ đến mà chẳng hề biết bố mẹ của chúng đang gượng đỏ mặt, muốn tìm cái lỗ để chui xuống cho rồi. Hải Băng và Thiên Phong đặt 2 cậu nhóc xuống, giục bọn nhỏ kéo Minh Anh đi đâu đó chơi. Con với chả cái, nó chẳng ngây thơ như cô và cậu nghĩ. Cứ để nó ở lại đây thì ôi họa.

“Là ai đầu độc bọn nhóc nhỉ?” - Mẫn Nhi đưa ánh mắt trêu chọc nhìn Hải Băng và Thiên Phong.

“VẬY mà khi này còn đổ lỗi là do em, 2 vợ chồng nó thật là ngậm máu phun người.” - San San cũng hòa theo.

“Cái.. cái gì mà ngậm máu, là.. là vợ chồng thì hôn là chuyện bình thường mà.” - Hải Băng đỏ mặt, gân cổ lên cãi.

San San lè lưỡi ra trêu làm cô bức đến mức không nói nên lời. Chợt, Thiên Phong nắm lấy 2 vai cô rồi đặt 1 nụ hôn lên môi cô, 1 nụ hôn nhẹ nhàng. Mẫn Nhi, San San và Khải Hòa tròn mắt nhìn họ, vài vị khách đứng xung quanh cũng hơi bất ngờ, chăm chú nhìn cả 2.

“Vợ chồng thì việc hôn nhau là bình thường.” - Thiên Phong hơi nhếch miệng cười rồi nói.

“Anh, anh chỉ biết lợi dụng tình hình rồi ức hiếp em.” - Hải Băng được thêm 1 phen đỏ mặt.

Thiên Phong nhìn San San và Mẫn Nhi. - “Bình thường, đúng không?”

Mẫn Nhi và San San bất giác gạt đầu, miệng vẫn còn hình chữ O và mắt vẫn hình chữ A.

San San chợt quay sang liếc Khải Hòa, cũng là vợ chồng mà khác xa 1 trời 1 vực, chồng người ta thì dám hôn vợ ngay trước mặt biết bao nhiêu người, nhìn lại chồng mình, chẳng thà không có chồng còn tốt hơn.

Khải Hòa nhìn nhỏ, khó hiểu. - “Anh.. anh có làm gì em đâu.”

“Bởi vì không làm nên mới bức đấy.”

“Ồ..”

Hôn lễ sắp kết thúc, tiếp đến đây là lúc cô dâu tung bó hoa để chọn ra cô gái nhận được may mắn từ cô dâu và chú rể, có thể sẽ có thêm 1 hỷ sự.

Bên dưới, những cô gái đang chen chúc nhau, giành vị trí thuận lợi để đón lấy bó hoa. Phía trên sân khấu, Nhã Ân đã đứng quay lưng về phía mọi người để chuẩn bị.

“1.. 2.. 3.”

Vụt

Bó hoa hồng đỏ rực được tung lên cao, lơ lửng trên không trung rồi dần dần rơi xuống phía dưới, nơi có rất nhiều cánh tay đang giơ cao để đón lấy nó.

Bó hoa rơi xuống ngay 1 gần, 1 cánh tay chạm lấy bó hoa rồi nắm chặt. Tất cả dừng mọi hoạt động rồi nhìn về phía cô gái đã may mắn có được bó hoa, các cô gái dạt sang 2 bên rồi tươi cười vỗ tay, tất cả mọi người đều vui vẻ gạt gù chúc mừng cho cô gái may mắn.

Cô gái may mắn ấy đứng ở giữa cầm đó hoa, tươi cười nhìn Nhã Ân, Nhã Ân quay lưng lại rồi tươi cười nhìn cô ấy.

“Chị Tuệ Anh.”

“Tuệ Anh?” - Hải Băng, Thiên Phong, Minh Khánh, San San và cả Khải Hòa bất ngờ.

Tuệ Anh quay sang nhìn 5 người họ rồi khẽ cúi đầu.

“Chào mọi người.”

“Chị Tuệ Anh, hơn 10 năm không liên lạc, chị vẫn ổn chứ ạ?” - Hải Băng vội chạy đến chỗ Tuệ Anh.

“Chị vẫn ổn. Em và mọi người cũng vậy đúng không?” - Tuệ Anh nháy mắt tình nghịch.

“Trông chị xinh hẳn ra nha.” - San San cũng hí hửng chạy đến.

“Cám ơn em.”

Tuệ Anh nhìn Minh Khánh và Mẫn Nhi, cậu im lặng nhìn cô còn Mẫn Nhi thì tươi cười. Tuệ Anh sải bước đi đến chỗ Minh Khánh.

“Anh vẫn khỏe chứ?”

Minh Khánh gật đầu.

Tuệ Anh hơi cúi đầu, có vẻ cậu vẫn chưa tha thứ những lỗi lầm của 10 năm trước mà cô gây ra.

Mẫn Nhi chợt tiến đến cạnh Tuệ Anh, tươi cười rồi xòe bàn tay trái ra trước mặt cô, ngón áp út lấp lánh.

“Đây là chiếc nhẫn mà 10 năm trước cậu đã tặng tớ và Minh Khánh, bọn tớ đã dùng nó làm nhẫn cưới. Cậu yên tâm, mọi người đã tha thứ cho cậu cả rồi.”

Tuệ Anh gật đầu, cười mãn nguyện. Sống mũi chợt cay xè, Tuệ Anh mím môi để ngăn nước mắt.

Sau đó Tuệ Anh quay người bước lên trên sân khấu đứng gần Nhã Ân.

“Cuối cùng chị cũng đến, em mong chị lắm.”

Tuệ Anh ôm lấy Nhã Ân.

“Chị đã hứa thì nhất định sẽ đến. Chúc mừng em. Chúc em và cậu Kiến Minh trăm năm hạnh phúc, bên nhau đến răng long đầu bạc.”

“Em phải chúc mừng chị mới đúng. Chúc chị nhận được bó hoa này sẽ sớm có hỷ sự.” - Nhã Ân tươi cười.

“Em nói đúng rồi đấy.” - Tuệ Anh buông Nhã Ân ra rồi nhìn về phía dưới, nhìn về phía 1 chàng trai ngoại quốc da trắng điển trai.

Nhã Ân nhìn theo. - “Thật à?”

“Bọn chị đã quen nhau hơn 6 năm rồi, chị yêu anh ấy và anh ấy cũng vậy, bọn chị đã lên kế hoạch kết hôn.”
- Tuệ Anh nháy mắt tinh nghịch.

Hôn lễ kết thúc trong không khí vui vẻ không kể xiết..

...

— END. —

Nếu muốn rời khỏi tôi, em hãy giết tôi đi!

Tác giả: Bích Thảo (Nickname: Khiết Băng.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-muon-roi-khoi-toi-em-hay-giet-toi-di>